

РОБИН КУК

ХРОМОЗОМА 6

Част 3 от „Джак Степълтън/Лори Монтгомъри“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 3 МАРТ 1997 Г. 15.30 ЧАСА

Защитил докторска дисертация по молекулярна биология в МИТ в тясно сътрудничество с масачузетската болница „Дженерал“, Кевин Маршал си даваше ясна сметка, че страхът му от обикновените медицински процедури е нещо смешно и неуместно. Не беше споделял този страх с никого, но душата му тръпнеше от ужас при всяка ваксинация или вземане на рутинна кръвна проба. Най-много се страхуваше от иглите. В момента, в който спреше поглед на някоя от тях, краката му омекваха, а по широкото му чело избиваха ситни капчици пот. Веднъж дори припадна, но това беше още в гимназията, по време на ваксинация против заушка.

Днес, тридесет и четиригодишен, след дълги години научноизследователска дейност в областта на молекулярната биология (включваща и редовни експерименти с опитни животни) той продължаваше да е в плен на своята фобия. Именно по тази причина в момента не се намираше в операционните зали 1-А или 1-Б, а се бавеше в намиращото се между тях помещение за стерилизация. Беше се облегал на един от умивалниците и от тази позиция можеше да вижда какво става в двете операционни зали. Смело гледаше натам, но в един момент изпита непреодолимото желание да отмести очи. Двата пациенти бяха в процес на пред оперативна подготовка, а хирурзите в стерилните си халати кротко разговаряха, готови да започнат всеки момент. Технически разговори почти нямаше. Реплики се разменяха единствено между анестезиолога и двамата му асистенти, които подаваха упойката към пациентите. Човекът непрекъснато сновеше между двете зали, контролирайки процедурите.

Проблеми нямаше. Все още не. Въпреки това Кевин беше обзет от напрежение. В душата му липсваше радостната възбуда, която беше изпитал при предишните три сравнителни процедури. Нямаше го чувството на триумф и благоговение пред силата на науката и личните си качества... Притеснението му нарастваше. Беше се появило още преди седмица, но сега, наблюдавайки пациентите на масите и

пресмятайки механично шансовете им, Кевин усети цялата тежест на отговорността. Чувството беше сходно със страха, който изпитваше от иглите: по челото му избиха ситни капчици пот, краката му започнаха да треперят. Наложил се да стисне здраво ръба на умивалника, за да запази равновесие. Вратата към зала 1-А рязко се отвори. Пред Кевин застана висока жена със стоманено сиви очи, които светеха с напрегнат блясък над хирургическата маска. Беше Кендис Брикман, една от оперативните сестри.

— Системите са включени, пациентите са под упойка — съобщи му тя. — Сигурен ли сте, че не желаете да влезете? Вътре ще виждате много по-добре...

— Благодаря — отказа Кевин. — Тук ми е достатъчно удобно...

— Както желаете — сви рамене Кендис.

Вратата се затвори зад гърба ѝ. Кевин проследи с очи приближаването ѝ към групичката на хирурзите, които размениха няколко думи с нея, после се извърнаха към стъклото и вдигнаха палци. Той механично отвърна на жеста, в душата му внезапно нахлу чувство на вина. Пусна умивалника и направи крачка назад. На мястото на притеснението се появи страх. Господи, какво правя?!

Завъртя се на пети и побърза да напусне умивалните. Прекоси коридора и влезе в блестящата си лаборатория, усещайки инстинктивно разликата в налягането между асептичната атмосфера на операционния блок и нормалната работна среда. Дишането му беше ускорено, сякаш се беше занимавал с тежка физическа работа.

В друг ден моментално би усетил радостната възбуда, която го обземаше при всяко влизане в малкото царство на личните си владения. Тук се чувстваше спокоен, тук се чувстваше вдъхновен в очакване на нови магически открития. Тук, в многобройните помещения на лабораторията, бяха монтирани онези фантастични машини и ултрамодерна апаратура, за които беше мечтал цял живот. И които бяха изцяло на негово разположение, по всяко време на денонощието. Насочи се към кабинета си, пръстите му несъзнателно докосваха никелираната повърхност на апаратурата, различните бутони и дигитални дисплеи: ДНК-анализатор за сто и петдесет хиляди долара, апарат за хемоглобинов анализ за половин милион с разпрострени като пипала разноцветни кабели, мигащ с червените си очи секвенсер за сравнителен ДНК-тест... Всичко това беше изпълвало

душата му с възбуда, надежда и нетърпеливо очакване. Но не и днес... Днес лабораторията излъчваше някаква скрита заплаха. Дори микроцентрофугите и подредените около тях епруветки проблясваха с непонятна обреченост, сякаш за да му напомнят за опасността...

Кевин се приближи до бюрото и хвърли поглед към необичайно кратката генна карта, характеризираща Хромозома 6. С червено бяха защриховани зоните, които представляваха интерес за него, а именно комплексите на хистологическа съвместимост, наричани накратко КХС. Проблемът беше там, че тези КХС заемат прекалено малка част от късото разклонение на Хромозома 6, а между тях съществуват огромни празни пространства, населени от милиони базисни чифтове. Което, естествено, предполагаше наличието на стотици други гени. Кевин нямаше представа каква точно е тяхната функция.

Съвсем наскоро бе направил запитване за ролята на тези гени, използвайки специализираните страници в Интернет. Получените отговори обаче бяха малко и прекалено общи. Няколко научни работници бяха на мнение, че късото разклонение на Хромозома 6 съдържа гени, които участват в мускулно-скелетния строеж. Толкоз, без никакви подробности.

Кевин неволно потръпна и вдигна очи към панорамния прозорец срещу бюрото. Както обикновено, двойно изолираното стъкло беше обляно от струите на проливния тропически дъжд, който се сипеше навън. Капчиците бавно се търкаляха надолу, уголемяваха се и се спускаха надолу под формата на криволичещи вадички.

Кевин фокусира поглед в далечината. Контрастът между блестящата от чистота климатизирана лаборатория и околната среда винаги го шокираше. По небето бягаха тежки, оловно сиви облаци, въпреки твърденията на синоптиците, че сухият сезон е започнал преди цели три седмици. Сочни тъмнозелени растения покриваха околността, а току зад чертите на града се издигаше тъмната и някак заплашителна стена на джунглата.

Лабораторията на Кевин се намираще в болничния комплекс на Кого — една от малкото нови сгради в запустяващото градче — център на някогашната испанска колония Екваториална Гвинея. Сградата беше на три етажа, а лабораторията на Кевин заемаше част от последния и гледаше на югоизток. От прозорците ѝ се виждаше почти цялото

хаотично застроено градче, чиито къщи бяха струпани от двете страни на река Естуарио дел Муни и потоците, които се вливаха в нея.

Няколко от съседните сгради бяха основно ремонтирани, на други се работеше. Но повечето къщи не бяха пипани от десетки години. Половин дузина приятни някога хасиенди бяха почти скрити под листата на отдавна подивели лози, въздухът над града беше изключително влажен и тежък за дишане.

Точно под прозорците на лабораторията се издигаше сградата на кметството с извити арки и подпорни колони от потъмняло дърво. Под сводовете се виждаха неколцина мъже в униформи на гвинейската армия, небрежно преметнали през рамо автомати „Калашников“, с цигари в уста и кутийки камерунска бира в ръце.

Очите на Кевин се вдигнаха и обхванаха хоризонта отвъд града. Обикновено избягваше да прави това, но сега се подчини на някакво непонятно желание. На юг се виждаха гористи хълмове, зад които се намираще границата с Габон. На изток имаше поредица от малки островчета, които се простираха по посока на континента. На хоризонта се издигаше тъмната грамада на най-големият от тях — Изла Франческа, получил името си от португалските колонизатори още в началото на XV век. За разлика от останалите островчета, Изла Франческа представляваше една обрасла с тропическа растителност скала, чиито назъбени каменисти върхове светлееха на фона на джунглата като скелет на някакъв митичен динозавър.

Сърцето на Кевин пропусна един такт. Видя това, което се страхуваше, че ще види, въпреки дъжда и облаците пара, които се издигаха над джунглата. Струята дим се издигаше право нагоре, към оловните облаци — точно както преди една седмица...

Отпусна се на стола и хвана главата си с ръце. Отново се запита какво е сторил. Беше завършил класическа гимназия и знаеше доста за гръцката митология. Запита се дали не е допуснал грешката на Прометей. Няма дим без огън... А огънят, който гореше далеч на хоризонта, можеше да се окаже именно Прометеевия огън, откраднат от Боговете...

БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС, 18.45 Ч.

Навън виеше студен мартенски вятър, но Тейлър Девъншайър Кабот седеше в уютния и добре затоплен кабинет на имението си в Манчестър-бай-дъ-сий, намиращо се северно от Бостън. Съпругата му Хариет Ливингстън Кабот беше в кухнята и наблюдаваше последните приготовления за вечерята, която щеше да бъде сервирана точно в седем и половина.

На облегалката на креслото на Тейлър беше закрепена кристална чаша с неразредено малцово уиски. В камината гореше огън, от стереоуредбата долиташе тиха вагнерова музика. И трите телевизора в кабинета работеха, всеки на отделен канал. Първият отразяваше новините на местната телевизионна станция, а другите два — Си Ен Ен и ЕСПН.

Тейлър беше олицетворение на задоволството. Беше изкарал един тежък, но ползотворен ден в централата на „ГенСис“ — една сравнително млада биотехнологическа компания, основана от него преди около осем години. Офис-сградата беше изградена на крайбрежната улица на река Чарлс, съвсем близо до Харвард и МИТ. Идеята беше да се намира близо до двете известни учебни заведения, с оглед откриването и привличането на млади таланти.

Тази вечер движението беше по-слабо от обикновено и Тейлър не успя да изчете материалите, които беше взел със себе си в колата. Познавайки навиците на своя работодател, шофьорът Родни се извини за бързото придвижване до дома.

— Нищо, утре вечер ще навакшаш с някое по-продължително закъснение — успокои го с усмивка Тейлър.

— Ще се постарая — отвърна Родни.

И тъй, Тейлър не слушаше музика и не гледаше телевизия, насочил цялото си внимание към финансовия отчет, който следващата седмица щеше да предложи на вниманието на акционерите на „ГенСис“. Това обаче не означаваше, че не усеща какво става наоколо. Чуваше свиренето на вятъра зад прозорците, пропукването на пъновете в камината, музиката и гласовете на телевизионните диктори.

По тази причина главата му рязко се вдигна, когато чу да се споменава името Карло Франкони.

Първата му работа беше да протегне ръка към дистанционното и да увеличи звука на средния телевизор. Местната станция препредаваше последните новини на Си Би Ес. Водещи бяха Джак Уилямс и Лиз Уокър. Името на Франкони беше споменато от Джак, който добави, че телевизията разполага с видеолента, на която е запечатано убийството на известния мафиот, поддържал тесни връзки с престъпния свят на Бостън.

— Лентата е доста фрапираща — предупреди Джак. — Препоръчвам на нашите зрители да намерят някакво друго забавление за децата си. Може би помните, че преди няколко дни споменахме за изчезването на болния Франкони, освободен под гаранция. Но вчера той се появи отново и обяви, че е сключил сделка с Градската прокуратура на Ню Йорк, според която обвиненията срещу него ще бъдат снети в замяна на свидетелските му показания. Властите са били готови да му предложат и Програмата за защита на свидетелите, но тази вечер обвиненият в рекет Франкони е бил застрелян на излизане от любимия си ресторант...

Заковал очи в екрана, Тейлър напрегнато гледаше любителския запис. Един възпълен мъж излизаше от вратата на модерен ресторант, заобиколен от няколко души с вид на полицаи. Мъжът махна с ръка на насъбралата се тълпа зяпачи и бавно се насочи към чакащата до тротоара лимузина, държейки се настрана от репортерите, които се опитваха да му задават въпроси. Вратата на лимузината се отвори, Франкони се наведе да влезе, но тялото му изведнъж се разтресе, а ръката му инстинктивно се вдигна към тила. Преди да падне, тежкото му тяло се завъртя встрани. Придружителите му светкавично измъкнаха револверите си и започнаха да се оглеждат на всички страни. Нахалните журналисти се проснаха на асфалта.

— Каква сцена, Господи! — коментира с въздишка Джак. — Напомня ми за убийството на Ли Харви Осуалд. Толкоз по въпроса за полицейската охрана...

— Чудя се какъв ще е ефектът върху бъдещите свидетели на обвинението — обади се Лиз.

— Отрицателен, естествено — отново въздъхна Джак.

Тейлър насочи вниманието си към Си Ен Ен, която тъкмо започваше излъчването на същия материал. Проследи събитията с неотслабващо внимание, но този път леко се намръщи. На екрана се появи репортер на Си Ен Ен, който предаваше на живо от сградата на Съдебна медицина в Ню Йорк.

— Има съмнение, че убийците са били двама — извика той на фона на оживеното улично движение по Първо авеню. — Нашето впечатление е, че по Франкони е стреляно два пъти, но полицията е прекалено изнервена от инцидента и отказва всякаква информация. Току-що научихме, че аутопсията ще бъде извършена утре сутринта, също и балистичната експертиза...

Тейлър намали звука и вдигна чашата си. Пристъпи към прозореца и насочи поглед към мрачното и бурно море. Смъртта на Франкони можеше да означава сериозни неприятности. Погледна часовника си и направи съответните изчисления. В Западна Африка приближаваше полунощ. Вдигна слушалката, набра номератора на „ГенСис“ и заповяда на дежурния да го свърже незабавно с Кевин Маршал. После отново извърна очи към прозореца. От финансова гледна точка проектът изглеждаше изключително изгоден, но той така и не успя да го възприеме напълно. На няколко пъти беше на прага на решението да го прекрати, но... Телефонът прекъсна мислите му.

Дежурният оператор съобщи, че всеки момент ще го свърже с господин Маршал. В слушалката се разнесе пукот на статично електричество, сред който изплува сънливият глас на Кевин.

— Наистина ли се обажда Тейлър Кабот? — пожела да се осведоми той.

— Помниш ли човек на име Карло Франкони? — пренебрегна въпроса му Тейлър.

— Разбира се.

— Днес го застреляха. Аутопсията ще бъде утре сутринта, в Ню Йорк. От теб искам да разбера дали няма да имаме проблеми...

Насреща настъпи тишина. Тейлър изгуби търпение и се приготви да почука на вилката за дежурния, но гласът на Кевин го спря:

— Да, може да имаме проблеми...

— При аутопсията е възможно да се разбере за какво става въпрос, така ли?

— Възможно е — отвърна Кевин. — Не бих казал, че е много вероятно, но е възможно.

— Това не ми харесва! — отсече Тейлър, прекъсна линията и почука на дежурния в „ГенСис“. Човекът се отзова веднага и Тейлър го уведоми, че иска незабавна връзка с доктор Реймънд Лайънс.

НЮ ЙОРК

— Извинете — прошепна келнерът. Изправен от лявата страна на доктор Лайънс, той търпеливо изчака кратката пауза в разговора между доктора и младата му русокоса асистентка Дарлийн Полсън, която от известно време насам беше и негова любовница. Самият Лайънс беше висок и слаб мъж на около петдесет с благородно посивяла коса и патрицианска осанка — истински герой на сапунена опера. — Съжалявам, че ви безпокоя, но спешно ви търсят по телефона — добави келнерът. — Да ви донеса ли безжичния телефон, или предпочитате да говорите от рецепцията?

Сините очи на Реймънд Лайънс нерешително се местеха от красивото, но безизразно лице на Дарлийн към почтително приведената фигура на келнера, чието обслужване отговаряше напълно на високата оценка на ресторант „Ореол-26“ в авторитетния наръчник „Дзагат“. Лицето му видимо помръкна.

— Мога да кажа, че не сте на разположение — услужливо подхвърли келнерът.

— Не, донесете безжичния апарат — взе решение Реймънд. Нямаше никаква представа кой може да го търси по спешност. Отдавна вече не упражняваше професията си, тъй като му бяха отнели лиценза след шумен скандал със здравни осигуровки на „Медикеър“, от които беше печелил цели дванадесет години. — Ало? В гласа му се долови издайническо потрепване.

— Обажда се Тейлър Кабот. Имаме проблем.

Реймънд замръзна на мястото си, веждите му се сбърчиха. Тейлър набързо му разказа за инцидента с Карло Франкони и краткия си разговор с Кевин Маршал.

— Тази операция е ваша! — раздразнено приключи той. — Искам да ви предупредя, че малките камъчета могат да обърнат колата. Появят ли се неприятности, веднага ще анулирам сделката! Не искам лоша слава, затова вземете нещата в свои ръце!

— Но какво мога да направя? — объркано промърмори Реймънд.

— Честно казано, не знам — отвърна Тейлър. — Но измислете нещо и действайте бързо!

— При мен нещата вървят отлично — успя да подхвърли Реймънд. — Днес следобед се свързах с една лекарка от Лос Анджелис, чиито пациенти са цял куп кинозвезди и богати бизнесмени от Западното крайбрежие. Тя прояви голям интерес и иска да открием филиал в Калифорния...

— Май не ме разбрахте! — заплашително изръмжа Тейлър.

— Ако проблемът с Франкони не бъде решен, няма да има никакви филиали! Затова действайте! Разполагате с дванадесет часа!

Рязкото изщракване накара Реймънд да хвърли един объркан поглед на слушалката, сякаш тя беше виновна за прекъсването на разговора. Келнерът напусна мястото си в ъгъла, пое апарата от ръката му и дискретно се оттегли.

— Неприятности? — попита Дарлийн.

— Господи, Боже мой! — раздражено възкликна Реймънд. Това не бяха обикновени неприятности, това беше потенциална катастрофа! Молбата за възстановяване на лиценза му беше безнадеждно потънала из дебрите на бюрократичната система, тази работа беше всичко, на което можеше да се надява... Пет години се бори, за да задвижи нещата до сегашния етап, не можеше да позволи всичко да отиде по дяволите!

— Какво има? — попита Дарлийн, пресегна се през масата и свали ръката му от устата.

Реймънд набързо й разказа за предстоящата аутопсия на Карло Франкони и повтори заплахите на Тейлър Кабот да прекрати операцията.

— Няма да я прекрати — успокоително рече Дарлийн. — Точно сега тя започна да дава добри пари...

Реймънд мрачно се изсмя.

— За хора като Кабот и „ГенСис“ няма такова понятие като „добри пари“ — въздъхна той. — Ще я прекрати като нищо! Още помня колко усилия бяха необходими, за да го убедя...

— Значи трябва да попречиш на аутопсията — подхвърли Дарлийн.

Реймънд заби поглед в лицето й. Знаеше, че иска да му помогне, но тази жена никога не беше го привличала с умствените си качества.

Преглътна избухването си и саркастично подхвърли:

— Нима мислиш, че мога да позвъня в Съдебна медицина и най-учтиво да ги помоля да не правят аутопсия на човек, загинал от куршум на убиец? Стига, моля те...

— Познаваш куп важни клечки — не се предаваше Дарлийн. — Някой от тях може да го направи...

— О, скъпа, моля те... — въздъхна с досада Реймънд, после изведнъж се замисли. В идеята на младата жена може би имаше известна доза рационалност.

— Какво ще кажеш за доктор Левиц? — подхвърли Дарлийн. — Той беше личен лекар на Франкони и може би ще успее да направи нещо...

— И аз се сетих за него — призна Реймънд.

Доктор Даниел Левиц се радваше на огромна клиентела и хубав офис на Парк авеню. Включи се в проекта един от първите, при това с нескрито желание. На всичкото отгоре част от клиентите му имаха общ бизнес с Карло Франкони.

Реймънд стана, извади от портфейла си три чисто нови банкноти от по сто долара и ги остави на масата. Това беше предостатъчно за покриване на сметката, плюс един наистина щедър бакшиш.

— Тръгваме — подкани младата жена той. — Трябва да завъртим няколко телефона на спокойствие.

— Но аз едва започнах предястието — оплака се Дарлийн.

Реймънд мълчаливо издърпа стола изпод тялото ѝ, принуждавайки я да стане. Колкото повече мислеше за доктор Левиц, толкова по-силно ставаше убеждението му, че само този човек може да ги спаси. В качеството си на личен лекар на няколко от най-могъщите гангстерски фамилии в Ню Йорк, Левиц положително познаваше хора, способни да изпълнят и най-невъзможната мисия...

ПЪРВА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 4 МАРТ 1997 Г. 7.25 ЧАСА

Джак Степълтън се приведе над кормилото, натисна педалите и се понесе по Тридесета улица. На петдесетина метра от Първо авеню изправи гръб и спря да върти. Светофарът светеше червено. Дори щурак като него не можеше да си позволи преминаване на пресечката в момент, в който потоци от коли се насочваха към изходните артерии на града.

Времето омекна значително. Падналата преди два дни суграшица изчезна, само тук-там между паркираните коли можеха да се видят купчини мръсен сняг. Джак беше доволен, тъй като за пръв път от няколко дни насам получи възможност да се придвижва с колелото. Беше ново колело, само на три седмици. Купи го след като му откраднаха старото преди около година.

В началото възнамеряваше да го купи бързо, но след като се размина на косъм от смъртта най-сетне реши, че трябва да прояви малко благоразумие. Въпросният инцидент нямаше нищо общо с колоезденето по улиците на Ню Йорк, но едновременно с това го разтърси толкова здраво, че го накара да се замисли за безразсъдното си поведение на пътя.

Но с течение на времето страховете му се стопиха. Последен тласък към покупката беше майсторската работа на неизвестен джебчия в метрото, който задигна не само портфейла, но и ръчния му часовник. Още на следващия ден Джак отиде в магазина и си купи чисто нов планински бегач марка „Канъндейл“. Приятелите му отбелязаха този акт със свиване на рамене, примирили се със завръщането на старите навици. Но на практика Джак караше много по-благоразумно от преди и избягваше да предизвиква съдбата като се навира между ревящите камиони и паркираните коли. Престана да слаломира по нанадолницето на Второ авеню, а Сентрал Парк заобиколяше отдалеч, особено след като се стъмни.

Спря на ъгъла, опря крак на асфалта и огледа обстановката. Почти веднага забеляза тумбестите телевизионни микробуси с извадени антени, паркирани откъм източната част на Първо авеню,

точно пред крайната цел на пътуването му — сградата на Съдебна медицина, обслужваща град Ню Йорк. Или просто моргата, както я наричаха обикновените хора.

Джак заемаше длъжността медицински следовател от година и половина и вече знаеше какво може да означава оживлението пред моргата — смърт на някоя знаменитост, или най-малкото на човек, който за момента е в центъра на вниманието на медиите. Имаше и друга вероятност — смърт на повече хора, предизвикана от самолетна или влакова катастрофа. Самият той предпочиташе първата причина, просто като човек...

Светна зелено. Джак натисна педалите, прекоси Първо авеню и влезе в моргата откъм приемното отделение на Тридесета улица. Паркира велосипеда на обичайното му място край купчината ковчези от остров Харт и пое към асансьорите. Тези ковчези използваха за неидентифицираните и непотърсени от никого трупове, които все пак трябваше да бъдат погребани.

Веднага усети напрежението. Няколко секретарки от дневната смяна обслужваха телефоните в залата за комуникации, въпреки че работното им време започваше едва в осем. Върху пултовете пред тях напрегнато мигаха червени лампички. Дори будката на сержант Мърфи беше отворена и с включено осветление, макар че той рядко се появяваше тук преди девет. Усетил как любопитството му нараства, Джак влезе в помещението за идентификации и се насочи към автомата за кафе. До него, както обикновено, се беше настанил асистент-патологът Вини Амендола с разтворен вестник в ръце. Но тази сутрин единствено той изглеждаше както обикновено. През повечето дни Джак беше пръв на работното си място, но днес го бяха изпреварили цели трима души — заместник-директорът Калвин Уошингтън и колегите му патолози Лори Монтгомъри и Чет Макгавъри. Събрали се на малка групичка, те оживено разговаряха със сержант Мърфи и лейтенант-детектив Лу Солдано, който Бог знае защо се беше озовал тук толкова рано. Лу често се отбиваше в сградата на Съдебна медицина, но никога в седем и половина сутринта. На всичкото отгоре изглеждаше така, сякаш беше спал с дрехите си. Джак си сипа чаша кафе, добави сметана и бучка захар, после бавно се насочи към фойето. Никой от колегите не забеляза появата му. Както очакваше, фойето беше пълно с репортери, които лениво бърбеха

пomeжду си с картонени чаши в ръце. Повечето от тях държаха запалени цигари. Пушенето в сградата беше строго забранено и Джак нареди на Вини да иде да предупреди посетителите.

— Ти си по-близо — кратко отвърна Вини и вдигна вестника пред очите си.

Отбелязал с въздишка тази проява на неуважение, Джак пристъпи към стъклената врата и рязко я отвори. Не успя да предупреди пушачите за забраната, тъй като в рамките на две-три секунди се оказа под обсадата на десетки микрофони.

Заваляха въпроси, хората се скупчиха около него, нищо не им се разбираше.

Джак изрева с пълно гърло, че пушенето е забранено, след което му се наложи да употреби физическа сила, за да се прибере обратно и да затръшне вратата след себе си. Репортерите се залепиха за дебелото стъкло като домати в консерва.

Отвратен от поведението им, Джак се върна в залата за идентификации, напълни дробовете си с въздух и извика:

— Някой ще ми обясни ли какво става тук?

Присъстващите се извърнаха към него.

— Не си ли чул? — попита Лори.

— Щях ли да питам, ако съм чул? — раздразнено я изгледа той.

— Телевизията само за това говори — сопнато рече Калвин.

— Джак няма телевизор — подхвърли Лори. — В неговия квартал подобни уреди са лукс...

— Къде живееш, синко? — попита сержант Мърфи. — За пръв път чувам, че телевизорите могат да бъдат лукс... — Застаряващият полицай с червендалесто лице и ирландска кръв във вените изглеждаше искрено загрижен. Дежуреше в Съдебна медицина от десетки години насам и вероятно по тази причина приемаше всички служители тук като свои близки родини.

— Живее в Харлем — подхвърли Чет. — И съседите му положително искат да си купи телевизор, за да му го вземат назаем...

— Стига, момчета — предаде се Джак. — Кажете ми причината за тая суматоха, моля ви...

— Вчера следобед са гръмнали един мафиотски бос — обяви с кънтящ глас Калвин. — И това накара стършелите да се размърдат, тъй

като малко преди това същият бос се съгласил да сътрудничи на правосъдието и бил поставен под полицейска закрила...

— Той никога не е бил мафиотски бос — обади се Лу Солдано. — Беше само функционер на средно ниво, член на фамилията Вакаро...

— Все тая — махна с ръка Калвин. — Важното е, че го гръмнаха въпреки охраната на най-добрите ченгета в Ню Йорк. Което означава, че полицията не е в състояние да пази когото и да било!

— Беше предупреден да не ходи в този ресторант! — ядосано възрази Лу. — В това съм абсолютно сигурен. Никой не може да те опази, ако си решил да вършиш глупости, нали?

— Случайно да го е гръмнал някой полицай? — попита Джак. В качеството си на медицински следовател беше длъжен да проверява всички възможности, особено когато става въпрос за човек, поставил се на разположение на властите.

— Не беше арестуван — веднага отгатна хода на мислите му Лу. — Това бе направено на един доста по-ранен етап, когато го арестуваха и му предявиха официално обвинение. Но след това го пуснаха под гаранция.

— Тогава защо е този шум?

— Защото нагряха задниците на куп важни клечки — намеси се Калвин. — Включително на кмета, областния прокурор и началника на полицията!

— Амин — въздъхна Лу. — Аз специално съм тук заради нагретия задник на началника на полицията... Имаме работа с една от онези кошмарни за всяка публична институция ситуации, при които медиите виждат шанса да ни разкъсат. Глави ще падат, ако не пипнем извършителите по най-бързия начин!

— А едновременно с това трябва да се грижите и за онези, които биха дръзнали да ви сътрудничат в бъдеще — добави Джак.

— Прав си — въздъхна Лу.

— Не знам, Лори... — проточи Калвин, очевидно връщайки се на темата, която бяха обсъждали до този момент. — Оценявам желанието ти да направиш тази аутопсия, но не зная дали Бингъм няма да я поиска за себе си...

— Но защо? — повиши тон Лори. — Случаят е съвсем обикновен, правила съм аутопсия на десетки жертви на огнестрелно

оръжие. Освен това доктор Бингъм трябва да присъства на заседание на Бюджетната комисия в кметството и едва ли ще се появи до обед. Дотогава аз отдавна ще съм приключила и полицията ще разполага с резултатите. Нека им помогнем, защото времето ги притиска...

Калвин премести поглед върху Лу.

— Как мислиш, дали пет-шест часа закъснение ще се отразят на следствието? — попита той.

— Сигурно — сви рамене детективът. — Мисля, че ще е най-добре да приключим с аутопсията веднага. Особено, ако наистина се окаже, че извършителите са един или двама човека, които подозираме...

— Мразя да вземам подобни решения — въздъхна Калвин и тежко премести тежестта на 130-килограмовото си туловище от единия на другия крак. — Особено след като знам каква ще бъде реакцията на Бингъм... Но майната му! Давай, Лори... Случаят е твой.

— Благодаря, Калвин — усмихна се доволно Лори и побърза да вземе една папка от близкото бюро. — Имаш ли нещо против да присъства и Лу?

— Нямам — поклати глава Калвин.

— Тогава да тръгваме, Лу — кимна Лори, грабна мантата си от облегалката на стола и се насочи към вратата. — Ще направим кратък външен оглед на трупа, а след това ще го вкараме в рентгена. Сигурна съм, че са пропуснали това, тъй като снощи е било истинска лудница!

— След теб — рече Лу и тръгна подире ѝ.

Джак се поколеба за момент, после забърза след тях. Не можеше да разбере защо Лори настоява за тази аутопсия. Далеч по-разумно би било да се държи настрана. Подобни случаи с политическа окраска винаги се оказват горещ картоф, от който човек може здравата да се опари.

Младата жена крачеше бързо и той успя да я настигне едва в коридора отатък залата за комуникации, при това само защото тя се спря да надникне в кабинета на Джанис Джегър. Джанис беше част от екипа на експерт-криминолозите, които по-често наричаха асистенти. Беше изключително съвестна и редовно оставаше след изтичане на работното време, което за нея неизменно беше през нощта — между десет и пет...

— Ще видиш ли Барт Арнолд преди да си тръгнеш? — попита я Лори. Имаше предвид шефа на екипа експерт-криминолози.

— Сигурно — сви рамене Джанис. Беше дребна тъмнокоса жена с ясно очертани кръгове под очите.

— Направи ми една услуга — рече Лори. — Помоли го да поиска от Си Ен Ен копие на касетата с убийството на Карло Франкони. Искам да я получа по най-бързия начин.

— Готово — усмихна се Джанис.

Лори и Лу продължиха по коридора.

— Хей, вие двамата — подвикна след тях Джак. — Я намалете темпото...

— Чака ни работа — отвърна през рамо Лори.

— Никога не съм те виждал толкова нетърпелива пред аутопсия — задъхано рече Джак и се изравни с нея. — Какво му е толкова специалното на този случай?

— Много неща — отвърна Лори и натисна бутона за повикване на асансьорите.

— Например? — настоя Джак. — Не искам да ти развалям удоволствието, но тук става въпрос за политика. Каквото и да направиш или кажеш, все ще ядосаш някого... Мисля, че Калвин е прав и случаят трябва да бъде оставен на шефа...

— Имаш право на мнение — промърмори Лори и отново натисна бутона. Тези асансьори в задната част на сградата бяха изключително бавни. — Но аз виждам нещата в друга светлина... Правила съм куп аутопсии на жертви на огнестрелно оръжие, но за пръв път ми се случва да разполагам с видеозапис на убийството, който без съмнение ще потвърди или отхвърли голяма част от заключенията ми... Да не говорим, че отдавна се каня да пиша дисертация на тази тема и това може би ще се окаже един наистина уникален пример...

— Господи! — простена Джак и извъртя очи към небето. — Какви благородни мотиви! — Сведе очи към лицето на Лори и тръсна глава: — Но все пак трябва добре да си помислиш! Интуицията ми нашепва, че ще си докараш големи бюрократични проблеми. Все още не е късно да ги избегнеш... За целта е достатъчно да направиш кръгом и да кажеш на Калвин, че си променила намеренията си. Предупреждавам те, че поемаш голям риск!

— Кой ми говори за рискове? — засмя се Лори, вдигна ръка и опря пръст в носа на Джак. — Всичките ти познати, включително аз самата, настоятелно те молиха да не си купуваш ново колело... Защото то те заплашва не с бюрократични, а със сериозни здравословни проблеми!

Асансьорът пристигна, Лори и Лу се качиха. Джак се поколеба за момент, но след това също се напъха в кабината.

— Няма да ме разубедиш, така че можеш да си спестиш дъха — предупреди го Лори.

— Окей — вдигна ръце Джак. — Обещавам, че спирам със съветите. Но много ми се ще да проследя развитието на случая. Днес имам „книжен“ ден и възнамерявам да погледам, стига да нямаш нищо против...

— Можеш дори да помагаш — отвърна Лори.

— Стига Лу да няма нищо против — двусмислено подхвърли Джак.

Лу се изсмя, Лори се изчерви. Но никой от двамата не коментира подмятането му.

— Преди малко намекна, че имаш специален интерес към този случай — рече след неловката пауза Джак. — Би ли ме осведомила за какво става въпрос?

Лори и Лу си размениха кратко визуално послание, което остана непонятно за него. Изчака малко, после поклати глава и промърмори:

— Ясно... Май излиза така, че това не е моя работа...

— Нищо подобно — обади се Лу. — Става въпрос за една доста странна връзка. Жертвата Карло Франкони беше заел средна по значение ръководна длъжност във фамилията, на мястото на един тип, който се казва Поли Черино. А този Черино влезе в дранголника главно благодарение на упоритата работа на Лори...

— И на твоята също — добави Лори миг преди кабината да спре с неприятно поклащане.

— Главно на твоята — поклати глава Лу.

Измъкнаха се навън и тръгнаха към канцеларията на моргата, която се намираше в приземието.

— Не беше ли нещо, свързано със свръхдоза наркотици? — попита Джак.

— Така беше — въздъхна Лори. — Един ужасен случай, от който буквално ми настръхнаха косите. Проблемът е там, че доста от свързаните с него типове продължават да действат, включително Черино, въпреки че е в затвора...

— Където ще остане още дълго — добави Лу.

— Ще ми се да вярвам, че е така — въздъхна Лори. — Но както и да е... Надявам се аутопсията на Франкони да сложи край на всичко това, най-вече на кошмарите, които продължават да ме спохождат...

— Затвориха я в един чамов ковчег и я отмъкнаха с катафалка — поясни Лу.

— Велики Боже! — ахна Джак. — Никога не си ми казвала за това!

— Опитвам се да не мисля за него — отвърна младата жена, после рязко смени темата: — Ще ви помоля да почакате тук... Лори хлътна в канцеларията на моргата, за да вземе списъка на телата, пристигнали в хладилните камери през нощта.

— Не мога да си представя, че ще ме затворят в ковчег! — потръпна Джак. Най-много се страхуваше от височини, но веднага след тях идваха тесните и затворени пространства.

— Аз също — промърмори Лу. — Но тя се възстанови по един наистина забележителен начин. Само час след като я извадиха оттам, вече беше в състояние да разсъждава и измисли план, който спаси и двамата ни... А аз се натиках в лапите на онези типове с прекалената самоувереност на човек, който отива да спасява една безпомощна жена...

— Исусе! — поклати глава Джак. — А аз си въобразявах, че никой не може да преживее прежеждието, което преживях лично — да ме вържат с белезници към някаква канализационна тръба и двамата ми похитители да се карат кой трябва да ми види сметката!

Лори се появи обратно с лист хартия в ръце.

— Камера 111 — обяви тя. — Бях права в предположението си, че никой не се е сетил да прекара трупа през рентгена... После се понесе напред като бегач на дълги разстояния.

Джак и Лу трябваше да подтичват, за да не изостанат. Младата жена спря пред редицата никелирани врати на хладилните камери, провери номера и щракна една от ключалките. После с ловко и добре тренирано движение плъзна носилката навън.

Веждите ѝ отскочиха нагоре. Носилката беше празна, върху чаршафа личаха следи от кръв и замръзнали секрети.

— Странно! — промърмори тя, бутна я обратно и затвори вратичката. После отново провери номера на камерата. Грешка нямаше — това действително беше номер 111. Отвори за втори път, сложи ръка над очите си и надникна вътре. Тленните останки на Карло Франкони не бяха тук.

— По дяволите! — изруга Лори и започна да отваря дебелите врати на съседните камери. В някои от тях имаше трупове и тя внимателно провери прикрепените към тях номера. Скоро стана ясно, че Карло Франкони е изчезнал.

— Не мога да повярвам! — прошепна тя. — Проклетият труп го няма!

Джак наблюдаваше сцената с усмивка. А отчаяното изражение върху лицето на Лори го накара да избухне в гръмогласен смях.

— Моля за извинение — овладя се миг по-късно той. — Интуицията ми подсказваше, че този случай ще ти донесе бюрократични главоболия... Но се оказа, че греша. Бюрократите са тези, които ще си имат главоболия!

ВТОРА ГЛАВА

4 МАРТ 1997 Г. 13.30 Ч. КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

Кевин Маршал остави молива и погледна през прозореца. За разлика от бурята в душата му, времето навън беше приятно. За пръв път от няколко месеца насам успя да зърне късче синьо небе. Сухият сезон най-сетне започваше. Разбира се, той изобщо не беше сух, но все пак не валише постоянно, както през дъждовния... Но това си имаше и неприятната страна, тъй като палещите слънчеви лъчи превръщаха всичко наоколо в нажежена пещ. В момента температурата на сянка надхвърляше 44 градуса.

Тази нощ Кевин спа зле, а сутрешната работа изобщо не му спореше. Все още беше скован от напрежението, което го бе обзело вчера, веднага след началото на операцията. А състоянието му рязко се влоши след неочакваното обаждане на президента на „ГенСис“ Тейлър Кабот. С този човек Кевин беше разговарял само веднъж и като повечето от служителите в компанията беше на мнение, че самият Господ-Бог го е удостоил с вниманието си...

Струята дим, която се издигаше над Исла Франческа в далечината също допринасяше за безпокойството му. Забеляза я още сутринта, когато пътуваше към лабораторията. Беше точно там, където я видя вчера — откъм скалистата страна на острова, фактът, че този дим вече не беше от първостепенно значение, изобщо не можеше да го успокои.

Отказал се окончателно от идеята да свърши някаква работа, Кевин съблече бялата манта и я преметна върху облегалката на стола си. Не изпитваше глад, но икономката му Есмералда беше приготвила обяд и той не искаше да я огорчава.

Спусна се по стълбите към приземния етаж. Беше дълбоко замислен и почти не забелязваше колегите си, които го поздравяваха. През последните двадесет и четири часа постепенно разбра, че ще трябва да предприеме някакви действия. Проблемът нямаше да се разреши сам — както се беше надявал преди седмица, когато за пръв път се появи пушекът над островчето. За нещастие нямаше никаква

представа какво да предприеме. Прекрасно знаеше, че не е герой, а с течение на времето в душата му се оформи правилното мнение, че е по-скоро страхливец. Мразеше конфронтациите и се стараяше да ги избягва на всяка цена. Още като момче се държеше настрана от всички игри със състезателен характер, с изключение на шаха. Това автоматически го превърна в самотник.

Спря на крачка от изцяло остъклената външна врата. Под аркадите на старото кметство отгатак площада се виждаше обичайната тъпла гвинейски войници, които търсеха начин да убият времето си. Част от тях се бяха настанили в стари плетени столове и играеха карти, други спореха с пискливи гласове, облежани на колоните. Почти всички пушеха, тъй като част от заплатите си получаваха под формата на цигари. Бяха облечени в мазни комбинезони в защитни цветове, напукани ботуши и червени барети. Въоръжени с автомати, които носеха праметнати през рамо, или бяха подпрени на стената.

Кевин изпита страх от тези войници още в момента, в който ги зърна. Това стана при пристигането му в Кого, преди цели пет години. По думите на началника на охраната Камерън Макайвърс, който го посрещна и запозна с обстановката, „ГенСис“ е наела почти цялата армия на Екваториална Гвинея, която трябваше да се грижи за сигурността на компанията. По-късно обаче призна, че това всъщност е част от подкупите, които дават на правителството, най-вече на министрите на отбраната и териториалната администрация.

По мнение на Кевин тези войници приличаха повече на банда разхайтени хлапаци, отколкото на охранители. Бяха черни като печки, тъпите им физиономии издаваха единствено отегчение. Имаше неприятното чувство, че непрекъснато търсят повод да използват оръжието, което им бяха поверили.

Бутна вратата и тръгна да пресича площада. Не погледна към войниците, но от опит знаеше, че част от тях са извърнали погледи след него. По кожата му пробягаха леки тръпки. Не разбираше нито дума от фанг — местният диалект, по тази причина нямаше никаква представа какво си говорят зад гърба му тези въоръжени хлапаци. Най-сетне напусна централния площад и леко забави крачка. Комбинацията от жегата и стопроцентова влага превръщаше атмосферата в сауна. Ризата бързо залепна на гърба му.

Къщата му се намираше по средата на пътя между болничната лаборатория и морския бряг. Вълните на океана се разбиваха само на три пресечки от нея. Градът беше малък, но на времето положително е имал своето очарование. Стените на къщите бяха боядисани в някога ярки, а днес избелели цветове, покривите им бяха покрити с червени керемиди. Капаците на прозорците се вдигаха нагоре, но повечето от тях отдавна не функционираха. Изключение правеха само няколко наскоро ремонтирани сгради. Улиците бяха прокарани без никаква идея за комуникативно удобство, но настилката им беше добра — от солидни павета, които ветроходните кораби в миналото бяха използвали като баласт. По време на испанския колониализъм поминъкът на населението е идвал главно от селското стопанство, най-вече от производството на кафе и кокосово масло. Няколко хиляди души са се прехранвали от него.

Историята на града претърпяла драматична промяна през 1959 година, веднага след като Екваториална Гвинея получава своята независимост. Избран по демократичен начин, новият президент на страната Масиас Нгуема бързо се превръща в един от най-жестоките и садистични диктатори на черния континент. Страната преживява истински апокалипсис. Петдесет хиляди нейни граждани са убити, една трета от населението емигрира. Сред тях са всички испански заселници. Много от населените места опустяват, в това число и Кого. Пътят, който свързва градчето с останалата част от страната, бързо се разрушава и става напълно непроходим.

В продължение на няколко години Кого е забравено от Бога място, посещавано единствено от любопитни туристи, които прескачат дотук с моторни лодки от Акальонг — един доста по-голям град отгатакъ залива. Преди седем години обаче градчето е посетено от представител на „ГенСис“, който има задачата да търси постоянна база за нова, свръхмодерна лаборатория. По това време джунглата вече е превзела половината от необитаемите терени — още един фактор, който втежава на везните. Представителят на компанията се завръща в Малабо — столицата на Екваториална Гвинея, където започва незабавни преговори с новото правителство. Страната е една от най-бедните в Африка и изпитва силна нужда от приток на чуждестранна валута. По тази причина президентът охотно подписва споразумение с „ГенСис“.

Кевин зави зад ъгъла и се насочи към къщата си. Подобно на повечето къщи в квартала и тя беше на три етажа, но за разлика от тях — напълно реставрирана. Това я беше превърнало в обект на завист за почти всички служители на „ГенСис“, най-вече на началника на охраната Камерън Макиайвърс. Само управителят на зоната Зигфрид Шпалек и главният ветеринар Бъртрам Едуардс се радваха на жилища от подобен ранг, а Кевин подозираше, че късметът му се дължи на дискретната намеса на доктор Реймънд Лайънс, без, разбира се, да бъде сигурен в това.

Строена в средата на XIX век от преуспяващ търговец, къщата беше типичен представител на испанската колониална архитектура. Първият етаж бе зает от просторни помещения с широки прозорци и сводове над тях — някогашните магазини и складове, основните жилищни помещения бяха на втория — три спални с бани, наредени около огромен хол, трапезария, кухня и малко апартаментче за прислугата. Всичко това беше заобиколено от покрити тераси. На третия етаж имаше едно единствено огромно помещение с дюшеме от масивно дърво, осветено от два тежки полюлея от ковано желязо. В него с лекота можеха да се поберат стотина човека и вероятно някога го бяха използвали за масови празненства.

Кевин влезе и започна да се изкачва по централното стълбище, което свършваше до малък вестибюл. Оттам влезе направо в трапезарията, където го чакаше напълно подредената маса за обед.

Тази къща беше прекалено голяма за човек без семейство като Кевин. Той изтъкна този факт в момента, в който го доведоха тук, но Зигфрид Шпалек отвърна, че решението е било взето в Бостън и няма никакъв смисъл да го оспорва. Кевин се вслуша в съвета му, но оттогава насам винаги се чувстваше мъничко неудобно от завистта на колегите си.

Есмералда се появи безшумно, като безплътен дух. Кевин продължаваше да се учудва на това нейно качество. Сякаш дебнеше на прозореца и го чакаше да се появи иззад ъгъла. Беше приятна жена на неопределена възраст с меки черти на лицето и тъжни очи. Обличаше се с рокли от шарена басма, на главата си носеше тюрбан от същата материя. Освен местното наречие, говореше отличен испански и сравнително добър английски, който усъвършенстваше буквално с дни.

От понеделник до петък жената обитаваше апартаментчето за прислугата на втория етаж. Събота и неделя се прибираше при семейството си в селището от сглобяеми къщички, което „ГенСис“ беше построила на брега на реката за своите работници в Зоната. Така наричаха огромното пространство за операциите на компанията, отпуснато ѝ на концесия от правителството на Екваториална Гвинея. Есмералда беше пристигнала тук заедно със семейството си от Бата — най-големият град на страната, разположен на континента. А самата столица Малабо се намираще на Биоко — един от многобройните острови на архипелага.

На няколко пъти ѝ предложи да се прибира вечер у дома, но жената отказваше. Едва когато стана прекалено настоятелен тя му обясни, че има заповед да стои в къщата от понеделник до петък.

— Търсиха ви по телефона — съобщи Есмералда. — Оставиха съобщение...

— Така ли? — нервно попита Кевин и усети как пулсът му се ускорява. Рядко получаваше телефонни съобщения, а в сегашното си състояние съвсем не беше готов за неочакван развой на събитията. Онова среднощно обаждане на Тейлър Кабот беше напълно достатъчно, за да го извади от равновесие.

— Обади се доктор Реймънд Лайънс от Ню Йорк — поясни Есмералда. — Помоли незабавно да се свържете с него...

Кевин не се изненада от факта, че го търсят от чужбина. „ГенСис“ беше инсталирала в Зоната модерна система за сателитна връзка, благодарение на която набирането на Европа или САЩ беше детска играчка в сравнение с един обикновен телефонен разговор с Бата, разположена едва на стотина километра в северна посока. В същото време разговорите с Малабо бяха почти напълно изключени.

Кевин се насочи към дневната. Телефонът беше поставен на една масичка в ъгъла.

— Ще обядвате ли? — подвикна зад гърба му Есмералда.

— Да — кимна той. Все още не беше гладен, но не искаше да оскърбява жената.

Седна зад бюрото и бързо изчисли, че в Ню Йорк е някъде около осем сутринта. Не знаеше защо го е търсил доктор Лайънс, но беше почти сигурен, че това има нещо общо с краткото обаждане на Тейлър

Кабот. Безпокоеше се от аутопсията на Карло Франкони и предполагаше, че тревогата му се споделя напълно от Реймънд Лайънс.

Двамата се запознаха преди шест години, по време на семинар на Американската асоциация за научен напредък в Ню Йорк, където Кевин изнесе доклад. Той не обичаше тази дейност и рядко приемаше подобни покани, но този път беше заставен да го стори от научния си ръководител в Харвард. Основна тема на научната му дейност (залегнала и в докторския му реферат) беше хромозомната транспозиция — процес, при който си разменят органични частици, адаптират ги към своето действие и по този начин допринасят за общата еволюция. Това явление най-често се наблюдава при изграждането на половите клетки и е познато под името миоза.

По силата на чистата случайност, на семинара се появиха прочутите в цял свят Джеймс Уотсън и Франсис Крик, които изнесоха лекция по случай годишнината от голямото им откритие — структурата на ДНК. Лекцията им беше на доста популярен език, но след нея малцина останаха в залата, за да чуят научния доклад на Кевин. Един от тях беше Реймънд. Веднага след това той дойде да се представи и без да губи време му направи конкретно предложение. В резултат Кевин напусна Харвард и постъпи на работа в „ГенСис“.

Вдигна слушалката и започна да набира. Ръката му леко трепереше. Реймънд вдигна още на първото позвъняване, сякаш беше чакал на телефона. Гласът му беше кристално ясен, сякаш говореше от съседната стая.

— Имам добри новини — рече той веднага след като Кевин се представи. — Аутопсия няма да има.

Кевин объркано мълчеше.

— Не изпитваш ли облекчение? — попита Реймънд. — Зная, че снощи те е търсил Кабот...

— До известна степен съм облекчен — призна Кевин. — Но с аутопсия или без нея, аз продължавам да изпитвам силни съмнения относно целесъобразността на цялата операция...

Този път замълча Реймънд. Едва решил един неприятен проблем, той вече беше изправен пред друг.

— Може би допуснахме грешка — мрачно добави Кевин. — В мисъл, че аз допуснах грешка... Съвестта продължава да ме гложди, а

започва да ме обзема и страх. По принцип аз съм един учен-теоретик и съм твърде далеч от приложната наука...

— Моля те! — ядосано го прекъсна Реймънд. — Не усложнявай нещата точно сега! Нали получи лабораторията, за която винаги си мечтал? Строших си краката от тичане да осигуря апаратурата, която искаше! На всичкото отгоре нещата се развиват отлично, особено за хората, които съм наел... Нима не виждаш, че трупациите се на твое име акции скоро ще те изправят богаташ?

— Богатството никога не ме е привличало — отвърна Кевин.

— Но на този свят има и далеч по-неприятни неща, нали? — пресече го Реймънд. — Хайде, Кевин, не ми прави номера!

— Каква полза от богатството, когато съм се заврял тук, на края на света? — промърмори Кевин. Пред очите му изплува физиономията на управителя Зигфрид Шпалек, от когото изпитваше истински ужас.

— Това няма да е вечно — успокоително промърмори Реймънд. — Сам каза, че си близо до финала и системата функционира почти перфектно... Когато отстраниш последните недостатъци и обучиш някой да работи с нея, ще можеш да се прибереш... А с парите, които си натрупал, спокойно ще изградиш собствена лаборатория.

— Над острова продължава да се извива дим, също като миналата седмица — информира го Кевин.

— Майната му на дима! — отсече Реймънд. — Вместо да даваш свобода на фантазията си, по-добре е да се заловиш за работа и да приключиш. Ако все пак имаш свободно време, не мисли за разни пушеци, а си представи каква лаборатория можеш да откриеш в Ню Йорк! Кевин кимна с глава. Реймънд е прав. Винаги се беше опасявал, че ако дейността му в Африка стане известна на обществеността, с научната му кариера ще бъде свършено. Никой няма да му възложи работа, никой няма да прояви интерес към качествата му. Само една частна лаборатория може да го направи независим.

— Слушай — прекъсна хода на мислите му Реймънд. — Ще дойда да взема последния пациент веднага след като е готов. Това ще стане скоро, нали? Тогава пак ще говорим... Междувременно просто не забравяй, че задачата е почти изпълнена и парите в задграничните ни сметки текат като пълноводна река...

— Добре — неохотно отвърна Кевин и остави слушалката. Реймънд умееше да говори убедително и след всеки разговор с него му

ставаше малко по-леко.

Стана от бюрото и се насочи към трапезарията. Следвайки съвета на Реймънд, започна да си представя мястото на своята нова лаборатория. Предпочитанията му бяха за Кеймбридж, Масачузетс, тъй като все още имаше здрави връзки с Харвард и МИТ. От друга страна обаче се изкушаваше да избере някое спокойно и уединено място в провинцията, например в Ню Хемпшайър...

За обед имаше бяла риба, която му беше непозната както на вид, така и на вкус. На въпроса му Есмералда отговори, че рибата се казва „фанг“ — име, което не му говореше абсолютно нищо. С изненада откри, че яде доста повече, отколкото бе очаквал. Явно разговорът с Реймънд се беше отразил добре на апетита му. Идеята да притежава собствена лаборатория продължаваше да му се струва възхитителна...

След като се нахрани, Кевин свали влажната от пот риза и я замени с чиста, безупречно огладена. Изгаряше от нетърпение да се върне на работното си място. Въпросът на Есмералда относно часът на вечерята го застигна на стълбите. Отвърна „в седем“ и побърза да се измъкне навън.

По време на обяда небето се беше скрило зад плътното було на оранжево сиви буреносни облаци, тласкани от океанския бриз. Дъждът рукна в момента, в който Кевин се изправи на прага. Уличката бързо се превърна в пълноводна река. Погледна на юг. Над Естуарио дел Муни грееше ярко слънце, а водите на залива се пресичаха от ярка, безупречно оформена дъга. Времето в Габон все още беше ясно. Кевин не се учуди. Вече беше имал случаи, при които едната страна на улицата е обляна от слънце, а над другата се сипе пороен дъжд. Преценил, че дъждът ще се лее поне един час, той мина под арката на приземния етаж и скочи в черния джип „Тойота“, паркиран встрани от къщата. От болницата го делеха едва няколкостотин метра, но той предпочете да ги измине с кола, вместо да се измокри до кости...

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

НЮ ЙОРК, 4 МАРТ 1997 Г. 8.45 ЧАСА

— Казвай какво да правя, шефе — рече Франко Понти и хвърли поглед в огледалцето за обратно виждане.

Вини Доминик се беше настанил удобно на задната седалка на огромния линкълн „таункар“ и гледаше през прозорчето. Намираха се пред номер 126 на 64-та улица-Изток — солидна сграда от дялан камък в стил френско рококо, партерните прозорци на която бяха скрити зад дебели метални решетки.

— Изглежда яка работа — промърмори Вини. — Докторът добре се грижи за себе си...

— Да паркирам ли? — попита Франко. Колата беше спряла в средата на улицата и едно такси зад нея упорито свиреше с клаксона си.

— Паркирай — рече Вини.

Франко бавно подкара и спря пред пожарния кран няколко метра по-нататък. Таксито профуча покрай тях, шофьорът гневно им показа среден пръст. Анджело Фачоло поклати глава и подхвърли няколко обидни думи по отношение на руснаците-емигранти, които напоследък завземаха все по-голяма част от бизнеса на нюйоркските таксита. Той се беше настанил на предната седалка, вдясно от Франко.

Вини слезе от колата, двамата му спътници бързо сториха същото. И тримата бяха облечени в безупречно скроени дълги лодени от модна къща „Салваторе Ферагамо“, в различни нюанси на сивото.

— Мислиш ли, че колата е добре тук? — попита Франко.

— Очаквам срещата да бъде кратка — отвърна Вини. — Но за всеки случай сложи на стъклото онази картичка на „Асоциацията за доброволно сътрудничество с полицията.“ Може и да ни спести петдесетачката...

Вини се обърна и тръгна към номер 126. Франко и Анджело го последваха, опипвайки с очи редките минувачи.

— Дуплекс — промърмори Вини, хвърлил кратък поглед към звъниците на домофона. — Докторчето май не е толкова добре, колкото

ми се стори в началото... — Натисна бутона с надпис „Д-р Реймънд Лайънс“ и зачака.

— Ало? — обади се женски глас.

— Идвам на преглед при доктора — рече Вини. — Името ми е Вини Доминик...

Настъпи кратка пауза. Вини подритваше с крак панделките на меките си мокасини „Гучи“, оформени като тапи от вино, а Франко и Анджело продължаваха да оглеждат улицата в двете посоки. Домофонът пропука.

— Добър ден, аз съм доктор Лайънс. С какво мога да ви помогна?

— С петнадесет минути от времето ви — отговори Вини.

— Не съм сигурен, че се познаваме, господин Доминик — рече Реймънд. — Бихте ли ми казали за какво става въпрос?

— Става въпрос за една услуга, която ви направих снощи — отвърна Вини. — Молбата за нея получих от наш общ познат, казва се доктор Даниел Левиц... Домофонът онемя. — Надявам се, че ме чувате, докторе — подхвърли Вини.

— Да, да, разбира се — отвърна забързано Реймънд, после бутонът за отключване рязко забръмча. Вини бутна тежката врата и влезе, следван от телохранителите си.

— Мисля, че добрият чичо доктор не е много въодушевен от предстоящата среща — промърмори Вини. Тримата едва успяха да се натикат в тясната кабинка на асансьора.

Реймънд ги посрещна на площадката. Ръкостискането му беше нервно. Покани ги с жест да влязат и ги насочи към малък кабинет, облицован с хубава дъбова ламперия.

— Кафе?

Франко и Анджело въпросително се извърнаха към Вини.

— Не бих отказал едно хубаво еспreso, стига да не ви затруднявам — рече Вини. Двамата му придружители изразиха същото желание.

Реймънд вдигна телефона и даде поръчката. Неканените гости накараха душата му да потръпне от страх. Приличаха на герои от долнопробен гангстерски филм. Вини беше висок около метър и осемдесет, мургав мъж с правилни черти на лицето и зализана черна коса. По всичко личеше, че той е шефът. Другите двама бяха близо

двуметрови гиганти със сплескани носове, тънки устни и малки, дълбоко хлътнали очи, които не пропускаха нищо. Биха могли да бъдат братя на Вини, ако не беше кожата на Анджелио — бледа и грозно надупчена, като обратната страна Луната...

— Бихте ли ми подали палтата си? — попита Реймънд.

— Няма нужда — отказа Вини. — Ще ви отнемем съвсем малко време...

— Тогава поне седнете — предложи Реймънд.

Вини се отпусна в близкото кожено кресло, а Франко и Анджелио вдървено седнаха на дивана до прозореца.

— С какво мога да ви помогна, господа? — попита Реймънд, придавайки на гласа си пресилено деловито изражение.

— Снощната услуга не беше лесна — рече Вини. — Помислихме си, че ще пожелаете да узнаете как точно беше организирана операцията...

Реймънд вдигна ръце пред себе си, от устата му излетя сух и пресилен смях:

— Не, не... Сигурен съм, че всичко е било...

— Настояваме, докторе — прекъсна го Вини. — Здравият разум ни диктува да ви опишем подробно усилията за реализация на тази малка услуга... Все пак става въпрос за бизнес.

— Не бих го нарекъл точно бизнес — подхвърли Реймънд.

— Да речем, че сте прав... Но измъкването на един труп от моргата не е лесна работа. Там е отворено двадесет и четири часа в денонощието, освен това има униформена охрана.

— Това е ненужно — отново го спря Реймънд. — Високо ценя положените от вас усилия, но предпочитам да не зная подробности...

— Млъкнете и слушайте, доктор Лайънс! — заповяда Вини, замълча за миг да събере мислите си и започна: — Извадихме късмет, тъй като присъстващият тук Анджелио познава едно момче, което работи в моргата. Името му е Вини Амендола. Това момче е близко на Поли Черино — работодател на Анджелио преди да влезе в затвора. В момента Анджелио работи за мен и успя да убеди момчето да му каже къде точно се намират тленните останки на господин Франкони. В добавка получихме и известни допълнителни сведения, които да оправдаят присъствието ни в моргата посред нощ...

В кабинета се появи Дарлийн Полсън с табличка в ръце. Реймънд я представи като своя асистентка. Младата жена сервира кафетата и побърза да излезе.

— Хубава асистентка — беше коментарът на Вини.

— Много я бива — кимна Реймънд и неволно избърса челото си.

— Надявам се, че не ви притесняваме — изгледа го Вини.

— Ни най-малко — побърза да го увери Реймънд.

— И тъй, изнесохме трупа... — продължи да разказва неканеният гост. — Освободихме се от него по начин, който изключва откриването му. Но вие разбирате, че това не беше една приятна разходка из парка... фактически изпитахме доста големи затруднения главно поради малкото време за предварително планиране на операцията...

След доста продължителна и наситена с неудобство пауза, Реймънд рече:

— Ако аз мога да ви бъда полезен с нещо...

— Благодаря, докторе — кимна Вини, глътна кафето си наведнъж и остави чашката с чинийката на ръба на бюрото. — Казахте точно това, което се надявах да чуя от вас. И то ми позволява да премина върху същността на настоящото посещение... Вероятно се досещате, че и аз съм клиент, също като Франкони. По-важното обаче е, че клиент е и 11-годишният ми син — Вини Младши... Всъщност, той се нуждае от вашите услуги далеч повече от мен. На практика става въпрос за две стипендии, според терминологията на хора като вас. А моето предложение е тази година да не ви плащам нищо. Какво ще кажете?

Реймънд сведе очи към бюрото и замълча.

— Услуга за услуга — подхвърли Вини. — Мисля, че така ще бъде най-справедливо...

— Ще трябва да обсъдя този въпрос с висшестоящите — отвърна Реймънд след като прочисти гърлото си.

— Това са първите нелюбезни думи от ваша страна — изгледа го тежко Вини. — Разполагам с информация, според която именно вие сте „висшестоящият“... И по тази причина намирам за обидно подобно поведение на протакане. Сега ще направя една малка промяна в офертата си: няма да плащам стипендия нито тази, нито следващата

година! Надявам се, че разбирате в каква посока се насочва този разговор.

— Разбирам — преглътна Реймънд, помълча малко и добави: — Добре, ще имам грижата...

Вини се изправи, незабавно последван от горилите си.

— Браво! — рече широко усмихнат той. — Разчитам, че лично ще уведомяте доктор Даниел Левиц за споразумението ни.

— Разбира се — кимна Реймънд и също стана на крака.

— Благодаря за кафето. Беше отлично, поздравете асистентката си от мен.

Реймънд затвори вратата след гангстерите и безсилно се облегна на рамката. Усещаше пулса си в гърлото. Дарлийн надникна откъм кухнята.

— Лошо според очакванията? — попита тя.

— Далеч по-лошо — изпъшка Реймънд. — Държаха се точно по правилата. Сега ще трябва да обслужвам безплатно разни дребни бандити, представяш ли си?

Отлепи гръб от рамката на вратата и се втурна към кабинета си. Но още на втората крачка забави ход и се олюля. Дарлийн протегна ръка да го подкрепи.

— Добре ли си?

Изтекоха няколко секунди преди Реймънд да кимне с глава:

— Да, предполагам, че съм добре... Просто ми се зави свят. Заради издънката с Франкони снощи изобщо не мигнах!

— Може би трябва да отложиш срещата с новия доктор — подхвърли Дарлийн.

— Май имаш право — усмихна се криво Реймънд. — Имам чувството, че в този щат не мога да убедя никого да се присъедини към нас... Дори онези, които имат призовка за обявяване в несъстоятелност!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 4 МАРТ 1997 Г. 19.00 ЧАСА

Лори нарязва зелена салата, подложи под купата една хартиена салфетка и я пхна в хладилника. След това се зае със заливката — проста комбинация от зехтин, пресен чесън и ябълков оцет, която също отиде в хладилника. Обърна внимание и на агнешката плешка, от която изрязва малките пластове тлъстина, останали от месаря, след което я заля с предварително приготвената марината и я постави да се охлажда заедно с останалата храна. Остана ѝ да подреже връхчетата на броколите, след което избърса ръце в престилката си и хвърли поглед към стенния часовник. Добре запозната с програмата на Джак, тя съобрази, че вече може да му позвъни. Използва деривата, окачен на стената до умивалника.

Докато чакаше връзката, тя си го представи как трополи по занемареното стълбище на още по-занемарения блок. Беше сигурна, че разбира защо преди време е наел този апартамент, но не проумяваше защо продължава да стои там. Сградата беше изключително потискаща. Хвърли бегъл поглед около себе си и се принуди да признае, че между нейното и неговото жилище няма особено голяма разлика, ако не се вземе предвид квадратурата, която при него беше почти два пъти по-голяма.

Сигналът прозвуча в слушалката и тя започна да брои позвъняванията. Когато стигна до десет, в душата ѝ се промъкна леко съмнение относно познаването на програмата му. Но Джак вдигна в момента, в който се готвеше да затвори.

— Ало — задъхано рече той.

— Тази вечер имаш късмет...

— Кой се обажда? Лори, ти ли си?

— Задъхан си. Това означава ли, че си паднал на баскет?

— Означава, че тичах четири етажа нагоре по стълбите, за да вдигна слушалката — отвърна Джак.

— Какво става? Само не ми казвай, че си още на работа!

— Не, за Бога... Вече цял час съм си у дома. — И защо имам късмет тази вечер?

— Преди да се прибера реших да се отбия в „Гристийд“. Купих всичко, което обичаш и вечерята е готова. Докато включа фурната ще имаш време за един душ, след което да отскочиш дотук...

— Малко съм гузен — призна Джак. — Не биваше да се смея по повод изчезването на твоя мафиот. Май трябва да ти се извиня...

— Няма нужда. Ще се радвам на компанията ти и без извинения. Но при едно условие...

— Какво е то?

— Никакви велосипеди! — отсече Лори. — Или идваш с такси, или вечерята се отменя!

— Такситата са по-опасни от колелото ми — възрази Джак.

— Без повече приказки! Или приемаш условието, или се отказваш. Не искам да се чувствам отговорна, когато рано или късно се навреш под някой автобус, или се потрошиш в канавката... — Почувства как лицето ѝ поруменява. По този въпрос нямаше никакво желание да се шегува.

— Окей — неочаквано лесно се съгласи Джак. — Ще бъда при теб най-много след четиридесет минути. Да взема ли малко вино?

— Добра идея.

Лори беше доволна, тъй като не беше сигурна, че Джак ще приеме поканата ѝ. Излизаха заедно вече почти година, а преди два-три месеца тя си даде сметка, че е влюбена в този човек. Джак обаче не бързаше да премине към следващата фаза на връзката. Тя направи един-два опита в тази посока, но той винаги се затваряше в себе си. Обидена, тя беше реагирала с гняв и в продължение на няколко седмици двамата контактуваха само по служебни въпроси.

Но през последния месец отношенията им бавно се подобриха. Пак започнаха да се срещат извън службата, но този път Лори се зарече да бъде търпелива. Това не беше лесно, особено за жена на тридесет и седем години като нея, която нито за миг не се беше отказала от идеята един ден да бъде съпруга и майка. Но времето течеше с безпощадна бързина.

Скоро вечерята беше готова и Лори се зае с разтребването. За едностайното ѝ жилище тази задача съвсем не беше трудна и се изчерпа с подреждане на книгите по лавиците, събиране медицинските списания на една купчина върху масичката и почистване кутията на Том — шестгодишният ѝ котарак, който продължаваше да бъде див

като току-що прибрано от улицата бездомно котенце. Протегна ръка и нагласи литографията на стената, която Том винаги изкривяваше на една страна по време на ежедневната си разходка от лавицата за книги към корниза на прозореца.

После взе един бърз душ, облече джинси и поло с висока яка, след което си сложи и малко грим. Загледа се в бръчиците, които се бяха образували в ъгълчетата на очите ѝ. Не се чувстваше по-стара от времето на дипломирането си в Медицинската академия, но годините вече си личаха.

Джак пристигна точно навреме. Лори надникна през шпионката, но видя само част от широко ухиленото му лице, почти залепено за вратата. Усмихна се на детинското му поведение и започна да се бори с многобройните ключалки, с които бе оборудвала вратата.

— Хайде влизай, шут такъв!

— Исках да съм сигурен, че ще ме познаеш — промърмори Джак. — А това може да стане само ако зърнеш счупения ми резец горе, вляво...

Миг преди да затвори вратата зад гърба му, Лори зърна любопитното лице на съседката си госпожа Енглър, която надничаше да види кой ѝ идва на гости. Направи ѝ гримаса и затвори.

Вечерята мина великолепно. Храната беше без грешка, виното — също, въпреки оправданията на Джак, че в кварталния им магазин не продават скъпи вина, тъй като въртят оборот главно с наливно.

През цялото време Лори трябваше да хапе език, за да поддържа разговора далеч от щекотливите въпроси и най-вече онзи, който засягаше личните им отношения. Винаги беше знаела, че колебанието на Джак произтича от трагичната участ на някогашното му семейство. Преди шест години жена му и двете им дъщери бяха загинали при самолетна катастрофа. Джак ѝ разкри този факт цели седем месеца след като бяха започнали да излизат заедно, но след това забрани да се говори на тази тема. А тя усещаше, че тази загуба е главното препятствие пред задълбочаването на техните отношения. Тази увереност ѝ помагаше да го приема нормално, без чувство на обида. Самият Джак нямаше проблеми да поддържа лек разговор. Беше прекарал една отлична вечер на кварталния баскетболен терен и нямаше нищо против да говори за нея. Шансът го беше събрал в един отбор с Уорън — афроамериканец с внушителни размери, лидер на

кварталната банда и безспорно най-добрият играч. Отборът им не загуби през пятата вечер.

— Как е Уорън? — попита Лори. На няколко пъти бяха излизали заедно с Уорън и приятелката му Натали Адамс. Лори не ги беше виждала от временната си раздяла с Джак насам.

— Както винаги — сви рамене Джак. — У това момче има огромен потенциал, но упорито отказва да се запише във вечерната гимназия. Казва, че моята ценностна система е различна от неговата и толкоз...

— А Натали?

— Предполагам, че е добре. Не съм я виждал от последното ни общо излизане...

— Трябва пак да го направим — тръсна глава Лори. — Тези хора ми липсват.

— Идеята не е лоша — избягна прекия отговор Джак.

В настъпилата тишина се чуваше единствено мъркането на Том. След вечерята Джак се беше преместил на дивана, а Лори се настани насреща в креслото „Ардеко“, което бе закупила от един антикварен магазин в Гринич Вилидж. От устата ѝ се откъсна тежка въздишка. Забраната да се докосват до важни в емоционално отношение теми ѝ се струваше все по-детинска.

Джак погледна часовника си, подхвърли едно изненадано „охо“ и се премести на ръба на дивана.

— Единадесет без четвърт, време е да тръгвам — подхвърли той. — Буквално умирам за сън...

— Още малко вино? — попита Лори и посегна към каничката. Не бяха изпили дори половината.

— Не мога — отказа той. — Рефлексите ми трябва да са наред, тъй като ми предстои пътуване с такси...

Лори остави каничката на масата и се изправи.

— Ще използвам таксито ти до моргата, ако нямаш нищо против — обяви тя.

— Какво? — изненадано я погледна Джак. — Не ми казвай, че отиваш на работа, особено пък по това време! Ти дори не си на повикване!

— Искам да си поговоря с нощния санитар и охраната — отвърна Лори и излезе в антрето, където бяха окачени палтата им.

— Но за какво? — продължаваше да недоумява Джак.

— Искам да разбера как изчезна тялото на Франкони — отвърна младата жена и му подаде пилотското яке. — Вече разговарях с вечерния екип, изчаках ги да се появят на работа...

— И какво научи?

— Нищо особено. Трупът е бил докаран някъде около девет без четвърт, придружен от полиция и репортери. Било е истински цирк. Предполагам, че именно по тази причина не са го снимали на рентгена. Идентификацията е била извършена от майка му, сцената е била безкрайно емоционална. Към единадесет без четвърт са го поставили в хладилна камера 111. Очевидно е, че отвличането е било осъществено през нощната смяна — между единадесет и седем...

— Но защо си пяхаш носа във всичко това? — попита Джак. — Защо не оставиш администрацията да се оправя?

— Да речем, че проявявам личен интерес към случая — отвърна Лори, облече палтото си и взе ключовете.

Джак извъртя очи и излезе в антрето.

— Ще си имаш неприятности, Лори! — загрижено рече той. — Помни ми думата!

Лори излезе на площадката, натисна бутона за повикване на асансьора и отправи втренчен поглед към госпожа Енглър, която отново надничаше през откренатата врата на дома си.

— Тази жена ще ме подлуди! — промърмори вече в кабината тя.

— Не слушаш какво ти говоря! — погледна я обидено Джак.

— Слушам, но няма да се откажа. Убедена съм, че има връзка между тази афера и спречкването ми с предшественика на Франкони. Тези гангстери очевидно си въобразяват, че могат да правят каквото им скимне. И че законите не важат за тях. Помниш ли Поли Черино, за когото Лу спомена сутринта? Той е убил няколко души, само защото не е имал търпение да си изчака реда за трансплантация на роговица! По това можеш да съдиш за морала им. Аз обаче няма да се примиря с това! Не може да идват в моргата и да прибират трупа на човека, когото току-що са убили!

Излязоха на Деветнадесета улица и поеха надолу към Първо авеню. Лори вдигна яката на палтото си. Температурата беше ниска, откъм Ийст Ривър духаше доста студен вятър.

— Какво те кара да мислиш, че зад тази кражба стоят гангстерите? — попита Джак.

— Не е нужно да си ракетен специалист, за да се досетиш — промърмори Лори и вдигна ръка пред едно такси, което профуча покрай тях, без да намалява ход. — Франкони сключи сделка с обвинението и щеше да даде показания срещу фамилията Вакаро, чиито босове явно са изпаднали в ужас. Позната история...

— Добре, убили са го — кимна Джак. — Но защо ще отмъкват трупа?

— Нямам претенции да мисля като гангстер — сви рамене Лори. — Признавам, че нямам представа за какво им е притрябвал трупа. Може би, за да го лишат от достойно погребение, а може би от страх, че аутопсията ще открие улики за убиеца. Не знам и в крайна сметка това не ме интересува...

— А може би трябва да те интересува — подхвърли Джак. — Мисля, че в момента, в който интересът ти към случая стане достойно на фамилията, положението ти ще стане опасно...

— Възможно е — отново сви рамене Лори. — Имам навика да се набутвам между шамарите. Предполагам, че го правя, защото работата е най-важното нещо в живота ми, поне за момента...

— Ето едно свободно такси — рече Джак и по този начин си спести коментара на откровението ѝ. Може би инстинктивно почувства, че тази тема ще го въвлече в по-интимен разговор.

Пътуването до пресечката на Първо авеню и Тридесета улица беше кратко. Лори слезе и изненадано се обърна към Джак, който стори същото.

— Не е нужно да идваш — рече тя.

— Знам, но ще дойда — отвърна той. — Ако още не си забелязала, твоето поведение ме тревожи... — След тези думи се наведе над прозорчето и плати на шофьора.

Тръгнаха между паркираните катафалки и Лори отново настоя да действа сама. В моргата проникнаха през входа откъм Тридесета улица.

— Нали каза, че умираш за възглавницата си?

— Възглавницата ще почака — тръсна глава Джак. — Мисля, че няма да мръдна на крачка от теб, просто, защото си спомних как са те изкарвали оттук в закован ковчег...

— Онова беше друго — отвърна Лори.

— Така ли? — иронично подхвърли Джак. — Нали пак ставаше въпрос за гангстери?

Лори прекрати протестите си, съзнавайки, че в думите му има истина.

Първият човек, когото видяха, беше нощният пазач Карл Новак, който седеше в остъклената си кабина. Любезен мъж с посивели коси и прекалено широка униформа, той играеше на компютъра и вдигна глава едва когато Джак и Лори се изправиха на прага.

— С какво мога да ви помогна? — попита Новак, после позна Лори и се извини. Лори го попита дали знае за изчезването на трупа.

— Разбира се — кимна Новак. — Шефът на охраната Робърт Харпър се обади у дома и беше бесен...

Лори бързо усети, че възрастния човек едва ли ще ѝ каже нещо ново. С лека изненада изслуша становището му, според което нищо особено не беше станало. Тук трупове идват и си отиват всеки Божи ден от годината... Запитан дали се е отклонявал, Новак призна, че на два пъти е отскочил до тоалетната. Но и двата пъти се бавил съвсем малко, като преди това е уведомявал дежурния санитар Майк Пасано...

— А къде се храните? — попита Лори.

— Тук — отвърна Новак и извади от чекмеджето си една пластмасова кутия с капак.

Лори благодари и се оттегли, следвана по петите от Джак.

— Нощем всичко изглежда различно — рече той, докато прекосяваха широкия коридор, който водеше към хладилните камери и залата за аутопсии.

— Без дневната суматоха е малко страшничко — призна Лори. В канцеларията седеше Майк Пасано, наведен над формулярите. Току-що бяха докарали някакъв труп на удавник, открит от катер на Бреговата охрана. Усетил присъствието им, Майк вдигна глава.

Беше младеж на двадесет и няколко години с вид на сицилианец и подчертан лонгайлъндски акцент, дребен и жилав, изпъкнали скули на лицето. Всичко у него беше тъмно — коса, очи, кожа. Макар да го срещаха из патологията всеки ден, нито Джак, нито Лори бяха работили с него.

— Хей, доктори — подвикна той. — За удавника ли сте дошли?

— Не — отвърна Джак.

— Проблем ли има?

— Няма проблем. Просто не е приятен като гледка.

— Искаме да си поговорим за снощи — подхвърли Лори.

— Какво за снощи?

Младата жена повтори въпроса, който беше задала на Карл. Младежът изведнъж почервения, готов да избухне. Забелязал това, Джек я дръпна навън.

— Спокойно — промърмори той, когато се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Но аз не съм ядосана — погледна го с недоумение тя. — Нито пък се държах предизвикателно...

— Съгласен съм — рече той. — Хич ме няма в дипломацията с колегиалните отношения, но това момче явно се впрегна от въпроса... Ако искаме да получим някаква информация от него, ще трябва да пипаме много внимателно...

— Може би си прав — кимна след секунда размисъл Лори. Върнаха се в канцеларията. Лори понечи да каже нещо, но Майк я изпревари:

— За ваше сведение мога да кажа, че доктор Уошингтън ме събуди по телефона рано сутринта, точно във връзка с тази история. Изчете ми едно конско за служебните задължения, макар че си бях свършил работата както трябва. Нямам нищо общо с изчезването на трупа!

— Извинявай, ако съм те засегнала — усмихна се приятелски Лори. — Казах само, че въпросният труп е изчезнал по врете на твоето дежурство. Но това не означава, че носиш някаква отговорност...

— Точно така прозвуча — неохотно промърмори Майк. — Искам да кажа, че през нощта аз съм единственият човек тук, ако не броим охраната и санитарите.

— Забеляза ли нещо необикновено? — попита Лори.

— Не — поклати глава Майк. — Дежурството беше спокойно. Докараха два трупа, също толкова бяха изнесени.

— Нещо необичайно около новите? Нашите хора ли ги докараха?

— Аха — кимна Майк. — С фургоните на Джеф Купър и Питър Молина. И двата трупа бяха изпратени от болници в града.

— А изнесените? — попита Лори.

— Какво изнесените? — втренчи се в нея младежът.

— Кой дойде да ги вземе?

Майк придърпа дневника и рязко го разтвори. Пръстът му затича по редовете.

— Единият беше прибран от погребална агенция „Сполето“ в Озоун Парк, а другият — от погребална агенция „Диксън“ от Съмит, Ню Джърси...

— Имената на покойниците?

— Франк Глийсън и Доръти Клайн — отвърна след консултация с журнала Майк. — Входящи номера 100385 и 101455. Нещо друго да ви интересува?

— Очаквана ли беше визитата на тези две погребални агенции?

— Естествено. Обадиха се предварително, както е редът.

— И ти беше готов?

— Да — кимна Майк. — Бях попълнил формулярите, оставаше им само да се разпишат...

— А телата?

— Бяха извадени от хладилните камери и чакаха на носилки в предверието, както обикновено...

Лори хвърли кос поглед към Джак:

— Нещо да съм пропуснала?

— Според мен не — сви рамене Джак. — Неяснота може да има единствено за времето, когато Майк не е бил на етажа...

— Прав си — кимна Лори и отново се извърна към младежа: — Карл каза, че на два пъти е ходил в тоалетната, но преди това ти се е обаждал... Ти по същия начин ли постъпваш?

— Абсолютно — кимна Майк. — Често става така, че долу сме само двамата. Единият трябва да остане и да пази входа.

— А снощи дълго ли те нямаше?

— Не повече от обикновено. На два пъти отскочих до тоалетната, половин час бях горе да хапна... Дежурството беше спокойно, вече ви казах това.

— А санитарите? — попита Лори. — Навъртаха ли се наоколо?

— Не — отвърна Майк. — Обикновено почистват още вечерта и се прибират горе. Викаме ги само в извънредни случаи...

Лори не успя да измисли нови въпроси и пусна в ход очарователната си усмивка.

— Благодаря ти, Майк — рече тя.

— Пак заповядайте — сви рамене младежът.

Младата жена се насочи към вратата, после рязко спря и се обърна:

— А случайно да си зърнал тялото на Франкони?

Майк се поколеба за миг, после утвърдително кимна с глава.

— При какви обстоятелства?

— Обикновено поемам дежурството от Марвин — лаборантът от вечерната смяна — отговори младежът. — Той ме запознава със състоянието на нещата. Снощи беше доста възбуден от шумотевицата около Франкони — роднини, полиция и всичко останало... Заведе ме да ми покаже трупа.

— И той беше в камера 111?

— Да.

— Имаш ли представа по какъв начин би могъл да изчезне този труп, Майк?

— Никаква — въздъхна младежът. — Освен да си е тръгнал сам... — По устните му пробяга бегла усмивка, заменена от очевидно смущение: — Извинявам се... Човек не бива да се шегува с тези неща. Общо погледнато, аз съм объркан колкото всички останали... Единственото, което зная, е, че бяха изнесени два трупа, със съответните документи.

— Не видя повече трупа на Франкони, след като ти го показа Марвин, така ли?

— Не, разбира се. Защо ми е да го гледам повече?

— Прав си — кимна Лори. — Случайно да знаеш къде са шофьорите на катафалките?

— Горе, в столовата. Винаги стоят там...

Тръгнаха към асансьорите. Влязоха в кабината и Лори забеляза, че Джак е готов да заспи прав.

— Изглеждаш уморен — подхвърли тя.

— Нищо чудно, защото наистина съм уморен — отвърна той.

— Защо не се прибереш?

— И тъй и тъй вече съм тук, по-добре да му видя края...

Яркото луминисцентно осветление в столовата ги принуди да присвият очи. Седнали в близост до автомата за закуски, Джеф и Пийт хрупаха чипс и прелистваха вестници. Бяха облечени в сини и доста измачкани работни комбинезони, на ръкавите, на които личаха

емблемите на Болнично-клиничната корпорация. Косите и на двамата бяха стегнати в конски опашки. Лори се представи, поясни защо се интересува от изчезналия труп и ги попита дали снощи са забелязали нещо необичайно, особено около докараните от тях трупове.

Шофьорите си размениха кратки погледи, инициативата пое Пийт:

— Моят беше на парчета — рече той.

— Нямах предвид състоянието на труповете — поясни Лори. — Интересува ме нещо необичайно в работната среда. Непознати лица, странни действия...

Пийт отново погледна Джеф, след което поклати глава:

— Нищо. Всичко изглеждаше както обикновено.

— Помните ли в коя камера сложиха вашия труп? — попита Лори.

Пийт се почеса по главата, помълча малко и промърмори:

— Май не...

— Беше ли близо до камера 111?

— Тц — рече Пийт. — По-скоро в обратна посока... Някъде около номер 55. Не помня точно, но можете да проверите в регистъра...

Лори мълчаливо погледна Джеф.

— Моят го сложиха в 28 — рече той. — Помня го, защото съвпада с годините ми...

— Някой от вас да е виждал тялото на Франкони?

Нова размяна на погледи.

— И двамата го видяхме — рече Джеф.

— В колко часа?

— Приблизително по това време...

— При какви обстоятелства стана това? — попита настоятелно Лори. — Обикновено вие не виждате други трупове, с изключение на тези, които превозвате...

— Марк ни разказа за какво става въпрос и отидохме да хвърлим едно око — ей така, от любопитство... Но нищо не сме пипали.

— Беше само за секунда — добави Пийт. — Отворихме вратичката и надникнахме...

— Заедно с Майк?

— Не — поклати глава Пийт. — Той ни каза за коя камера става въпрос.

— А снощи да сте разговаряли с доктор Уошингтън?

— Аха... — кимна Джеф. — С доктор Харпър също...

— Казахте ли на доктор Уошингтън, че сте ходили да гледате трупа?

— Не — поклати глава Джеф.

— Защо?

— Не ни попита... Освен това подозирахме, че това не е наша работа... Искам да кажа, че обикновено не правим такива неща. Този път го направихме по изключение, просто от любопитство...

— Може би е трябвало да споделите това с доктор Уошингтън — отбеляза Лори. — Той има нужда от всички подробности.

Обърна се и тръгна към асансьорите, следвана по петите от Джак.

— Какво ще кажеш? — вдигна глава тя.

— Колкото по-късно става, толкова ми е по-трудно да мисля — оплака се Джак. — Но според мен тези двамата са проявили любопитство и нищо повече... — Само дето Майк не спомена нищо за тях — отбеляза Лори.

— Вярно — кимна Джак. — Но те отлично знаят, че са нарушили правилника и се чувстват гузни...

— Може би си прав — въздъхна Лори.

— А сега накъде? — попита Джак, след като се натикаха в кабинката.

— Идеите ми май се изчерпаха — призна с въздишка Лори.

— Слава Богу.

— Дали да попитам Майк защо не ни каза, че и шофьорите са ходили да гледат трупа?

— Можеш да го сториш, но едва ли ще научиш нещо повече. Явно тук става въпрос за обикновено човешко любопитство...

— В такъв случай да приключваме — реши Лори. — Аз също умирам за топлото си легълце...

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 5 МАРТ 1997 Г. 10.15

Ч.

Кевин смени шишенцата за тъканни посявки и затвори вратата на инкубатора. Бе започнал работа още преди разсъмване. Задачата му беше да открие начин за транспониране на един малък хистосъвместим ген върху Хромозома Y. Това му убягваше вече повече от месец, въпреки че използваше същата техника, която му беше позволила да открие и изолира транспонируеми гени в късото разклонение на Хромозома 6.

Обикновено идваше в лабораторията някъде около осем и половина, но тази сутрин се събуди в четири, без да успее отново да заспи. В продължение на почти час се беше мятал в леглото, след което му хрумна, че би могъл да използва времето си много по-ползотворно. В пет стана и тръгна за лабораторията, въпреки че навън цареше непрогледен мрак.

Основна причина за безсънието му беше гузната съвест. Чувството, че е повторил грешката на Прометей, не го напускаше нито за миг. Съблазнителните картини за собствена лаборатория, които рисуваше доктор Лайънс, успяха да потиснат чувството му за вина за съвсем кратко време. Защото идеята за лабораторията на мечтите му не можеше да потисне ужаса от това, което ставаше на Изла Франческа.

Душевното му състояние нямаше нищо общо със стълбовете дим, които се издигаха над острова. Но когато започна да се разсъмва, той упорито отказа да извърне глава към прозореца.

Постепенно си даде сметка, че така не може да продължава. Трябваше да предприеме нещо, да се увери, че страховете му са основателни. Най-добрият начин за това беше да влезе в контакт с някой, който споделя загрижеността му. Никога не се беше чувствал удобно в компанията на хората от Зоната. По принцип не беше особено контактен, особено пък тук, в Того, където беше единственият учен... По-свободно се държеше само с един от хората, които работеха в Зоната, и то главно защото се възхищаваше на работата му. Този човек беше Бъртрам Едуардс, главният ветеринар.

Подчинявайки се на внезапен импулс, Кевин съблече лабораторната манта, праметна я върху облегалката на близкия стол и напусна кабинета. Спусна се по широкото стълбище до приземния етаж и излезе на паркинга северно от болницата, замрял под лепкавата утринна жега. Времето беше ясно, по небето се движеха пухкави бели облачета. Над океана на запад тъмнееха черни буреносни облаци, но те бяха далеч, почти на линията на хоризонта. Дъжд можеше да вали не по-рано от следобеда.

Кевин скочи в тойотата с двойно предаване и напусна паркинга. Прекоси северната част на централния градски площад и мина покрай старата католическа църква. След основен ремонт от страна на „ГенСис“ тя се беше превърнала в център за почивка и забавления. В петък и събота вечерта там прожектираха филми, а в понеделник влизаше в действие бингото. Една малка закувалня в приземието предлагаше американски хамбургери.

Кабинетът на Бъртрам Едуардс се намиреше във ветеринарния център, който беше част от огромния животински сектор. Комплексът беше по-голям от самия Кого. Намиреше се в гъстата джунгла северно от градчето, с което го свързваше тесен асфалтиран път.

Кевин подкара на изток, към пристана за моторни лодки, след това зави на север. Доста оживеният за подобно затънтено място трафик беше ярък пример за логистичните трудности, които съпътстват всяка операция на огромната територия на Зоната. Тук се внасяше всичко — от тоалетната хартия до епруветките за центрофуги, и всичко това се нуждаеше от транспорт. Основната част от доставките се превозваше с камиони от Бата, където имаше дълбоководно пристанище и летище, способно да приема реактивни самолети. До Естуарио дел Муни, откъдето минаваше пътят за габонския град Либревил, се стигаше единствено с моторно кану.

В покрайнините на града гранитният паваж отстъпи място на прясно поставен асфалт. Вибрациите на волана изчезнаха и от устата на Кевин излетя въздишка на облекчение.

След петнадесетминутно шофиране между гъстата тропическа растителност се появиха и първите очертания на животинския комплекс — едно истинско произведение на изкуството. Ниските стоманобетонни сгради бяха боядисани в бяло, а архитектурата им наподобяваше испанския колониален стил, който властваше и в града.

Огромният централен блок приличаше по-скоро на летищен терминал, отколкото на дом за примати. Предната му част имаше три етажа, а широчината ѝ надминаваше двеста метра. Спомагателните крила започваха отзад и се губеха в гъстата зеленина на джунглата. Срещу блока имаше още няколко по-малки постройки. Кевин беше сигурен за предназначението на две от тях — тези в средата. В едната се помещаваше караулното на войниците от гвинейската армия, които, съвсем като колегите си на централния площад, прекарваха времето си в пушене и бърбрене пред входа, с бутилки камерунска бира в ръце. Във втората постройка беше щабът на една група, която Кевин считаше за още по-обезпокоителна от хлапаците във войнишки униформи. Тя се състоеше от марокански наемници, част от личната гвардия на президента. Държавният глава на Екваториална Гвинея очевидно не се доверяваше на собствената си армия.

Тези командоси бяха облечени в зле скроени цивилни костюми, под които ясно личаха издутините на кобурите. Всички без изключение бяха с тъмна кожа, подозрителни очи и гъсти мустаци. За разлика от войниците, те не се мотаеха пред очите на всички, но присъствието им се усещаше осезателно.

Размерите на животинския център на „ГенСис“ бяха ярко доказателство за успешната дейност на компанията. Вземайки предвид трудностите, съпътстващи био-медицинските експерименти с животни (най-вече маймуни-примати), ръководството на „ГенСис“ бе постъпило мъдро, създавайки своя научно-изследователски институт в Екваториална Африка. Тук никой не го беше грижа за приматите, докато богатите западни страни бяха въвели редица вносно-износни ограничения и цял куп природозащитни организации надаваха вой срещу опитите върху живи животни... В същото време повечето африкански правителства изпитваха остър недостиг от твърда валута и даваха мило и драго за привличането на компания от калибъра на „ГенСис“. Малкото на брой ограничителни за подобна дейност закони бяха пренебрегвани с лекота, а в някои случаи — и отменени от съответните парламенти. Специално в Екваториална Гвинея се стигна дотам, че всяка намеса в дейността на „ГенСис“ беше обявена за углавно престъпление.

Дейността на компанията се оказа толкова успешна, че само няколко месеца след изграждането на центъра, тя започна да предлага

услугите му и на други фирми, действащи в областта на биотехнологиите — най-вече на гигантските фармацевтични конгломерати. Бързият растеж стресна дори собствените икономически експерти на „ГенСис“. Зоната се превърна в невероятен финансов успех.

Кевин паркира до друг автомобил с двойно предаване, собственост на доктор Едуардс. Позна го по лепенката на бронята, на която пишеше ЧОВЕКЪТ Е МАЙМУНА. Слезе и се насочи към двойната остъклена врата, на която имаше табела ВЕТЕРИНАРЕН ЦЕНТЪР. Кабинетът на доктор Едуардс беше току зад нея, а след него се простираха лабораториите.

Посрещна го секретарката Марта Блумър, чийто съпруг беше началник на гаража.

— Доктор Едуардс е в крилото с шимпанзетата — информира го тя.

Кевин смени посоката. Крилото с шимпанзетата беше едно от малкото места в центъра, които познаваше. Бутна втора остъклена врата и тръгна по главния коридор на ветеринарната болница. Всичко тук изглеждаше съвсем като в нормално здравно заведение — служителите бяха облечени в стерилни халати, мнозина от тях носеха стетоскопи, праметнати през врата.

Няколко души му кимнаха, други спряха да го поздравят. Кевин отговаряше сдържано. Не знаеше имената на почти никой от тези хора.

Бутна передната остъклена врата и се озова в сградата на приматите. Във въздуха се появи едва доловима животинска миризма, до коридора долитаха писъци и вой. Големите клетки за маймуните се намираха зад стени от армирано стъкло. Около тях се въртяха мъже с комбинезони и гумени ботуши, много от тях държаха маркучи в ръце.

Крилото на шимпанзетата се намираше в едно от задните крила на комплекса, почти скрито в буйната джунгла. То също беше на три етажа. Кевин бутна вратата на приземния етаж и веднага отбеляза промяната в звуковата картина. Тук преобладаваха пронизителните писъци.

Размаха ръце да привлече вниманието на един от мъжете в работни комбинезони. От него разбра, че доктор Едуардс се намира във ветеринарната лечебница, разположена в блока за бонобо.

Изкачи се по стълбите до втория етаж. Стори му се странно, че докторът е именно в блока на бонобо — там, където се бяха запознали.

Преди шест години дори не беше чувал думата бонобо, но след като тези същества бяха избрани за опитите му, бързо научи всичко за тях. Бонобо бяха далечни братовчеди на шимпанзетата, но живееха и се размножаваха само в един район на света: периметър от около 40 хиляди квадратни километра девствена джунгла в централната част на Заир. Стадата им бяха там от незапомнени времена — според някои учени от милион и половина години, и живееха в пълна изолация от себеподобните си. За разлика от шимпанзетата, при тях се беше запазил принципът на матриархата и случаите на мъжкарска агресивност се наблюдаваха много по-рядко. Това им позволяваше да живеят в доста по-многобройни стада. Често ги наричаха шимпанзета-пигмеи, но това не отговаряше на истината. Първо, защото някои екземпляри бонобо са по-големи дори от най-едрите шимпанзета и второ, защото те са напълно отделен вид. Откри доктор Едуардс приведен над малка клетка за аклиматизация. Пъхнал ръце между решетките, той се опитваше да осъществи контакт с един доста едър женски екземпляр.

В дъното на клетката се беше оттеглила друга женска. Изпълнените ѝ с ужас очи скачаха от предмет на предмет. Доктор Едуардс издаваше тихи гукащи звуци, имитирайки позивните на бонобо, които не се различаваха много от тези на шимпанзетата. Беше висок мъж, поне с десетина сантиметра над Кевин, чийто ръст беше някъде към метър и седемдесет и пет. Снежнбялата му коса влизаше в ярък контраст с черните вежди и мигли. А самите вежди винаги бяха повдигнати нагоре, което, в комбинация с бръчките по челото, му придаваше вечно учуден вид.

За известно време Кевин безмълвно гледаше. Още при първата среща с доктор Едуардс изпита възхищение от умението му да контактува с животните. Умение, което очевидно притежаваше по рождение, тъй като то не фигурира сред нещата, които могат да бъдат научени.

— Извинете — обади се най-сетне той.

Доктор Едуардс изненадано подскочи, а бонобото изпищя и се оттегли в дъното на клетката.

— Много съжалявам — промърмори Кевин.

— Няма за какво — засмя се доктор Едуардс. — Толкова се бях унесъл, че не чух влизането ти...

— Не исках да ви стресна, доктор Едуардс... — започна Кевин, но другият вдигна ръка:

— Моля те, Кевин! Вече сто пъти съм ти казал, че името ми е Бъртрам. Искам да кажа, че се познаваме от цели пет години и е уместно да си говорим на ти...

— Добре, извинявай — смутолеви Кевин.

— Дошъл си точно навреме — продължи докторът. — Позволи ми да ти представя нашите най-нови гостенки... — Двете маймуни бяха преодолели първоначалната си уплаха и любопитно гледаха към Кевин.

Той спря поглед върху драматично антропоморфните им лица. Челюстите на бонобо бяха по-малко издадени от тези на шимпанзетата и приликата им с хората беше далеч по-голяма. Когато ги гледаше в очите, Кевин винаги изпитваше смущение.

— Изглеждат в добра форма — промърмори той, просто, за да каже нещо.

— Тази сутрин ги докараха с камион от Заир — поясни Бъртрам. — Хиляда и петстотин километра по права линия, но вероятно са пропътували три пъти по толкова, тъй като пътищата са заобиколни и пресичат две граници — на Конго и на Габон... — Все едно, че са прекосили Щатите — отбеляза Кевин.

— Само като разстояние — кимна докторът. — За разлика от Щатите, тук едва ли са изминали стотина километра по асфалт. Всичко останало са черни пътища и пътуването е било истинско изпитание за тях.

— Но въпреки това изглеждат в добра форма — повтори Кевин.

След това неволно се запита как ли би изглеждал, ако някой го тикне в клетка и измине същото разстояние в каросерията на някой раздрънкай камион.

— Мисля, че вече съм успял да науча шофьорите на определени навици — сякаш отгатна мислите му докторът. — Сега те третират животните по-добре, отколкото собствените си жени. Просто защото знаят, че няма да получат никакви пари, ако ми докарат мъртви маймуни.

— Ще ни свършат добра работа, тъй като търсенето нараства — отбеляза Кевин.

— И още как — кимна Бъртрам. — Знаеш, че тези двете са предварително ангажирани. Ако издържат тестовете, след ден-два ще бъдем при теб, в лабораторията. Искам пак да гледам какво правиш, защото мисля, че си истински гений. А и Мелани... Честно ще ти призная, че никога не съм виждал толкова добра координация „ръка-око“! Дори в операцията да включиш най-добрият очен хирург на Щатите, когото имам честта да познавам лично...

Кевин леко се изчерви от похвалата.

— Мелани е много талантлива — промърмори той с единствената цел да отклони вниманието от себе си. Професията на Мелани Бекет беше репродуктивен технолог.

— Така е — кимна Бъртрам. — Но малцината, които имат късмета да работят по твоя проект, прекрасно знаят, че ти си геният!

Докторът изправи гръб, огледа коридора в двете посоки и понижи глас:

— Когато подписах договора си бях убеден, че тук ще ми бъде добре, на жена ми също... Такива пари могат да се вземат само в Саудитска Арабия. Но и през ум не ми е минавало това, което се случи. Благодарение на дивидентите от твоя проект скоро ще бъдем богати! Вчера Мелани спомена, че имаме двама нови клиенти от Ню Йорк. С тях общата бройка ще надмине сто...

— Не съм чувал за тях — поклати глава Кевин.

— Ще чуеш — усмихна се Бъртрам. — Мелани ми каза за тях снощи, видяхме се в центъра на рехабилитация. Разговаряла с Реймънд Лайънс. Аз се зарадвах на информацията и веднага изпратих шофьорите за още един курс до Заир. Тревожа се само от едно — дали нашите колеги-пигмеи в Помако ще изпълнят своята част от договора...

Кевин извърна взор към двете маймуни в клетката. Те отвърнаха на погледа му с умолителни гримаси, от които сърцето му се разтопи. Прииска му се да ги увери, че няма от какво да се страхуват. В рамките на един месец ще забременеят и толкоз. По време на бременността ще бъдат държани под покрив и ще ги хранят по специална диета, богата на витамини и протеини. След раждането на бебетата ще бъдат преместени в огромния открит парк на Центъра, в компанията на още

много женски бонобо с малки. А цикълът ще бъде повторен след като отрочетата им навършат три години...

— Наистина приличат на хора — прекъсна мислите му Бъртрам. — Човек неволно си задава въпроса какво ли си мислят...

— Или се безпокои дали поколението им ще бъде в състояние да мисли — добави Кевин.

Веждите на Бъртрам отскочиха по-нагоре от обикновено.

— Нещо не следвам мисълта ти — рече той.

— Виж какво, Бъртрам — въздъхна Кевин. — Дойдох тук да си поговорим сериозно относно проекта...

— Точно навреме — кимна докторът. — Тъкмо се канех да ти звънна и да ти се похваля с напредъка, който имаме... Да вървим! След тези думи отвори вратата и закрачи с огромни крачки по коридора. Кевин трябваше да подтичва, за да не изостане.

— За какъв напредък говориш? — попита той. Обожаваше работата на този човек, но маникалното му поведение от време навреме го караше да изпитва безпокойство. Най-трудно беше да обясни какво иска да обсъдят, тъй като Бъртрам не го поощряваше, а напротив — правеше нещата максимално трудни...

— Как за какъв! — възкликна ентусиазирано Бъртрам. — Решихме техническите проблеми с мрежата, която обхваща острова. Сега ще ти покажа как работи. На практика с натискането на един клавиш вече сме в състояние да локализираме всяко животно. И точно навреме, бих казал... При двайсет квадратни километра джунгла и почти сто индивида сред нея, вече не е възможно да ги проследяваме ръчно, фактът, че тези същества се разделиха на две отделни социологически групи, ни завари абсолютно неподготвени. Всички разчитахме, че те ще си останат едно голямо и щастливо семейство.

— Бъртрам, исках да споделя с теб едно свое притеснение — успя да вметне Кевин, след което несигурно млъкна.

— Че как няма да се притесняваш — промърмори съчувствено докторът. — Работиш без почивка, по дванадесет часа на ден. Понякога в лабораторията ти свети чак до полунощ. Виждаме това с жената, след като излезем от последната кинопрожекция за деня. Няколко пъти те каним на вечеря, но ти все намираш повод да откажеш. Защо?

Кевин изпусна едно безмълвно стенание. На тази тема изобщо не му се приказваше.

— Не е нужно да отговаряш — усети състоянието му Бъртрам. — Нямам намерения да увеличавам притесненията ти. Ще се радваме, ако някой ден решиш да се отбиеш. Достатъчно е да звънеш един телефон. Но какво ще кажеш за гимнастическата зала, за възстановителния център, за плувния басейн? Никога не се отбиваш на тези места. Достатъчно тежко е, че сме запратени тук, в най-голямата африканска пещ, за да стоим затворени в омагьосания кръг работадом...

— Убеден съм, че си прав — кимна Кевин. — Но...

— Разбира се, че съм прав! — прекъсна го Бъртрам. — Освен това и хората започват да говорят...

— Какво имаш предвид?

— Хората говорят, че се държиш настрана, защото се чувстваш от по-друга категория. Академично образование, куп научни звания от Харвард и МИТ. Никак не е трудно да мислят в тази посока, особено ако отчитаме и нормалния процент чисто човешка завист...

— Но за какво могат да ми завиждат? — стреснато го погледна Кевин.

— За много неща — отвърна Бъртрам. — Радваш се на специално покровителство от страна на Централата: нова кола на всеки две години, квартирата ти по нищо не отстъпва на жилището на Зигфрид Шпалек, който все пак е управител на целия проект. За някой хора това е много, особено за такива като Камерън Макайвърс, които са домъкнали и цялото си семейство... На всичкото отгоре имаш и онази НМР-апаратура, за която ние с болничния администратор се молим от първия ден на престоя си тук.

— Опитях се да ги разубедея — рече Кевин. — Казах им, че тази къща е прекалено голяма за мен.

— Хей, не е нужно да се оправдаваш пред мен — усмихна се Бъртрам. — Аз съм вътре в проекта и мога да те разбера. Но с другите не е така и завиждат... Дори Шпалек не е особено щастлив, макар че не се отказва от дивидентите, които твоят проект носи на нас, участниците в него...

Докато Кевин търсеше отговор на всичко това, Бъртрам бе погълнат от серия коридорни консултации — както обикновено

ставаше при появата му на територията на ветеринарната болница. Кевин използва времето, за да обмисли чутото. Винаги се беше считал за невидим и не можеше да разбере с какво е предизвикал враждебността и завистта на хората.

— Съжалявам — приключи с последната консултация Бъртрам и бутна летящата врата в дъното. Кевин го последва. Прекосиха канцеларията на секретарката Марта и влязоха в кабинета. Бъртрам хвърли кореспонденцията си на бюрото, седна пред компютъра и задейства графичната програма за Изла Франческа.

— Това ще ти хареса — промърмори той. — Дай ми номера на съществото, което искаш да засечем...

— Моето — рече Кевин. — Номер едно.

— Готово — кимна докторът и подаде данните. Върху картата на острова замига червена лампичка. Намираще се северно от варовиковите скали и южно от поточето, което на шега наричаха Рио Дивизо. То пресичаше двайсетте квадратни километра на острова по дължина, от изток на запад. В средата се намираще езерото, наречено Лаго Хипо заради хипопотамите, които живееха в него. — Доста е пъргав, а? — подхвърли Бъртрам.

Кевин беше запленил. Не толкова от технологията, която също го интересуваше, разбира се. Червената лампичка мигаше точно там, където беше видял стълбът дим.

Бъртрам стана и издърпа едно чекмедже. То беше пълно с портативни електронни уреди, които наподобяваха електронни бележници с екранчета от течни кристали. От горната им част стърчаха къси антени.

— Това действа по подобен начин — промърмори той и подаде едно апаратче на Кевин. — Наричаме ги локатори. Работят на батерии и могат да се носят в джунглата. С тяхна помощ локализирането стана детска игра.

Кевин включи апаратчето и на екрана се появи графиката на острова с червената мигаща светлина. Бъртрам му показва как се променя мащабът и след няколко операции с клавиатурата вече разполагаха с квадрат двайсет на двайсет метра.

— След като получиш максималната близост, използваш ей това — рече Бъртрам и му подаде инструмент, който приличаше на електрическо фенерче с прикачена към него клавиатура. — Набираш

същата информация и чакаш. Тази играчка изпълнява функцията на сонар. Колкото си по-близо до животното, толкова по-интензивен става звуковият сигнал. В момента на визуален контакт сигналът става постоянен. След това ти остава да използваш пистолета със стреличките.

— Как действа тази система за проследяване? — попита Кевин. Затънал дълбоко в био-молекулярните аспекти на проекта, той не обръщаше достатъчно внимание на логистиката. При стартирането на проекта преди пет години беше направил една обиколка на острова и това беше всичко. Не прояви никакъв интерес към подробностите на ежедневните операции.

— На базата на сателитна връзка — отвърна Бъртрам. — Не твърдя, че познавам всички детайли, но под кожата на всяко от опитните животни е вграден микрочип с дълготрайна никело-кадмиева батерия. Излъчваният от този микрочип сигнал е слаб, но мрежата го улавя без никакви затруднения, усилва го и го препредава с помощта на микровълни.

Кевин му подаде апаратурата обратно, но докторът махна с ръка:

— Задръж ги. Имам още много.

— Не ми трябва — поклати глава Кевин.

— Я се отпусни — ухили се Бъртрам и го шляпна по рамото. Ударът беше толкова силен, че Кевин се олюля. — Струва ми се, че си прекалено сериозен... — После се зае да сортира кореспонденцията, струпана на купчина върху бюрото.

Кевин сведе поглед към електронните апарати в ръката си. Какво да правя с тях? — запита се той. По всичко личеше, че струват един куп пари.

— Какво искаше да обсъдим? — попита най-сетне Бъртрам. — Нещо във връзка с твоя проект? Колегите ми все се оплакват, че нямам време да ги изслушам... Казвай какво ти мърда под шапката...

— Загрижен съм — промърмори Кевин.

— За какво? Нещата вървят отлично...

— Пак видях дима.

— Какъв дим? Онзи тъпичък стълб, за който ми спомена преди седмица?

— Да — кимна Кевин. — На абсолютно същото място.

— Това е дреболия — махна с ръка Бъртрам. — Тук електрическите бури са често явление. Някоя светкавица е запалила гората, нищо повече...

— При тази влага? — вдигна вежди Кевин. — Светкавиците предизвикват пожари в саваните, но по време на сухия сезон. Изключено е да стане във влажната екваториална джунгла!

— Напротив — поклати глава Бъртрам. — Светкавицата може да предизвика пожар навсякъде. Помисли само за температурата, която развива... Забравяш, че гръмотевицата не е нищо повече от експлозия на нажежен въздух...

— Може и да си прав — колебливо отвърна Кевин. — Но как става така, че предизвиканият от светкавица пожар трае дълго и дори се разширява?

— Захапал си кокъла и отказваш да го пуснеш, а? — промърмори Бъртрам. — С кой още си споделил тази налудничава идея?

— Само с Реймънд Лайънс — отвърна Кевин, — Вчера ми се обади, във връзка със съвсем друг проблем...

— И какво каза той?

— Каза да не давам свобода на развинтеното си въображение — призна с въздишка Кевин.

— Добър съвет — кимна Бъртрам. — Присъединявам се към него.

— Не знам... Може би трябва да отидем и да проверим на място...

— Не! — отсече Бъртрам.

Устните му се превърнаха в тънка и плътна линия, очите му гневно проблеснаха. Това продължи само секунда, после чертите му отново се отпуснаха:

— Не искам да ходя на острова за нищо друго, освен за прибиране на някой от набеязаните екземпляри. Такъв е първоначалният ни план и аз не възнамерявам да го променям. Нещата вървят добре, няма смисъл да рискуваме. Животните трябва да бъдат оставени на спокойствие. Изключение можем да правим единствено за онзи пигмей Алфонс Кимба, който има задължението да доставя на острова известни количества допълнителна храна...

— Аз бих могъл да отскоча дотам — подхвърли Кевин. — Това няма да отнеме много време и ще сложи край на тревогите ми...

— Категорично не! — отсече Бъртрам. — За тази част от проекта отговарям аз! Забранявам всякакъв достъп до острова!

— Не виждам какво толкова ще стане — не се предаваше Кевин. — Нямам намерение да безпокоя животните...

— Не! — остана непреклонен Бъртрам. — Искаме животните да си останат диви, следователно контактите с тях трябва да бъдат сведени до минимум. Освен това не желая клюки. В тукашното затворено общество всяка подобна визита ще предизвика клюки... И накрая, такава визита може да се окаже доста опасна.

— Опасна ли? — вдигна вежди Кевин. — Ще се държа далеч от крокодилите и хипопотамите, а бонобите изобщо не са опасни...

— Един от помощниците ни пигмей загина при последния улов — отбеляза Бъртрам. — По очевидни причини предпочетохме да запазим инцидента в тайна...

— Как загина?

— От удар с камък в главата. Едно бонобо го улучи...

— Необичайно ли е това?

— Мисля, че не — сви рамене Бъртрам. — Когато са раздразнени или уплашени, шимпанзетата има навика да хвърлят съчки и други неща... Според мен става въпрос за рефлексивна реакция. Камъкът е бил там и шимпанзето го е използвало...

— Но подобна агресивност не е типична за бонобо — отбеляза Кевин. — Особено за нашите опитни екземпляри... — Всички маймуни реагират, когато има заплаха за стадото.

— Но какво ги е накарало да изпитат чувство за заплаха?

— Инцидентът се случи по време на четвъртия улов — сви рамене Бъртрам. — Може би вече са знаели какво ги очаква... Но във всички случаи ние предпочитаме никой да не стъпва на острова. Обсъдих този въпрос с Шпалек и той изрази пълното си съгласие.

Докторът стана и го прегърна през рамото.

— Отпусни се, Кевин... Не позволявай прекалена свобода на въображението си. Бъди сигурен, че тя се дължи на самотата, с която се обграждаш. От време навреме трябва да излизаш от лабораторията и да се занимаваш с други неща... Тогава едва ли ще се безпокоиш от разни пушеци. Не забравяй, че проектът се развива отлично. Защо все пак не се отбиеш у дома на вечеря? Триш ще бъде много доволна...

— Ще си помисля — промърмори Кевин. Ръката на доктора около раменете му го караше да се чувства неудобно.

— Много добре — кимна Бъртрам, шляпна го по гърба и най-сетне махна ръката си. — Може да отидем и на кино. Тази седмица ще дават някакъв страхотен сериал. „ГенСис“ прави всичко възможно да ни доставя последните нашумяли продукции и е грехота да не се възползваме. Какво ще кажеш?

— Идеята не е лоша — промърмори Кевин.

— Хубаво — доволно кимна Бъртрам. — Ще кажа на Триш да ти се обади...

— Добре — слабо се усмихна Кевин.

Пет минути по-късно беше в колата си. В главата му цареше пълно объркване. Допускаше, че въображението му работи на прекалено високи обороти, но все пак не можеше да бъде сигурен без проверка на място. Допълнителни притеснения му донесе новината, че хората говорят зад гърба му.

Спря на изхода на паркинга и огледа пътя в двете посоки. Изчака един тежък камион и се приготви да потегли. В същия момент погледът му попадна на фигурата на някакъв мъж, изправен на прозореца на мароканското караулно помещение. Отражението на слънчевите лъчи в стъклото му пречеше да го види добре, но очевидно беше един от мустакатите командоси, който гледаше насам. Кевин неволно потръпна.

Пътуването по обратния път мина без инциденти, но надвисналите над асфалта тъмнозелени тропически растения го караха да изпитва неприятното чувство за клаустрофобия. Когато навлезе в чертите на града от устата му излетя въздишка на облекчение.

Паркира на обичайното си място, отвори вратата и изведнъж спря, обзет от колебание. Наближаваше пладне, можеше да отскочи до вкъщи за обед, или пък да поработи още час-два в лабораторията. В крайна сметка надделя лабораторията. М без това Есмералда не го очакваше преди един...

От колата до входа на болницата имаше само десетина метра, но и те бяха достатъчни, за да усети безмилостното прежурящото слънце. Приличаше на тежко наметало, под което беше трудно не само ходенето, но дори и дишането. Преди да поеме назначението си в Африка, Кевин никога не се беше излагал на истинска тропическа

жега. Най-сетне се добра до болницата. Дръпна яката на ризата си, плувнала в пот, после с наслада напълни дробовете си с хладния въздух на климатичната инсталация.

Тръгна нагоре по стълбите, но един глас зад гърба му го спря:

— Доктор Маршал!

Кевин нервно се обърна. Не беше свикнал да го пресрещат по стълбите като доктор Едуардс.

— Срамота, доктор Маршал! — рече една жена, изправила се в основата на стълбището. Леко закачливата нотка в гласа ѝ показваше, че не говори сериозно. Беше облечена в хирургически комбинезон, над който беше наметнала бяла престилка с навити до лактите ръкави.

— Моля? — погледна я с недоумение Кевин. Лицето ѝ му беше смътно познато.

— Днес не се отбихте при пациента си — рече жената. — Това не беше се случвало досега...

— Вярно — призна Кевин и едновременно с това си спомни коя е тази жена: медицинската сестра Кандис Брикмън — член на хирургически екип, долетял заедно с пациента. Това беше четвъртото ѝ посещение в Кого. При предишните три бяха разменяли по някоя дума, но нищо повече.

— С това наранихте душата на господин Уинчестър — размаха му пръст Кандис. Беше жизнерадостна жена с непринудено и на моменти прекалено свободно поведение, която приближаваше тридесетте. Светлорусата ѝ коса беше стегната във френски кок, на лицето ѝ играеше неизменната слънчева усмивка. Кевин си я спомни именно поради усмивката, която изглежда никога не помръкваше.

— Надявах се, че няма да забележи отсъствието ми — смутено промърмори той. Кандис отметна глава и се разсмя. После, забелязала смущението на Кевин, сложи ръка пред устата си.

— Пошегувах се — поясни тя. — На практика не съм сигурна, че господин Уинчестър изобщо си спомня физиономията ви... Нали помните каква лудница беше при пристигането му?

— Действително имах намерение да го посетя — промърмори Кевин. — Но просто не ми остана време...

— Нима човек може да бъде толкова зает в това затънтено място? — учуди се Кандис Брикмън.

— Не става въпрос за заетост, а за някои мои съмнения — поясни Кевин.

— Какви съмнения? — усмихна се Кандис. Този свенлив учен определено ѝ харесваше.

Кевин направи неопределен жест с ръце, лицето му поруменя.

— Всякакви — объркано рече той.

— Странни хора сте вие, учените — отново се усмихна Кандис. — Но стига шеги... Имам удоволствието да ви съобщя, че състоянието на господин Уинчестър е много добро. И то благодарение на вас, както твърди хирургът...

— Не бих се подписал с две ръце под подобно твърдение — рече Кевин.

— Охо, значи сте и скромни — изгледа го с насмешливо присвити очи младата жена. — Като прибавим това към гениалните ви способности, бързия ви ум и очевидната ви неловкост, комбинацията става убийствена!

Кевин само преглътна, руменината по бузите му се увеличи.

— Дали няма да ви прозвучи много нахално, ако ви поканя да обядваме заедно? — премина във внезапна атака Кандис. — Имам предвид нещо по-различно от това, което предлага болничната столова, да речем един хамбургер... А и времето е слънчево и предразполага към малка разходка...

Объркването на Кевин беше тотално. При нормални обстоятелства положително би намерил начин да отхвърли неочакваната покана на младата жена, но разговорът с Бъртрам все още беше пресен в главата му.

— Да не би да си глътнахте езика? — изгледа го изпод кокетно вдигнатите си вежди Кандис.

Кевин махна с ръка по посока на лабораторията, после смутолеви нещо от сорта, че Есмералда ще го очаква за обяд.

— Защо не ѝ се обадите? — попита Кандис, инстинктивно почувствала, че този мъж иска да приеме поканата ѝ.

— Предполагам... — преглътна Кевин. — Ще ѝ позвъня от лабораторията...

— Много добре — кимна Кандис. — Тук ли да ви почакам, или да дойда с вас?

Кевин за пръв път се сблъскваше с толкова настъпателна млада дама. Пък и опитът му не беше кой знае какъв... Единствената му голяма любов, ако не се броят няколко неизбежни ученически провала, беше Джаклин Мортън, колежка-аспирантка... Джаклин беше свенлива като него и по тази причина началото на връзката им се проточи с месеци, след дълги часове съвместна работа.

Кандис изкачи петте стъпала, които я делиха от Кевин. Обута в чисто нови маратонки „Найки“, тя беше висока някъде около метър и седемдесет.

— Явно ви е все едно, затова ще дойда — рече тя.

— Добре — кимна Кевин.

Нервността го напусна толкова бързо, колкото се беше появила. При контактите с представителки на нежния пол се стресираше главно защото не беше в състояние да им предложи тема за разговор. Но с Кандис тази опасност беше отстранена още в началото, тъй като тя имаше грижата да поддържа разговора. За два етажа нагоре по стълбите тя успя да засегне темата за времето, за града, за болницата и следоперативното състояние на пациента.

— Това е лабораторията ми — рече Кевин и отвори вратата пред гостенката.

— Фантастично! — рече с уважение тя. Кевин се усмихна, тъй като усети, че забележката ѝ е съвсем искрена.

— Вървете да се обадите, а аз ще се поогледам — рече тя. — Разбира се, ако нямате нищо против...

— Моля — разпери ръце Кевин.

Опасенията му, че Есмералда ще се обиди, се оказаха напразни. Тя прие новината напълно равнодушно и го попита дали ще се прибере за вечеря.

— Да, по обичайното време — увери я Кевин, а после, за огромна своя изненада, добави: — Може би ще имам компания. Това няма да те затрудни, нали?

— Не, разбира се — отвърна Есмералда. — Колко души ще дойдат?

— Само един — отвърна Кевин и побърза да затвори. После извади кърпичката си и избърса внезапно овлажнелите си длани.

— Уреди ли се? — подвикна от другия край на помещението Кандис.

— Да, можем да тръгваме.

— Лабораторията ви е страхотна — обяви младата жена. — Никога не съм очаквала, че такова нещо може да съществува тук, в сърцето на Африка. Какво правите с това невероятно оборудване?

— Опитвам се да усъвършенствам някои неща.

— По-конкретно?

— Наистина ли искате да знаете? — погледна я Кевин.

— Да — кимна Кандис, — Би било интересно...

— На този етап се занимавам с малките хисто-съвместими антигени... Вероятно знаете, че това са протеините, които определят нашата индивидуалност...

— И какво правите с тях?

— Локализирам техните гени в желания хромозом, а след това търся подходящ носител. Ако има такъв, гените могат да бъдат пренасяни...

— Признавам, че нямам никаква идея какво е това носител — засмя се Кандис. — Всъщност, мътна ми е и молекулярната биология като цяло...

— Нещата не са толкова неразбираеми, колкото изглеждат — отвърна Кевин. — Главното е да се знае, че определени гени могат да се местят в границите на своя хромозом. Това най-често става при Б-лимфоцитите, по този начин те разнообразяват своя арсенал от антигени. Други гени пък могат да разменят местата си с гени-близнаци. Вероятно знаете, че всички гени си имат двойници...

— Това го знам — кимна Кандис. — Както и хромозомите. Във всяка от нашите клетки съществуват двадесет и три чифта хромозоми.

— Точно така. А когато гените разменят местата си в хромозома, ставаме свидетели на тъй наречената хомологенна транспозиция. Този процес е от ключово значение при генериране на половите клетки, както в спермата на мъжа, така и в яйцеклетката на жената. Той улеснява генетичния обмен, а оттам и еволюционните способности на организма.

— Значи хомологенната транспозиция играе ключова роля в еволюцията — отбеляза Кандис.

— Абсолютно вярно — кимна Кевин. — Мобилните генни частици се наричат транспозони, а ензимите, които играят ролята на катализатори при този обмен — транспонази.

— Дотук ми е ясно — рече Кандис.

— В момента моят интерес е насочен към транспозоните, които съдържат в себе си гени, подпомагащи появата на вторични хистосъвместими антигени — поясни Кевин.

— Разбирам — кимна Кандис. — Картината започва да ми се очертава... Вашата цел е да прехвърлите генът, който подпомага появата на вторични хистосъвместими гени, от един хромозом в друг...

— Браво! — похвали я Кевин. — Номерът е да се открие и изолира съответната транспоназа. Това е най-трудно. Открия ли транспоназата, лесно откривам и самия ген. Успея ли в това, прибъгвам до стандартната техника за рекомбиниране на ДНК и го репродуцирам...

— С помощта на бактерии, нали?

— Или чрез бактерии, или чрез мамалианска посявка — кимна Кевин. — Зависи кой метод е по-подходящ за конкретния случай...

Кандис подсвирна и тръсна глава:

— Тези главоблъсканици изостриха глада ми — обяви тя. — Да вървим да си купим хамбургери преди да ми падне кръвната захар! Кевин се усмихна. Тази жена му харесваше, в нейна компания неусетно започваше да се отпуска.

Спуснаха се по стълбите. Кевин беше зашеметен от пороя въпроси, с които го заливаше младата жена. Повечето от тях бяха смешни и забавни. Все още не можеше да повярва, че ще обядва в компанията на толкова привлекателно създание. Имаше чувството, че през последните два часа се бяха случили далеч повече и по-важни събития, отколкото през целия му петгодишен престой в Кого. Беше толкова ангажиран от тези мисли, че изобщо не обърна внимание на гвинейските войници, които се шляеха по площада.

Не беше стъпвал в Центъра за забавления откакто му го показаха като част от опознавателната обиколка непосредствено след пристигането му. Отдавна беше забравил първото си впечатление — че превръщането на църква в център за забавления си е чиста проба богохулство... Олтарът го нямаше, но амвонът в лявата част на огромното помещение си стоеше на мястото. Използваха го гостуващи лектори, но по-често оттам обявяваха печелившите числа на бинго. На мястото на олтара беше разпънат широк прожекционен екран.

Барчето се намираше в приземието, до него се стигаше по каменната стълба, която някога бе водила към криптата. Кевин остана изненадан от оживлението, което цареше там. Наложиха се да се наредят на опашка, за да поръчат, а след това и да си търсят свободни места. Около дългите полирани маси се събираха по няколко десетки души. Към тях бяха заковани дървени пейки.

— Ей там има място — извика Кандис, повишила глас, за да надвика глъчката. Подносът ѝ се люшна към дъното на просторното помещение с нисък таван. Кевин кимна с глава и започна да си пробива път след нея. Очите му бегло опипваха лицата на хората около тях. Приказките на Бъртрам за отношението на хората явно са пълна глупост, рече си той, забелязал, че никой не му обръща внимание.

Най-сетне се добра до свободно място и свали подноса на масата. До този момент го беше държал вдигнат над главата си, за да не блъсне някого. Наложиха се да прибегне до няколко акробатични движения, за да се промуши между масата и тясната дървена скамейка. Когато най-сетне свърши установи, че Кандис вече е успяла да се запознае с двойката, окупираше ъгъла. Кевин само им кимна с глава. Лицата им му бяха абсолютно непознати.

— Доста оживено място — отбеляза Кандис и посегна към кетчупа: — Често ли идвате тук?

Кевин не успя да отговори, тъй като чу името си и извърна глава.

— Не може да бъде! — смаяно промълви техноложката Мелани Бекет. — Кевин Маршал тук! Направо съм шокирана!

Мельни беше горе-долу на годините на Кандис — само преди месец беше отпразнувала тридесетия си рожден ден. Но за разлика от русата Кандис, тя беше мургава, с тъмно кестенява коса и черни очи — съвсем средиземноморски тип.

Кевин понечи да ѝ представи компаньонката си, но само, за да установи, че беше забравил името ѝ...

— Аз съм Кандис Брикмън — светкавично реагира тя и непринудено подаде ръка. Мелани я пое, представи се и попита дали може да седне при тях.

— Разбира се — широко се усмихна Кандис.

Мелани се настани на отсрещната скамейка.

— Ваша ли е заслугата за появата на местния гений в храма на греха? — шеговито попита Мелани. Родом от Манхатън, тя беше

обиграна и остроумна жена.

— Предполагам — сви рамене Кандис. — Това рядко ли му се случва?

— Изявлението на годината! — обяви Мелани. — Я кажете, каква е тайната ви? Аз самата съм го канила многократно, но винаги получавах отказ. За последен път го сторих преди няколко години...

— Никога не си ме канила конкретно — направи опит да се защити Кевин.

— Какво значи конкретно? — погледна го с извити вежди Мелани. — Може би да ти начертая карта? Питам те искаш ли да хапнеш един бургер, какво по-конкретно от това!

Кандис изпъна гръб и обяви:

— Значи аз съм извадила късмет!

Двете жени подхванаха оживен разговор, а Кевин дъвчеше хамбургера си и мълчеше.

— Значи и тримата работим по един и същ проект — каза Мелани след като разбра, че Кандис е член на екипа за интензивно следоперативно лечение, пристигнал от Питсбърг.

— Надценяваш ме — засмя се Кандис. — Аз съм последната дупка на кавала и не мога да се сравнявам с вас двамата. Вие сте онези, които превръщате мечтите в реалност и в тази връзка искам да ви задам един въпрос: как по дяволите го правите?

— Тя е царицата на бала — обади се за пръв път Кевин и кимна по посока на Мелани.

— Глупости! — възрази техноложката. — Аз само използвам методите, които си открил ти. Много хора биха могли да се занимават с моята работа, докато теб няма кой да те замести. Всичко се дължи на твоите открития.

— Не се карайте — вдигна ръка Кандис. — Просто ми кажете как го правите. Изгарям от любопитство, но всички си държат устите затворени. Кевин ми разясни научната страна на въпроса, но логистиката продължава да ми е пълна мъгла.

— Кевин взема проба от костния мозък на клиента — започна Мелани. — От него изолира клетка, готова за делене. В нея хромозомите са многобройни, в компактна маса. Ако не се лъжа, името ѝ е схематична клетка...

— Стематичните клетки се откриват изключително рядко — отбеляза Кевин.

— По-добре ти ѝ обясни — въздъхна Мелани. — Аз също се обърквам...

— Работя с транспоназа, която открих преди горе-долу седем години — рече Кевин. — Тя играе ролята на катализатор при транспозицията в късото разклонение на Хромозома 6...

— Какво е това „късо разклонение на Хромозома 6“?

— Всички хромозоми притежават една разделителна линия, наречена центромер — намеси се Мелани. — Тя ги разделя на две клетъчни структури. При Хромозома 6 тези структури са доста неравни — по-дълга и по-къса...

— Благодаря — кимна Кандис.

Успял да организира мислите си, Кевин продължи:

— И така, аз правя следното: прибавям своята тайна транспоназа към клетката на клиента, която е готова за делене. Но не позволявам на процеса да завърши, а го прекратявам с помощта на две къси разклонения, всяко от които продължава да бъде част от своята Хромозома. След това ги екстрактирам...

Кандис тихо подсвирна.

— Значи вземаш тези микроскопични частици от клетъчното ядро! Как го правиш, за Бога?

— Това е друга история — усмихна се Кевин. — Използвам една особена моноклонална система, която разпознава обратната страна на транспоназата...

— Това надхвърля възприятията ми — призна с въздишка Кандис.

— Забравяш как вади късото разклонение и просто го приемаш като свършен факт — обади се Мелани.

— Добре — кимна Кандис. — Но какво става с тези къси разклонения?

— Чакам я да направи магия — усмихна се Кевин и махна с ръка към Мелани.

— Няма магия. Аз съм само технически сътрудник и задачата ми е да имплантирам въпросните клетки инвитро у опитните бонобо. Същата техника е използвана за повишаване плодовитостта на държаните в клетка планински горили. На практика Кевин и аз трябва

да координираме действията си, тъй като той иска да разполага с оплодена яйцеклетка, която все още не е започнала да се дели. Тук синхронът във времето трябва да е безупречен...

— Искам я готова за делене — добави Кевин. — По тази причина моята програма зависи от тази на Мелани. Не започвам преди да имам зелена светлина от нея. А когато получа продукта-резултат от деленето, аз просто повтарям процедурата върху клетката на клиента. След отстраняването на късите разклонения у бонобото, инжектирам късите разклонения на клиента в новия продукт. А благодарение на транспоназата, те прилепват точно там, където трябва...

— И това е всичко, така ли?

— Не — поклати глава Кевин. — На практика аз използвам четири транспонази, а не само една. Основният сегмент за трансфер е късото разклонение на Хромозома 6, но заедно с него прехвърляме и малки части от хромозомите 9, 12 и 14. Те носят в себе си гените на кръвни групи А, Б и О, плюс още някои хисто-съвместими антигени като слепващите молекули СД-31. Но нека не навлизаме в тези сложни подробности. Мислиш само за Хромозома 6, който е в основата на всичко...

— Защото тази Хромозома съдържа гените, необходими за изграждането на главния хисто-съвместим комплекс — показва познания Кандис.

— Вярно — погледна я с уважение Кевин.

Оказа се, че това момиче има не само свободни обноси, но и доста задълбочени познания.

— А приложима ли е тази система и към други животни? — попита Кандис.

— Кой по-точно имаш предвид?

— Свинете. Знам, че в някои изследователски центрове на Щатите и Англия се работи върху снижение на деструктивния ефект при трансплантация на свински органи, като вкарват човешки гени в тях.

— В сравнение с нашата дейност тази операция е толкова отживяла, колкото използването на пиявици — намеси се Мелани. — Тя третира симптомите, а не причината...

— Така е — кимна Кевин. — Ние не мислим за имунните реакции. За тях има грижата хисто-съвместимостта, която предлага

двойна имунна защита, особено, когато успеем да инкорпорираме не един, а няколко от малките антигени.

— При нито една от трите ни досегашни трансплантации не е наблюдавана реакция на отхвърляне — добави Мелани.

— Аз обаче искам всичко да е изпитано до съвършенство — поклати глава Кевин.

— Споменах свинете по няколко причини — поясни Кандис. — Преди всичко, защото използването на бонобо може да засегне някои хора. Второ, защото тези маймуни се срещат сравнително рядко...

— Наистина е така — кимна Кевин. — В света има не повече от двадесет хиляди екземпляра от тях.

— Именно. Докато само за бекон се колят стотици хиляди прасета...

— При свинете моята система е неприложима — рече Кевин. — Не съм абсолютно сигурен в това, но така мисля. Докато при бонобите и изобщо при шимпанзетата тя действа, защото техните геноми са идентични с нашите. Разликата е само един и половина процента.

— Само толкова? — смая се Кандис.

— Малко смущаващо, нали? — усмихна се Кевин.

— МНОГО смущаващо!

— Еволюцията на хората, бонобите и шимпанзетата наистина е паралелна — рече Мелани. — Теорията, според която имаме общ прародител с тях, набира все повече привърженици. Той е живял преди около седем милиона години.

— Точно това имах предвид със забележката, че някои хора може да се засегнат — кимна Кандис. — Тези животни много ни приличат. Нямате ли угризения, когато се наложи да жертвате някое от тях?

— Трансплантацията на черен дроб на господин Уинчестър е едва втората жертва сред нашите бонобо — поясни Мелани. — Предишните две станаха бъбречни донори и са си живи и здрави.

— А как ви се отрази този случай? — попита Кандис. — Въпреки, че беше втори и би трябвало да бъдем подготвени, ние в екипа бяхме доста разстроени.

Кевин хвърли кос поглед към Мелани, устата му внезапно пресъхна. Кандис повдигна въпрос, който той искаше да избегне на всяка цена. Беше пряко свързан с тревожния стълб дим, който се издигаше над Изла Франческа.

— Аз също се разстроих — отвърна Мелани. — Но предпочитам да не мисля за тази страна на нещата, тъй като много по-важни са научните достижения, които помагат на пациента. Освен това нямаме намерения да жертваме бонобо в големи количества. Те са тук просто като застраховка, за всеки случай. Не приемаме пациенти, които се нуждаят от спешна трансплантация на органи, а само такива, които могат да чакат поне три години. Толкова време е необходимо, за да пораснат двойниците им. Освен това не се бъркаме в живота на тези създания, които си живеят на острова при пълно спокойствие. По този начин се избягва формирането на каквито и да било емоционални връзки.

Кевин смутено преглътна. Пред очите му отново се появи димът, който лениво се издигаше към оловното небе над острова. Представи си как разгневеното бонобо взема камъка и го запраща в главата на пигмея със смъртоносна точност.

— При какви условия в животните се имплантират човешки гени? — попита Кандис.

— Трансгенетични — кратко отвърна Мелани.

— Точно по тази причина ми се ще вместо боноби да използваме Трансгенетични свине — въздъхна Кандис. — Тази процедура ме тревожи. Много съм доволна от парите и акциите на „ГенСис“, но не съм сигурна, че ще остана в програмата...

— Подписала си договор — напомни ѝ Мелани. — А в него има редица клаузи, които не позволяват да се откажеш преди изтичането му.

— Ще им върна акциите, заедно с дивидентите — сви рамене Кандис. — Мога да живея и без тях. Просто ще трябва да видя как се чувствам. Определено бих била далеч по-доволна, ако използвахме свине. Малко преди да упоим последното бонобо останах с впечатлението, че то иска да контактува с нас. Наложих се да използваме цял тон сънотворни...

— О, я стига! — не издържа Кевин. Лицето му потъмня от притока на кръв.

— Какво ти става, за Бога? — стреснато го изгледа Мелани.

— Извинявам се — промърмори той. Сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Обзе го гняв, защото пак се беше издал. Винаги ставаше така, винаги беше прозрачен за околните. Мелани хвърли един

съзаклятнически поглед към Кандис, но очите на младата жена бяха заковани върху лицето на Кевин.

— Имам чувството, че и ти си изпитал моите тревоги — отбеляза тя.

Кевин изсумтя и ухапа хамбургера си, просто, за да избегне отговора.

— Защо не желаеш да говориш на тази тема? — настоя Кандис.

Той мълчаливо поклати глава, челюстите му активно работеха. Беше сигурен, че лицето му продължава да е червено.

— Нищо му няма, ще се оправи — успокоително подхвърли Мелани.

Кандис се обърна към нея и поднови прекъснатия разговор:

— Бонобите са толкова близки до нас, че споменатата преди малко разлика от процент и половина в генната структура не би трябвало да учудва никого... Но в главата ми току-що се появи един друг въпрос: какво ще стане, ако вие подмените късото разклонение на Хромозома 6 в техните гени с човешки ДНК? С какъв процент ще се сблъскате?

Мелани погледна Кевин и започна да пресмята на ум.

— Въпросът е любопитен — промърмори тя. — Мисля, че ще надхвърли два процента...

— Въпросният процент и половина не се съдържа единствено в късото разклонение на Хромозома 6 — ядосано се обади Кевин.

— Спокойно, приятелю — рече Мелани, остави безалкохолното си на масата и докосна рамото му. — Нещо не можеш да се контролираш. Просто разговаряме... Нормално е хората да обменят идеи помежду си. Знаем, че рядко го правиш, защото предпочиташ своите центрофуги и епруветки, но в това няма нищо лошо...

Кевин въздъхна. Не му беше в характера да откровеничи, но Бог знае защо призна, че е разстроен. Тези умни жени бяха успели да го предразположат.

— Личи ти от километър — извъртя очи Мелани.

— Но защо? — От това, което спомена Кандис...

— Тя спомена куп неща.

— Всички те ме карат да изпитвам чувството, че съм допуснал огромна грешка...

Мелани дръпна ръката си и надникна в потъмнелите му от безпокойство очи.

— В какъв смисъл?

— Добавката на човешки ДНК — рече с въздишка Кевин. — Късото разклонение на Хромозома 6 има милиони базисни чифтове и стотици гени, които нямат нищо общо с основния хисто-съвместим комплекс. Би трябвало да изолирам този комплекс, а не да тръгвам по лесния път...

— В организмите на тези същества има малко повече човешки протеин, голяма работа... — проточи Мелани.

— В началото и аз мислех така — въздъхна Кевин. — Но в един момент ме обзеха съмнения и пуснах едно запитване в Интернет... Интересуваше ме дали някой знае какви други гени се съдържат в късото разклонение на Хромозома 6... Намери се такъв. Според него в тази структура се съдържа значително количество гени на развитието. И оттогава насам ме измъчва мисълта, че всъщност не зная какво съм създал...

— Знаеш, разбира се — тръсна глава Мелани. — Създал си трансгенетично бонобо!

— Това е така — кимна Кевин. По челото му избиха ситни капчици пот. — Но не зная дали не съм престъпил чертата и тази мисъл ме кара да изтръпвам от ужас!

ШЕСТА ГЛАВА

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 5 МАРТ 1997 Г. 13.00 ЧАСА

Бъртрам вкара тригодишния си джип „Чероки“ в паркинга зад кметството и натисна спирачките. Тази кола му създаваше проблеми и стоеше повече в сервиза, отколкото пред дома му. Може би по тази причина се ядоса на Кевин Маршал, който невинно се учуди, че му завиждат за новичката тойота, която получава на всеки две години. Самият той трябваше да чака още цяла година, за да получи нова кола.

Пое по стълбището, което водеше към верандата на първия етаж. Оттам влезе в централния офис, който, по волята на Зигфрид Шпалек, беше лишен от климатична инсталация.

На тавана лениво се въртяха перките на огромен вентилатор, въздухът в помещението беше топъл и влажен.

Беше се обадил предварително и секретарят на Зигфрид — чернокож мъж с женствени черти на име Аурелио, родом от остров Биоко, го очакваше на прага. Аурелио беше завършил педагогика във Франция, но до изграждането на Зоната от „ГенСис“ изобщо не беше успял да си намери работа.

Вътрешният офис беше по-просторен от външния и заемаше цялата ширина на сградата. Отпред високите прозорци с капаци гледаха към централния площад, а отзад — към паркинга. Отвъд площада се издигаше внушителният болничен комплекс, а от мястото си Бъртрам можеше да види дори лабораторията на Кевин.

— Сядай — каза Зигфрид без да вдига глава. В дрезгавия му глас се долавяше лек немски акцент и безпогрешен авторитет. — Ей, сега свършвам...

Очите на Бъртрам пробягаха по прекалено претрупания кабинет. Тук винаги се чувстваше неудобно. Главно по отношение на украсата, която не можеше да приеме като ветеринарен лекар и привърженик на идеята за опазване на природата. По стените и всяка хоризонтална плоскост бяха окачени препарирани глави на животни, много, от които принадлежаха на застрашени от изчезване видове — лъвове, тигри, леопарди и пуми. Най-богата обаче беше колекцията от антилопи.

Бъртрам не беше подозирал, че сред тях има толкова много разновидности. Точно зад креслото на Шпалек висяха масивните глави на няколко носорога, а върху библиотечните шкафове бяха подредени змиите, сред които и една индийска кобра. На пода лежеше огромен крокодил с разтворени челюсти, в които се виждаха остри като трион зъби. Масичката пред бюрото на Шпалек беше направена от слонски крак, върху който беше прикрепен плот от махагоново дърво. В ъглите бяха опрени кръстосани слонски бивни.

Още по-смуцаващи за Бъртрам бяха черепите. Три от тях лежаха върху бюрото на Шпалек. Бяха с отрязана горна част, а върху слепоочието на единия от тях ясно личеше дупка от куршум. Предназначението им беше строго определено: в единия се слагаха кламери и други дребни канцеларски пособия, вторият беше пепелник, а третият — свещник. Електрическото хранване в Зоната беше далеч по-надеждно от това в останалата част на страната, но понякога токът спираше и тук — обикновено по време на поредната гръмотевична буря.

Посетителите в този кабинет приемаха, че черепите принадлежат на маймуни. Бъртрам обаче беше сред малцината, които знаеха истината — тези черепи бяха човешки и принадлежаха на хора, екзекутирани от армията. И трите жертви бяха получили най-тежкото наказание заради намеса в дейността на „ГенСис“, а именно — бяха ги хванали да браконирстват на територията на Зоната, обхващаща някъде около сто и петдесет квадратни километра девствени гори, които Зигрфрид Шпалек считаше за свой личен ловен резерват.

Преди години си беше позволил да попита Шпалек защо държи тези черепи на бюрото си. Управителят отвърна, че по този начин напомня на местните работници кой е господарят тук. „Те не разбират от друг вид предупреждения, а символите са им ясни“, беше казал Шпалек.

Бъртрам не се съмняваше, че е така. В страна, мачкана от ботуша на безмилостен диктатор, подобни символи не могат да не бъдат ясни. Още помнеше и реакцията на Кевин по отношение на черепите — те му напомняли за извращения нрав на Курц от „Сърцето на мрака“ на Джоузеф Конрад...

— Готово — промърмори Шпалек и бутна встрани купчината току-що подписани документи. В неговата уста тази думичка прозвуча

странно, нещо като „гатаво“... — Какъв е проблемът, Бъртрам? Надявам се, че всичко около новите бонобо е наред...

— Така е — кимна Бъртрам. — Женските са в отлично състояние. — Очите му се спряха върху лицето на управителя, обезобразено от грозен белег, който започваше от лявото ухо, пресичаше скулата и свършваше под носа. Горната му устна беше постоянно изтеглена встрани и придаваше на лицето му заплашителен вид.

Практически Бъртрам не беше подчинен на Шпалек. В качеството си на главен ветеринарен лекар на най-големия в света резерват за примати, той отговаряше пряко пред вицепрецидента по оперативните въпроси на „ГенСис“ в централата на компанията в Кембридж, Масачузетс. Той от своя страна поддържаше пряка връзка с Тейлър Кабот. Но за изпълнението на ежедневните си задължения Бъртрам имаше нужда от приятелски контакти с управителя на Зоната, особено във връзка с проекта бонобо. Тези контакти обаче не бяха лесни, тъй като Зигфрид беше избухлив и раздражителен тип, с когото се работеше трудно.

Кариерата си в Африка Шпалек беше започнал като трапер, който срещу съответното заплащане е бил в състояние да достави на клиентите си всичко, което поискат. За да запази тази своя репутация, той се преместил от Източна в Западна Африка, където ловните ограничения по традиция са по-малко и по-рядко се спазват. Постепенно изградил солидна организация с достатъчно на брой наемници. Нещата потръгнали, започнал да прави добри пари. Но после дошло нещастieto. Подведен от следотърсачите си, той внезапно се оказал на метър от огромен слон-мъжкар, който обезобразил лицето му, а двамата клиенти с него намерили смъртта си.

Епизодът сложил край на кариерата му като трапер. Освен грозния белег, получил и пълна парализа на дясната ръка, от раменната става надолу.

След инцидента Зигфрид станал още по-злобен и отмъстителен. Но в „ГенСис“ имало достатъчно мъдри хора, които забелязали отличните му организационни качества, особено в тежките условия на тропическата джунгла, задълбочените му познания за поведението на животните и най-вече умението да налага волята си над африканците.

По тази причина бил нает за ръководител на скъпата африканска авантюра на компанията.

— При операцията бонобо се появи нов проблем — каза Бъртрам.

— Той свързан ли е с предишните ти смехотворни опасения? — вдигна глава Зигфрид. — Имам предвид разделянето на маймуните на две стада...

— Всяка промяна в социалното поведение на животните е сериозна причина за тревога! — пламна Бъртрам.

— Така мислиш ти — промърмори Зигфрид. — Но след като огледах проблема от всичко страни, аз стигнах до заключението, че той няма решаващо значение. Какво ни пука дали маймуните са в едно, или в десет стада? Главното е да кротуват и да бъдат здрави!

— Не съм съгласен! — решително поклати глава Бъртрам. — Разделянето на отделни групи означава, че съществуват търкания между тях. Това поведение е нетипично за бонобо и със сигурност означава, че ще имаме проблеми!

— Които ти трябва да решиш, защото си професионалист — облегна се в стола си Зигфрид. — Лично аз пет пари не давам какво правят маймуните, стига сегашното положение да се запази. А то е много добро, бих казал дори отлично. Парите ваят като летен дъжд, цената на акциите стигна небето. По всичко личи, че този проект ще излезе истинска златна мина!

— Новият проблем е свързан с Кевин Маршал — подхвърли Бъртрам.

— Какво? — втренчи се в него Зигфрид. — Нима той кльоцав глупак може да ти нарушава спокойствието? Добре, че не си на моето място, защото със сигурност ще се побъркаш!

— Влязла му е мухата — отвърна с въздишка Бъртрам. — Видял пушека над острова и не мирясва. Вече два пъти идва при мен — веднъж миналата седмица и веднъж тази сутрин...

— Че какво като е видял пушека? — сви рамене Зигфрид. — Тоя май е по-зле и от теб!

— Мисли, че бонобите са открили огъня — поясни Бъртрам. — Не го каза директно, но го усетих...

— Как така са открили огъня? — втренчи се в него управителят. — Искаш да кажеш, че си паят огън да си готвят, или нещо подобно?

— Смехът му приличаше по-скоро на презрително ръмжене. — Не мога да ви разбера вас, цивилизованите американци! Попаднете ли в джунглата, започвате да се страхувате и от сянката си!

— Знам, че това е прекалено — промърмори Бъртрам. — Никой друг не е виждал този дим, който вероятно се дължи на паднала мълния... Проблемът е там, че той настоява да отиде и да провери на място.

— Никой няма да се доближава до острова! — отсече без колебание Зигфрид. — Там могат да ходят само ловните екипи, при това в точно определено от мен време! Изключение може да има само за онзи пигмей Кимба, който отговаря за хранителните доставки.

— Казах му това — кимна Бъртрам. — Не мисля, че ще направи нещо по своя инициатива, но все пак реших, че не е зле да си информиран...

— Правилно си решил — кимна Зигфрид и раздражено изръмжа: — Какво си въобразява тоя задник? Не мога да го понасям!

— Има и още нещо — въздъхна Бъртрам. — Казал е на Реймънд Лайънс за пушека...

Зигфрид стовари здравата си ръка върху бюрото с такава сила, че Бъртрам подскочи. После стана и се приближи до прозореца с полуспуснати щори, от който се виждаше площадът. Тежкият му поглед се закова върху болничния комплекс. Още при първата си среща с онзи книжен плъх изпита непреодолимо отвращение към него. А когато разбра, че му дават втората най-добра къща в градчето, отвращението му се превърна в гореща омраза. Тази къща беше определил за един от верните си сътрудници.

— Гадно копеле! — скръцна със зъби той. Дланта му се сви в огромен юмрук.

— Научно-изследователската му дейност е пред приключване — рече Бъртрам. — Ще бъде жалко, ако накрая вземе да обърка нещата...

— Как е реагирал Лайънс?

— Казал му, че страда от прекалено развнтено въображение.

— Май трябва да го сложим под наблюдение — въздъхна Зигфрид. — Нямам намерение да позволя на някакъв смахнат тип да постави програмата ни под заплаха, просто, защото е прекалено съблазнителна...

— Това е по твоята част — изправи се Бъртрам и тръгна към вратата, доволен от свършената работа. Семеето на съмнението беше посято в главата на Шпалек...

СЕДМА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 5 МАРТ 1997 ГОД. 7.25 Ч.

Комбинацията от евтино червено вино и недостатъчно сън принуди Джак да намали темпото на обичайната сутрешна колоезда към работното място. Обикновено се появяваше в залата за идентификация на Патологическия център някъде около седем и петнадесет. Но днес, хвърляйки поглед към стенния часовник в приземието на моргата, той с тревога установи, че минава седем и двадесет и пет. Не беше закъснял, но не обичаше да нарушава правилата, които сам си беше определил. Чрез дисциплината по отношение на работата лекуваше неизбежните пристъпи на депресия и системата действаше напълно задоволително.

Първата му работа беше да напълни една чаша с кафе от общата кафеварка. Дори ароматът на горещата течност му подейства добре. Рефлекторните реакции на Павлов, рече си той и отпи една глътка. Вкусът беше божествен, леките пристъпи на махмурлук бързо изчезнаха. Какво нещо е внушението, рече си той, отчел факта, че кофеинът не може да действа толкова бързо.

Насочи се към помощника си Вини Амендола, чиято смяна се застъпваше с нощното дежурство. Както обикновено, той се беше паркирал зад едно от металните бюра със сутрешния вестник в ръце.

Дръпна кранчето на вестника и надникна в лицето му. Вини приближаваше тридесетте, беше в окаяно физическо състояние, но чертите на италианското му лице бяха красиви. Джак искрено завиждаше на гъстата му черна коса, отбелязвайки тъжния факт, че от година насам собствената му светло кестенява коса беше започнала да отънява на темето.

— Хей, Айнщайн! — подвикна той. — Какво пише във вестника за инцидента с трупа на Франкони?

Двамата често работеха в екип и изпитваха взаимно уважение към духовитостта, бързите реакции и черния си хумор.

— Не знам какво пише — промърмори Вини и направи опит да изтръгне любимия си вестник от лапите на Джак. Снощи „Никс“ бяха загубили поредния мач от НБА и той се чувстваше нещастен.

По челото на Джак се появиха недоумяващи бръчки. Вини съвсем не беше гений в областта на науката, но по отношение на последните новини беше всепризнат капацитет. Четеше вестниците от първата до последната страница и запаметяваше всичко.

— Няма ли материал за този инцидент? — попита с недоумение Джак. Беше очаквал, че вестниците охотно ще раздуят сензационното изчезване на трупа. Бюрократичните провали бяха сред любимите им теми.

— До този момент не съм открил такъв — прозя се Вини, издърпа вестника от ръцете на Джак и скри глава зад него.

Джак озадачено поклати глава. Нямаше идея как главният патолог Харолд Бингъм е успял да постигне такова вестникарско затъмнение. Едно от заглавията на първа страница се наби в очите му миг преди да обърне гръб на Вини. МАФИЯТА ПОКАЗВА ПРЪСТ НА ВЛАСТИТЕ, гласеше то, а отдолу, с по-ситен шрифт, беше добавено: „Фамилията Вакаро ликвидира един от своите, а след това измъква трупа изпод носа на градската управа“.

Протегна ръка и рязко издърпа вестника от ръцете на Вини. Онзи свали краката си на пода и извика:

— Какво правиш, за Бога?

Джак сгъна вестника на новината и го тикна под носа на асистента.

— Нали каза, че нищо не пише? — хладно попита той.

— Не съм казал, че не пише, а че не съм видял такъв материал...

— Не си го видял, значи! — промърмори Джак. — Въпреки, че е на първа страница, а?

Вини скочи и направи опит да си вземе вестника обратно, но Джак се оказа по-бърз.

— Дай ми го! — изсъска по-младият мъж. — Ако толкова се нуждаеш от вестник, иди да си купиш!

— Поведението ти е доста любопитно, Вини — изгледа го Джак. — Нима искаш да кажеш, че не си прегледал заглавията на първа страница още в метрото? Я ми кажи какво става?

— Нищо не става! — отсече Вини. — Просто отворих направо на спортната страница!

Джак спря очи върху лицето на младежа, който упорито отбягваше погледа му.

— Да не си болен? — попита с престомена загриженост той.

— Не съм! — остро отвърна Вина. — Дай ми вестника!

Джак измъкна спортните страници и му ги подхвърли. След това се настани зад бюрото и започна да чете материала за изчезналия труп. Той започваше на първа страница и свършваше на трета. Както можеше да се очаква, тонът беше саркастичен, особено по отношение на полицията и управата на Патологическия център. Според автора тази абсурдна история е поредното ярко доказателство за некомпетентността на двете институции.

В стаята връхлетя Лори и той беше принуден да прекъсне четенето. Тя хвърли палтото си на закачалката и изрази надежда, че неговото състояние е по-добро от нейното.

— Май е същото — въздъхна Джак. — Но вината е моя, защото виното беше долнопробно...

— На всичкото отгоре съм спала само пет часа и ми беше доста трудно да се измъкна от леглото — отбеляза с гримаса Лори. После се извърна към ъгъла и подвижна: — Добро утро, Вина...

Младежът остана скрит зад спортните страници.

— Цупи се, защото му отмъкнах вестника — поясни Джак и стана да отстъпи мястото си на младата жена. Тази седмица тя беше дежурна и разпределяше аутопсиите сред личния състав патолози. — Инцидентът с трупа на Франкони е на първа страница...

— Нищо чудно — отвърна Лори. — Той е водеща новина на всички местни станции. Чух, че Бингъм щял да се появи в предаването „Добро утро, Америка“ в опит да замаже гафа...

— Няма да му е лесно — промърмори Джак.

— Прегледа ли днешните случаи? — попита Лори и придърпа купчината папки към себе си.

— Току-що идвам — отвърна Джак, изчете още няколко реда и подхвърли: — Охо! Тук се намеква, че сме направили комбина с полицията и умишлено сме се отървали от този труп. Представяш ли си? Тези репортери са такива параноици, че във всичко виждат заговор!

— Параноици са читателите им, а те им предлагат това, дето се търси — отбеляза Лори. — Именно поради подобни намеци съм решена на всичко, за да открия какво стана с този труп! Обществеността трябва да знае, че ние нямаме нищо общо!

— Надявах се, че ще преспиш и ще се откажеш от тази налудничава идея — промърмори Джак, без да вдига очи от вестника.

— В никакъв случай! — отсече Лори.

— Но тези наистина са луди! — извика той и плесна с длан върху разтворения вестник. — Първо твърдят, че ние от Патологическия център сме отговорни за изчезването на трупа, а след това авторитетно заявяват, че мафията отдавна го е заровила някъде из пущинаците на Уестчестър...

— Втората част положително е вярна — кимна Лори. — Напролет може и да се покаже от някой овраг, просто защото сега земята е замръзнала и едва ли някой си е направил труда да копае дълбоко...

— Каква гадост, Господи! — захвърли вестника Джак. — Ако искаш, можеш да го прочетеш...

— Благодаря — отказа Лори. — Вече съм запозната с версията на „Таймс“, която е достатъчно язвителна. Не ми трябва мнението на „Ню Йорк Поуст“...

Джак стана и подаде страниците на Вини, който ги пое, без да каже нито дума.

— Днес си много чувствителен — подхвърли той.

— Остави ме на мира! — отрязва го Вини.

— Трябва да внимаваме, Лори! — направи напрегната физиономия Джак. — Имаме работа с индивид, който е в предразсъдъчно състояние. Вероятно планира някакво мислене и по тази причина хормоните му са на изчерпване!

— Охо, ето го и удавникът, за който спомена Майк Пасано — не му обърна внимание Лори, заела се с документите на новопристигналите мъртъвци. — На кого ли да го тръсна? Проблемът е там, че в момента нямам зъб на никого. И по тази причина май ще го оставя за себе си.

— Дай го на мен — рече Джак.

— Наистина ли го искаш?

Лори мразеше удавниците, особено онези от тях, които са престояли дълго във водата. Аутопсиите им обикновено бяха тежки и доста неприятни.

— Защо не? — сви рамене Джак. — Свикнеш ли с миризмата, можеш дори да го оближеш...

— Отвратително! — потръпна Лори.

— Не, наистина — ухили се Джак. — Аз лично предпочитам удавниците пред жертвите на огнестрелни рани.

— При този ще се срещнеш и с двете — поклати глава Лори и вписа името му в долния край на формуляра.

— Прекрасно — рече Джак и отиде да надникне зад рамото ѝ.

— Предполагам изстрел от упор в горния десен квадрант — прочете тя.

— Звучи ми все по-вълнуващо — кимна Джак. — Как се казва жертвата?

— Никой не знае. Това е част от предизвикателството, защото главата и китките липсват...

Джак пое папката, седна на бюрото и я разгърна. Информацията, доколкото я имаше, беше дело на асистент-патолога Джанис Джегър.

Трупът бил открит във водите на Атлантическия океан, източно от Кони Айленд. Това сторили момчетата от Бреговата охрана, чийто катер дебнел с изключени светлини, по сигнал за контрабанда на наркотици. Катерът им буквално се блъснал в трупа. Предполагало се, че той принадлежи на анонимния информатор, който е бил разкрит и ликвидиран от трафикантите.

— Тук няма кой знае какво — промърмори Джак.

— Значи предизвикателството става още по-голямо... Джак спусна крака от бюрото и се насочи към асансьора. — Хайде, сръдльо — подвикна към Вини той, без да се обръща. — Времето тече...

На прага почти се сблъска с Лу Солдано, който се беше устремил към машината за кафе.

— Господи! — отскочи той, но част от кафето му все пак се разплиска на пода. — Сбъркал си професията, приятел... Би трябвало да опиташ кариера в отбора на „Ню Йорк Джайънтс“!

— Извинявай, но наистина се нуждая от порция ободрително — промърмори лейтенантът.

Спряха пред плота. Джак избърса сакото си с книжна салфетка, а Лу напълни догоре една голяма пластмасова чаша с кафе. Поднесе я към устните си с трепереща ръка, сръбна голяма глътка и едва след това добави сметана и захар.

— През последните два дни ми се разгони фамилията! — простена той.

— В цикъл на запой ли си? — попита съчувствено Джак. Лицето на детектива беше покрито с гъста четина, яката на измачканата му синя риза беше разкопчана, а връзката — разхлабена. Торбестият му шлифер в стил „Коломбо“ изглеждаше така, сякаш беше спал с него.

— Де да беше запой — изръмжа той. — През последните две нощи ми се събират не повече от два-три часа сън... — Пристъпи към бюрото, каза „здрости“ на Лори и тежко се отпусна на стола до нея. — Нещо ново по случая Франкони? — вдигна глава Лори.

— Нищо, което да задоволи капитана, началника на отдела и шефа на полицията — навъсено рече Лу. — Бъркотията е страхотна, положително ще падат глави... Особено при нас, в отдел „Убийства“, ако не направим бърз пробив...

— Не е ваша грешката, че някой е видял сметката на Франкони — подхвърли Лори.

— Кажете това на комисаря — въздъхна Лу, отпи глътка кафе и попита: — Имате ли нещо против, ако запая? — После, зърнал изражението на Джак, побърза да махне с ръка: — Добре де, забрави... Не знам защо зададох тоя тъп въпрос. Вероятно съм изпаднал в състояние на временна лудост...

— Какво открихте? — попита Лори. Тя добре знаеше, че преди да бъде назначен в отдел „Убийства“, Лу беше работил известно време в отдел „Организирана престъпност“. Това го правеше най-подходящият следовател по делото Франкони.

— Удар на фамилията Вакаро, в това няма никакво съмнение — отвърна Лу. — Всички информатори са единодушни по този въпрос. Ние също очаквахме подобен ход, особено след като Франкони прие да ни сътрудничи. Но засега разполагаме единствено с оръжието на престъплението и нищо повече...

— То би трябвало да ви помогне — отбеляза Лори.

— Не в такава степен, в каквото си мислиш — поклати глава Лу. — И друг път сме откривали оръжието на престъплението след удар на мафията... Това го намерихме на един покрив срещу ресторант „Позитано“ — пушка „Ремиингтън“ 30-ти калибър с оптически мерник. От магазина ѝ липсваха два патрона, а на покрива бяха открити две празни гилзи.

— Отпечатъци?

— Изтрети — поклати глава Лу. — Въпреки това момчетата от криминологията продължават да я изследват.

— Какво научихте от балистичната експертиза? — обади се Джак.

— Че пушката е собственост на някакъв вманиачен ловец от Минло Парк. И както можеше да се очаква, спряхме дотам. Оказа се, че предния ден къщата му е била разбита, а единствената липсваща вещь е именно тази пушка...

— И какво ще правите сега? — попита Лори.

— Продължаваме да разследваме уликите. Все още не сме разпитали всички информатори и се молим нещо отнякъде да изскочи. А вие, приятели? Имате ли идея как трупът е напуснал почтеното ви заведение?

— Още не, но съм се заела лично — мрачно го информира Лори.

— Кажи й да се откаже — примоли се Джак. — Това е работа на Бингъм и Уошингтън.

— Той е прав, Лори — рече Лу.

— И още как! — разтревожено промърмори Джак. — При последното й рандеву с мафията я изкараха оттук в закован ковчег, нали?

— Това няма нищо общо със сегашния случай — отсече Лори. Мисля, че трябва да открием какво е станало, просто заради авторитета на тази институция. Откровено казано, не вярвам, че Бингъм и Уошингтън ще си направят труда. Според тях колкото по-бързо се забрави инцидентът, толкова по-добре...

— Мога да ги разбера — поклати глава Лу. — На практика съм сигурен, че комисарят ще прекрати натискът си върху нас в момента, в който проклетите репортери изгубят интерес към случая...

— Аз ще разбера какво е станало! — упорито тръсна глава Тори. — Известна светлина върху инцидента в моргата несъмнено ще помогне и на моето разследване — въздъхна Лу. — Почти сигурен съм, че и тук са действали хората на Вакаро, но ни трябва доказателства...

— Достатъчно! — извика Джак и вдигна ръце. — Аз се махам оттук! Явно вие двамата не се вслушвате в гласа на разума!

Дръпна Вини и се насочи към вратата. Прекоси коридора и надникна в кабинета на Джанис.

— Нещо допълнително за удавника? — попита той. — Нещо, което не е отбелязано в протокола?

— Всичко е вътре — отговори асистентката. — Липсват единствено точните координати на мястото, където Бреговата охрана го е извадила. Оттам ми обясниха, че ще звъннат допълнително, тъй като не били сигурни дали информацията няма да се окаже поверителна. Но според мен това е без особено значение, тъй като едва ли някой ще хукне да търси главата и китките, нали?

— Права си — кимна Джак. — Но все пак ги потърси, информацията трябва да бъде включена в досието.

— Ще оставя бележка на Барт — кимна Джанис.

Барт Арнолд беше началник на отдела за криминалогични разследвания.

— Благодаря — усмихна се Джак. — А сега си вдигай чуковете и иди да поспиш...

Както обикновено, тази жена работеше прекалено много, понякога часове след изтичане на смяната ѝ.

— Чакай малко — спря го Джанис. — Току-що се сетих за още нещо, което не е отразено в рапорта: тялото е било извадено от водата абсолютно голо. Без никакви дрехи, дори бельо...

Джак замислено кимна с глава. Информацията беше любопитна. Защо убиецът би си направил труда да съблече трупа на жертвата? Отговорът дойде бързо: защото е искал да бъде сигурен, че самоличността на тази жертва няма да бъде установена. Поради същата причина е отрязал китките и главата. Махна с ръка на Джанис и пое към асансьора.

— Не ми казвай, че ще режем удавник! — гневно изфуча зад гърба му Вини.

— Като четеш спортната страница май наистина изключваш — обърна се да го погледне Джак. — Нима не чу за какво става въпрос? Поне десет минути говорихме единствено за удавника...

Влязоха в кабината и се спуснаха в приземието. Вини умишлено отбягваше погледа му.

— Нещо си вкиснат — отбеляза Джак. — Нима си толкова разстроен от изчезването на някакъв труп?

— Гледай си работата! — отрязва го Вини.

Влязоха в залата за аутопсии. Вини отиде да донесе предпазните комбинезони и да подготви тялото за работа, а Джек прелисти папката за последен път. След това влезе в рентгеновото отделение и поиска снимките, направени на удавника непосредствено след пристигането му.

Навлече комбинезона, който на шега наричаха „лунен скафандър“, измъкна от контакта оставената за зареждане батерия за подаване на кислород и я включи. По принцип мразеше да работи със скафандър, но при разложен труп той беше най-доброто решение. В противен случай вонята щеше да го убие.

В този ранен час двамата с Вини бяха сами в залата. Помощникът му винаги се оплакваше от това, но Джек беше непреклонен. Често ставаше така, че той приключваше с първата си аутопсия за деня, когато колегите му започваха своите.

Първата му работа беше да прегледа рентгеновите снимки. Закрепи ги на осветителната рамка, щракна ключа и отстъпи крачка назад. Тялото беше снимано по дължина, без глава и китки изглеждаше доста странно — като някакво извънземно създание. В десния горен квадрант ясно личаха дупките, причинени от едри сачми. Джек остана с впечатление, че изстрелите са били повече от един. Сачмите бяха прекалено много... Под рентгена цветът на оловото беше синкаво сив, а на екрана — бял. Джек понечи да се прехвърли на фрагментираните снимки, но нещо в цвета на сачмите привлече вниманието му. Няколко от тях имаха странна назъбена форма, с нехарактерен цвят. Може би бяха проникнали през особена материя — част от облеклото на жертвата, която реагираше по странен начин на рентгеновите лъчи.

— Сцената ви чака, маестро — подвикна Вини, приключил с подготовката на аутопсията.

Джек обърна гръб на осветената рамка и пристъпи към масата. Трупът беше призрачно бял под ярката светлина на луминесцентните лампи. Беше доста закръглен и очевидно отдавна не беше ходил на почивка в Карибите.

— Ако използвам част от любимата ти терминология, бих казал, че тоя тип не е очаквал служебно повишение — подхвърли Вини.

Джек се усмихна. Черният хумор на Вини беше сигурен признак, че е възстановил душевното си равновесие и вече не се цупи заради инцидента с вестника.

Макар и измито от продължителния престой в солената вода, тялото изглеждаше зле. Многобройните дупки от сачми в горната част на корема съвсем не бяха единствените поражения по него. Освен липсващите китки и глава, по торса и бедрата се виждаха широки рани с назъбени краища.

— Рибите май са си направили банкет — отбеляза Джак.

— О, моля те! — сбърчи нос Вини.

Огнестрелните рани бяха причинили тежки увреждания на вътрешните органи. През дупките се виждаха червата и част от единия бъбрек. Джак повдигна едната ръка и огледа оголената кост.

— Трион — рече той.

— А какви са тези широки прорезни рани? — попита Вини. — Сякаш някой се е опитал да го нареже като коледна пуйка!

— Едва ли — поклати глава Джак. — Според мен го е блъснала лодка, а раните са причинени от витлото...

Започна външния оглед на трупа с изострено внимание. Беше наясно, че при толкова много травми лесно може да пропусне някое по-незабележимо нараняване. Работеше бавно и час по час спираше, за да направи някоя снимка. И търпението му беше възнаградено — в основата на шията, в непосредствена близост до ключицата, откри малка кръгла дупчица. Подобна дупчица имаше и в лявата страна на корема, малко под гръдния кош.

— Какво е това? — попита Вини.

— Не знам. Някакви прободни ранички...

— Колко изстрела е имало в корема, според теб?

— Трудно е да се каже — поклати глава Джак.

— Тези типове са взели всички мерки да му видят сметката, а?

Половин час по-късно Джак беше готов да пристъпи към същинската аутопсия. Вратата се отвори и в залата се появи Лори. Беше без скафандър, само по халат и маска над носа и устата. Този факт накара Джак да застане нащрек, просто, защото знаеше, че младата жена е изключително стриктна по отношение на вътрешните правила.

— Престоят му във водата не е бил много дълъг — отбеляза тя, изправила се пред масата. — Липсват признаци на разлагане...

— Гмурнал се е, колкото да се освежи — ухили се Джак.

— Господи, каква рана! — прошепна Лори, втренчила очи в огромната дупка на корема. — А тези, прорезните, май са от витло...

Джак се изправи.

— Я кажи какво си намислила — рече той. — Не си дошла да ми помагаш, нали?

— Не — призна младата жена. — Имам нужда от морална подкрепа...

— За какво?

— Калвин току-що ме направи на нищо... Онзи Майк Пасано му се е оплакал, че съм го обвинила в съучастие в кражбата на трупа. Представяш ли си? Калвин беше бесен, а ти знаеш, че аз не обичам конфронтациите. В крайна сметка успя да ме разреве, за което се намразих, разбира се...

Джак изпусна въздуха от гърдите си. Направи усилия да измисли нещо друго, освен „нали ти казах“, но нищо не му дойде на ум.

— Съжалявам — едва чуто промърмори той.

— Благодаря — усмихна се Лори.

— Проляла си няколко сълзи, голяма работа — рече успокоително той. — Няма нужда да се самобичуваш...

— В такива моменти се мразя! — въздъхна тя. — Държа се безкрайно непрофесионално!

— На твое място не бих се чувствал така — рече той. — Всъщност често завиждам на хората, които могат да плачат. Имам чувството, че малко сълзи назаем няма да ми навредят...

— Когато кажеш! — кимна с усмивка тя. Тези думи на Джак потвърдиха това, което отдавна подозираше; запечатаната в душата му мъка е главното, което му пречи да бъде щастлив. — Надявам се, че това ще сложи край на малкия ти кръстоносен поход — подхвърли той.

— Нищо подобно! Гневът на Калвин потвърждава всичките ми подозрения. Двамата с Бингъм явно се готвят да напъхат под килима този инцидент и да се държат така, сякаш нищо не се е случило!

— Стига, моля те! — простена Джак. — Това с Калвин е само началото! Ако не престанеш, скоро ще се сблъскаш с далеч по-големи неприятности!

— Това ми е пределно ясно — отвърна Лори. — Спести ми лекциите, дошла съм при теб за подкрепа.

Джак въздъхна толкова силно, че пластичната маска пред лицето му за момент се замъгли.

— Добре, казвай какво искаш...

— Нищо особено — отвърна Лори. — Само да отидеш там вместо мен...

Петнадесет минути по-късно Лори напусна залата за аутопсии. Джак ѝ показа резултатите от външния оглед, включително двете малки дупчици. Тя слушаше разсеяно, мислите ѝ очевидно бягаха към инцидента с Франкони. А той с мъка се сдържа да не я наругае отново.

— Край на външния оглед — обяви най-сетне той. — Започваме същинската аутопсия.

— Беше крайно време! — направи гримаса помощникът му.

Залата вече започваше да се пълни с патолози, количките с трупове тихо поскърцваха по излъскания под. За разлика от друг път, двамата бяха далеч от приключване.

Игнорирайки приятелските закачки на колегите си, отнасящи се до обезглавения труп на масата, Джак направи опит да се концентрира. Традиционната техника за аутопсиране нямаше да му свърши работа, налагаше се да обмисли всеки ход. За разлика от Вини, той не усещаше хода на времето. И прецизността му отново бе възнаградена. Макар и силно обезобразен от огнестрелните рани, черният дроб разкри някои любопитни подробности, които със сигурност щеше да пропусне при рутинен преглед. В краищата на vena cava и хепатичната артерия личаха едва забележими остатъци от хирургически конец, а шевове в тази област бяха нещо, което не се среща всеки ден. Хепатичната артерия снабдява черния дроб с прясна кръв; а vena cava е най-голямата вена в коремната кухина. Не успя да открие шевове по спомагателните вени, просто, защото те бяха почти изцяло отнесени от изстрелите.

— Хей, Чет, я ела насам! — подвикна той.

Чет Макгавърн беше колегата, с когото разделяха кабинета горе. В момента се трудеше на една от близките маси. Чул гласа на приятеля си, той остави скалпела и се приближи. Вини се дръпна да му направи място.

— Нещо интересно ли си открил? — попита той и се надвеси над отворения корем.

— Да — кимна Джак. — Един куп сачми за едър дивеч, плюс няколко васкуларни шева...

— Къде?

— Ей, тук — посочи с върха на скалпела си Джак.

— Аха — кимна Чет и с уважение добави: — Браво на теб! Значителна ендотелеза липсва, което означава, че става въпрос за скорошна операция...

— И аз така си помислих — кимна Джак. — Била е направена преди два-три месеца, максимум шест...

— Изводи? — вдигна глава Чет.

— Повече от ясни — ухили се Джак. — Шансовете за идентификация на този труп току-що скочиха с хиляда процента! — Изправи се, изпъна рамене и доволно се протегна.

— Жертвата е претърпяла коремна операция — кимна Чет.

— Но какво от това? Един куп народ се е подлагал на подобни операции...

— Не и на тази — поклати глава Джак. — Шевовете по vena cava и хепатичната артерия рязко стесняват кръга... Готов съм да се обзаложа, че този човек е бил подложен на операция за присаждане на черен дроб, при това сравнително неотдавна.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

НЮ ЙОРК, 5 МАРТ 1997 Г., 10.00 ЧАСА

Реймънд Лайънс дръпна ръкава на скъпата си риза и хвърли поглед на хронометъра „Пиаже“ с дебелината на лист станиол. Часът беше точно десет. Обичаше да е точен на деловите си срещи, но избягваше да подранява. Винаги беше считал, че подраняването е признак на слабост и го поставя в неизгодна позиция при преговорите.

Стоя около пет минути на ъгъла на Парк Авеню и Седемдесет и осма, просто, за да мине времето. Сега опипа възела на вратовръзката си и тръгна към входа на сградата, обозначена с номер 972 на Парк Авеню.

— Търся кабинета на доктор Андерсън — съобщи той на униформения портиер, който отвори тежката, обкована с желязо врата.

— Той има отделен вход — отвърна портиерът, стъпи на тротоара и посочи на юг.

Реймънд докосна периферията на бомбето си и тръгна нататък. Върху месинговата табелка на стената имаше надпис МОЛЯ ПОЗВЪНТЕ И ВЛЕЗТЕ. Подчини се на указанията, вратата покорно се отвори. Пред очите му се разкри гледка, която го накара да изпита дълбоко задоволство. Предверието се оказа пълно с антични предмети, подът беше покрит със скъп килим, по стените бяха окачени оригинали на художници от миналия век.

Пристъпи към елегантно френско писалище, зад което седеше добре облечена матрона. Тя вдигна глава и внимателно го огледа през очилата си. Името ѝ беше изписано на красиво оформено картонче, окачено на ревера: Г-ЖА АРТЪР П. ОКИНКЛОС.

Реймънд ѝ съобщи името си, като наблегна на професията си. От опит знаеше, че в приемните на някои лекари се отнасяха с пренебрежение към всеки извън професията.

— Докторът ви очаква — отвърна госпожа Окинклос и го помоли да седне за момент в чакалнята.

— Великолепен офис — подхвърли Реймънд.

— Естествено — рече госпожа Окинклос.

— Голям ли е?

— Да, разбира се. Доктор Андерсън е изключително натоварен лекар. Тук разполагаме с четири кабинета за прегледи плюс рентгеновото отделение.

Реймънд се усмихна. Не беше трудно да отгатне астрономическите данъци, които доктор Андерсън е плащал по тарифите на тъй наречените „производствени експерти“, определящи данъчното бреме в разцвета на периода, наречен „хонорувани медицински услуги“. Без съмнение той все още имаше малък кръг заможни пациенти, които са готови да плащат в брой за удоволствието да имат доверен лекар, но корпоративната медицина скоро щеше да ликвидира и тях.

— Предполагам, че това означава доста голям щат — подхвърли той.

— О, не — поклати глава госпожа Окинкрос. — Принудени сме да ползваме услугите на една единствена медицинска сестра, просто защото в наше време е почти невъзможно да откриеш качествен персонал.

Че как иначе, усмихна се вътрешно Реймънд. Една сестра на четири кабинета за прегледи означава, че докторите се бият за нея... Замълча, огледа отличните тапепи на помещението и почтително поклати глава:

— Винаги съм се възхищавал на тези стари офиси по Парк Авеню. Изглеждат солидни, цивилизовани и внушават доверие...

— Нашите пациенти се чувстват именно така — гордо кимна госпожа Окинкрос.

Една от вътрешните врати се отвори и на прага се появи отрупана с бижута възрастна дама. Скъпото костюмче от „Гучи“ висеше като парцал на кльощавата ѝ фигура, а върху лицето ѝ беше замръзнала презрителна гримаса, която с положителност се дължеше на безчет пластични операции. Зад нея се изправи фигурата на доктор Уолър Андерсън.

Очите му за миг срещнаха погледа на Реймънд, след което той отново насочи вниманието си към пациентката, която получи последни инструкции и беше прехвърлена на администраторката.

Реймънд внимателно го огледа. Докторът беше висок и строен мъж, от когото се излъчваше финес. Но лицето му беше някак сиво, с хлътнали бузи, а от тъжните му сиви очи лъхаше тревога. Безспорно

доказателство за трудностите, които преживява, прецени безпогрешно Реймънд.

Андерсън любезно се сбогува с пациентката и кимна на Реймънд да го последва. Тръгнаха по дълъг коридор, от двете страни на който бяха кабинетите за преглед. Отвори вратата в дъното, пропусна госта и внимателно затвори след него.

Уолър Андерсън се представи сърдечно, но с очевидна резервираност. Пое шапката и палтото на Реймънд и грижливо ги окачи в стенния гардероб.

— Кафе?

— С удоволствие — кимна Реймънд.

Няколко минути по-късно минаха към същността на разговора. Доктор Андерсън се настани зад бюрото си с чаша димящо кафе, Реймънд стори същото в удобното кресло за посетители.

— Времената са доста трудни — рече той. — Особено за медиците на частна практика.

Уолър издаде някакъв звук, който прозвуча по-скоро тъжно, отколкото насмешливо.

— Нашата оферта може да промени всичко това — продължи, без да губи повече време Реймънд. — Ще имате възможност за значително увеличение на доходите, плюс съвършено обслужване на подобрани пациенти... — Беше повтарял тези думи толкова често, че те излитаха от устата му гладко, без никакви усилия.

— Има ли нещо незаконно в нея? — попита Уолър. Гласът му беше строг, дори малко раздражителен. — Ако има, считайте, че офертата не ме интересува.

— Нищо незаконно — успокоително промърмори Реймънд. — Единственото условие, което я съпътства, е пълната конфиденциалност. От предварителния ни разговор по телефона останах с впечатлението, че сте съгласен темата, която предстои да обсъдим, да си остане между нас. Имам предвид вас, себе си и доктор Даниел Левиц...

— Съгласен съм, стига тази конфиденциалност да не означа съучастие в нещо незаконно — кимна доктор Андерсън. — Не желая името ми да бъде замесено в подобни неща.

— Бъдете спокоен — усмихна се Реймънд. — Но ако решите да се присъедините към нашата група, ще се наложи да подпишете

клетвена декларация в този смисъл и едва след това ще бъдете посветен в детайлите...

— Няма проблем, стига да не нарушавам законите — кимна доктор Андерсън.

— Много добре — рече Реймънд и остави чашата си на ръба на бюрото. Предпочиташе ръцете му да са свободни, просто защото считаше жестовете за съществена част от всеки поверителен разговор. Започна отдалеч — с първата си и напълно случайна среща с Кевин Маршал, по време на един национален семинар на тема „Хомологенна транспозиция на хромозомните частици в клетките“.

— Хомологенна транспозиция? — вдигна вежди Андерсън. Какво по дяволите е това? — Завършил медицинското си образование далеч преди революцията в молекулярната биология, той изобщо не познаваше специфичната терминология, която я съпътства.

Реймънд търпеливо му обясни. Като пример използва късото разклонение на Хромозома 6.

— Значи въпросният Кевин Маршал е разработил техника, позволяваща прехвърлянето на хромозомни частици от една клетка в друга, така ли? — вдигна вежди Андерсън.

— Точно така — кимна Реймънд. — Лично за мен това е епохално откритие. Моментално видях клиничното му приложение, което се изразява във възможността за създаване на имунологичен двойник на всяко човешко същество. Вие положително знаете, че късото разклонение на Хромозома 6 съдържа в себе си основната част на хисто-съвместимия комплекс...

— Както при еднояйчните близнаци... — кимна Андерсън. В очите му се появи неподправен интерес.

— Дори по-добре — рече Реймънд. — Имунологичният двойник се създава и съхранява в един животински вид с подходящо тегло и размери, който при нужда може да бъде пожертван. Защото малцина са хората, които биха приели да пожертват своя еднояйчен близък, нали?

— Защо не е публикувана тази разработка? — попита Андерсън.

— Доктор Маршал има намерение да го стори — увери го Реймънд. — Но преди това иска да изясни някои второстепенни детайли. За наш късмет научният му ръководител настоял да изнесе доклада си на онзи семинар. Така работата се получи.

След като го изслушах, аз влязох в контакт с него и му предложих да премине в частния сектор. Не беше лесно да го убедя. Везните натежаха в наша полза едва след като му предложих мечтата на живота му — една ултрамодерна лаборатория, изцяло на негово разположение и без никаква намеса в работата му. Уверих го, че ще получи всяка апаратура, която пожелае, независимо от цената ѝ...

— Разполагате ли с такава лаборатория? — присви очи Андерсън.

— По онова време не — призна Реймънд. — Но веднага след като получих съгласието му, аз се свързах с един от гигантите в областта на биотехнологиите, чието име ще научите само след като се присъедините към проекта. Не крия, че изпитах доста големи трудности, но в крайна сметка успях да им продам идеята за търговското приложение на въпросното откритие...

— Какво представлява тя? — попита Андерсън.

Реймънд придърпа стола си напред и закова поглед в очите на доктора.

— Създаване на имунологичен двойник на клиента срещу съответното заплащане — отчетливо каза той. — Вероятно се досещате, че това заплащане е доста високо, но напълно приемливо предвид душевното спокойствие, което се получава в замяна. Изработихме гъвкава система на заплащане, от която печелим много добре. Същността ѝ се състои в годишните вноски, които всеки клиент прави, за да издържа двойника си.

— Нещо като жилище на изплащане, а? — подхвърли Андерсън.
— Една първоначална сума, последвана от годишни вноски...

— Би могло да се каже и така — кимна Реймънд.

— А как печели човек като мен? — стана конкретен Уолър.

— По всевъзможни начини. Аз изградих бизнеса въз основа на търговската пирамида. За всеки привлечен от вас клиент ще получавате процент както от първоначалната сума, така и от годишните вноски. Освен това ще бъдете възнаграден и при привличането на свои колеги-лекари, които усещат трудностите на бизнеса, но все още имат известен брой богати пациенти, загрижени за здравето си... Ще получавате процент от пациентите на всеки такъв свой колега. Например, в случай че приемете офертата ни, доктор Левиц ще взема процент от вноските на всеки ваш пациент. Не е

нужно да сте счетоводител, за да пресметнете какъв приход ще имате и срещу какви усилия. В допълнение предлагаме и още едно облекчение: заплащането ще става чрез офшорни финансови институции, което автоматически ви освобождава от грижата за данъци...

— Но защо всичко е толкова секретно? — попита Уолър.

— По отношение на офшорните сметки нещата са ясни — отвърна Реймънд. — А що се отнася до цялостната програма, съществуват някои деликатни проблеми, главно от морално естество. В тази връзка биотехнологическата компания, която отговаря за техническата реализация на проекта, изпитва параноичен ужас от евентуалната лоша реклама. Знаете, че използването на животни за някои видове трансплантации се приема зле от доста хора, а ние не желаем да водим битки с разните там природозащитни организации. Бих добавил, че процедурата е изключително скъпа и може да бъде предложена само на избрани хора. А това влиза в конфликт с принципа на равенството, който за съжаление е твърде популярен в наше време...

— Мога ли попитам колко клиенти са приели офертата ви? — вдигна вежди Уолър.

— Пациенти или лекари?

— Пациенти.

— Около сто.

— Колко от тях са използвали биологическия двойник, за който плащат?

— Четири — отвърна Реймънд. — До този момент сме трансплантирали два бъбрека и два черни дроба... Сто процента успешни операции, без признаци за отхвърляне на органите, без съпътстващите ги лекарства. Тук ще добавя, че пациентите заплащат допълнителна сума за осигуряването на органите и съответната трансплантация, като процент от тази сума също отива в джоба на лекаря, който ги е привлякъл...

— Колко са лекарите във вашата програма?

— По-малко от петдесет — отвърна Реймънд. — Стартирахме предпазливо, но програмата вече набира скорост.

— От колко време е в действие тази програма?

— От шест години. През по-голямата част от това време бяхме на етапа организация и солидни инвестиции, но вече започваме да

виждаме плодовете от своите усилия. Напомням ви, че ако приемете офертата, вие все още ще бъдете в основата на пирамидата — нещо, което ще ви донесе значителни приходи.

— Звучи интересно — призна с въздишка Уолър. — Господ ми е свидетел, че при този непрекъснато стесняващ се кръг от платежоспособни пациенти, малко допълнителни приходи ще ми се отразят отлично... Трябва да направя нещо, в противен случай ще изгубя тази клиника...

— Което би било жалко — кимна Реймънд.

— Може ли да обмисля офертата ви ден-два? — попита Уолър.

Реймънд се изправи. От опит знаеше, че вече е спечелил.

— Разбира се — любезно рече той. — Бих ви предложил да се свържете с доктор Левиц, тъй като съм тук главно поради горещите му препоръки... Сигурен съм, че ще остане много доволен от евентуалното ни споразумение.

Пет минути по-късно вече крачеше по тротоара на Парк Авеню. Походката му беше лека и свободна, като на волна птичка. В синьото небе и свежия въздух се долавяше първият полъх на пролетта, а притокът на адреналин след всяка успешна акция го караше да се чувства на покрива на света. Неприятностите през последните два дни бяха забравени, бъдещето изглеждаше розово и пълно с примамливи обещания.

После неприятностите изведнъж се върнаха, при това под формата на почти неизбежна катастрофа. Въодушевен от успеха, Реймънд стъпи на пешеходната пътека на червено. Автобус на градския транспорт прелетя на сантиметър от него, въздушната струя издуха шапката от главата му, кални пръски обляха полите на скъпото му кашмирено палто.

Отскочи назад в последния момент. Внезапно отрезвял, той потръпна от ужас при мисълта какво можеше да се случи. Ню Йорк беше град, който предлага стотици неприятни инциденти от всякакъв вид.

— Добре ли си, приятел? — попита някакъв минавач и вдигна от настилката смачканото му бомбе.

— Да, благодаря — кимна Реймънд. Един поглед към долната част на скъпото палто го накара да се почувства зле. Инцидентът го накара да си спомни за неприятните последици, свързани със смъртта

на Франкони, най-вече за един тип на име Вини Доминик... Здравата разтърсен, Реймънд прекоси улицата, оглеждайки се във всички посоки. Животът е пълен с опасности. Насочи се към Шейсет и четвърта улица и започна да се тревожи за другите два случая на трансплантация. До инцидента с Франкони изобщо не беше се замислял над вероятността някой от клиентите му да бъде обект на аутопсия.

Реши, че непременно трябва да провери статута на пациентите. Заплахата, отправена от Тейлър Кабот, беше съвсем реална. Ако по една или друга причина някой от пациентите бъде подложен на аутопсия и медиите се докопат до резултатите от нея, нещастие то ще бъде неминуемо. И ръководството на „ГенСис“ със сигурност ще прекрати проекта.

Неволно ускори ход. Единият пациент живееше в Ню Джърси, а другият — в Далас. Искаше час по скоро да се добере до някой телефон и хубавичко да си поговори с лекарите, които ги бяха включили в програмата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 5 МАРТ 1997 Г. 17.45 ЧАСА

— Ало, има ли някой тук?

Ръката на Кевин неволно потрепна. Гласът на Кандис отекна високо в отдавна опразнената лаборатория, където тишината се нарушаваше единствено от тихото мъркане на фризерите. Беше останал тук, за да довърши един от блотните анализи, съпътстващи разделянето на ДНК-фрагментите. Гласът на Кандис го стресна и мини-пипетката пропусна едно от миниатюрните отворчета. Течността се плъзна по повърхността на гела, опитът беше провален.

— Насам! — извика той, остави пипетката и се изправи. През подредените с реактиви шишенца на горния рафт можеше да види фигурата на Кандис, изправена колебливо на прага на лабораторията.

— В неподходящо време ли идвам? — попита тя.

— Не, тъкмо приключих — отвърна Кевин. Недоволството от проваления опит се стопи в момента, в който зърна лицето на младата жена. По време на обяда с хамбургерите в някогашната църква беше преодолял свенливостта си и покани Кандис и Мелани да пият чай в дома му. Двете приеха с възторг, а Мелани призна, че отдавна мечтае да види къщата му отвътре.

Следобедът се превърна в блестящ успех. Той без съмнение се дължеше на младите дами, които бърбеха безспир. Другият фактор беше виното, с което единодушно решиха да заместят чая. Като част от елита на Зоната, Кевин беше удостоен с честта да получава редовни доставки от качествено френско вино, което почти не докосваше. По тази причина запасите му бяха внушителни.

Разговаряха предимно за Щатите — любима тема на всички американци, които са принудени да живеят далеч от родината. Подред изброяваха предимствата на родните си градове. Мелани беше влюбена в Ню Йорк и беше доволна от изключителния статут на този град в очите на света. Кандис заяви, че качеството на живота в Питсбърг е сред най-високите на планетата, докато Кевин се прекланяше пред

интелектуалните стимули, предлагани от Бостън. Никой не спомена дори дума за емоционалния изблик на Кевин по време на обяда.

Разбира се, и двете пожелаха да узнаят какво означават опасенията му, че престъпва границата. Но той нямаше желание да обяснява и те го оставиха на мира, интуитивно усещайки, че е по-добре да сменят темата.

— Отбих се да проверя дали имаш желание да отскочиш до господин Хоръс Уинчестър — поясни Кандис. — Разказах му за теб и той изрази желание лично да ти благодари.

— Не зная дали това е добра идея — промърмори Кевин и усети как напрежението му се завръща.

— Много е добра — увери го Кандис. — Мисля, че след това, което каза на обед, точно сега е времето да видиш и добрата страна на своето откритие. Съжалявам, че без да искам ти развалих настроението...

Пулсът на Кевин се ускори. За пръв път някой от участниците в обедата споменаваше за инцидента с гневното му избухване.

— Грешката не беше твоя — промърмори той. — Аз си бях в лошо настроение още преди да те видя...

— Тогава ела да се запознаеш с Хоръс — разцъфна в усмивка Кандис. — Възстановява се толкова бързо, че моето присъствие около него е напълно излишно...

— Не зная какво да му кажа — промърмори Кевин.

— Това е без значение. Човекът е безкрайно благодарен. Само преди няколко дни беше тежко болен, с всички шансове да напусне този свят. А сега се чувства така, сякаш някой му е подписал полица за безсмъртие! Хайде, ела! Ще видиш, че и ти ще се почувстваш по-добре!

Кевин напразно търсеше оправдателна причина, за да отклони поканата. Спаси го Мелани.

— Охо, ето къде били моите другарчета по чашка — надникна през отворената врата тя. Очевидно беше тръгнала към своята лаборатория, тъй като беше облечена в синя престилка с надпис ЖИВОТИНСКИ ЦЕНТЪР на джобчето. — Някой да страда от махмурлук? На мен главата ми леко се върти... Господи, още не мога да повярвам, че пресушихме две бутилки вино!

Кандис и Кевин запазиха мълчание. Очите на Мелани пробягаха в бърза последователност по лицата им.

— Хей, какво става? — попита тя. — Нима е настъпило отрезвяването?

Кандис се усмихна. Прямотата на Мелани ѝ харесваше.

— Мисля, че сме в период на застой — закачливо отвърна тя. — Опитвам се да го убедя да отскочи до болницата, за да се запознае с господин Уинчестър. Той вече напусна леглото и се чувства по-бодър от всякога. Разказах му за вас двамата и човекът изгаря от желание да ви види...

— Чух, че бил собственик на хотелска верига — намигна Мелани. — Защо не го помолим за малко безплатни ваучери? Сигурно няма да ни откаже...

— Той е богат, но едновременно с това и благодарен човек — рече Кандис. — Безплатните ваучери са най-малкото нещо, което ще пожелае да направи за вас. Но Кевин няма желание да го види...

— Защо бе, приятел? — попита Мелани.

— Убеждавам го, че няма да е зле, ако види и положителната страна от работата си — подхвърли Кандис.

В очите на Мелани се появи безмълвно одобрение. Тази жена схващаше нещата от половин приказка.

— Права си — кимна тя. — Нека почерпим сили от реален и жив пациент. Това несъмнено ще ни накара да се почувстваме по-добре след толкова безсънни нощи...

— Аз не мисля така — възрази Кевин.

През целия следобед се беше ангажирал с рутинни опити, просто, за да не мисли за страховете си. До известна степен се получи, но после любопитството му надделя, извика на екрана графиката на Изла Франческа и започна да си играе с наличните данни в компютъра. Ефектът беше дори по-лош от този на дима...

— Защо? — попита Мелани и сложи ръце на кръста си. — Не те разбирам...

— Трудно е за обяснение — направи опит да се измъкне Кевин.

— Опитай все пак! — настоя с предизвикателен блясък в очите младата жена.

— Видът на този пациент ще ми напомни факти, за които не желая да мисля — поясни той. — Например за това, което се случи с

другия пациент...

— Имаш предвид бонобото, което е негов двойник?

Кевин кимна. По лицето му се появи червенина, която положително беше по-гъста от тази в барчето.

— Май приемаш тезата за защита на животните по-сериозно и от мен — подхвърли Кандис.

— Страхувам се, че нещата отиват далеч отвъд защитата на животните — промърмори Кевин.

Възцари се напрегната тишина. Мелани хвърли поглед към Кандис, която сви рамене с очевидното намерение да се откаже.

— Добре, достатъчно! — отсече с внезапна решителност в гласа Мелани, постави ръцете си върху раменете на Кевин и го принуди да седне на лаборантското столче. — До днес следобед бях убедена, че сме просто колеги, но сега се чувствам доста по-различно... — Лицето ѝ с остри черти бавно се приближаваше към лицето на Кевин: — Успях мъничко да те опозная и вече не те считам за хладен сноб-интелектуалец, на какъвто ми изглеждаше преди. Мисля, че станахме и приятели. Права ли съм?

Кевин кимна и неволно потръпна под погледа на черните ѝ очи.

— Но приятелите разговарят помежду си — продължи Мелани. — Те общуват, те споделят, не крият чувствата си, не карат околните да се чувстват неудобно. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че да — кимна Кевин.

Никога досега не беше си представял, че поведението му може да предизвиква неудобство у другите.

— Мислиш, но не си сигурен, така ли? — продължи да настъпва Мелани. — Как да ти го обясня така, че да бъдеш сигурен?

— Добре де, сигурен съм — нервно преглътна Кевин.

— Толкова си плъзгав, че направо побеснявам! — театрално извъртя очи жената. — Но както и да е, това мога да го преглътна. Виж, гневното ти избухване на обед беше съвсем друга работа... Попитах те съвсем човешки какво не е наред, а ти отговори, че си престъпил някакви граници, но не желаеш да говориш за това. Приятелите не се държат така, Кевин. А нежеланието да споделиш проблемите си само ще ги задълбочи и ще отблъсне приятелите ти... Кандис мълчаливо кимаше с глава в знак на съгласие.

Кевин местеше очи от едната към другата. По лицата им се четеше решителност, особено по това на Мелани, надвесено на сантиметри от неговото. Почувства се длъжен да им предложи някакво обяснение, но не знаеше как да започне.

— Видях дим над Изла Франческа — смутено промълви той.

— Къде? — недоумяващо попита Кандис.

— Това е островчето, на което изпращаме всички трансгенетични бонобо след навършването на тригодишна възраст — поясни Мелани.

— И какво като видя този дим?

Кевин се изправи и им направи знак да го последват. Заобиколи бюрото си и посочи с пръст през прозореца:

— Видях го на три пъти — поясни той. — Винаги на едно и също място, непосредствено под варовиковите скали. Съвсем тънка струйка дим, която обаче си е все там...

Кандис присви очи. Беше късогледа, но твърде суетна, за да носи очила.

— Онова там, най-далечното ли? — попита тя. Беше в състояние да види само едно кафеникаво възвишение, което може би беше въпросната скала. Огрян от ярките лъчи на следобедното слънце, малкият архипелаг приличаше на броеница от изумрудени петна, изникнала от морето.

— Точно то — кимна Кевин.

— Голяма работа — сви рамене Мелани. — При тези всекидневни гръмотевични бури не може да няма и горски пожари.

— Същото каза и Бъртрам Едуардс — рече Кевин и поклати глава: — Но в случая не може да става въпрос за мълния...

— Кой е Бъртрам Едуардс? — попита Кандис.

— Защо не? — пренебрегна въпроса ѝ Мелани. — Скалите може би съдържат известно количество метална руда...

— Да си чувала поговорката, че мълнията никога не пада два пъти на едно и също място? — контрира Кевин. — Този огън не е предизвикан от мълния, освен това димът се издига винаги от едно и също място...

— Може би там живеят туземци — подхвърли Кандис.

— „ГенСис“ избра островчето след като се увери, че е напълно необитаемо — поклати глава Кевин.

— Тогава може би става въпрос за рибари, които са си направили временен лагер там — не се предаваше Кандис.

— Няма местни жители, които да си позволят това — рече Кевин. — В тази страна действа закон, според който всяко проникване в забранените територии на „ГенСис“ се третира като углавно престъпление. Едва ли някой ще рискува главата си като отиде на лов там...

— Тогава кой е запалил огъня? — изгледа го предизвикателно Кандис.

— Господи! — ахна Мелани. — Мисля, че се досещам какво имаш предвид! Но веднага ще ти кажа, че то е напълно изключено!

— Какво е изключено, за Бога? — изгуби търпение Кандис. — Няма ли най-сетне да ми светнете за какво става въпрос?

— Нека ви покажа още нещо — рече Кевин, извърна се и натисна няколко клавиша на компютъра. Върху екрана изплува графичното очертание на Изла франческа. С няколко думи обясни принципното действие на системата, а след това илюстрира обясненията си като засече двойника на Мелани. Малката червена лампичка започна да мига северно от скалистото възвишение, съвсем близо до мястото, където вчера беше засякъл своето бонобо...

— Имате си двойници? — объркано попита Кандис.

— Кевин и аз бяхме опитните свинчета — поясни Мелани. — Нашите двойници бяха първите. Ние трябваше да докажем, че системата действа...

— Вече знаете как функционира локаторът — намеси се Кевин. — Сега ще ви покажа какво направих преди около час и ще видим дали ще се получат същите тревожни резултати... — Пръстите му затичаха по клавиатурата: — В момента давам команда на компютъра да локализира по автоматичен път всичките седемдесет и три двойника според номерацията им... Червената лампичка ще мига на точното им местоположение, а в ъгъла на екрана ще се изписва съответният номер. Гледайте внимателно... Пръстът му натисна клавиша за стартиране на програмата. Системата работеше безупречно. Червената лампичка започваше да мига в почти пълен синхрон с появата на съответния номер.

— Мислех, че животните са около сто — отбеляза Кандис.

— Толкова са — кимна Кевин. — Но двадесет и три от тях все още не са навършили три години и по тази причина са в отделението за бонобо, което се намира във ветеринарния център.

— Окей — кимна след няколко минути Мелани. — Системата работи безупречно. Какво те смущава?

— Почакай още малко — отвърна Кевин.

В следващия момент на екрана изскочи цифрата 37, но без червената мигаща светлина. Секунда по-късно се появи надпис: **ЖИВОТНОТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ЛОКАЛИЗИРАНО. НАТИСНЕТЕ КЛАВИША ЗА НОВ СТАРТ.**

— Къде е номер 37? — попита Мелани.

— Това, което остана от него, беше изгорено — въздъхна Кевин. — Номер 37 беше двойникът на господин Уинчестър... Но аз исках да ви покажа друго нещо... — Пръстът му натисна клавиша за рестартиране на програмата. Скоро тя отново спря, този път на номер 42.

— Това не е ли двойникът на Франкони? — попита Кандис. — Другият чернодробен донор...

Кевин поклати глава и натисна няколко клавиша. Компютърът скоро изплю отговора: номер 42 беше двойник на някой си Уорън Прескот.

— Къде тогава е номер 42? — изгледа го Мелани.

— Не знам със сигурност, но знам от какво се страхувам — мрачно отвърна Кевин и натисна клавиша. Червената лампичка покорно продължи да показва местонахождението на следващите номера.

След края на програмата стана ясно, че седем двойници са в неизвестност, като в това число не влиза бонобото на Франкони, което вече беше унищожено.

— Това ли откри при предишната си проверка? — попита Мелани.

— Да, само че бяха дванадесет — кимна Кевин. — Част от липсващите животни са се появили отново.

— Това не може да бъде! — възкликна Мелани.

— Преди години, още в началото на престоя си тук, аз обиколих островчето — рече Кевин. — Помня, че видях няколко пещери сред варовиковите скали. А сега си мисля, че нашите създания не само се

крийт временно там, а част от тях са ги избрали за постоянен дом... Само по този начин си обяснявам защо компютърната мрежа ги пропуска...

Мелани ахна и сложи ръка пред устата си. В очите ѝ се четеше недоверие и ужас.

— Хей, какво става? — забеляза реакцията ѝ Кандис. — Защо не ми обясните какво не е наред?

Мелани свали ръката си, но очите ѝ останаха заковани в лицето на Кевин.

— Сега разбирам какво си имал предвид когато каза, че си прекрачил границата — прошепна тя, обърна се към другата жена и отчетливо добави:

— Той се опасява, че е създал човешки същества!

— Не говориш сериозно! — възкликна Кандис, после видя лицата на другите двама и изведнъж прехапа устни. В кабинета се възцари напрегнато мълчание.

— Не твърдя, че съм създал истински човек, маскиран като маймуна — прошепна най-сетне Кевин. — Това, което се е получило без съзнателното ми участие, е по-скоро някакъв човешки прототип, подобен на нашите прадеди, произлезли от маймуните преди повече от пет милиона години. Решаващ фактор за завършека на този процес може би ще се окажат именно гените на развитието, които открих в късото разклонение на Хромозома 6...

Кандис извърна глава към прозореца. В паметта ѝ изплува лицето на бонобото, от което бяха взели черния дроб за господин Уинчестър. Малко преди да го упоят, то започна да издава странни, почти човешки звуци и отчаяно се опитваше да освободи завързаните си ръце, сякаш беше сигурно, че жестовете ще му помогнат. Пръстите му непрекъснато се свиваха и разпущаха...

— Имаш предвид същество от хуманоиден вид, нали? — обади се Мелани. — Нещо, което прилича на Homo erectus. При малките на трансгенетичните бонобо действително се наблюдава по-ярко изразен стремеж да се ходи на два крака, отколкото при майките им. Но ние отдавахме това на повишената им интелигентност.

— Хуманоидите в тази фаза на развитие, не познават огъня — възрази Кевин. — Той е открит много по-късно, от праисторическия

човек. Но това, което виждаме на острова, твърде вероятно ще се окаже лагерен огън и именно то ме тревожи...

— Нека си го кажем направо — стисна устни Кандис и обърна гръб на прозореца: — На онова островче там живеят праисторически хора. Няма значение дали ще ги наречем племе, или просто група.

— Нещо такова — кимна Кевин. Двете жени бяха слисани, точно според очакванията му. Но самият той се почувства по-добре, тъй като най-сетне му олекна.

— Какво ще правим сега? — попита Кандис. — Лично аз няма да участвам в повече операции от този вид, поне докато нещата не бъдат окончателно изяснени. Беше ми достатъчно трудно дори когато бях убедена, че донорът е обикновена маймуна...

— Нека не бързаеме — вдигна ръка Мелани. Очите ѝ трескаво блестяха. — Може би заключенията ни са твърде прибързани. Мисля, че става въпрос за предположения, които не се подкрепят от конкретни доказателства.

— Права си — кимна Кевин. — Но вие все още не знаете всичко... — Извърна се към компютъра и подаде команда за едновременно локализиране на всички бонобо на острова. След секунда на екрана започнаха да мигат две червени точки. Едната беше точно на мястото, където бяха засекали двойника на Мелани, а другата — северно от езерото. Извърна се към нея и попита:

— Какво заключение ще извадиш от тези данни?

— По всяка вероятност съществуват две групи животни — отвърна тя.

— Мислиш ли, че това разделение е постоянно?

— От доста време насам е така — промърмори Кевин. — Според мен това е изключително явление, абсолютно нетипично за бонобите. Те живеят на далеч по-големи семейства от шимпанзетата, а в случая имаме работа със сравнително млади животни, които задължително трябва да са в една група. Това направи впечатление дори на Бъртрам...

Мелани кимна с глава. През последните пет години беше научила много неща за бонобите.

— Има и още нещо, което ме тревожи — въздъхна Кевин. — Според информация на Бъртрам, при улова на двойника на Уинчестър

е бил убит един пигмей. С камък, запратен от бонобо. Подобно агресивно поведение е типично за хората, а не за този вид маймуни.

— Съгласна съм — кимна Мелани. — Но всичко това остава в рамките на предположенията. Твърди доказателства все още нямаме...

— Имаме, нямаме — все тая! — тръсна глава Кандис. — Оттук нататък ще ми бъде много трудно да мисля за тях като за обикновен трансплантационен материал!

— И аз се чувствам така — въздъхна Мелани. — Днес цял ден работя върху две женски, които са в период на овулация. Но сега мисля, че няма да продължа, преди да се изяснят нещата около тази невероятна идея за хуманоидите.

— Това няма да е лесно, — поклати глава Кевин. — За целта трябва да се отиде на острова, но само двама души тук могат да разрешат това: Бъртрам Едуардс и Зигфрид Шпалек. Вече се опитах да говоря с Бъртрам, но той беше категоричен — на острова може да ходи само пигмеят, който доставя специалната храна.

— Каза ли му какво те тревожи? — попита Мелани.

— Не толкова подробно, колкото на вас, но той е съвсем наясно — отвърна Кевин. — Проблемът е там, че той няма интерес да се раздухва тази история. Дватамата с Шпалек са сред хората, които вземат премии от реализацията на проекта. Следователно ще направят всичко възможно никой да не попречи на този процес. Страхувам се, че изобщо не се интересуват от това, което става на острова. А не трябва да забравяме и противния характер на Шпалек, който мрази всички, на моменти дори и себе си...

— Толкова ли е зле? — вдигна глава Кандис. — Бях чувала разни неща за него, но...

— Умножи тези неща по десет и ще придобиеш само приблизителна представа — рече Мелани. — Тоя тип е истински мръсник. Като пример ще посоча, че е убил неколцина от местните хора само защото ги е хванал в Зоната, любимото му място за лов...

— Какво? — стреснато я погледна Кандис. — Убил ги е със собствените си ръце?!

— Не, разбира се. Но ги изправил пред местния съд, съставен от жалки марионетки. След присъдата нещастниците били екзекутирани от военните — ей там отсреща, на футболното игрище...

— А черепите им се мъдрят върху бюрото му, под формата на пепелници и настолни лампи — мрачно добави Кевин.

— Господи! — потръпна Кандис. — Извинявайте, че попитах...

— Ами доктор Лайънс? — вдигна глава Мелани.

— Него можеш да го забравиш — горчиво се усмихна Кевин. — Той е по-зле и от Бъртрам, тъй като лично е планирал цялата операция. Опитах се да му кажа за дима, но той се изсмя и отвърна, че въображението ми е прекалено развинтено. Честно казано, не мога да му вярвам, въпреки щедрите премии и всичките тези акции. Системата му е такава, че участниците в проекта действително получават част от печалбата, която никак не е малка. Достатъчно умен е, за да стимулира хората, особено Бъртрам и Зигфрид...

— Значи проблемът трябва да решим ние — тръсна глава Мелани. — Нека видим дали става въпрос за развинтеното ти въображение. Какво ще кажете да отскочим за няколко часа на този остров?

— Ти се шегуваш — поклати глава Кевин. — Неразрешеният достъп до Изла Франческа се наказва със смърт.

— За местните, но не и за нас — не се предаваше Мелани. — Зигфрид ще бъде принуден да поиска становището на централата на „ГенСис“.

— Бъртрам вече ми отказа — въздъхна Кевин. — Предложих му да отскоча до островчето сам, но той категорично забрани.

— Много важно! Най-много да побеснее. Какво може да ни направи? Лично на мен не ми пука, дори и да ме уволни. Пет години в тези пуцинаци ми стигат. Но няма да го стори, защото без теб са заникъде...

— А няма ли да е опасно? — попита Кандис.

— Бонобите са далеч по-миролюбиви от шимпанзетата — поклати глава Мелани. — А и шимпанзетата стават опасни само ако ги притиснеш някъде...

— Но нали са убили някакъв човек?

— Това е станало по време на улов — поясни Кевин. — Експедицията е била длъжна да се приближи непосредствено до стадото, в обсега на упойващата стреличка... А и това е бил четвъртият последователен улов.

— Ние ще се ограничим само с наблюдение — добави Мелани.

— Добре де, но как ще стигнем там? — попита Кандис.

— Предполагам с джип — сви рамене другата жена. — Сигурно има някакъв мост, тъй като експедициите за улов или пускане на нови животни винаги използват джипове...

— Има един път, който върви на изток покрай брега — рече Кевин. — Асфалтиран е до последното селце, след това става черен. Именно него използвах преди време, още преди началото на проекта, когато ходихме да оглеждаме терена. Островчето е разделено от сушата от тесен пролив, някъде десетина-петнадесет метра. По онова време там имаше въжен мост, закрепен в двата края за махагонови дървета...

— Може би ще успеем да зърнем животните и без да се прехвърляме на острова — рече Кандис.

— Нека опитаме, а?

— Вие сте безстрашни дами — отбеляза Кевин.

— Едва ли — поклати глава Мелани. — Но аз наистина не виждам какво лошо има, ако отскочим дотам и огледаме ситуацията на място. А след това вече ще решим какво да правим...

— Кога предлагате да го направим?

— Сега! — отсече Мелани, хвърлила кратък поглед на ръчния си часовник. — Това е най-подходящото време. Деветдесет процента от градското население се намира около басейна и се разхлажда с коктейли, а останалите десет проливат пот във фитнес-центъра...

Кевин въздъхна, отпусна ръце и капитулира.

— Чия кола ще използваме? — попита той.

— Твоята — отвърна без колебание Мелани. — Моята дори няма двойно предаване...

Спуснаха се по стълбите и стъпиха на горещия асфалт на паркинга. Кевин не можеше да се освободи от мрачното предчувствие, че правят фатална грешка. Но от лицата на двете жени лъхаше такава решителност, че той предпочете да си замълчи.

Минаха покрай оживените тенискортове в източния край на града. Влажността на въздуха и жегата бяха в рамките на обичайните си максимални стойности, играчите приличаха на хора, които са скочили в басейна без да свалят екипите си.

Зад волана се настани Кевин. Мелани зае седалката до него, а Кандис седна отзад. Слънцето се спусна на линията на хоризонта,

точно зад тях. Температурата значително се понижи и те свалиха стъклата на прозорците.

Отминаха футболното игрище и джунглата надвисна ниско над пътното платно. Между клоните се стрелкаха ярко оцветени птички, едри бръмбари се блъскаха в челното стъкло с настървението и решителността на миниатюрни камикадзе.

— Доста гъста гора — отбеляза Кандис, която никога не беше излизала извън чертите на града.

— Това е нищо — усмихна се Кевин. Малко след пристигането си тук той беше направил опит за туристически набези в околността, но бързо се отказа. Растителността беше толкова гъста, че без мачете придвижването беше абсолютно невъзможно.

— Хрумна ми нещо във връзка с агресивността на бонобо — обади се Мелани. — Стадата им са миролюбиви и пасивни главно поради системата на матриархата, която властва сред тях. Но нашата програма се нуждае от повече мъжки индивиди и равновесието е нарушено. Сега там сигурно се водят жестоки битки за всяка женска, нали?

— Имаш право — кимна Кевин. Защо Бъртрам не е помислил по този въпрос, запита се той.

— Това е само за мен — ухили се Кандис. — Може би трябва да прекарам следващата си отпуска на Изла Франческа, а не в поредното тъпо ваканционно селище на „Клуб Медитеране“!

— Вземи и мен — засмя се Мелани.

Задминаха неколцина гвинейци, които се прибираха от работа в Кого. Жените бяха натоварени с багаж, върху главите им се поклащаха кани и денкове. Мъжете не носеха нищо.

— Странни обичаи — отбеляза Мелани. — На жените принадлежи лъвския пай от работата: копаят на полето, носят вода, готвят и отглеждат децата, грижат се за къщата...

— А мъжете? — попита Кандис.

— Нищо. Само клечат по ъглите и си бъррят...

— Хрумна ми нещо — прекъсна ги Кевин. — Нека си поговорим с пигмея, който пренася допълнителната храна на острова. Сигурно ще научим доста полезни неща...

— Добра идея — кимна Мелани. — Знаеш ли как се казва?

— Алфонс Кимба.

Скоро пристигнаха в селцето и спряха пред смесения магазин. Кевин слезе да разпита за къщата на Алфонс.

— Очарователно местенце — оглеждаше се Кандис. — Хем си е африканско село, хем прилича на Дисниленд...

Селото беше построено от „ГенСис“, в тясно сътрудничество с министерството на вътрешните работи на Екваториална Гвинея. Къщите бяха кръгли, изградени от кирпичени тухли и тръстикови покриви. Край всяка от тях имаше дървен обор за домашни животни. Отдалеч приличаха на традиционните африкански къщи, но отблизо личеше необичайната им чистота. За разлика от други места, тук беше прекарано електричество, имаше водопровод и модерна канализация. Кевин се върна бързо.

— Човекът живее съвсем наблизко — рече той. — Ще отидем пеша... Селото беше оживено. Навсякъде се виждаха хора, между къщите играеха деца, разпалваха се традиционните огънове, върху които жените готвеха. Всички изглеждаха в приповдигнато настроение, вероятно поради края на досадния дъждовен сезон.

Алфорс Кимба беше висок около метър и четиридесет, с черна като абанос кожа. Върху плоското му лице грееше широка усмивка. Направи опит да представи съпругата и детето си, но те срамежливо се скриха в къщата. Покани неочакваните гости да седнат на тръстиковата рогазка пред входа, донесе четири чаши и ги напълни с безцветна течност от зелето шише, което някога е било пълно с моторно масло.

Гостите нерешително разклатиха чашите си, но никой не посмя да отпие.

— Това алкохол ли е? — попита Кевин.

— О, да! — светна лицето на Алфонс. — Казва се лотоко и го правим от царевица. Много е хубаво! Донесох си го чак от Помако. — Отпи една едра глътка и примижа от удоволствие. За разлика от повечето гвинейци, английският му език беше натежал от френски, а не от испански акцент. Това се дължеше на факта, че принадлежеше към заирското племе Монганду и беше пристигнал в Зоната с една от първите доставки на бонобо.

Преценили, че алкохолът ще убие евентуалните микроби, гостите предпазливо опряха чашите до устните си. След което, въпреки волята си, направиха гримаси. Питието беше изключително противно.

Кевин обясни целта на посещението им. Без да споменава нищо за своите опасения, той попита Алфонс дали бонобите се държат по-различно, отколкото в родния Заир.

— Млади са — отвърна пигмеят. — И затова са много буйни.

— Ти често ли ходиш там?

— Не, забранено ми е. Ходя там само за улов, винаги с доктор Едуардс.

— А как пренасяш допълнителната храна?

— Има една надуваема лодка с въже. Дърпам я през водата...

— А агресивни ли са бонобите, или си поделят храната?

— Много агресивни — кимна малкият мъж. — Бият се като луди, най-вече за плодовете. Видях как едно от тях уби една маймуна...

— Защо?

— Мисля, за да я яде. Отнесе я нанякъде. Това стана след като свърши храната, която им бях занесъл...

— Подобно поведение е по-характерно за шимпанзетата — отбеляза Мелани и хвърли поглед към Кевин.

Той кимна и продължи с въпросите:

— На кое място извършвате улова?

— От отсамната страна на езерото, близо до поточето.

— А отвъд скалите?

— Не — поклати глава Алфонс. — Никога не сме ходили там.

— Как отивате на острова, когато трябва да уловите поредното животно? С надуваемата лодка?

Алфонс избухна в толкова бурен смях, че от очите му бликнаха сълзи.

— Лодката е прекалено малка — обясни той и избърса очите си с длан. — С нея веднага ще станем храна на крокодилите. Минаваме по моста...

— А защо не използваш моста и за пренасяне на храната? — попита Мелани.

— Защото доктор Едуардс трябва да го направи голям...

— Да го направи голям? — недоумяващо го погледна Мелани.

— Да — кимна с достойнство Алфонс.

Тримата си размениха объркани погледи.

— А виждал ли си огън на острова? — смени темата Кевин.

— Огън не — отвърна пигмеят. — Но видях дим.

— И какво си помисли като го видя?

— Аз ли? — учуди се Алфонс. — Нищо...

— А да си виждал бонобите да правят така? — обади се Кандис и започна да свива и разпуска пръстите на ръката си — както го правеше онова животно в операционната.

— Да — кимна пигмеят. — Правят го след като си разделят храната.

— А шум? — попита Мелани. — Вдигат ли много шум?

— Много — кимна Алфонс. — Като бонобите в Заир?

— Повече. Но в Заир аз не ги виждам толкова често, колкото тук. И не ги храня, защото те сами се грижат за това...

— Какъв шум вдигат? — попита Кандис. — Можеш ли да ни покажеш?

Върху лицето на Алфонс се появи смутена усмивка. Огледа се да види къде е жена му, после тихичко започна:

— И ба да, лу-лу, тад-тат... Замълча, очевидно смутен от артистичните си способности.

— А не пицят ли като шимпанзета? — попита Мелани.

— Някои от тях да — сви рамене Алфонс.

Гостите отново се спогледаха. Кевин усети, че въпросите им са изчерпани, поне за момента. Стана на крака, двете жени сториха същото. Благодариха за гостоприемството и оставиха недопитите чаши на рогозката. Алфонс с нищо не показа, че е обиден, усмивката му беше все така широка.

— О, още нещо — рече той миг преди гостите да си тръгнат. — Бонобите на острова обичат да се показват. Видят ли, че храната идва, всички се изправят на задните си крака.

— Винаги ли? — попита Кевин.

— Почти винаги.

Тръгнаха обратно към колата в пълно мълчание. Кевин проговори едва след като запали двигателя.

— Е, какво ще кажете? — попита той. — Ще продължаваме ли? Слънцето вече залезе...

— Аз съм за — тръсна глава Мелани. — И тъй, и тъй вече сме тук...

— Аз също — каза Кандис. — Много съм любопитна да видя тоя мост, който става голям...

Кевин включи на скорост и се отдалечи от магазина, пред който цареше още по-голямо оживление. Но не знаеше накъде да кара. Асфалтът свършваше на площадчето пред магазина, черен път не се виждаше никъде. Направи един бавен кръг и го откри — едва забележими коловози в тревата, които чезнеха в източна посока.

Поеха по тях и почти моментално оцениха предимствата на цивилизацията. Тук пътят беше неравен, с изровени коловози и дълбоки локви. Между коловозите стърчеше жилав треволяк с височина почти метър. Клоните на дърветата блъскаха челното стъкло и се промъкваха през страничните направо в купето. Принудиха се да вдигнат стъклата. Кевин включи фаровете и климатичната инсталация. Ярките лъчи опираха в гъстата зеленина и създаваха впечатлението, че пътуват през тунел.

— Колко километра трябва да изминем по тая козя пътека? — нервно попита Мелани.

— Шест-седем — отвърна Кевин.

— Добре, че имаме двойно предаване — отбеляза Кандис, вкопчила се здраво в ръкохватката над главата си. Предпазните колани изобщо не вършеха работа. — Надявам се да не закъсаме някъде тук... — Мазилено черната джунгла отвъд стъклото я накара да потръпне.

Над главите им епизодично се мяркаха късчета лилаво небе. Шумът беше невъобразим. По време на краткото им посещение при Алфонс нощните обитатели на джунглата бяха влезли в правата си, хорът им беше оглушителен.

— Какво ще кажете за нещата, които чухме от Алфонс? — обади се най-сетне Кевин.

— Ще кажа, че съдебните заседатели все още не са стигнали до решение — отвърна Мелани.

— Според мен фактът, че бонобите приемат храната си на два крака, е твърде обезпокояващ — въздъхна Кевин. — Косвените доказателства май се увеличават...

— Аз пък съм впечатлена от предположението, че те могат да общуват — обади се Кандис.

— Горилите и шимпанзетата също могат да усвоят езика на знаците — възрази Мелани. — А всички знаем, че бонобите се

изправят на два крака далеч по-често от останалите маймунски видове. Аз съм впечатлена главно от агресивното им поведение и продължавам да считам, че грешката е наша. Би трябвало да им осигурим повече женски...

— А шимпанзетата могат ли да издават звуците, които ни демонстрира Алфонс? — попита Кандис.

— Не — поклати глава Кевин. — Това е много важен момент, защото означава, че ларингса на бонобите е устроен по по-различен начин.

— А вярно ли е, че шимпанзетата убиват други маймуни?

— От време навреме го правят — кимна Мелани. — Но за бонобите не съм чувала подобно нещо.

— Дръжте се! — внезапно извика Кевин и скочи на спирачката.

Колелата прескочиха ствола на дърво, паднало напреки на коловозите, цялото купе се разтресе.

— Добре ли си? — попита той и погледна в огледалцето за обратно виждане.

— Няма проблем — отвърна Кандис. Този път предпазния колан изигра ролята си и спаси главата ѝ от съприкосновение с тавана.

Кевин намали скоростта в очакване на нови препятствия. Четвърт час по-късно се озоваха на малка полянка, на която коловозите свършваха, фаровете осветиха правоъгълна дървена постройка с гараж в предната част.

— Това ли е? — попита Мелани.

— Сигурно — сви рамене Кевин. — Нямахте го тук при предишното ми идване.

Спря двигателя и изключи фаровете. Полянката беше достатъчно широка, светлината от небето — напълно достатъчна. В продължение на няколко секунди никой не помръдна.

— Сега пък какво става? — промърмори нетърпеливо Кевин. — Ще ходим ли да проверяваме, или ще се връщаме обратно?

— Срамота е, вече сме на крачка от острова — отвърна Мелани и отвори вратичката.

Кевин също слезе.

— Аз ще остана в колата — обяви Кандис.

Кевин отиде до постройката и побутна вратата. Беше заключена.

— Нямам представа какво има тук — промърмори той и размаза с длан един комар върху челото си.

— А как ще стигнем на острова? — попита Мелани.

— Тук някъде трябва да има пътека — отвърна Кевин и махна вдясно от себе си. — До водата са не повече от петдесетина метра.

Мелани вдигна очи към теменуженото небе.

— След малко ще се мръкне — рече тя. — Имаш ли фенерче в колата?

— Мисля, че да — кимна Кевин. — Но по-важното е, че имам спрей против комари. Без него тези зверове живи ще ни изядат.

Върнаха се при колата. Кандис отвори своята врата и слезе.

— Не мога да стоя сама — промълви тя. — Твърде страхлива съм за подобно нещо...

Кевин измъкна спрея и го подаде на жените. След това започна да търси фенерче. Откри едно в жабката, пое флакона и на свой ред се напръска с гъстата струя.

— Дръжте се близо до мен — предупреди той. — Вечер крокодилите и хипопотамите имат навика да излизат от водата.

— Той шегува ли се? — пребледня Кандис.

— Според мен не — поклати глава Мелани.

Тръгнаха по пътеката. Светлината видимо намаля, макар че все още беше достатъчна, за да не използват фенерчето. Двете жени вървяха плътно зад Кевин. Колкото повече приближаваха водата, толкова по-гръмогласен ставаше хорът на насекомите и жабите.

— Как попаднах тук? — озадачено поклати глава Кандис. — Аз не си падам по подобни екскурзии, а крокодил и хипопотам съм виждала само в зоологическата... Изпадам в ужас от всяко насекомо, което е по-голямо от нокът, да не говорим за паяците!

Изведнъж вляво от тях се разнесе оглушителен трясък. Кандис нададе уплашен писък и се вкопчи в Мелани, която стори същото. Кевин хлъцна и включи фенерчето. Лъчът попадна върху гъстата зеленина, сред която не се виждаше нищо.

— Какво беше това? — попита с треперещ глас Кандис.

— Вероятно дюкър — отвърна Кевин. — Това е една порода дребни антилопи...

— Или слон! — промърмори Кандис. — Изкара ми акъла!

— И на мен — призна Кевин. — Май е по-добре да прекратим тази работа и да се върнем по светло...

— Изминахме толкова път, за Бога! — възрази Мелани. — Вече пристигнахме, чувам водата...

За миг всички утихнаха. До слуха им действително долиташе мекото шляпане на водата по брега.

— Къде изчезнаха всички нощни същества? — попита с тревога Кандис.

— Добър въпрос — промърмори Кевин. — Вероятно антилопата ги е подплашила...

— Угаси фенерчето! — напрегнато заповяда Мелани.

Кевин се подчини и миг по-късно успяха да видят водата, която проблясваше през храстите като течно сребро.

Невидимият хор отново подхвана безкрайната си песен. Пътечката свърши пред малка полянка, която опираше във водата. В центъра ѝ се издигаше тъмна грамада, почти същата като онази постройка, при която бяха оставили колата. Кевин се насочи към нея и скоро установи за какво става въпрос. Това беше мостът.

— Снабден е с телескопичен механизъм — поясни той. — Ето защо Алфонс каза, че може да расте...

От Изла Франческа ги разделяха някакви си десетина метра вода. Гъстата растителност на отсрещния бряг изглеждаше тъмносиня, почти черна. Точно насреща се виждаше бетонен блок, върху който очевидно опираше мостът в разгънато състояние. Зад него се простираше широка поляна, далечната ѝ граница се губеше в гората на изток.

— Опитай да разгънеш моста — предложи Мелани.

Кевин включи фенерчето и почти веднага откри контролното табло. На него имаше два бутона — червен и зелен. Натисна първо червения, изчака малко, а след това повтори същото и със зеления. Машинарията остана безмълвна. Приведе се напред и видя тесния процеп на секретна ключалка, над която пишеше „on — off“.

— Трябва ни ключ — подвижна той.

Мелани и Кандис се бяха приближили до ръба на водата.

— Има леко течение — отбеляза Мелани и посочи листата и клонките, които бавно се носеха по повърхността.

Кандис вдигна глава. Клоните на дърветата от двете страни на канала почти се докосваха.

— Защо тези създания стоят на острова? — учуди се тя.

— Маймуните се държат на разстояние от водата, особено, когато е дълбока — поясни Мелани. — Затова горилите в зоологическите градини са отделени от публиката само с тесен ров...

— А не могат ли да се прехвърлят по дърветата?

— Бонобите са доста тежички — обади се Кевин, който също пристъпи към брега. — Особено нашите приятелчета отсреща. Повечето от тях са надхвърлили петдесет-шейсет кило, клоните няма да ги издържат. Когато преди години избрахме това островче, изсякохме дърветата на едно-две особено тесни места. Но това не попречи на маймунките колобус да се прехвърлят отсам...

— Какви са тези квадратни предмети на полянката? — попита Мелани.

Кевин щракна фенерчето и го насочи нататък. Но лъчът му беше твърде слаб, светлината се разсейваше. Изключи фенерчето и напрегна очи в здрача.

— Приличат ми на транспортните клетки, които правят в Животинския център — промърмори той.

— Но защо са там, при това толкова много?

— Нямам представа — поклати глава Кевин.

— Как ще накараме бонобите да се появят? — попита Кандис.

— По това време вероятно се готвят за сън — промърмори със съмнение в гласа Кевин.

— А защо не използваме надуваемата лодка? — вдигна глава Мелани. — Тя вероятно е вързана за верига. Ако я раздрънкаме, бонобите положително ще помислят, че е пристигнала нова пратка с храна...

— Можем да опитаме — кимна Кевин и огледа брега в двете посоки. — Но проблемът е там, че не знаем къде е лодката...

— Едва ли е далеч — отвърна Мелани. — Ти върви на изток, а аз — на запад...

Тръгнаха в противоположни посоки. Кандис остана на място. Единственото ѝ желание беше да се озове обратно в болничния пансион.

— Ето я! — извика след няколко минути Мелани. Беше стигнала до надвесено над водата дебело дърво, в дънера, на което беше забита кука с макара. От нея висеше дебело въже, долният му край се губеше във водата, а към горния беше прикрепена квадратна надуваема платформа, издърпана на брега. Големината ѝ беше едва метър на метър.

Кевин и Кандис се приближиха, фенерчето отново светна. Отсреща се виждаше друга макара, забита в четвъртит дънер.

Кевин подаде фенерчето на Мелани и сграбчи въжетото. Дръпна рязко, макаратата отсреща се завъртя. Продължи да тегли, като сменяше ръцете си. Ръждясалите макари започнаха да издават пронизителни скърцащи звуци. Платформата се отлепи от брега и се люшна по водата.

— Това май ще свърши работа — задъхано рече Кевин и продължи да опъва мокрото въже. Мелани насочи лъча на фенерчето към отсрещния бряг. На няколко метра вдясно от макаратата се разнесе оглушителен плясък, два зеленикави процепа отразиха светлината на фенерчето. Беше огромен крокодил.

— Пресвети Боже! — извика Кандис и отскочи като опарена от брега.

— Не се бой — подвикна Кевин, пусна въжетото и грабна една натежала от водата цепеница. Запрати я към крокодила, той плесна с опашка и изчезна под водата.

— Прекрасно! — извика Кандис. — Сега дори не знаем къде се намира!

— Отиде си — успокои я Кевин. — Те не са опасни, освен ако не са гладни точно когато си във водата...

— Кой може да каже кога са гладни? — потръпна Кандис.

— Тук храната им е в изобилие — рече Кевин и отново хвана въжетото. Платформата скоро опря в отсрещния бряг. Това го принуди да смени въжетата, за да я върне обратно.

— Жалко — промърмори той. — Вече е късно и нищо няма да се получи. Най-близката червена точка на екрана беше на около миля оттук... Ще трябва да се върнем през деня.

Още не свършил и въздухът се огласи от страховити писъци. Крайбрежните храсти е раздвижиха като от силна буря, сякаш оттам всеки момент щеше да изскочи разгневен слон.

Кевин изпусна възето. Кандис и Мелани панически хукнаха по пътеката, после изведнъж се заковаха на място в очакване на следващия писък. С трепереща ръка Мелани насочи фенерчето към мястото на раздвижването. Но всичко беше спокойно. Нито лист не помръдваше.

Така изтекоха десетина секунди, които им се сториха часове. И тримата стояха абсолютно неподвижно, с напрегнат слух. Тишината беше пълна. Нощните обитатели бяха замлъкнали, сякаш цялата джунгла беше замръзнала в очакване на страшна катастрофа.

— Какво беше това, за Бога? — обади се най-сетне Мелани.

— Не съм сигурна, че искам да разбера — отвърна с потрепващ глас Кандис. — Хайде да се махаме оттук!

— Това вероятно бяха боноби — рече Кевин и отново улови възето. Надуваемата платформа напусна средата на течението и бързо тръгна към тях.

— Мисля, че Кандис има право — промълви Мелани. — Дори и да се появят, едва ли ще ги видим в тая тъмница... А да си призная честно, вече умирам от страх. Хайде да си ходим!

— Не възразявам — рече Кевин, пусна възето и пристъпи към двете си спътници. — Честно казано, и аз не зная какво търсим тук по това време... Ще дойдем пак, но през деня...

Забързаха по обратния път. Водеше Мелани, стиснала фенерчето в ръка. Кандис почти я настъпваше, хванала се за блузата ѝ. Най-отзад крачеше Кевин.

— Би било страхотно, ако се сдобием с ключ от този мост — промърмори той докато минаваха покрай машинарията.

— Как го виждаш да стане? — попита Мелани.

— Ще вземем назаем ключа на Бъртрам...

— Няма да го даде! Нали сам каза, че е против всякакви посещения на острова? — Ще го вземем назаем без той да разбере...

— Да бе, как не — саркастично проточи Мелани. Навлязоха в пътеката-тунел, която щеше да ги отведе при колата. Някъде по средата на пътя Мелани забави ход.

— Какъв мрак, Господи! — оплака се тя. — Виждате ли къде стъпвате?

— Карай, дръж фенерчето по същия начин — отвърна Кандис. Мелани рязко спря.

— Какво има? — попита Кевин.

— Чух нещо странно — прошепна тя и започна да върти глава във всички посоки.

— Хей, плашиш ме! — проплака Кандис.

— Жабите и щурците мълчат — промърмори Мелани.

В същия миг се отприщиха вратите на ада. Екна оглушителен грохот, сякаш някой беше включил в действие гигантска шевна машина. Над главите им се посипаха клони и листа. Кевин светкавично разбра за какво става въпрос и реагира инстинктивно. Разпери ръце, тласна двете жени пред себе си и ги притисна към влажната земя.

Това тракане му беше познато по простата причина, че веднъж му се случи да присъства на учебните стрелби на гвинейската армия. Беше твърде характерно, за да го забрави. Така стреляха автоматите „Калашников“ ...

ДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 5 МАРТ 1997 Г. 14.15 ЧАСА

— Лори, ще ме извиниш ли за момент? — На вратата се беше изправила Черил Миърс, една от криминологките в Центъра. — Току-що се получи този пакет и реших, че ще искаш да го имаш веднага...

Лори стана от бюрото, пое пакета и потърси името на изпращача. Беше от Си Ен Ен.

— Благодаря, Черил — кимна тя. Беше малко учудена, нямаше никаква представа какво може да ѝ изпраца Си Ен Ен.

— Виждам, че доктор Мехта я няма, но ще оставя тази рентгенова снимка на бюрото ѝ — рече Черил.

Доктор Райва Мехта разделяше кабинета с Лори от шест години и половина — веднага след като завършиха Медицинския факултет и постъпиха в Патологията.

— Добре — кимна разсеяно Лори, насочила вниманието си към пакета, който се оказа видеокасета. На етикета пишеше

УБИЙСТВОТО НА КАРЛО ФРАНКОНИ, 3 МАРТ 1997 Г.

Приключила с аутопсиите за деня, Лори се залови с патологическите заключения, които чакаха на бюрото ѝ. Купчината беше внушителна, папките — повече от двадесет. Разглеждаше микроскопски анализи, лабораторни резултати, болнични картони и полицейски рапорти, по тази причина случаят Франкони беше излетял напълно от съзнанието ѝ. Но пристигането на касетата промени нещата. В главата ѝ изплуваха всички подробности. За съжаление при липсата на трупа, касетата не ѝ вършеше никаква работа... Пусна я в куфарчето си и отново направи опит да се концентрира върху текущата работа. Но четвърт час по-късно изключи светлината под микроскопа и се изправи. Не беше в състояние да се съсредоточи, в главата ѝ непрекъснато се въртяха въпроси, свързани с изчезването на трупа. Някаква магия, дявол да го вземе! В един момент тялото си е на

мястото във фризер 111, виждат го трима от служителите на Центъра. После щрак — и изчезва! Обяснение трябваше да има, но тя нямаше никаква представа какво може да е то...

Реши да слезе в приземието за още едно посещение в канцеларията на моргата. Надяваше се там да завари поне един от техническите сътрудници, но помещението се оказа празно. Върху бюрото лежеше дебелият входящ дневник с кожени корици. Тя се наведе над него и прелисти страниците. Без затруднение откри вписванията, които предната вечер ѝ беше показал Майк Пасано. Взе един молив от картонената чаша за кафе и лист хартия от чекмеджето, след което си преписа входящите номера на двата трупа, постъпили през нощта: Доръти Клайн № 101455 и Франк Глийсън № 100385. Преписа и имената на погребалните агенции, които ги бяха взели — „Сполето“ от Озоун Парк, Ню Йорк, и „Диксън“ от Съмит, Ню Джърси.

Пригответи се да тръгва, но очите ѝ се спряха върху дебелия телефонен указател в ъгъла на бюрото. Хрумна ѝ да позвъни в погребалните агенции и без колебание го направи. Представяйки се официално, тя помоли да говори с управителите. Хранеше смътна надежда, че някое от тези изнасяния може да се окаже фалшиво. Шансовете за това бяха минимални, тъй като Майк Пасано беше споменал, че и двете агенции са позвънили предварително за трупове. Това означаваше, че той вероятно се познава с техните служители.

Така и стана. И двамата управители потвърдиха приемането на трупове, които в момента се намирали в техните агенции, вече готови за погребение.

Лори отново прелисти журнала. Този път потърси двата трупа, които бяха пристигнали в Центъра през предишната нощ. Преписа си и техните входящи номера. Имената им ѝ бяха познати, тъй като рано сутринта лично ги беше разпределила за аутопсия, и двамата на колегата си Пол Плоджит. По тази причина те я интересуваха далеч по-малко, отколкото изнесените тела. Постъпилите в моргата трупове са били придружавани и приети от дългогодишни служители на Центъра, докато изнесените — от съвсем непознати хора.

Потъна в размисъл и механично започна да почуква с молива по бюрото. Беше сигурна, че нещо ѝ убягва. Очите ѝ отново попаднаха на

разтворения телефонен указател. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ се появи името на погребална агенция „Сполето“. Къде го беше срещала? Паметта ѝ се освежи рязко, без никакъв преход — това име ѝ беше познато от делото Черино. Един човек беше застрелян в погребална агенция „Сполето“, заповедта за убийството беше издал Пол Черино, предшественикът на Франкони...

Мушна листчето в джоба си, заобиколи бюрото и побърза да се върне на петия етаж. Насочи се право към кабинета на Джак. Вратата беше открената, Джак и Чет седяха зад бюрата си. Главите им едновременно се извъртяха към нея, дочули тихото ѝ почукване.

— Хрумна ми една мисъл — рече на Джак тя.

— Само една ли? — ухили се той и ловко отбягна молива, който Лори запрати по него.

Младата жена се тръшна на стола пред бюрото и му разказа за мафиотската връзка с погребална агенция „Сполето“.

— За Бога, Лори! — простена Джак. — Фактът, че мафията е извършила убийство в някаква погребална агенция съвсем не означава, че между тях има връзка!

— Така ли мислиш?

От изражението на лицето му беше ясно, че няма намерение да отговаря на подобен въпрос. А и тя самата изведнъж си даде сметка, че подозренията ѝ са абсурдни. — Мисля, че вече е крайно време да зарежеш тая история! — отсече Джак.

— Казах ти, че няма да стане — поклати глава младата жена. — Тя ме засяга лично!

— Я ела да хвърлиш едно око — рече Джак и махна с ръка към микроскопа си. — Така може би ще насоча мислите ти към по-полезни неща... Каж ми какви са заключенията ти от тази замразена проба. Лори стана и се приведе над микроскопа.

— Какво е това? Прилича на входяща рана от огнестрелно оръжие...

— Съобразителна, както винаги — похвали я Джак. — Отново улучи десетката.

— Не е чак толкова трудно — отвърна Лори. — Бих казала, че дулото е било на сантиметри от кожата.

— Мненията ни съвпадат — кимна Джак. — Нещо друго?

— Никакъв кръвоизлив — промълви с учудване Лори. — Трябва ли да кажа, че раната е била причинена след смъртта на жертвата? — Очите ѝ се отделиха от окуляра и се заковаха върху лицето на Джак. Беше озадачена, тъй като на пръв поглед прие, че разглежда раната, причинила смъртта.

— Това е то силата на съвременната наука — кимна с уважение Джак. — А тоя удавник, дето ми го тръсна сутринта на главата, се оказа ужасно заплетен случай!

— Ти сам го поиска! — възрази Лори.

— Шегувам се — рече с усмивка Джак. — Случаят е страхотен. Огнестрелните рани категорично са причинени след смъртта, същото е положението с обезглавяването и отрязаните китки. Разбира се, това важи и за прорезните рани, причинени от витло...

— Какво тогава е предизвикало смъртта? — погледна го любопитно Лори.

— Две други огнестрелни рани — обяви тържествуващо Джак. — Едната в основата на шията — пръстът му посочи мястото, малко над ключицата, — а другата в корема. Куршумът е раздробил десетото ребро. По ирония на съдбата и двата куршума са заседнали в сачмите от ловна пушка, които изобилстват в дясната горна част на коремната кухня. Това е причината да останат неоткрити от рентгена.

— Такова нещо не бях чувала — удивено поклати глава Лори. — Куршуми да бъдат скрити от сачми! Това ѝ е хубавото на нашата работа — всеки ден научаваме по нещо ново...

— Още не си чула голямата новина — гордо рече Джак.

— Слушай внимателно, ще ти падне шапката! — обади се Чет, който беше вдигнал глава от папката пред себе си и внимателно следеше разговора между двамата.

— Аз съм на мнение, че изстрелите с ловна пушка са имали за цел да прикрият самоличността на жертвата — също като обезглавяването и отрязването на китките! — обяви Джак.

— По какъв начин?

— Жертвата е претърпяла операция за трансплантиране на черен дроб, при това доста скоро. Убиецът очевидно е съобразил, че това автоматически я прави сравнително лесна за идентифициране и е взел съответните мерки...

— Останало ли е нещо от черния дроб?

— Много малко — отвърна Джак. — Основната му част е унищожена от изстрелите.

— А и рибите са помогнали — добави Чет и Лори сбърчи нос.

— Все пак успях да отделя известно количество чернодробна тъкан, по която ще открием донора — продължи Джак. — В момента Тед Линч от ДНК-лабораторията се занимава с теста ДК-алфа. Резултатите ще бъдат готови след около час. Но главното за мен са шевове по вена сава и хепатичната артерия...

— Какво е ДК-алфа? — сбърчи вежди Лори.

— Ох, олекна ми! — засмя се Джак. — Със свито сърце очаквах този въпрос, просто, защото преди малко го зададох на Тед... Става въпрос за бърз и надежден сравнителен ДНК тест между два различни индивида. Разглеждат се характеристиките на хисто-съвместимостта на Хромозома 6...

— А порталната вена? — попита Лори. — По нея нямаше ли шевове?

— За съжаление порталната вена липсваше — въздъхна Джак. — Заедно с част от червата...

— Ясно — кимна Лори. — Но и без нея разполагаш с достатъчно данни за идентификация...

— И аз мисля така... Барт Арнолд вече влезе в контакт с Националната служба за органна трансплантация, откъдето очакваме бърз резултат. Освен това звъни във всички клиники, които извършват трансплантация на черен дроб...

— Списъкът им не е кой знае колко голям — рече Лори, после вдигна глава: — Браво, Джак. Добра работа си свършил.

Лицето му леко поруменя. Я виж ти, рече си Лори. Той не бил съвсем имунизиран срещу похвалите...

— А куршумите? — попита тя. — От същото оръжие ли са изстреляни?

— Изпратихме ги за балистична експертиза в полицията — отвърна Джак. — Трудно е да се каже дали са от същото оръжие, защото бяха силно деформирани. Единият е влязъл в пряк контакт с десетото ребро и е напълно сплескан. Вторият също не е в добра форма, защото е минал през гръбначния стълб...

— Калибър?

— Не мога да кажа — поклати глава Джак.

— А какво казва Вини? — попита Лори. — Него доста го бива в предположенията...

— Днес е глухоням — въздъхна Джак. — Никога не съм го виждал в толкова противно настроение. Поисках да чуя мнението му, но отказа. Заяви, че му плащат прекалено малко, за да си дава мнението по всеки заплетен случай...

— Знаеш ли, аз имах подобен случай по време на онази отвратителна афера Черино — въздъхна Лори. — Жертвата беше секретарка на доктора, забъркал се в нечистите игри. Разбира се, тя не беше претърпяла трансплантация на черния дроб, но главата и китките липсваха — също както при този удавник... Успях да я идентифицирам по здравния картон, в който бяха отбелязани няколко операции.

— Някой ден ще ми разкажеш цялата гадна история, нали? — усмихна се Джак. — Крайно време е да престанеш да ми подхвърляш отделни трохи...

— Много ми се ще да я забравя — въздъхна Лори. — Още сънувам кошмари от нея...

Реймънд погледна часовника си и бутна входната врата на кабинета на доктор Даниел Левиц, която се намираше на Пето авеню. Часът беше три без четвърт. Започна да звъни на Левиц някъде към единадесет, но все не успяваше да го хване. Телефонистката три пъти обеща, че докторът ще му позвъни веднага след като се освободи, но това така и не стана. Раздразнен от тази нелюбезност, Реймънд реши да отскочи до кабинета, който тъй и тъй беше на две крачки от апартамента му.

— Казвам се доктор Реймънд Лайънс — представи се с достойнство той. — Искам да говоря с доктор Левиц.

— Добър ден, докторе — почтително отвърна секретарката, която сякаш беше близначка на онази в клиниката на доктор Андерсън. — Не виждам името ви в списъка за назначените срещи... Докторът очаква ли ви?

— Не съвсем — отвърна Реймънд.

— В такъв случай ще го уведомя, че сте тук — хладно рече жената.

Реймънд се отпусна на един стол в претъпканата чакалня и взе едно от обичайните за подобни места орфани списания. Разсеяно го

прелисти, усещайки как вълнението му започва да отстъпва място на раздразнението. Неволно се запита дали решението да дойде тук беше правилно.

Проверката на първия от двамата пациенти за трансплантация стана лесно. Докторът от Далас го увери по телефона, че пациентът — местен бизнесмен, се възстановява чудесно след присаждането на бъбрек и в никакъв случай не прилича на кандидат за аутопсия. Преди да затвори човекът обеща да се обади и при най-малката промяна в състоянието му.

Не успя да провери втория по простата причина, че доктор Левиц не отговори на телефонните му обаждания. Това беше причината за лошото му настроение.

Очите му обходиха помещението. Обзавеждането беше скъпо и тежко, също като в чакалнята на доктор Андерсън. Върху златистите тапети бяха окачени оригинални картини в масло, на пода имаше скъп ориенталски килим. Чакащите реда си пациенти бяха очевидно заможни хора — това си личеше по облеклото и бижутата им.

Минутите бавно се точеха, раздразнението на Реймънд нарастваше. За това допринасяше и очевидно успешната практика на доктор Левиц, в сравнение, с която отнетият лиценз на Реймънд изглеждаше особено гадно стечение на обстоятелствата. С какво беше заслужил това? Нима доктор Левиц не върши по-тежко престъпление от някакви там шашми със здравните осигуровки, лекувайки най-известните мафиотски фамилии в града? Тук буквално вони на мръсни пари! Отгоре на всичко Реймънд беше убеден, че и Левиц играе със здравните осигуровки, както всички останали!

Вратата се отвори, на прага се появи медицинска сестра. Реймънд зае позиция на ръба на стола, но жената обяви друго име. Повиканият пациент остави списанието си и бавно се насочи към светая светих. Реймънд се облегна назад, в душата му кипна гняв. Зависимостта от подобни хора го караше да мечтае още повече за финансовия удар, който, благодарение на задействаната схема с „двойниците“, вече се очертаваше на хоризонта. И по тази причина съвсем не беше склонен да позволи някой да върши глупости.

Допуснаха го в светая светих едва в три и петнадесет. Доктор Даниел Левиц беше дребно, оплешивяващо човече с нервни тикове. Под носа му се очертаваха рехави мустачки, които съвсем не

допринасяха за мъжествения му вид. Реймънд винаги се беше учудвал с какво този човек успява да спечели доверието на пациентите си.

— Днес имам тежък ден — усмихна се извинително Левиц. — Не очаквах да се отбиете...

— И аз — изръмжа Реймънд. — Но нямах друг избор, след като не отговорихте на многобройните ми съобщения...

— Какви съобщения? — вдигна вежди Левиц. — Никой не ми е предавал нищо. Май ще трябва сериозно да си поговоря със секретарката отвън. В наши дни човек не може да попадне на качествен персонал...

Реймънд с мъка потисна желанието си да прекъсне тези глупости. В крайна сметка беше успял да се срещне с този човек, конфронтацията нямаше да му донесе полза. Освен това, колкото и да го дразнеше Даниел Левиц, той си оставаше най-успешната му сделка до момента. В актива му вече имаше дванадесет клиента и четирима доктори.

— Какво мога да направя за вас? — попита Левиц и лицето му се разтегна от поредния неприятен тик.

— Първо искам да ви благодаря за помощта, която ми оказахте — започна Реймънд. — Случаят действително беше спешен, а раздухането му би означавало край на цялото начинание...

— Радвам се, че успях да ви свърша работа — кимна Левиц. — А също така се радвам, че господин Винсънт Доминик прояви желание да помогне, за да запази инвестицията си...

— Въпросният господин Доминик ме удостои с неочаквано посещение вчера сутринта — подхвърли Реймънд.

— Надявам се, че е проявил приятелски чувства — отвърна Левиц, който отлично познаваше както кариерата, така и маниерите на въпросния господин.

— И да, и не — призна Реймънд. — Настоя да ме запознае с някои детайли, които не желяех да слушам, след което заяви, че няма да плаща вноски в продължение на две години...

— Би могло да бъде и далеч по-зле — въздъхна Левиц. — Как ще се отрази това на моите проценти?

— Процентите остават непроменени — отвърна Реймънд. — Проблемът е там, че ще бъдат проценти от нищо...

— Значи помагам, за да бъде наказан! — възкликна Левиц. — Това не е честно!

Реймънд замълча. Не беше мислил за евентуалните загуби на Левиц, които всъщност изобщо не го интересуваха. Но за момента нямаше интерес да го разстройва.

— Имате право — кимна той. — Но това е въпрос, който тепърва ни предстои да обсъдим. В момента имам друга грижа: какъв е статутът на Синди Карлсън?

Синди Карлсън беше 16-годишната дъщеря на изключителния влиятелен уолстрийтски брокър Олбрайт Карлсън, който поддържаше тесни връзки с подземния свят. И двамата бяха клиенти на Даниел Левиц. В ранна възраст момичето беше прекарало тежка форма на гломерунефрит, довел впоследствие до тежка бъбречна недостатъчност. По тази причина Даниел не само беше рекордьор по привличане на клиенти, но държеше първенството и по брой на трансплантациите: първата беше на Карло Франкони, а втората, все още предстояща — на Синди Карлсън.

— Момичето е добре, поне що се отнася до физическото ѝ състояние — отвърна Левиц. — Защо питате?

— След историята с Франкони изведнъж си дадох сметка колко уязвима е цялата схема — призна Реймънд. — Искам да бъде сигурен, че това няма да се повтори.

— Не се тревожете за двамата Карлсън, те няма да ни създават проблеми — успокоително рече Даниел. — Миналата седмица Олбрайт спомена, че ще заведе и жена си на Бахамите. Искал да ѝ вземат проба от костния мозък, за да направи и нея клиентка...

— Това е добре — кимна Реймънд. — Новите клиенти винаги са добре дошли, но аз не се безпокоя за количествената страна на въпроса. Във финансово отношение сме много добре, изпреварваме и най-смелите прогнози. Тревогата ми е свързана с неочакваните събития, като случаят Франкони...

— Такъв е животът — въздъхна философски Даниел. — Опасност винаги има...

— Но колкото по-малка е тя, толкова по-добре се чувствам — отбеляза Реймънд. — Защо казахте, че Синди Карлсън е добре „поне“ във физическо отношение?

— Защото в психическо съвсем не е така — отвърна Даниел.

— Какво имате предвид? — попита Реймънд и усети как пулсът му се ускорява.

— Трудно е да си представи човек, че едно дете може да живее нормално с баща като Олбрайт Карлсън — отвърна Левиц. — Помислете върху това. Освен това момичето има и тежко хроническо заболяване. Не зная дали наднорменото ѝ тегло е пряко свързано с това заболяване, но в пубертета винаги е болезнено да си дебел. Бедничката е много депресирана...

— Колко много?

— Достатъчно, за да направи два опита за самоубийство. Съвсем сериозни опити, а не просто театър, предназначен за привличане вниманието на възрастните. Още е сред нас само защото и в двата случая е открита много бързо. При първия използва хапчета, а при втория — въже... Ако е имала пистолет, положително би успяла.

От устата на Реймънд излетя болезнено стенание.

— Какво има? — изгледа го Даниел.

— Всички самоубийци подлежат на аутопсия — изпъшка Реймънд.

— Не бях се сетил за това — стресна се другият.

— Точно тази опасност имах предвид преди малко — поклати глава Реймънд.

— По дяволите! Каква липса на късмет!

— Съжалявам, че...

— Вината не е ваша. Важното е, че идентифицирахме опасността и знаем, че не можем да стоим и да чакаме катастрофата!

— Мисля, че нямаме кой знае какъв избор — поклати глава Даниел.

— Ами Винсънт Доминик? — попита Реймънд. — Той ни помогна веднъж, а болестта на собственото му дете го привързва здраво към нашата програма...

— Какво?! — втренчи се в него Левиц. — Нима предлагате да...

Реймънд не отговори.

— Аз съм дотук! — отсече докторът и стана на крака. — Съжалявам, но отвън чакат доста хора...

— Не можете ли да звъннете на Доминик и просто да го попитате? — попита с отчаяние в гласа Реймънд.

— Изключено! — отсече Даниел. — Може и да се грижа за здравето на някои хора с криминално досие, но това не означава, че ще се забъркам в тяхната дейност!

— Но за Франкони помогнахте! — погледна го с укор Реймънд.

— Франкони беше труп, положен в хладилника на Патологическия център — отвърна Даниел.

— Тогава ми дайте номера на господин Доминик — примирено въздъхна Реймънд. — Сам ще му позвъня. Трябва ми и адресът на Карлсън...

— Вземете ги от секретарката — хладно го изгледа доктор Левиц. — Кажете й, че сте личен приятел...

— Благодаря.

— И не забравяйте, че независимо от отношенията ви с Вини Доминик, аз държа да си получавам процентите!

Секретарката се съгласи да му даде исканите сведения едва след кратък телефонен разговор с шефа си. Взе една визитна картичка, надраска нещо на гърба ѝ и безмълвно му я подаде.

Без да губи повече време, Реймънд се прибра в апартамента си на Шейсет и четвърта улица. Дарлийн стана да го посрещне и попита как е минала срещата с доктора.

— Не е твоя работа! — отрязва я той, влезе в кабинета си и се настани зад бюрото. Вдигна слушалката и нервно набра номера. Въображението му чертаеше ужасни картини: Синди Карлсън рови в тоалетката на майка си и търси приспивателни, или пък отскача до железарския магазин да си купи някое по-здрово въже...

— Ало? — обади се мъжки, глас насреща.

— Бих желал да говоря с господин Винсънт Доминик — каза с авторитетен глас Реймънд. Никак не му се искаше да влиза в контакт с подобни хора, но просто нямаше друг избор. На карта бяха заложени не само седем години упорит труд, но и цялото му бъдеще.

— Кой се обажда?

— Доктор Реймънд Лайънс.

Мъжът насреща помълча няколко секунди, после промърмори:

— Почакайте...

За огромна изненада на Реймънд в слушалката прозвуча една от сонатите на Бетовен. Каква ирония на съдбата, Господи, рече си той. Минута по-късно музиката беше прекъсната от дрезгавия глас на Вини

Доминик. Звучеше преднамерено небрежно, сякаш този човек дълго беше играл в треторазреден театър.

— Откъде взехте телефона ми, докторе? — приятелски попита той. Това придаде на тона му някаква скрита нотка на заплаха. Реймънд откри, че устата му внезапно е пресъхнала.

— От доктор Левиц — облиза устни той.

— Какво мога да направя за вас?

— Възникна нов проблем — изграчи Реймънд, прочисти гърлото си и добави: — Искам да го обсъдим...

Паузата насреща се проточи. Нервите на Реймънд се опънаха докрай. Гангстерът проговори миг преди да попита още ли е там:

— Свързах се с вас, защото се надявах да получа спокойствие... Изобщо не допусках, че ще ми усложнявате живота.

— Става въпрос за неизбежните дребни неприятности, съпътстващи всяко ново начинание — поясни Реймънд. — Във всичко останало проектът ни се развива отлично...

— След половин час в неаполитанския ресторант на авеню „Корона“ в Елмхърст — отсече Вина. — Ще го откриете ли?

— Да, разбира се — забързано отговори Реймънд. — Тръгвам веднага, ще взема такси...

— Ще се видим там — приключи разговора Вина.

Реймънд дръпна най-горното чекмедже на бюрото си, измъкна карта на Ню Йорк и я разстла пред себе си. Използвайки индекса, той без затруднение откри авеню „Корона“ в Елмхърст и изчисли, че половин час ще му бъде достатъчен, стига да не попадне в някое от обичайните задръствания около моста Куинсбъро. А опасността от подобни задръствания се увеличаваше, тъй като часът беше почти четири следобед.

Излетя от кабинета, навличайки сакото си в движение. Дарлийн го попита къде отива, но той отговори, че няма време за обяснения. Обеща да се върне след около час.

Спря първото свободно такси на Парк авеню и мислено се поздрави за съобразителността да вземе картата със себе си. Шофьорът-афганистанец нямаше представа къде е Елмхърст, да не говорим за авеню „Корона“.

Пътуването не беше лесно. Почти четвърт час им отне пресичането на града до Ийст Сайд, а на моста бяха принудени да

пълзят. В часа, в който би трябвало вече да е в ресторанта, таксито едва навлизаше в Куинс. Оттам нататък обаче движението се отпуши и когато отмести тежката плюшена завеса на входа на ресторанта, закъснението му беше само петнадесет минути.

Веднага му стана ясно, че заведението е затворено. Столовете бяха накачени върху масите с краката нагоре. Вини Доминик се беше настанил в едно от ъгловите сепарета, тапицирани с червено кадифе. Пред него имаше разгърнат вестник и малка чашка с еспресо. В стъкления пепелник димеше цигара.

На бара седяха четирима мъже с цигари в уста. Двама от тях бяха придружавали Вини при посещението му в дома на Реймънд. Зад тезгяха миеше чаши дебел барман с брада. Други хора в заведението не се виждаха.

— Сядайте, докторе — покани го Вини. — Ще пиете ли едно кафе?

Реймънд кимна и се плъзна на насрещната седалка. Стори го доста трудно, тъй като кадифето на тапицерията беше грапаво. Въздухът беше хладен и влажен, напоен с миризмата на чесън и цигарен дим. Реймънд предпочете да остане с палто и шапка.

— Две кафета — подвижна към бара Вини. Братият мълчаливо се обърна към сложната на вид италианска машина за еспресо и се залови да изпълнява поръчката.

— Изненадвате ме, докторе — рече Вини. — Честно казано, изобщо не очаквах да ви видя пак...

— По телефона споменах, че възникна нов проблем — прошепна Реймънд, опря лакти на масата и се приведе напред.

— Цял съм слух — разпери ръце Вини.

Реймънд накратко му описа ситуацията около Синди Карлсън. Наблегна на факта, че всички самоубийци подлежат на задължителна аутопсия, изключения не се правят за никого.

Дебелият излезе иззад бара и донесе кафетата. Вини го изчака да се върне обратно и да затрака с чашите, след това вдигна глава:

— Става въпрос за дъщерята на Олбрайт Карлсън, така ли? — попита той. — Прочутият брокер от Уолстрийт?

— Да — кимна Реймънд. — Това прави ситуацията особено важна. Ако момичето се самоубие, вестниците ще раздухат историята

до небето. А в Съдебна медицина ще подхождат към случая с подобаващо внимание.

— Разбирам — кимна Вини и отпи глътка кафе. — Но какво точно очаквате от нас?

— Не бих искал да правя конкретни предложения — нервно преглътна Реймънд. — Но вие сам разбирате, че ще изпаднем в ситуация, идентична с тази при случая Франкони...

— Значи искате това 16-годишно момиче просто да изчезне, така ли? — небрежно подхвърли Вини.

— Ами... Тя вече е направила два опита за самоубийство. И в този смисъл ние ще ѝ направим една услуга...

Вини се засмя, дръпна от цигарата си и прокара длан по гладко сресаната си коса. Тъмните му очички не слизаха от лицето на Реймънд.

— Голям чешит си, докторе — промърмори той. — Това мога да ти го призная...

— Бих могъл да ви предложа още някакъв гратисен период... — смутолеви Реймънд.

— Много щедро от твоя страна — кимна Вини. — Но знаеш ли какво, док... Това няма да е достатъчно. Ще ти призная, че тази операция нещо започва да ми писва; Ако не беше проблемът с бъбрека на Вини-младши, сигурно щях да си поискам парите обратно, а после — всеки по пътя си... Вече усещам последиците от първата услуга, която ви направих. Онзи ден се обади братът на жена ми, той е собственик на погребална агенция „Сполето“. Доста е притеснен, тъй като някоя си доктор Лори Монтгомъри го засипала с куп неприятни въпроси. Случайно да я познаваш?

— Не — поклати глава Реймънд.

— Хей, Анджело — извърна се към бара Вини. — Я ела за малко...

Анджело се плъзна от високото столче и пристъпи към сепарето.

— Седни — покани го Вини. — Искам да разкажеш на нашия доктор за Лори Монтгомъри...

Реймънд се премести по-навътре, за да направи място на Анджело. Обзе го чувство на дискомфорт.

— Лори Монтгомъри е умна и упорита жена — рече с дрезгавия си глас Анджело. — Иначе казано — трън в задника.

Реймънд избягваше да гледа обезобразеното от белези лице на бандита. Очите му под тежките клепачи бяха прорязани от червени жилки.

— Преди няколко години Анджелио имаше вземане-даване с въпросната Монтгомъри — поясни Вини. — Анджелио, разкажи на Реймънд какво научи днес, след телефонното обаждане от погребалната агенция...

— Свързах се с Вини Амендола, наше момче в моргата — започна бандитът. — Според него Лори Монтгомъри заявила на всеуслушание, че ще направи всичко възможно, за да открие как е изчезнал трупът на Франкони. Излишно е да казвам, че момчето беше много разтревожено...

— Виждаш ли, док? — тежко го изгледа Вини. — Направихме ти услуга, а сега сме изправени пред сериозен проблем...

— Много съжалявам — промърмори Реймънд.

— Това ни връща на въпроса с вноските — продължи Вини. — При създадите се обстоятелства считам, че те просто трябва да отпаднат. Казано с други думи — отсега нататък никакви вноски за мен и Вини-младши...

— Но аз отговарям пред доста хора от корпорацията-майка — простена Реймънд.

— Това си е твоя работа — отсече Вини. — Ще им обясниш, че става въпрос за нормални разходи, свързани с бизнеса... — На лицето му се появи широка усмивка: — Хей, ако си достатъчно умен, ще можеш дори да си ги приспаднеш от данъците!

Реймънд потръпна. Бяха го притиснали в ъгъла.

— Добре — тихо рече той.

— Благодаря — моментално стана галантен Вини. — Мисля, че нещата могат да се уредят. Ще станем нещо като делови партньори. Надявам се, че разполагаш с адреса на Синди Карлсън...

Реймънд измъкна от джоба си визитката на доктор Левиц. Вини преписа адреса и му я подаде обратно, а листчето побутна към Анджелио.

— Енгълууд, Ню Джърси — прочете го на глас бандитът.

— Има ли проблем?

Анджелио поклати глава.

— Значи всичко е уредено — рече Вини и хвърли предупредителен поглед по посока на Реймънд: — Надявам се това да е последният ти проблем, докторе. Просто защото уреждайки въпроса с вноските, ти вече нямаш какво да предложиш.

Няколко минути по-късно Реймънд вече беше на тротоара. Погледна часовника си и усети, че трепери. Часът беше пет, скоро щеше да се мръкне. Изправи се на бордюра и започна да маха на преминаващите таксита. КАКВО НЕЩАСТИЕ, мрачно си рече той. Налагаше се да открие начин за издръжката на двойниците на Вини Доминик и сина му, при това за дълги години напред...

Едно такси спря, той скочи вътре и даде адреса си. Почувства се по-добре в момента, в който неаполитанският ресторант изчезна от погледа му. Реалните разходи по издръжката на двойниците са незначителни, рече си той. Животните се разхождат на изолираното си островче и нищо не им пречи. А сега, след като проблемът със Синди Карлсън бъде решен, ситуацията ще претърпи коренна промяна...

Влезе в апартамента си в значително по-добро настроение, но то изчезна в мига, в който Дарлийн сухо съобщи, че на два пъти са го търсили от Африка.

— За какво? — попита със свито сърце Реймънд, моментално усетил нещо особено в гласа на младата жена.

— Има добри и лоши новини — поясни Дарлийн. — Добрите дойдоха от хирургическия екип. Състоянието на Хоръс Уинчестър е толкова добро, че трябва да се приготвиш за прибиране на пациента и хирургическия екип...

— А лошите новини? — изгледа я продължително Реймънд.

— Обади се Зигфрид Шпалек. Говореше със заобикалки. Имал някакъв проблем с Кевин Маршал...

— Какъв проблем?

— Отказа да ми обясни — рече Дарлийн.

Реймънд си спомни последния си разговор с Кевин. Изрично го беше предупредил да не предприема необмислени действия. Дали не е сторил точно това? Проблемът на Шпалек положително има нещо общо с онзи глупав стълб дим, за който бяха разговаряли...

— Шпалек иска ли да го потърся тази вечер? — попита на глас той.

— Когато се обади, при тях е било единадесет вечерта. Каза, че ще се чуе утре сутринта...

Реймънд въздъхна. Това означаваше, че през цялата нощ няма да мигне от тревога. Няма ли край, Господи?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 5 МАРТ 1997 Г. 23.30

Ч.

Тежката метална врата в горния край на стълбите с грохот се отвори. От пролуката проникна бледа светлина. Две секунди по-късно светнаха голите крушки, окачени в редица по тавана на коридора. През решетките на килията Кевин получи възможност да види своите спътници. Кандис и Мелани бяха присвили очи под внезапната ярка светлина.

По гранитните стъпала се разнесоха тежки стъпки, миг по-късно се показа масивната фигура на Зигфрид Шпалек. На крачка зад него вървяха Камерън Макайвърс и Мустафа Абуд, началник на мароканския контингент.

— Най-сетне се появихте и вие, господин Шпалек! — остро рече Мелани. — Настоявам да бъда освободена оттук веднага, в противен случай ви чакат сериозни неприятности!

Кевин се намръщи. Не това беше начинът на разговор със Зигфрид Шпалек, особено пък за хора в тяхното положение. Бяха ги натикали в отделни килии в мазето на общинската сграда. Вонящи, тъмни и потискащо горещи дупки с миниатюрни прозорчета, които гледаха към вътрешната проветрителна шахта на сградата. Те бяха зарешетени, но без стъкла, и това осигуряваше свободен достъп в килиите на всякакви насекоми и паяци. Тримата затворници бяха принудени да стоят изправени в средата на своите килии, сковани от ужас при звука на невидими пълзящи гадинки, главно защото миг преди осветлението да бъде изключено, бяха зърнали няколко доста внушителни на вид тарантули. Възможността свободно да разговарят помежду си беше единственото им удобство.

Най-тежки бяха първите пет минути от вечерната им авантюра. Миг след прекратяването на автоматичната стрелба, Кевин и двете жени бяха заслепени от лъчите на силни прожектори. А когато очите им свикнаха с ярката светлина се оказа, че са обградени от отряд гвинейски войници, които бяха насочили калашниците си в главите им,

а на лицата им грееха зловещи усмивки. Неколцина от тях бяха достатъчно дръзки, за да смушкат жените с автоматите си.

Опасявайки се от най-лошото, тримата не направиха никакъв опит за съпротива. Сковани от ужас, те очакваха автоматичната стрелба да се поднови при първото им по-рязко движение, този път с фатална точност.

Войниците с жестоки лица се оттеглиха едва след появата на неколцина марокански охранители. Кевин нито за миг не беше допускарал, че едрите араби с мрачни физиономии ще се окажат техни спасители, но на практика стана точно така. Те натовариха тримата нарушители в собствения му джип и ги откараха в своето караулно помещение, разположено в непосредствена близост до Животинския център. Там ги натикаха в помещение без прозорци, а няколко часа по-късно ги прехвърлиха в стария градски затвор.

— Това отношение е недопустимо! — продължаваше да фучи Мелани.

— Напротив — поклати глава Шпалек. — Мустафа ме увери, че сте били третираны с пълно уважение.

— Какво уважение?! — извика Мелани. — Стреляха по нас с автомати, след което ни натикаха в тази отвратителна дупка!

— Никой не е стрелял по вас — възрази Шпалек. — Отправени са били няколко предупредителни изстрела във въздуха и това е всичко. А вие сте нарушили една от най-стриктните забрани, които действат в Зоната. Всички знаят, че достъпът до Изла Франческа е строго забранен!

Комендантът направи знак на Камерън, който извади огромен ключ и отвори килията на Кандис. Тя побърза да се измъкне навън и започна да изтръсква дрехите си. Беше все още облечена в болничния си халат.

— Моля за вашето извинение — каза галантно Зигфрид. — Предполагам, че сте била подведена от нашите научни работници с постоянно местожителство тук. Сигурен съм, че дори не сте чувала за ограничителните правила, които действат в Зоната...

Камерън отвори килията на Мелани, а след това и тази на Кевин.

— В момента, в който научих за задържането ви, направих опит да се свържа с доктор Реймънд Лайънс — обърна се към тях Зигфрид. — Искан да се посъветвам с него относно създадената ситуация. За

съжаление него го нямаше и затова бях принуден да взема решението си сам. Освобождавам ви на ваша лична отговорност, с надеждата, че вече осъзнавате колко сериозно е било нарушението ви. Според законите на Екваториална Гвинея то може да бъде тълкувано като тежко криминално престъпление.

— О, я стига глупости! — гневно процеди Мелани.

Кевин неволно потръпна. Беше сигурен, че ако тази жена не си държи езика зад зъбите, Зигфрид ще се ядоса и ще ги върне обратно в килиите. Добродушието едва ли фигурираше сред основните черти на характера му.

Мустафа пристъпи крачка напред и му подаде някакви ключове.

— Колата ви е отвън, на паркинга — каза той със силен френски акцент. Кевин ги пое. Ръката му трепереше толкова силно, че ключовете зазвънтяха. — Сигурен съм, че утре по някое време ще успея да се свържа с доктор Лайънс — добави Шпалек. — След което ще разговарям с вас... А сега сте свободни.

Мелани понечи да каже нещо, но за своя огромна изненада Кевин я сграбчи за ръката и я повлече към гранитните стъпала.

— За днес грубиянщините ми стигат! — изфуча младата жена и направи опит да се отскубне.

— Ще говорим в колата! — процеди през стиснати зъби Кевин и продължи да я побутва към изхода.

— Каква нощ, Господи! — оплака се Мелани, успя да освободи ръката си и тръгна нагоре.

Кевин пропусна Кандис пред себе си. Горе се озоваха в някаква канцелария, в която се бяха разположили четирима гвинейци във военни униформи. Лицата им бяха почтителни, вероятно поради присъствието на коменданта на Зоната, началника на сигурността и командира на мароканския отряд. Бяха застани мирно, с праметнати през рамо автомати. При вида на Кевин и двете жени в очите им се появи видимо объркване. Мелани се спря и им показа среден пръст, но Кевин побърза да я изтика навън.

— Моля те, не ги провокирай! — примоли се полугласно той. Така и не разбра дали войниците не разбраха жеста ѝ, или бяха твърде смутени, за да реагират. Но така или иначе, никой от тях не хукна с насочено оръжие подире им — както очакваше...

Стигнаха до колата. Кевин отвори дясната врата и Кандис побърза да се качи. Но Мелани нямаше подобни намерения.

— Дай ключовете! — извърна се към него тя. В очите ѝ гореше бясно пламъче.

— Какво?! — погледна я с недоумение Кевин.

— Дай ключовете, казах! — повтори все така гневно младата жена.

Опасявайки се от нов скандал, Кевин побърза да се подчини. Мелани скочи зад кормилото, а той се настани отзад. Не го беше грижа кой ще кара, единственото му желание беше час по-скоро да се разкарат оттук.

Мелани запали мотора, натисна педала на газта докрай и джипът се стрелна напред с пронизително свирене на гумите.

— За Бога, Мелани! — простена Кевин. — Не карай толкова бързо!

— Ядосана съм! — кратко го осведоми младата жена.

— Добре де, то си личи отдалеч...

— Все още нямам намерение да се прибирам — добави Мелани. — Но с удоволствие ще ви закарам...

— Къде ще ходиш? — учуди се Кевин. — Наближава полунощ!

— Отивам в Животинския център! — отсече Мелани. — Нямам никакво намерение да се примирявам с подобно отношение и ще направя всичко възможно да разбера какво става в тая шибана компания!

— Какво ще търсиш в Центъра? — учуди се Кевин.

— Ключовете за шибания мост! — отсече Мелани. — Вече не става въпрос за обикновено любопитство. Ще ида там и ще разбера всичко!

— Защо не спреш и да обсъдим идеята ти на спокойствие? — подхвърли Кевин.

Мелани скочи на спирачките. Колата поднесе и спря, Кевин и Кандис рязко политнаха напред.

— Аз отивам в Центъра! — повтори категорично Мелани. — А вие сте свободни да решавате. Или идвате с мен, или ви карам по домовете ви...

— Но защо именно тази вечер? — попита Кевин.

— Първо, защото тази вечер ме накараха да побеснея — отвърна Мелани. — И второ, защото никой няма да подозира подобен ход от наша страна. Те очевидно очакват, че ще се приберем у дома и с удоволствие ще се пъхнем в леглата си. Особено след начина, по който бяхме третирани. Но не знаят, че това не е в моя стил!

— Аз пък мисля, че трябва да постъпим точно така — възрази Кевин.

— Мелани е права — обади се Кандис. — Целта им беше да ни изплашат до смърт...

— И успяха — въздъхна Кевин. — Но какво ви става, момичета? Нима единствено аз съм запазил разума си?

— Да вървим да свършим работата! — отсече Кандис.

— Господи, останах в малцинство! — оплака се Кевин.

— Няма проблем, ще те закараме у дома — кимна Мелани и включи на заден ход. Кевин сложи ръката си върху нейната.

— Чакай... Как предлагаш да вземем ключовете? Нямаме представа къде се съхраняват...

— Как така нямаме представа? — учуди се Мелани. — Ясно е, че се съхраняват в кабинета на Бъртрам. Той отговаря за логистиката на програмата, а и ти сам твърдеше, че ключовете са у него...

— Добре, у него са — въздъхна Кевин. — Но какво ще кажеш за охраната? А и кабинетът положително е заключен...

Мелани измъкна една магнитна карта от джобчето на престилката си.

— Забравяш, че аз съм член на ръководството на Центъра — рече тя. — Това е мастер-карта, която само външно прилича на ВИЗА. С нейна помощ имам 24-часов достъп във всички помещения на Животинския център. Напомням ти, че работата с бонобо е само част от дейността ми тук...

Кевин извърна очи към Кандис. Под светлината на контролните уреди русата ѝ коса излъчваше меко сияние.

— След като ти си готова, ще се включа и аз — промърмори той.

— Тогава да вървим! — тръсна глава Кандис.

Мелани даде газ, заобиколи автомобилния парк и пое на север. На осветената от лъчите на мощни луминисцентни прожектори товаро-разтоварна рампа кипеше напрегната работа. Нощната смяна беше

двойно по-многобройна от дневната, защото трафикът между Зоната и Бата се интензифицираше именно през нощта.

Мелани се стрелна покрай дълга редица влекачи и отмина отклонението за Бата. Веднага след това пътят опустя. До Центъра не срещнаха нито едно превозно средство.

В Животинския център се работеше на три смени, точно както и на рампата. Но тук нощната смяна беше най-малобройна, дежурства се даваха главно във ветеринарната лечебница. Мелани очевидно се съобрази с този факт и насочи то-йотата именно към паркинга на лечебницата. Там имаше още доста коли. Спря, изключи мотора и отпрати поглед към входа. Пръстите ѝ нерешително забарабаниха по волана.

— Сега пък какво има? — попита Кевин.

— Мисля — отвърна Мелани. — Питам се дали да дойдете с мен, или да ме чакате в колата...

— Каква огромна сграда! — възкликна Кандис и се приведе напред, за да вижда по-добре. Белите стени чезнеха далеч в мрака на джунглата. — За пръв път идвам тук, въпреки че имам няколко доста продължителни посещения в Кого... Това пред нас е ветеринарната болница, така ли?

— Да — отвърна Мелани. — Заема цялото крило...

— Бих я разгледала с удоволствие — усмихна се Кандис. — Никога не съм влизала във ветеринарна болница, да не говорим за толкова огромно заведение...

— Това тук е истинско произведение на изкуството — увери я Мелани. — Особено ако надзърнеш в някоя от операционните зали...

— Господи, къде съм? — извъртя очи Кевин. — Само преди час бях сигурен, че ще ни застрелят като кучета, а сега чувам, че моите скъпи компаньонки планират опознавателна обиколка на болницата!

— Няма да е обиколка — успокои го Мелани и скочи на земята. — Хайде, Кандис... Ще имам нужда от помощта ти. А Кевин може да ни чака в колата...

— Точно така и ще направя — кимна Кевин. Но едва жените бяха изменили няколко крачки към входа, когато той скочи и ги последва. Бързо прецени, че неизвестността на очакването ще бъде по-тежка от нелегалното проникване в кабинета на Бъртрам. — Хей, почакайте! — подвижна той и се затича да ги настигне.

— После да не кажеш, че не съм те предупредила! — изгледа го Мелани.

— Добре де, ясно — промърмори той и изведнъж се почувства като хлапе пред строгата си майка.

— Всъщност, не очаквам да имаме проблеми — подхвърли Мелани. — Кабинетът на Бъртрам Едуардс е в административното крило, което по това време на денонощието е абсолютно пусто. Но за всеки случай ще се отбием в съблекалните. Искам да облечете по една манта с емблемата на Животинския център, ясно? Така няма да предизвикате съмнения, просто, защото сега не е време за външни посещения...

— Идеята е добра — кимна Кандис.

— Добре — каза в слушалката Бъртрам и извърна поглед към светещите цифри на будилника до леглото, които показваха дванадесет и четвърт. — След пет минути ще бъда в кабинета ти.

После спусна крака на пода и отметна мрежата против комари.

— Проблеми ли има? — надигна се на лакет жена му Триш.

— Някаква дреболия — успокои я Бъртрам. — Ще се върна след половин час, а ти не се разсънвай...

Затвори вратата на спалнята след себе си и едва тогава включи осветлението на дрешника. Облече се бързо, обзет от сериозно безпокойство. Нямаше представа какво се е случило, но Зигфрид никога досега не го беше търсил след полунощ.

Навън беше светло като ден, благодарение на пълнолунието. По небето се гонеха сребристо-сиви облачета, а натежалият от влага въздух беше абсолютно неподвижен. Откъм джунглата долиташе обичайната нощна какафония: жужене, съскане и резки животински крясъци. С течение на времето Бъртрам дотолкова беше свикнал с нея, че изобщо не я забелязваше.

Качи се в колата, въпреки че от сградата на кметството го делиха едва няколко метра. Така щеше час по-скоро да задоволи любопитството, което нетърпимо го глождеше. На площада цареше необичайно оживление. Обикновено ленивите войници изглеждаха нащрек, стиснали автоматите си в ръце. Неколцина от тях проследиха появата на колата му с нескрито безпокойство. Бъртрам скочи на асфалта и тръгна към входа. През спуснатите капаци на прозорците в

кабинета на Зигфрид се процеждаха тънки ивици светлина. Влезе в предверието, прекоси тъмната канцелария на Аурелио и отвори вратата на кабинета.

Зигфрид седеше на обичайното си място, краката му бяха върху плота на масивното бюро. В здравата му ръка се поклащаше тумбеста чаша за коняк. На плетения стол срещу него седеше началникът на охраната Камерън Макайвърс със същата чаша в ръка. Единствената светлина в помещението идваше от свещника-череп върху бюрото. Издължените сенки придаваха на кабинета вид на някаква странна менажерия.

— Благодаря, че се отзова на поканата ми в този късен час — рече с обичайния си акцент Зигфрид. — Какво ще кажеш за глътка бренди?

— Ще ми трябва ли? — попита Бъртрам и придърпа един от ратановите столове до бюрото.

— Малко бренди никога не е излишно — засмя се Зигфрид.

Камерън стана да го обслужи. Беше жилав шотландец с гъста брада и видимо червен нос, който имаше слабост към алкохол от всякакъв вид, но най-вече към родното си шотландско уиски. Той мълчаливо напълни една тумбеста чашка, подаде я на Бъртрам и се върна на мястото си.

— Обикновено ме вдигат посред нощ само когато някое животно се разболее — промърмори Бъртрам, отпи една глътка бренди и я завъртя в устата си. — Но тази вечер имам предчувствието, че става въпрос за нещо съвсем друго...

— Предчувствието ти е вярно — кимна Зигфрид. — Преди всичко трябва да ти благодаря за предупреждението относно Кевин Маршал. То се оказа абсолютно основателно и съвсем навременно. Помолих Камерън да го постави под наблюдение като използва част от мароканските наемници. И се оказа, че тази вечер Маршал е предприел пътуване до Изла Франческа, в компанията на Мелани Бекет и една от операционните сестри.

— По дяволите! — изруга Бъртрам. — Нима са стигнали до острова?

— Не — поклати глава Зигфрид. — Поиграли са малко с надуваемия сал, като преди това са разговаряли с Алфонс Кимба...

— Бесен съм! — изфуча Бъртрам. — Не обичам някой да се приближава до острова, още по-малко пък да разговаря с този пигмей!

— И аз — кимна Зигфрид. — Къде са сега?

— Пуснахме ги да си вървят. Но преди това се погрижихме здравата да ги стреснем. Мисля, че скоро няма и да помислят да повторят тази екскурзия...

— Само това ми липсваше! — плачливо се оплака Бъртрам. — Не ми стига, че проклетите боноби са се разделили на две самостоятелни групи!

— Това е по-сериозно от разделянето на животните — поклати глава Зигфрид.

— И двете са сериозни! — извика Бъртрам. — Съществува реална опасност не само да затормозим операцията, но и изцяло да я прекратим! Настоявам да преразгледаме идеята ми за затварянето им в клетки и връщането им обратно в Центъра! Клетките вече са там и няма да имаме никакви трудности. По този начин ще улесним и улова...

Идеята да прибере животните и да ги постави под постоянно наблюдение му хрумна в момента, в който разбра, че те са се разделили на две самостоятелни стада. Зигфрид обаче се възпротиви. В един момент Бъртрам дори се колебаеше дали да не се свърже директно с шефа си в Кембридж, Масачузетс... Отказа се само защото не искаше да безпокои ръководството на „ГенСис“ с дребни локални проблеми.

— По този въпрос разговорите са приключени! — отрязва го Зигфрид. — Животните остават на острова, както беше решено още в началото. Но след инцидента с Кевин Маршал започвам да се безпокоя за моста...

— Той е заключен — отвърна Бъртрам.

— А къде са ключовете?

— В кабинета ми.

— Мисля, че трябва да ги прехвърлим тук, в моята каса — поклати глава Зигфрид. — Много от твоите подчинени имат достъп до кабинета ти, включително Мелани Бекет...

— Може би имаш право — колебливо отвърна Бъртрам.

— Радвам се — кимна Зигфрид. — Значи ще ги донесеш тук. Колко са?

— Не знам точно. Четири, или пет...
— Искам ги тук — настоя Зигфрид.
— Няма проблем — кимна Бъртрам.
— Много добре — рече Зигфрид, свали краката си от бюрото и стана: — Да вървим. Аз ще дойда с теб.
— Сега ли? — изненадано го погледна другият.
— Не отлагай днешната работа за утре — ухили се комендантът.
— Нали така казвате вие, американците? Сънят ми ще бъде далеч по-спокоен като знам, че ключовете са в сейфа.
— Имате ли нужда от мен? — обади се Камерън.
— Не — отказа Зигфрид. — Ние с Бъртрам ще се справим и сами...

Кевин се огледа в голямото стенно огледало, окачено на стената между двете редици металически шкафчета. Проблемът с тези комбинезони винаги е един и същ, рече си той. Малките номера са прекалено малки, а средните — прекалено широки. Наложил се да навие ръкавите на горната част и да подвие крачолията на долната.

— Още ли не си готов, по дяволите? — подвикна откъм коридора Мелани.

— Идвам — отвърна Кевин, затвори шкафчето с цивилните си дрехи и побърза да излезе.

— Уж жените се туткали повече при преобличане! — навъсено го изгледа тя.

— Не знаех кой размер да избира — поясни Кевин.

— Някой срещна ли те вътре?

— Не. Нямаше жива душа.

— Това е добре. Женската съблекалня също беше празна. А сега да вървим. — Направи им знак да я последват и пое нагоре по стълбите: — За да стигнем оттук до административното крило, ще се наложи да прекосим част от лечебницата. Мисля да се държим подалеч от първия етаж, където са разположени спешното отделение и шоквата зала. Там винаги има хора. Ще минем през родилното отделение, което е на втория етаж. И да ни види някой, винаги мога да кажа, че проверявам състоянието на пациентите си.

— Умно — кимна Кандис.

Скоро стигнаха площадката на втория етаж. В коридора срещу нея срещнаха първия от дежурните служители. Човекът с нищо не показва учудване от факта, че вижда Кевин и оперативната сестра в сградата, при това посред нощ. Само кимна с глава и отмина.

— Стана лесно — прошепна Кандис.

— Заради униформеното облекло — кимна Мелани. Завиха наляво, бутнаха една остъклена врата и се озоваха в къс, ярко осветен коридор. От двете му страни имаше бели, немаркирани врати. Мелани откря една от тях, надникна вътре и побърза да затвори.

— Една от пациентките ми — поясни с усмивка тя. — Горила от низините, която е почти готова за екстракция на овулирана яйцеклетка. При високото хормонално ниво, което поддържа по изкуствен начин, повечето животни са прекалено възбудени и неспокойни, но тази си спи като къпана...

— Може ли да я видя? — попита Кандис.

— Предполагам — сви рамене Мелани. — Но не вдигай шум и не прави рязки движения...

Двете жени се шмугнаха в стаята, а Кевин остана навън, придържайки вратата откряната.

— Няма ли да свършим това, за което сме дошли? — нервно попита той.

Мелани сложи пръст на устните си.

В помещението имаше четири огромни клетки, но заета беше само една. В нея сладко спеше едра горила, свила се на кълбо върху купчина слама. Осветлението беше намалено до крайност, електрическата крушка на тавана едва мъждукаше. Кандис хвана преградните пръчки и внимателно се приведе напред. За пръв път виждаше горила отблизо. Ако имаше желание, би могла дори да я докосне.

В следващия миг горилата изведнъж се събуди, скочи на крака и с мълниеносно движение разтърси клетката. После отскочи назад, нададе пронизителен писък и започна да барабани с юмруци по дъсчения под.

Кандис издаде вик на ужас и отскочи назад. Мелани успя да я подхване.

— Няма нищо — успокоително прошепна тя.

Горилата отново се стрелна напред. Дясната ѝ ръка направи рязко движение, пресни изпращения шльопнаха по насрещната стена.

Мелани избута Кандис навън, а Кевин побърза да затвори вратата.

— Ужасно съжалявам — рече техноложката и огледа преbledнялото лице на Кандис. — Всичко ли е наред?

— Предполагам — промърмори другата жена, докосна русата си коса с разтворена длан, след това внимателно я огледа.

— Страхувам се, че попаднахме в неблагоприятен момент — въздъхна Мелани. — Не те улучи с изпращенията си, нали?

— Не — поклати глава Кандис и отново прекара ръка по косата си.

— Да вървим за проклетите ключове! — изгуби търпение Кевин. — Защо трябва да насилваме късмета си?

Прекошиха оплодителното отделение, бутнаха още една летяща врата и се озоваха в широко помещение, разделено на ниши. Във всяка от тях имаше по няколко клетки, заети от примати.

— Това е педиатрията — прошепна Мелани. — Дръжте се естествено...

В помещението работеха четири души, всички облечени в бели престилки и със стетоскопи на шията. Бяха очевидно заети и появата на новодошлите беше отбелязана само с кимвания и кратки любезни усмивки.

След още две летящи врати, разделени от къс коридор, най-сетне спряха пред тежка желязна врата. Мелани извади картата си и ключалката щракна.

— Пристигнахме! — шепнешком обяви тя и внимателно затвори след себе си. След оживлението и писъците в болничното крило, тишината тук им се стори дълбока и абсолютна. — Това е административното крило. Стълбището е ей там, вляво. Хайде, хванете се един за друг...

Успяха да се подредят след известно бутане и настъпване в непрогледния мрак. Кандис сложи ръката върху рамото на Мелани, а Кевин — върху нейното.

Започнаха да се придвижват напред, като Мелани плъзгаше длан по стената, а останалите я следваха. Очите им постепенно свикнаха с

мрака. С приближаването си до стълбището започнаха да различат струйки синкава светлина от луната навън.

На самото стълбище беше значително по-светло, тъй като на всяка площадка имаше широк панорамен прозорец. Придвижването по коридора стана значително по-лесно. Скоро спряха пред кабинета на Бъртрам.

— Дойде време за киселинния тест — направи гримаса Кевин.

Мелани пхна картата си в процепа, разнесе се тихо изщракване.

— Никакъв проблем! — победоносно обяви тя.

Пристъпиха навътре. Отново ги обгърна непрогледен мрак. Единствената бледа светлина се процеждаше през отворената врата на вътрешното помещение.

— А сега какво? — попита Кевин. — Как ще търсим в тази тъмница?

— Като светнем — отвърна Мелани, докосна електрическия ключ на стената и стаята бе залята от ослепителна светлина.

— Сега пък стана прекалено светло — стисна клепачи Кевин. — Дано не привлечем вниманието на мароканците оттатък улицата...

— Хич и не си го помисляй! — тръсна глава Мелани и влезе във вътрешния кабинет, следвана по петите от Кандис. — Мисля, че трябва да припомним до методично претърсване. Кандис, ти се заеми с кантонерката, Кевин ще претърси външния офис... Дръжте под око коридора и сигнализирайте при първа опасност!

— Това ми звучи много успокоително — направи гримаса Кевин.

Зигфрид зави наляво покрай автомобилния парк и новата му тойота „Ленд круйзър“ се стрелна по посока на Животинския център. Джипът беше правен по поръчка и той без проблеми сменяше скоростите с лявата си ръка.

— Камерън знае ли защо сме загрижени за сигурността на Изла Франческа? — попита Бъртрам.

— Няма представа — кратко отвърна Зигфрид.

— А пита ли?

— Не. Той е от хората, които изпълняват заповеди, без да задават въпроси.

— А какво ще кажеш да го посветим срещу някакъв дребен процент? Човек като него може да ни бъде от голяма полза...

— Изобщо не си го помисляй! — отсече комендантът. — Не давам проценти на никого! А Камерън и без това помага, защото изпълнява абсолютно всичко, което му заповядам...

— Страх ме е, че тоя тип Маршал е споделил фантазмагориите си с двете жени — въздъхна Бъртрам. — Не знам какво ще стане, ако и те започнат да вярват, че бонобите на острова използват огън... Ще тръгнат слухове, а след това можем да очакваме и визита от страна на някоя шантава природозащитна организация. Стане ли това, „ГенСис“ моментално ще прекрати програмата.

— Какво предлагаш да направим? — извърна глава Зигфрид. — Мога да уредя нещата така, че и тримата да изчезнат...

Бъртрам отвърна на погледа му и неволно потръпна. Тоя тип не се шегуваше.

— Това само ще влоши нещата — поклати глава той и се извърна да погледне назад. — И положително ще предизвика разследване от страна на американските власти. Пак ти повтарям — единственият начин да овладеем ситуацията е да упоим маймуните и да ги приберем тук с помощта на клетките, които съм оставил на острова. В Животинския център едва ли ще имат възможност да палят огън!

— Не, по дяволите! — извика Зигфрид. — Животните си остават на острова! Докараш ли ги тук, няма как да запазиш тайната. Дори и да не палят огън, положително ще измислят нещо друго, което ще се стори странно на персонала. Забравяш, че тези малки мръсници са изключително изобретателни! А тръгнат ли слухове сред персонала, нещата стават неудържими!

Бъртрам въздъхна и прокара длан по бялата си коса. С неудоволствие си призна, че в думите на Зигфрид има логика. Но в същото време продължаваше да е убеден, че разделянето на животните е единственият възможен изход от създалата се ситуация.

— Утре ще говоря с Реймънд Лайънс — добави Зигфрид. — Днес не успях да го хвана. Маршал вече го е информирал за подозренията си, следователно той ще знае какво да прави. В крайна сметка тази операция е негово дело, нали? При всички случаи няма да иска неприятности...

— Това е вярно — кимна Бъртрам.

— Я ми кажи нещо друго — извърна се да го погледне Зигфрид. — Добре, животните използват огъня... Но как го добиват?

Благодарение на мълниите?

— Не съм сигурен — въздъхна Бъртрам. — Може би от мълниите... Но не бива да забравяме и друго — по време на монтажа на моста те успяха да откраднат известно количество инструменти, въжета и други неща... На никой не му мина през ум, че са способни на подобно нещо, още повече, че всичко беше подредено в сандъци. Но покрай споменатите вещи те спокойно биха могли да задигнат и известно количество кибрит, макар че нямам представа как биха открили начин да го използват...

— Хрумна ми нещо — промърмори Зигфрид. — Защо не кажем на Кевин и жените, че миналата седмица на острова е работила наша бригада? Проправяли са пътеки, или нещо подобно... А ние сме разбрали, че именно те са палили и огньовете...

— Отлична идея! — възкликна Бъртрам. — Тя е напълно правдоподобна, още повече, че ние действително обсъждахме идеята да изградим мост над Рио Дивизо!

— Трябваше да се сетим по-рано! — недоволно поклати глава Зигфрид.

Под светлината на фаровете се появиха първите сгради на Животинския център.

— Къде да паркирам? — попита Зигфрид.

— Пред входа — сви рамене Бъртрам. — Чакай ме в колата, ще се забавя само минута.

Зигфрид свали крака си от педала на газта и започна да спира.

— По дяволите! — изведнъж извика Бъртрам.

— Какво има?

— В кабинета ми свети!

— Това тук ми изглежда обещаващо — промърмори Кандис и измъкна от кантонерката една папка от дебел картон, стегната с ластик. Върху етикета в дясната ѝ част беше написано

ИЗЛА ФРАНЧЕСКА.

Мелани бутна обратно чекмеджето, в което ровеше, и побърза да се приближи. Кевин стори същото откъм външния кабинет.

Кандис разпъна ластика и разтвори папката. Съдържанието ѝ се изсипа върху близката масичка — схеми на електронно оборудване,

компютърни разпечатки, много карти. Върху един издут плик се мъдреше надпис МОСТ СТИВЪНСЪН.

— Ето това, което ни трябва — рече Кандис и измъкна от плика връзка, съдържаща пет еднакви ключа.

— Отлично — кимна Мелани, взе връзката и започна да вади единия от ключовете.

Кевин се наведе и вдигна една доста подробна контурна карта. Понечи да я разгърне, но в същия момент някаква потрепваща светлина привлече вниманието му. Пристъпи към прозореца и надникна през полуспуснатите щори.

— Колата на Зигфрид! — дрезгаво извика той.

— Бързо! Да приберем всичко обратно в папката! — Мелани и Кандис се справиха за броени секунди. Папката беше затворена и върната на мястото ѝ. Затръшването на кантонерката почти съвпадна с тропота на отворената входна врата долу. — Оттук! — напрегнато прошепна Мелани и посочи вратата зад писалището на Бъртрам. Хукнаха натам. Кевин затвори в момента, в който щракна вратата на външния офис.

Озоваха се в един от кабинетите за преглед на Бъртрам. Стените бяха облицовани с бели плочки, а в средата имаше масивна метална маса. И тук прозорците бяха със спуснати щори. Светлината обаче беше достатъчна и групата се устреми към вратата в дъното. За нещастие Кевин закачи с крак някакъв триножник от неръждаема стомана, който подскочи и се блъсна в крака на масата. Разнесе се силен звън. Мелани реагира като отвори вратата и хукна надолу по стълбите. Кандис я последва. В момента, в който Кевин прескочи прага и последва двете жени, вратата на кабинета рязко се отвори. Той така и не разбра дали са го забелязали или не.

Хукнаха надолу с максимална бързина. Мелани се огледа, прекоси площадката с широка крачка и отвори вратата, която водеше към приземието. В същия момент по стъпалата над главите им се разтредоха от тежки стъпки.

В мазето цареше непрогледен мрак, с изключение на един малък светъл правоъгълник в дъното. Хванати един за друг, тримата предпазливо се насочиха натам. Оказа се, че това е вратата на противопожарен изход, около рамката на която се процеждаше синкава

лунна светлина. Мелани се засуети за момент, после откри процепа и тикна картата си в него.

Коридорът отвъд металната врата се оказа ярко осветен и те се понесоха с пълна скорост. Миг по-късно Мелани намали ход и отвори вратата вдясно от себе си. На металната табелка пишеше ПАТОЛОГИЯ.

— Бързо вътре! — дрезгаво заповяда тя. Спътниците ѝ безмълвно се подчиниха, тя затвори след тях и сложи тежкото резе.

Озоваха се в предверието на две отделни зали за аутопсия. Край една от стените блестяха безупречно чисти умивалници, срещу тях имаше две бюра и тежка изолирана врата, от която очевидно се влизаше в хладилните камери.

— Защо се навряхме тук? — попита с паника в гласа Кевин. — Попаднахме в капан!

— Не е точно така — отвърна задъхано Мелани и им направи знак да я последват. За огромна изненада на Кевин, малката ниша зад ъгъла се оказа асансьорна шахта. Мелани натисна бутона за повикване и нетърпеливо забарабани с пръсти по металната врата. Машинарията тихо забуча, лампичката над вратата показваше, че кабината се намира на третия етаж.

— Хайде, по-бързо! — примоли се Мелани. Асансьорът беше товарен и затова пълзеше едва-едва. В момента, в който светна индикаторът за втория етаж, металната врата на патологията се разтърси от тежки удари.

— Всеки момент ще бъдат тук! — панически извика Кевин. — Няма ли друг изход?

— Само асансьора — поклати глава Мелани. — Трябва да се скрием!

— Какво ще кажете за камерата? — подхвърли Кандис.

Нямаше време за колебание. Кевин стигна пръв и дръпна тежката врата. Обви ги мъгла от скреж. Пропусна жените пред себе си и побърза да затвори.

Помещението беше около седем-осем квадратни метра, с метални лавици покрай стените. Някои от тях бяха заети от замръзналите трупове на мъртви примати. Най-внушително беше тялото на огромна сребриста горила, заело цялата средна лавица.

Осветлението идваше от голи крушки на тавана, оградени с предпазни решетки.

Тримата се втурнаха към стелажа в средата на камерата и приклегнаха зад него. От устата им излитаха облаци заскрежена пара. Студеният въздух миришеше на амоняк. Дебелата изолация на камерата не допускаше никакви външни шумове, включително свистенето на товарния асансьор. После ключалката на вратата остро изщрака. Кевин затвори очи. Няколко секунди по-късно вдигна глава и предпазливо надникна над трупа на горилата. Очакваше да види злобната физиономия на Зигфрид, но вместо нея на прага се появиха двама мъже в бели престилки, които носеха едно мъртво шимпанзе. Без да кажат нито дума, те оставиха трупа на рафта до вратата и побързаха да излязат. От гърдите на Кевин излетя въздишка на облекчение.

— Това е най-тежкия ден в живота ми — промърмори на Мелани той.

— Който още не е приключил, защото трябва да се измъкнем оттук — отбеляза тя. — Добре, че открихме това, което ни трябва... — В отворената й длан проблесна никелираният ключ.

Кевин сведе очи към собствената си ръка и с изненада установи, че продължава да стиска контурната карта на Изла Франческа, която беше открил в папката на Бъртрам.

Бъртрам щракна осветлението и започна да се изкачва по стълбището. Влезе в педиатрията и попита дали някой не е минал оттам току-що. Отговориха му отрицателно. Върна се обратно и щракна лампите в кабинета за преглед. На отсрещния праг се появи Зигфрид.

— Е? — въпросително го изгледа той.

— Не знам дали някой е бил тук — промърмори Бъртрам и сведе поглед към никелираното кошче за боклук, изправено до крака на масата. — Никой ли не видя?

— Не — въздъхна той. — Може би чистачките са забравили да изгасят осветлението в кабинета...

— Всичко това усилва безпокойството ми за онези ключове — отбеляза Зигфрид. Бъртрам кимна, протегна крак и изправи наклоненото кошче. После изгаси лампите и последва Зигфрид в кабинета.

Насочи се към металната канонерка, издърпа най-горното чекмедже и извади папката с надпис ИЗЛА ФРАНЧЕСКА.

— Какво има? — забеляза колебанието му Зигфрид.

Бъртрам нерешително поклати глава. По принцип беше подреден човек и безразборно разхвърляните документи в папката го накараха да се учуди. Но когато пръстите му напипаха металната халка с ключовете, от гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 5 МАРТ 1997 Г. 18.45 Ч.

— Проклетата работа! — възкликна Джак и се дръпна от окуляра на микроскопа. През последния половин час не беше вдигнал глава от пробата, въпреки опитите на Чет да го разсее.

— Радвам се, че се забавляваш — обади се колегата му. Беше готов да си тръгва, куфарчето вече се поклащаше в ръката му.

— Всичко около този случай е шибано — промърмори с досада Джак и едва тогава забеляза, че Чет вече е облякъл палтото си. — Ама ти да не си тръгваш?

— През последния четвърт час се опитвам да ти кажа довиждане — кимна Чет.

— Я първо хвърли едно око — примоли се Джак и се дръпна да му направи място пред микроскопа.

Чет се поколеба и хвърли поглед на часовника си. В седем трябваше да бъде на тренировка по аеробика, главно защото беше хвърлил око на едно момиче от групата. Проблемът беше там, че момичето беше в далеч по-добра форма от него и след упражненията той се чувстваше прекалено изтощен, за да й направи конкретно предложение.

— Хайде, приятелче — подкани го Джак. — Дай си златното мнение...

Чет остави куфарчето си на пода и се надвеси над микроскопа. В отсъствието на каквито и да било предварителни разяснения от Джак, той преди всичко трябваше да определи за каква тъкан става въпрос.

— Аха, значи все още разглеждаш замразената проба от онзи черен дроб — рече минута по-късно той.

— Цял следобед се забавлявам с нея — кимна Джак.

— А защо не изчакаш резултатите от фиксираните проби? Тези замразени тъкани предлагат твърде много ограничения...

— Защото още не са готови — въздъхна Джак. — Помолих Морийн да ги обработи по спешност, а междувременно си играя с тази замразена секция. Какво мислиш за онази зона под стрелката?

Чет нагласи окуляра. Проблемът при тези замразени секции беше там, че те обикновено са твърде дебели и клетъчната им структура се вижда трудно.

— Бих казал гранулома — каза най-сетне той. На клетъчно равнище под гранулома се разбираше вътрешно-клетъчно възпаление с характерните му признаци.

— И аз така си помислих — кимна Джак. — Сега се прехвърли в дясната част на секцията... Ще видиш част от повърхността на дроба. Какво ти прави впечатление?

Чет неохотно се подчини. Беше убеден, че ако закъснее за аеробиката, ще се наложи да чака следващия път. Инструкторът се радваше на широка популярност и свободните места в групата се запълваха светкавично.

— Виждам нещо, което ми прилича на голяма набраздена киста — обяви той. — Позната ли ти е?

— Не мога да кажа — поклати глава Чет. — Всъщност, изглежда ми доста странно...

— Добре казано — одобрително кимна Джак. — А сега искам да ти задам един въпрос...

Чет отмести очи от окуляра и ги спря върху лицето на колегата си. Изпъкналото му чело беше покрито с недоумяващи бръчки.

— Не ти ли се струва, че този черен дроб е бил трансплантиран съвсем наскоро?

— О, не! — вдигна ръце Чет. — Бих казал, че става въпрос по-скоро за остър възпалителен процес, а не за гранулома... Особено при наличието на киста с хлътнала повърхност...

— Благодаря ти — въздъхна Джак. — Бях започнал да се съмнявам в преценките си. С удоволствие чувам, че твоите заключения са абсолютно идентични с моите...

— Чук, чук! — обади се един глас зад тях.

Двамата патолози се обърнаха едновременно. На прага се беше изправил Тед Линч, директор на ДНК-лабораторията. Беше едър мъж, почти от категорията на Калвин Уошингтън, някогашен защитник в отбора по бейзбол на Принстънския университет.

— Нося ти резултатите, Джак — рече той. — Опасявам се, че не са такива, каквито очакваш... Затова реших да ти ги съобщя лично. Ти подозираше чернодробна трансплантация, но тестът ДК-алфа

категорично доказва, че става въпрос за собствена тъкан на пациента. Дробът си е негов...

Джак тежко въздъхна и вдигна ръце:

— Предавам се!

— Имаше известен шанс да се окаже трансплантация — продължи с обясненията Тед. — В поредицата ДК-алфа съществуват двадесет и един възможни генотипа, а тестът по принцип пропуска около 7% от тях. За да бъда сигурен, аз го допълних с анализ на кръвните групи А, Б и О в Хромозома 9. И тук съвпадението беше перфектно. Комбинирайки тези резултати бих казал, че шансовете за чужд черен дроб са наистина минимални.

— Съкрушен съм! — изстена Джак и пусна разперените си ръце право върху главата. — А бях толкова сигурен! Дори позвъних на един приятел-хирург и го попитах има ли други причини за шевове по *vena сава*, хепатичната артерия и биларната система. Той беше категоричен: такива причини няма, без съмнение става въпрос за трансплантация!

— Какво да ти кажа... — проточи Тед. — Стана ми толкова мъчно за теб, че почти бяха решил да фалшифицирам резултатите... — Засмя се и отскочи назад, за да избегне финтовото движение на Джак, насочено към корема му.

Телефонът рязко иззвъня. Джак направи знак на Тед да почака и вдигна слушалката.

— Какво? — грубо попита той.

— Мен ме няма — подвикна Чет, плъзна се покрай Тед и се насочи към вратата.

Джак слушаше напрегнато. Досадата по лицето му бавно се смени с интерес. Кимна на няколко пъти, после прикри мембраната с длан и се извърна към Тед:

— Почакай само минутка! — После махна ръката си и каза: — Да, разбира се. След като ЦООН препоръчва Европа, сигурно ще опитаме и там... — Погледна стенния часовник и добави: — Вярно, че там сега е нощ, но все пак опитай... Остави слушалката и поясни:

— Беше Барт Арнолд... Накарах го да впрегне целия криминологичен отдел за издирване на скорошна чернодробна трансплантация...

— Какво е ЦООН? — попита Тед.

— Център за обмен на органи към ООН — поясни Джак.

— И какво?

— Нищо — поклати глава Джак. — Барт провери дори клиниките, които извършват подобни трансплантации...

— Може би наистина не е трансплантация — рече Тед. — Двамата теста, на които подложих пробата, са почти стопроцентови. Няма начин да покажат случайна съвместимост.

— Аз продължавам да съм убеден, че е именно трансплантация — тръсна глава Джак. — Какъв е смисълът да изрежеш един черен дроб, само за да го поставиш обратно?

— Сигурен си, така ли?

— Абсолютно!

— Изглежда този случай се радва на изключителното ти внимание — отбеляза Тед.

Джак издаде къс, презрителен смях.

— Обещах си да разреша тази загадка, независимо какво ще ми струва — поясни той. — Ако не успея, ще престана да се уважавам. Трансплантациите на черен дроб не са чак толкова много... Искам да кажа, че ако се проваля сега, спокойно мога да забравя всичко научено...

— Ясно — въздъхна Тед. — Ще ти кажа какво мисля да направя... Ще прибягна до теста с полимаркер, който се използва за сравнение на отделни зони от хромозомите 4, 6, 7, 11 и 19. Случайната съвместимост при него е едно на милиард. А за собствено успокоение ще повторя ДК-алфа теста, както върху чернодробната проба, така и върху останалите вътрешни органи на пациента. Искам да бъда напълно сигурен, че не става въпрос за случайна съвместимост...

— Ще ти бъда безкрайно задължен — трогнато промърмори Джак.

— Мисля да започна веднага — добави Тед. — Така резултатите ще станат известни още утре.

— Ей, на това му се вика приятел! — усмихна се Джак и протегна ръка с дланта нагоре.

Тед шумно я плесна със своята.

След като Тед си тръгна, Джак отново включи осветлението на микроскопа. Имаше чувството, че замразената проба под окуляра му се подиграва като непрекъснато му предлага нови и странни детайли. Беше я изследвал толкова дълго, че очите го боляха.

Облегна се назад и огледа недовършените заключения, пръснати на купчини върху бюрото. И при най-консервативна оценка бройката им положително беше някъде около тридесет. Това беше доста повече от обикновено. Писмената дейност съвсем не беше силната му страна, а когато се изправеше пред някой труден за разрешаване случай, лавината от папки буквално заплашваше да го погълне.

От устата му излетя сподавена ругатня. После се оттласна от бюрото и свали пилотското си яке от пирона на вратата. Достатъчно, рече си той. Сега ми трябва едно хубавичко физическо натоварване, което изключва всякаква мисъл. Точно това, което предлагаше кварталната баскетболна площадка...

От моста „Джордж Вашингтон“ се разкриваше наистина великолепна гледка към панорамата на Ню Йорк. Франко Понти час по час извърщаше глава, за да ѝ се наслади и все не успяваше. По това време на денонощието трафикът беше изключително тежък. Франко беше зад волана на един краден форд, с който се придвижваше по посока на Енгълвуд, Ню Джърси. До него седеше Анджели Фачоло, вперил равнодушен поглед пред себе си. И двамата бяха с ръкавици.

— Погледни наляво — не се стърпя Франко. — Каква гледка! Всичките тези светлини са невероятни! Вижда се целият кипящ от живот остров, чак до Статуята на свободата!

— Виждал съм го — мрачно из боботи Анджели.

— Какво ти става? — извърна се да го погледне Франко. — Държиш се така, сякаш са ти изяли десерта!

— Не ми харесва тая работа! — избухна Анджели. — Същото стана, когато Черино превъртя и заповяда на мен и Тони Руджеро да прекосим целия шибан град с подобно поръчение! Мисля, че ние трябва да изпълняваме обичайните си задачи, да се срещаме и работим с обичайните хора!

— Вيني Доминик не е Поли Черино — поклати глава Франко. — Пък и какво лошо има да изкараме малко допълнително мангизи?

— Срецу мангизите нямам нищо против — кимна Анджели. — Но рискът не ми харесва...

— Какви ги дрънкаш? — отново го изгледа Франко. — Ние сме професионалисти и не се излагаме на риск...

— Но неочаквани неща винаги стават — държеше на своето Анджели. — Както и сега...

Франко хвърли поглед към грубия профил на спътника си, очертан смътно на слабата светлина, която хвърляше арматурното табло.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид тая проклета Лори Монтгомъри, от която тръпки ме побиват! — изръмжа Анджело. — Ние с Тони вече направихме един безуспешен опит да ѝ видим сметката. Сякаш Господ я закриляше!

Франко неволно се разсмя.

— „Проклетата“ Лори Монтгомъри трябва да се гордее, че кара известна личност като теб да я побиват тръпки! — рече той.

— Не виждам нищо смешно! — изръмжа Анджело.

— Не се сърди — рече успокоително Франко. — А и тя няма нищо общо със сегашната ни задача...

— Има — възрази Анджело. — Казала пред Вини Амендола, че на всяка цена ще открие как е изчезнал трупът на Франкони. След което добавила, че предизвикателството е лично...

— А защо не си зададеш въпроса как ще го стори на практика? — попита Франко. — Освен това мръсната работа беше свършена от Фреди Капузо и Ричи Хърнс... Според мен се притесняваш напразно.

— Не познаваш тази жена! — мрачно поклати глава Анджело. — Нямах представа с каква упорита кучка си имаме работа!

— Е, хубаво — капитулира Франко. — След като не искаш да прогониш тази муха от главата си, аз какво да направя?

Прекосяха средата на моста и навлязоха в Ню Джърси. Франко ловко смени платната, шмугна се вдясно и пое по междуцатската магистрала „Палисейдс“. Анджело продължаваше да пази мрачно мълчание и той протегна ръка да включи радиото. След като си поигра с бутоните, най-сетне попадна на станция, която пускаше „стари, но готини“ хитове. Увеличи звука и започна да пее „Сладка Керълайн“ заедно с Нийл Даймънд.

При втория припев Анджело се наведе напред и изключи радиото.

— Печелиш — избоботи той. — Обещавам да си оправя настроението, но само ако спреш да пееш!

— Не ти ли харесва песента? — обидено го погледна Франко. — За мен тя е наситена със сладки спомени... — Млясна с устни и

замечтано добави: — Напомня ми за Мария Проволоне, беше страхотно гадже!

— Добре де, хубава е — засмя се Анджели. Беше му приятно да работи с Франко Понти, един безспорен професионалист. Особено високо ценеше чувството му за хумор, вероятно, защото сам беше напълно лишен от него.

Франко напусна магистралата и пое по авеню „Палисейд“, след това прекоси Шосе 9W и започна да се спуска по продължителния наклон към Енгълуд, Ню Джърси. Сградите от двете страни на пътя бяха тежки и солидни, нямаха нищо общо с леките крайпътни заведения и складове, покрай които се движеха преди малко.

— Картата и адреса са ти подръка, нали? — попита Франко.

— Ето ги тук — отвърна Анджели, включи лампичката под огледалцето за обратно виждане и разстла картата върху таблото. — Търсим Овърлук Плейс, което трябва да е някъде вдясно...

Скоро откриха Овърлук Плейс и бавно пое по изпълнена със завои улица, разделена на три платна. Добре поддържаните тревни площи пред скъпите резиденции изглеждаха съвършени — като игрищата за голф, които показваха по рекламите.

— Представяш ли си да живееш на такова място? — попита Франко докато въртеше глава в двете посоки на пътя. — По дяволите, аз сигурно ще се изгубя из тези ливади преди да намеря улицата!

— Не ми харесва, защото е прекалено спокойно! — изръмжа Анджели, — Тук ще стърчим като дебел и мазен среден пръст!

— Я стига с твоите притеснения! — срязва го партньорът му. — На този етап правим малко проучване, нищо повече. Кой номер търсим?

Анджели направи справка с листчето в ръцете си.

— Овърлук Плейс номер осем...

— Трябва да е вляво — отбеляза Франко. — Току-щр отминахме номер 12...

Няколко секунди по-късно колата намали скоростта и спря вдясно от пътя. Двамата пътници в нея извърнаха очи към извитата алея с фенери от ковано желязо от двете страни, която водеше към солидна къща в стил „Тюдор“, разположена сред великолепни борове. Повечето от прозорците светеха, а ливадата наоколо беше с размерите на футболно игрище.

— Цял замък! — възкликна Анджело.

— Не бих казал, че очаквах именно това — кимна в знак на съгласие Франко.

— Какво ще правим сега? — попита Анджело. — Не можем да останем тук. Откакто отбихме от главния път, не сме срещнали нито една кола!

Франко включи на скорост. Анджело беше прав. Забавят ли се още малко тук, несъмнено ще привлекат вниманието и някой ще се обади в полицията. Вече бяха минали покрай един от глупавите знаци, на които пишеше КВАРТАЛНА ОХРАНА, а зад него се мяркаха типове, облечени в дълги дъждобрани, под които положително криеха по някоя карабина...

— Дай да видим какво можем да разберем за онова 16-годишно пиленце — промърмори Анджело. — Къде ходи на училище, по какво си пада, кои са приятелчетата й... Но до къщата няма да припарваме в никакъв случай!

Франко изсумтя в знак на съгласие. В момента, в който се готвеше да натисне газта, пред къщата се появи някаква фигура. Бяха прекалено далеч, за да се разбере дали принадлежи на мъж или на жена.

— Някой излезе — рече той.

— Забелязах — кимна Анджело.

Фигурата се спусна по каменните стъпала и пое по алеята.

— Доста е дебела — отбеляза Франко.

— И води куче — добави Анджело.

— Пресвета Дево! — възкликна миг по-късно Франко. — Та това е момичето!

— Не вярвам — поклати глава Анджело. — Никога не става толкова лесно... Наистина ли мислиш, че това е Синди Карлсън?

Замълчаха и смутено гледаха как момичето бавно се приближава към тях, сякаш беше решило да ги поздрави. Пред него подтичваше малък пудел с шоколадова козина и вирната нагоре опашчица с топка накрая.

— Какво ще правим? — попита Франко. Не очакваше отговор на въпроса си, а просто разсъждаваше на глас.

— Да пробваме номера с полицията — подхвърли Анджело. — При него грешка няма...

— Добра идея — кимна Франко и протегна длан:

— Я дай оная полицейска значка от Озоун Парк...

Анджело бръкна в горното джобче на елегантното си сако „Бриони“ и извади значката, скрита в плоско кожено калъфче.

— Ти оставаш в колата — рече Франко. — Няма смисъл да я плашим с бандитската ти мутра.

— Благодаря за комплимента — мрачно изръмжа Анджело. Той беше изключително придирчив към външния си вид и хвърляше щури пари за дрехи, в напразен опит да компенсира недостатъците на лицето си. А те никак не бяха малко: неравни дупки от дребна шарка, прекарана като дете, тежка форма на акне като пубертет, плюс изгаряния трета степен, получени в резултат на една експлозия преди пет години. По ирония на съдбата тази експлозия стана благодарение на Лори Монтгомъри...

— Не бъди толкова чувствителен, де — ухили се Франко и го шляпна по темето. — Знаеш, че всички те обичаме, въпреки външния ти вид на герой от филм на ужасите!

Анджело мълчаливо отмести ръката му. Само двама души на този свят имаха право да говорят на тема външния му вид: Франко и шефът, Вини Доминик... Но дори и те трябваше да внимават.

Момичето беше на няколко крачки от уличното платно. Беше облечено в розово скиорско яке, което я правеше да изглежда още по-дебела. Лицето ѝ беше доста подпухнало, с ясно видими следи от акне. Косата ѝ беше права, разделена на път точно в средата.

— Случайно да ти прилича на Мария Проволоне? — хапливо подхвърли Анджело.

— Много смешно — промърмори Франко и слезе от колата.

— Извинете — извика възможно най-любезно той. Гласът му прозвуча като скърцане на трион, вероятно, защото пушеше още от осемгодишна възраст. — Случайно да сте известната Синди Карлсън?

— Кой се интересува? — попита момичето и спря на няколко крачки от уличното платно. Кучето вдигна крак край един от стълбовете на портала.

— Ние сме от полицията — отвърна Франко и вдигна значката така, че осветлението от уличната лампа да попадне върху лакираната ѝ повърхност. — Разследваме поведението на няколко от местните момчета и вярваме, че вие можете да ни помогнете...

— Така ли? — недоверчиво го изгледа Синди.

— Абсолютно — кимна Франко. — Бихте ли се приближили, за да поговорите с колегата ми?

Синди огледа улицата в двете посоки, въпреки че през последните пет минути не беше минала нито една кола. После дръпна каишката на кученцето и прекоси платното.

Франко направи крачка встрани, давайки ѝ възможност да се наведе над страничното стъкло от страната на Анджело. След това хвана главата ѝ и с рязко движение я блъсна в колата. Синди издаде сподавен писък, но Анджело беше готов и бързо я укроти. Тежката му длан легна върху устата ѝ. В същото време Франко издърпа каишката от ръцете ѝ, ритникът му отпрати пуделчето на няколко метра встрани. После скочи зад волана, включи на скорост и рязко потегли.

Лори беше приятно изненадана от себе си. След получаването на видеозаписа с убийството на Франкони, тя се залови с писмена работа и дълго не вдигна глава. В резултат купчината с приключени аутопсии в десния край на бюрото придоби внушителни размери. Придърпа табличката с последните хистологични проби и продължи работа. Този случай също щеше да бъде приключен в рекорден срок. Наведе се над микроскопа, но в същия миг някой почука по рамката на отворената врата.

— Още ли си тук? — попита Лу Солдано и тежко се отпусна на стола пред бюрото. Изобщо не направи опит да свали палтото и шапката си, която беше тикната към тила.

Лори погледна часовника си и направи гримаса.

— Господи! Изобщо не допусках, че е станало толкова късно!

— Направих опит да те открия у дома докато се влачех сред трафика на моста Куинсбъроу — рече Лу. — След което реших да се отбия тук, тъй като подозирах, че продължаваш да бачкаш... И наистина се оказах прав! Мисля, че прекаляваш, Лори...

— Кой ми го казва? — иронично го изгледа тя. — Я иди да се погледнеш в огледалото! От колко време не си спал като хората? Нямам предвид кратките дремки на бюрото...

— Дай да говорим за по-приятни неща — направи гримаса Лу. — Какво ще кажеш да похапнем някъде? Ще отскоча до службата да направя една спешна диктовка и след около час съм готов... Децата са

при леля си, Бог да я благослови. Предлагам да вземем по една хубава голяма порция, спагети...

— Сигурен ли си, че наистина ти се излиза? — огледа го изпитателно Лори. Под очите му имаше черни торбички, а четината на брадата му положително беше на повече от два дни.

— Трябва да се яде — сви рамене Лу. — Още дълго ли ще работиш?

— Това е последният ми случай. Ще ми отнеме около половин час...

— Но и ти трябва да ядеш, нали?

— Нещо ново по случая Франкони? — смени темата Лори.

— Нищо — въздъхна Лу. — Проблемът при тези мафиотски набези е там, че ако не направиш бърз пробив, следите изчезват... За съжаление ние не успяхме да направим бърз пробив.

— Съжалявам — рече Лори.

— Благодаря — кимна Лу. — А ти докъде стигна? Получи ли някаква представа как е изчезнал трупът на Франкони?

— И при мен следите изчезват бързо — отвърна с въздишка Лори. — На всичкото отгоре Калвин здравата ме смъмри, защото съм разпитвала човек от нощния персонал без позволение. А аз само си поговорих с него... За съжаление имам чувството, че управата иска час по-скоро да забрави този инцидент.

— Значи Джак е бил прав като настояваше да се откажеш — подхвърли Лу.

— Предполагам — сви рамене Лори. — Но ти не му го казвай, моля те!

— Бих искал и комисарят да забрави за проклетия инцидент — въздъхна Лу. — В противен случай рискувам да ме понижат...

— По едно време ми хрумна нещо — погледна го Лори. — Една от двете погребални агенции, които са изнесли труповете в нощта на изчезването, се казва „Сполето“, от Озоун Парк. Името ѝ ми се стори познато. След това си спомних за случая Черино. Именно в тази агенция беше извършено едно от най-отвратителните убийства, свързани с него. Ликвидираха един млад гангстер, почти момче... Как мислиш, дали е случайно, че точно тази агенция идва да прибере труп в нощта, в която изчезва тялото на Франкони?

— Случайно е и ще ти кажа защо — кимна Лу. — Познавам тази погребална агенция още от времето, когато работех в Куинс по проблемите на организираната престъпност. Тя действително е свързана с криминалния контингент на Ню Йорк, благодарение на някакъв брак... Но с фамилията Лучия, а не с Вакаро, които ликвидираха Франкони.

— Ясно — кимна Лори.

— Хей, това не означава, че не се възхищавам на паметта ти — усмихна се Лу. — Аз самият никога не бих направил подобна връзка. Но както и да е. Какво става с предложението ми за вечеря?

— Като те гледам на какво приличаш, май ще е по-добре да дойдеш у дома — рече Лори. — Там ще ти забъркам едни спагети, искаш ли?

Лу и Лори бяха стари приятели. Преди пет години работиха заедно по аферата Черино, след което между тях се зароди и романтична връзка, която не тръгна добре и беше прекратена по взаимно съгласие. Но приятелството им остана. Освен по служебни въпроси се виждаха и навън, главно за да хапнат някъде заедно.

— Наистина ли? — светна лицето на Лу. Идеята да се изпъне на удобния диван в апартамента на Лори му се стори безкрайно привлекателна.

— Наистина — кимна младата жена. — Предпочитам този вариант, защото в хладилника си имам готов сос и доста салата.

— Прекрасно! — ухили се Лу. — Ще ти звънна в момента, в който тръгна от управлението. А по пътя ще взема едно шише кианти...

— Много добре — кимна Лори.

Няколко минути по-късно Лу си тръгна и тя отново се наведе над микроскопа. Но само, за да установи, че концентрацията ѝ се беше стопила. Виновен за това беше разговорът за Франкони, а и умората цял ден да се вира в проклетия микроскоп. Облегна се назад, разтърка очи.

— По дяволите!

Вдигна глава и закова поглед в напукания таван. Колкото пъти си задаваше въпроса как е изчезнало тялото на Франкони, толкова пъти я обземаше мъчителната агония. Изпитваше чувство на вина, че не може да помогне на Лу.

Стана, щракна куфарчето си и грабна палтото от закачалката. Но вместо да напусне сградата на Съдебна медицина, отново се спусна в моргата. От известно време насам в главата ѝ се въртеше един натрапчив въпрос, който беше пропуснала да зададе на Марвин Флечър — другият нощен служител в приемното.

Завари го приведен над бюрото, зает да попълва купчина формуляри за предстоящи извозвания на мъртъвци. Марвин беше един от любимите ѝ помощници. Именно той беше дневна смяна когато стана трагичното убийство на Брус Помовски, пряко свързано с аферата Черино. Веднага след това го прехвърлиха в нощните екипи, което си беше чиста проба повишение, тъй като нощният дежурен има далеч повече отговорности.

— Хей, Лори, какво става? — вдигна глава Марвин. Беше хубав афро-американец, с невероятно гладка кожа, която буквално блестеше под светлината на луминесцентните лампи. Побъбриха малко, размениха си последните клюки, след което Лори премина към същността на визитата си.

— Ще те питам нещо, Марвин — рече тя. — Но предварително те предупреждавам, че няма смисъл да заемаш защитна позиция... — Неволно си спомни реакцията на Майк Пасано, никак не ѝ се щеше Марвин да получи още едно оплакване...

— Казвай — рече Марвин.

— Става въпрос за Франкони — въздъхна Лори. — Въпросът ми е защо не си го снимал на рентгена?

— Какви ги дрънкаш? — учудено я изгледа чернокожият мъж.

— Много добре чу — твърдо издържа на погледа му Лори. — В папката липсваха рентгенови снимки, а в архивата нямаше филм... Това го установих още преди изчезването на трупа.

— Но аз му направих снимки! — изгледа я обидено Марвин. — Никога не пропускам подобно нещо, освен ако някой от лекарите не ми нареди друго!

— Тогава къде са снимките, къде е филмчето?

— Нямам представа за снимките, а филмчето изпратих на доктор Бингъм.

— На Бингъм ли? — учуди се Лори. Всъщност, в това няма нищо странно, призна пред себе си тя. Особено, ако се вземе предвид факта, че именно Бингъм щеше да прави аутопсията...

— Той ми нареди да го изпратя в кабинета му — кимна Марвин.
— Нима трябваше да кажа на шефа, че това е забранено? Знаеш, че не става...

— Прав си — разсеяно кимна Лори. Все още не успяваше да се пребори с изненадата. Оказа се, че има рентгенови снимки на Франкони! Естествено, те не струваха кой знае какво при липсата на тялото, но тя се запита защо никой не я беше уведомил за съществуването им. После изведнъж си даде сметка, че не беше виждала Бингъм от деня, в който изчезна тялото. — Хей, радвам се, че си побъбрихме — излезе от унеса си тя. — Извинявай, че допуснах немарливост от твоя страна.

— Няма нищо — усмихна се Марвин.

Лори се обърна към изхода, после изведнъж спря. Спомни си за погребална агенция „Сполето“ и импулсивно попита Марвин какво знае за нея.

— Нищо особено — сви рамене младежът. — Познавам ги по име, но никога не съм бил там...

— А какви са хората, които идват да си прибират мъртъвците?

— Нормални — отново сви рамене Марвин. — Виждал съм ги съвсем бегло... Не знам какво да ти отговоря.

— Въпросът ми беше глупав — кимна Лори. — Извинявай, че изобщо ти го зададох...

Напусна сградата през товарната рампа и излезе на Тридесета улица. Продължаваше да е твърдо убедена, че нещата около случая Франкони са се развивали твърде странно.

Излезе на Първо авеню и пое в южна посока, после изведнъж се спря. Идеята да посети погребална агенция „Сполето“ ѝ се стори страхотна. Колебанието ѝ продължи само секунда, после стъпи на бордюра и вдигна ръка пред едно свободно такси.

— Накъде, госпожо? — попита шофьорът. На табелката върху арматурното табло беше изписано името му: Майкъл Нойман.

— Знаете ли къде се намира Озоун Парк? — попита Лори.

— Разбира се, в Куинс — отвърна Майкъл. Беше възрастен човек, прехвърлил шейсетте. Седалката му беше доста странна — дебело парче стиропор, покрито с кърпа. За облегалка му служеха няколко извити дъски.

— За колко време можем да стигнем там? Реши да се откаже в случай, че пътуването трае прекалено дълго. Майкъл прехапа устни и започна да пресмята наум.

— Няма да е дълго — рече най-сетне той. — Сега движението е слабо. Направо за нула време дойдох тук чак от летище Кенеди...

— Тогава да вървим — кимна Лори.

Майкъл спази обещанието си и пътуването наистина беше кратко, особено след като излязоха на магистралата Ван Уик. През това време Лори успя да научи, че Майкъл кара такси повече от тридесет години. Разсъжденията му бяха уравновесени и логични, а от начина, по който говореше, се излъчваше някаква бащинска топлина.

— Случайно да знаете къде се намира Голд роуд? — попита по едно време Лори, спомнила си изведнъж точния адрес на погребална агенция „Сполето“, която беше прочела в указателя. Беше доволна, че е попаднала на опитен шофьор, който без съмнение щеше да знае как да се оправи.

— Голд роуд — повтори Майкъл. — Че как да не го знам — той е продължение на Осемдесет и осма. Някаква къща ли търсите?

— Погребална агенция „Сполето“ — отвърна Лори.

— За нула време сме там! — обеща старецът и натисна газта. Лори се облегна назад и разсеяно се заслуша в приказките на бърбивия Майкъл. За момента късметът беше на нейна страна. Внезапното ѝ решение да посети „Сполето“ се дължеше на недоверието на Джак. Агенцията имаше връзки с мафията, макар и с друга фамилия — както твърдеше Лу. А за нея това беше достатъчно основание за подозрения.

Верен на думата си, Майкъл скоро натисна спирачките. Колата спря пред триетажна дървена постройка, сгушена между два високи тухлени блока. Високи колони в старогръцки стил крепяха предната част на покрива, под който се простираше просторна веранда. На добре подстриганата ливада беше забита осветена табела с надпис: **ПОГРЕБАЛНА АГЕНЦИЯ „СПОЛЕТО“ — СЕМЕЕН БИЗНЕС В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДВЕ ПОКОЛЕНИЯ.**

Въпреки късния час, агенцията работеше. Всички прозорци бяха осветени, а на верандата се беше събрала малка групичка пушачи. През френските прозорци на първия етаж се виждаха и немалко хора в приемната.

Лори докосна рамото на Майкъл в момента, в който той се готвеше да спре апарата.

— Имате ли нещо против да ме изчакате? — попита тя. — Няма да се бавя дълго, а тук едва ли ще намеря такси, което да ме върне обратно...

— Разбира се, госпожо — кимна Майкъл. — Няма проблем.

— Може ли да оставя куфарчето си при вас? В него няма нищо ценно...

— И да имаше, пак щеше да бъде в пълна безопасност — обяви с достойнство старецът.

Лори слезе и нервно закрачи към главния вход. Като днес си спомняше случаят, който доктор Дик Катценбърг представи на редовното седмично заседание преди около пет години: млад мъж на около двадесет години бил балсамиран жив в погребална агенция „Сполето“, часове след като плиснал в лицето на Поли Черино кофа с киселина за акумулатори.

Лори потръпна, но не намали ход и бързо изкачи стъпалата към верандата. Никога нямаше да се освободи напълно от кошмарната афера Черино.

Пушачите не ѝ обърнаха внимание. Иззад затворената врата долиташе тиха музика на орган. Лори натисна бравата, вратата се отвори.

Музиката беше почти единственото нещо, което нарушаваше тържествената тишина на дома. Дебели килими покриваха паркета, пред главната зала стояха няколко души в официално облекло, които тихо разговаряха помежду си.

Вляво имаше дискретно осветено помещение, в което бяха изложени ковчези и различни погребални атрибути. Вдясно се намираше залата за траурно бдение. В дъното ѝ беше положен ковчег с ложе от свежи цветя, около него бяха насядали опечалените.

— Мога ли да ви помогна? — обади се тих глас зад гърба на Лори.

Слаб и висок мъж със скръбна физиономия незабелязано се беше приближил към нея. Беше горе-долу на нейните години, облечен в черен костюм и бяла риза. Истински пуритански проповедник, рече си Лори.

— Вероятно сте тук, за да отдадете последна почит на Джонатан Дибартоло? — погледна я въпросително мъжът.

— Не — поклати глава Лори. — Исках да се простя с Франк Глийсън...

— Моля? — погледна я с недоумение проповедникът.

Лори повтори името.

Мъжът помълча известно време, после вдигна глава:

— Името ви, моля?

— Доктор Лори Монтгомъри.

— Почакайте за момент, ако обичате — рече онзи и буквално се стопи във вътрешността на къщата.

Лори обходи с поглед лицата на опечалените. Тази разновидност на смъртта познаваше слабо, просто, защото ѝ се беше случвала само веднъж — при смъртта на брат ѝ, починал от свръхдоза наркотик на деветнадесет. Самата тя тогава беше едва на петнадесет. Сътресението беше огромно, още повече, че именно тя беше открила трупа.

— Доктор Монтгомъри, аз съм Антъни Сполето — обади се тих глас зад нея. — Разбрах, че сте тук да почетете паметта на господин Франк Глийсън...

Тия тук стъпват като призраци, рече си Лори, обърна се кимна с глава:

— Точно така.

Мъжът срещу нея също носеше черен костюм, а косата му беше дори по-мазна от гласа му.

— Страхувам се, че това е невъзможно — обяви господин Сполето.

— Днес следобед позвъних и ме увериха, че тялото му е изложено — възрази Лори.

— Точно така — кимна Сполето. — Но това беше следобед. По молба на семейството му, господин Глийсън беше изложен за поклонение само между четири и шест...

— Разбирам — сухо отвърна Лори. В таксито беше измислила този план, просто за да оправдае присъствието си. Сега, след като се оказа, че тялото е изнесено, тя просто не знаеше какво да прави.

— Може би ще ми позволите да се разпиша в траурната книга — подхвърли тя.

— Страхувам се, че и това е невъзможно — рече с прискърбие мазният. — Семейството взе книгата със себе си.

— Е, предполагам, че това е всичко — безпомощно разпери ръце Лори.

— За нещастие — склони глава господин Сполето.

— Знаете ли за кога е насрочено погребението?

— За момента не.

— Благодаря ви.

— За нищо.

Лори излезе навън и скочи в таксито.

— Сега накъде? — обърна се да я погледне Майкъл.

Лори му даде адреса си на Деветнадесета улица и се наведе да хвърли един последен поглед на погребалната агенция. Екскурзията до Озоун Парк се оказа напълно безплодна. Всъщност, наистина ли беше така? Все пак разговаря с господин Сполето достатъчно дълго, за да се увери, че челото му не е мазно. Този човек просто се потеше, въпреки подчертано ниската температура в обредния дом. Лори замислено се почеса по брадичката. Дали това означаваше нещо, или отново е готова да се залови за сламка?

— Приятел ли ви беше? — обади се Майкъл.

— Кой?

— Покойникът...

— Не бих казала — мрачно се усмихна Лори.

— Знам какво имате предвид — погледна я в огледалцето Майкъл. — Днешните отношения между хората са изключително сложни и аз ще ви кажа защо...

Лори кимна с глава и се настани по-удобно, готова за лекцията. Обичаше таксиджиите-философи, а тази вечер беше попаднала на истински Платон.

Когато колата най-сетне спря пред блока, във входа ѝ се мерна една позната фигура. Лу Солдано се беше облегал на пощенските кутии с плетена дамаджанка вино в ръце. Лори плати сметката на Майкъл, остави му щедър бакшиш и се втурна към входа.

— Извинявай — запъхтяно рече тя. — Но нали каза, че ще се обадиш преди да тръгнеш?

Лу сънливо я погледна, закашля се и кимна с глава:

— Обадих се... Най-прилежно съобщих на телефонния ти секретар, че тръгвам насам.

Лори хвърли поглед на часовника си и извади ключа за вътрешната врата. Беше се забавила малко повече от час, съвсем според очакванията си.

— Нали каза, че имаш работа максимум за половин час? — разсъни се Лу.

— Не бях на работа — отвърна Лори и натисна бутона за повикване на асансьора. — Отскочих до погребална агенция „Сполето“...

Лу се намръщи.

— Моля те, само не започвай с конското! — забеляза гримасата му Лори.

— И какво откри? — саркастично попита Лу. — Франкони си лежи в ковчега, облечен в официален костюм?

— Ако се държиш по този начин, няма да ти кажа нищо! — заплаши го Лори.

— Окей, извинявай...

— Не открих нищо — призна с въздишка тя. — Покойникът, който исках да видя, беше вече прибран. По молба на семейството му поклонението приключило в шест следобед.

Асансьорът спря на етаж. Лори започна да се бори с многобройните си ключалки, а Лу направи заплашителна муцуна по посока на Дебра Енглър, която както обикновено, надничаше иззад открехнатата си врата.

— Но директорът ми се стори доста подозрителен — подхвърли Лори.

— Защо? — попита Лу и влезе в антрето. От спалнята излетя котаракът Том и гальовно се отърка в краката на Лори.

Младата жена остави куфарчето си на овалната масичка и се наведе да го почеше зад ухото.

— Докато разговаряхме, той обилно се потеше — рече тя.

— И това е всичко? — спря да сваля палтото си Лу. — Директорът се потеше...

— Да — кимна Лори.

Мислите на Лу ясно се изписаха върху лицето му.

— Може би е започнал да се поти след като си го притиснала с въпроси относно тялото на Франкони, а? — подхвърли полицаят. — Или си дойде да те посрещне потен?

— Дойде си потен — унило призна Лори.

— Господи, още един Шерлок Холмс! — извъртя очи Лу. — Хей, момиче! Като нищо ще ми вземеш хляба, защото аз изобщо не притежавам тази интуиция и способност за дедуктивно мислене!

— Обеща да не ми се подиграваш! — напомни му Лори.

— Не съм — заинати се Лу.

— Добре де, беше пълен провал — въздъхна Лори. — А сега, нека хапнем нещо, защото наистина умирам от глад!

Лу прехвърли дамаджанката в другата си ръка и най-сетне успя да съблече шлифера си. Но замахът му беше прекалено голям, ръката му бутна куфарчето на Лори, което падна на пода и се разпиля. Трясъкът подплаши котарака, който се стрелна към спалнята, поднасяйки на завоя върху излъсканото дюшеме.

— Господи, какъв съм слон! — възкликна Лу. — Извинявай! — Наведе се и започна да събира пръснатите по пода хартии, писалки, микроскопски стъкълца и още куп други неща. Главата му се чукна в главата на Лори, която също се оказа клекнала.

— Май ще е най-добре да седнеш някъде — засмя се тя.

— Не, настоявам да ти събера нещата! — тръсна глава Лу.

Скоро куфарчето се напълни и Лу се изправи с една видеокасета в ръка.

— Това пък какво е? — пожела да узнае той. — Някое от любимите ти криминалета?

— Не — кратко отвърна Лори.

Лу обърна касетата, прочете етикета и вдигна глава:

— Убийството на Франкони? Адресирана до теб, направо от Си Ен Ен?

— Аз я поисках — изправи се Лори. — Възнамерявах да я ползвам по време на аутопсията. Нали пиша научна статия за точността на съвременната криминалистика?

— Ще позволиш ли да я погледна? — попита Лу.

— Разбира се. Не я ли видя по телевизията?

— Заедно с всичко останало — кимна Лу. — Ще ми бъде интересно да видя само инцидента...

— Изненадана съм, че нямате копие в полицията — подхвърли Лори.

— Може и да имаме — сви рамене Лу. — Но аз не съм го видял...

— Хей, приятел, днес май нямаш ден — подхвърли Уорън. — Изглежда започваш да остаряваш...

Пристигнал късно на игрището, Джак беше принуден да почака доста, но именно това го амбицира да мачка наред, независимо кой партньор ще му се падне. Но се случи точно обратното: загуби всички игри, особено когато насреща се изправяше петорката на Уорън и Пљунката — направо непобедима... Последната току-що беше завършила с ефектно забиване на Пљунката, който нададе тържествуващ рев. Джак се насочи към страничната линия с омекнали крака. В играта беше вложил цялото си сърце, от тялото му обилно се лееше пот. Издърпа кърпата от дупката в мрежестата ограда и избърса лицето си. Сърцето блъскаше в гърдите му като тежък чук.

— Хайде, човече, да изиграем още една! — извика Уорън от другия край на площадката. Беше застанал под коша и ловко дриблираше с топката, прекарвайки я между краката си. — Този път ще те пуснем да спечелиш!

— Ама и вие сте едни пускачи! — влезе в тон Джак. — Да помниш да си пускаш аванта на някого? Стига ми толкова, тръгвам си...

Уорън се приближи към оградата, мушна пръст в една от дупките и небрежно се облегна.

— Какво става с онова твоє гадже, дребничкото? — попита той. — Натали непрекъснато пита за нея и не знам к'во да й кажа... От доста време не сте се мяркали насам...

Джак спря поглед върху изваяните черти на младежа. С чувство на обида установи, че той дори не се е изпотил и диша почти нормално. На всичкото отгоре го завари тук, което означаваше, че е играл доста повече от него. Единственото свидетелство за някакви физически усилия беше тънка струйка пот, стекла се по шията му и попила в късата тениска.

— Предай на Натали, че Лори е добре — задъхано рече той. — Просто сме си дали малка почивка един от друг. За това съм виновен

аз, тъй като изпитах нужда да поуспокоим топката...

— Ясно — кимна Уорън.

— Снощи бях с нея — добави Джак. — И тя непрекъснато пита за вас...

— Сигурен ли си, че няма да изиграеш още една? — смени темата Уорън.

— За тази вечер достатъчно — твърдо отказа Джак.

— Добре, приятел, пази се — рече Уорън, отлепи гръб от мрежата и изрева: — Хайде, черньовци, размърдайте си задниците!

Джак с уважение поклати глава. Този младеж май наистина разполага с неизчерпаема енергия, рече си той. Навлече горнището на анцуга и си тръгна. Неудовлетворението от слабата игра бързо го напусна, физическото натоварване беше прочистило съзнанието му, за час и половина игра нито веднъж не беше помислил за работа.

Но мисълта за тайнствения удавник се върна в главата му още преди да пресече платното на Сто и шеста улица. Поел нагоре по вечно мръсното стълбище на блока, той се запита дали Тед не е допуснал грешка при своите ДНК-анализи. Защото продължаваше да бъде убеден, че жертвата е била подложена на чернодробна трансплантация.

Чу настойчивото дрънчене на телефона си още от площадката на третия етаж. Нямахте съмнение, че звъни именно той, просто, защото Денис — самотната майка на две деца, която живееше на същия етаж, никога не бе имала телефон.

Накара уморените си мускули да се стегнат с цената на доста усилия. Пробяга нагоре по стъпалата, измъкна ключовете и направи опит да уцели ключалката. Телефонният секретар се включи в момента, в който влезе в антрето. Записът на собствения му глас прозвуча така, сякаш за пръв път го чуваше. На два скока се добра до телефона и вдигна слушалката.

— Ало... След час и половина на корта, усилията да пробяга по стълбите до вратата на апартамента изсмукаха и последната енергия от мускулите му.

— Не ми казвай, че току-що влизаш след дълга игра! — екна в мембраната гласът на Лори. — Минава девет — факт, който означава, че се разминаваш с обичайната си програма...

— Прибрах се едва в седем и половина — задъхано обясни Джак и избърса потта от лицето си.

— Което означава, че още не си ял, нали?

— Това е вярно — кимна той.

— Лу ми е дошъл на гости, ще си правим спагети — съобщи Лори. — Защо не се включиш?

— Няма смисъл да ви развалям купона — закачливо отвърна Джак и с изненада установи, че сърцето му се свива от внезапен пристъп на ревност. Отдавна знаеше за кратката авантюра между Лу и Лори, сега неволно се запита дали няма да стане свидетел на нейното продължение.

Същевременно си даваше сметка, че няма право на подобни чувства, просто поради собственото си нежелание да бъде интимен не само с Лори, но и с всяка друга жена. След трагичната загуба на семейството си изобщо не беше сигурен, че иска отново да се изложи на подобна душевна болка. Но беше длъжен да признае пред себе си, че самотата му тежи, а компанията на Лори му е изключително приятна.

— Никакъв купон няма да развалиш! — сопнато го увери младата жена. — Планираме да похапнем, нищо повече. Но имаме нещо, което със сигурност би желал да видиш. Нещо, което ще те изненада дотам, че вероятно ще пожелаеш сам да се ритнеш в задника... Ние самите сме доста развълнувани от него.

— Така ли? — попита Джак с внезапно пресъхнала уста. В слушалката долетя приглушеният смях на Лу и той изведнъж си помисли, че знае за какво става въпрос: ще му покажат годежни пръстени, защото Лу най-сетне се е решил да ѝ направи предложение!

— Идваш ли? — настоя Лори.

— Късно е — смутолеви той. — Освен това трябва да взема душ...

— Хей, старче — появи се гласът на Лу. — Вдигай си задника и идвай! Изгаряме от нетърпение да видиш нещо!

— Добре — предаде се Джак. — Вземам един душ и след четиридесет минути съм при вас...

— Окей, старче, чакаме те.

Джак бавно остави слушалката.

— Старче ли? — озадачено промърмори той. Подобни епитети не бяха в стила на Лу, вероятно вече е на седмото небе...

— Не знам как да ти оправя настроението — отчаяно въздъхна Дарлийн. Беше си облякла чисто нова копринена нощничка, но Реймънд дори не я забелязваше. Лежеше на дивана с торбичка лед на челото и плътно стиснати клепачи.

— Сигурен ли си, че не искаш да хапнеш? — попита младата жена. Беше висока над метър и седемдесет и пет, с изрусена коса и щедри форми, точно два пъти по-млада от Реймънд със своите двадесет и шест години. Бяха се запознали в един уютен бар в Ийст Сайд, който носеше странното име „Зала за търгове“. Тогава Дарлийн се подвизаваше като фотомодел. Реймънд отмести леда и отвори очи.

— Не съм гладен, стомахът ми се е свил на топка — промърмори той. — Толкова ли е трудно да разбереш подобно нещо?

— Не знам защо си толкова разстроен — въздъхна Дарлийн. — Току-що онази докторка от Лос Анджелис телефонира, за да приеме офертата ти. А това означава, че скоро сред клиентите ни ще фигурират и филмови звезди. Би трябвало да празнуваме...

— Проблемът няма нищо общо с бизнеса — промърмори Реймънд и отново затвори очи. — Той си върви като по часовник. Но неприятностите съвсем не са за подценяване. Първо Франкони, а сега и тоя смахнат Кевин Маршал... — Умишлено премълча за задочния проблем със Синди Карлсън, за който не желаше дори да мисли.

— Но защо все още се косиш за Франкони? — учуди се Дарлийн. — Този проблем отдавна е разрешен.

— Я по-добре иди да гледаш телевизия! — не успя да скрие раздражението си Реймънд. — Остави ме да си страдам на спокойствие!

— Какво ще кажеш за препечена филийка със сирене? — отказа да се подчини Дарлийн.

— Остави ме на мира! — изкрещя Реймънд и се надигна до седнало положение. Продължаваше да притиска леда към зачервеното си лице, очите му бяха страдалчески изцъклени.

— Добре де, мога да позная кога съм нежелана — наду се Дарлийн и тръгна да излиза. В този момент телефонът извънтя. — Аз ли да вдигна? — погледна към Реймънд тя.

Той кимна. Каза й да говори от кабинета, но да се оправя сама. Ако търсят него да каже, че не е тук и не знае кога ще се върне.

Дарлийн смени посоката и изчезна зад вратата на кабинета. Реймънд пусна една въздишка на облекчение и притисна торбичката с лед към челото си. Но само след секунда Дарлийн отново се появи.

— Не беше телефонът, а домофонът — обяви тя. — Някой си Франко Понти настоява да те види по важна работа. Казах му, че ще проверя дали си тук...

Реймънд отново се надигна. В първия момент не можа да се досети откъде му е познато това име. Но веднага след това си даде сметка, че така се казваше една от горилите, придружаваща Вини Доминик при вчерашната им среща.

— Какво решаваш? — попита Дарлийн.

— Ще говоря с него — преглътна Реймънд и вдигна деривата, който беше окачен на стената до дивана.

— Здравсти, док — рече Франко. — Щях да съм много разочарован, ако не беше вдигнал...

— Късно е, готвя се за лягане — сдържано отвърна Реймънд.

— Извинявам се, но двамата с Анджели Фачоло искахме да ти покажем нещо...

— Хайде да го отложим за утре — рече Реймънд. — Ще ви чакам между девет и десет сутринта.

— Спешно е, док — въздъхна Франко. — Хайде, не ни създавай затруднения. Вини Доминик много държи да се запознаеш веднага с качеството на услугата, която ти свършихме!

Реймънд направи безуспешен опит да измисли някакво оправдание. Главоболието му се усили.

— Ще ти отнеме само две минути — добави Франко.

— Страшно съм уморен — започна Реймънд. — Страхувам се, че...

— Спести си дъха, докторе! — смени тона Франко. — Предупреждавам те, че ако не слезеш веднага, горчиво ще съжаляваш! Ясно ли е?

— Добре — капитулира Реймънд. Даваше си ясна сметка, че Вини Доминик и неговите хора не хвърлят заплахите си на вятъра. — Слизам веднага... Стана, излезе в антрето и откачи палтото си от закачалката.

— Излизаш ли?! — смаяно го погледна Дарлийн.

— Нямам друг избор — кисело отвърна Реймънд. — Вероятно трябва да съм доволен, че не настояха те да се качат...

В асансьора направи опит да се успокои, но главоболието му беше прекалено силно за подобен род усилия. Неочаквани визити от този сорт превръщаха живота му в ад. Нямаше идея какво искат да му покажат, но предполагаше, че то има някаква връзка със Синди Карлсън.

— Добър вечер, док — поздрави го пред входа Франко. — Извинявай за безпокойството...

— Хайде да си спестим любезностите — изръмжа Реймънд, опитвайки се да демонстрира характер.

— Ще свършим за минутка — увери го Франко и махна с ръка към крадения форд, който беше паркиран редом с противопожарния кран. На багажника се беше облегал Анджели с цигара в ръка. Реймънд последва Франко към колата, Анджели се изправи и отстъпи крачка назад.

— Искаме да хвърлиш един поглед в багажника — рече Франко и пхна ключа в отвора на задния капак. — Ела поблизо, защото светлината е слаба...

Реймънд се напъха между задницата на форда и паркираната в съседство кола. Един кратък поглед към безжизнения труп в багажника му беше достатъчен. Стана му лошо, понечи да се отдръпне. В същия миг блесна фотографска светкавица. Франко затвори багажника и потърка ръце.

— Излезе ли снимката? — извърна се към Анджели той.

— Трябва да изчакаме малко — отвърна другият бандит. В ръцете си държеше фотоапарат за моментални снимки „Полароид“. Реймънд неволно простена, очите му пробягаха по пустата улица. Страхуваше се, че някой друг е видял трупа на момичето в колата.

— Изглежда добре — изръмжа Анджели и подаде влажната снимка на партньора си. Франко я пое така, че и Реймънд да може да я види.

— Чиста работа — доволно се ухили той.

Реймънд с мъка преглътна. Снимката беше достатъчно ясна. На нея беше запечатана шокираната му физиономия на фона на мъртвото момиче.

— Това беше всичко, док — рече Франко и прибра снимката в джоба си. — Обещах да не ти отнемам от времето...

— Защо го направихте? — изграчи безпомощно Реймънд.

— Идеята беше на Вини — сви рамене бандитът. — Рече, че няма да е излишно да документираме услугите, които ти правим. Просто за всеки случай...

— За какъв случай?

— Казва ли ти някой? — разпери ръце Франко. Двамата бандити влязоха в колата и потеглиха. Реймънд остана на тротоара, докато фордът се изгуби от погледа му.

— Пресвети Боже! — простена той, обърна се и бавно тръгна към дома си. Решаването на всеки проблем му създаваше нови...

Бързият душ се отрази благотворно на Джак. Реши да измине разстоянието до Лори с колелото главно защото този път младата жена пропусна да му забрани това. Но взе всички предпазни мерки да се държи по-далеч от Централ Парк. Миналогодишният инцидент там му беше обица на ухото, затова пое по добре осветеното платно на Централ Парк Уест и се насочи право към Кълъмбъс Съркъл.

Там сви надясно, пресече Петдесет и девета улица и излезе на Парк авеню. Просторните асфалтирани платна бяха пусети и той стигна до улицата на Лори буквално за нула време. Заклучи велосипеда за близкия стълб с целия си арсенал от катинари и влезе във входа. Пред вратата на Лори се забави за миг, колкото да се успокои и да избере най-подходящата линия на поведение. Отвори му самата тя, на лицето ѝ грейеше усмивка. Хвърли се на врата му и го целуна, още преди той да успее да реагира. В свободната ѝ ръка се поклащаше чаша с вино.

— Охо — отдръпна се миг по-късно тя и очите ѝ пробягаха по разрошената му коса. — Забравих колоездачните ти мераци. Само не ми казвай, че си дошъл тук с проклетия велосипед!

Джак само сви рамене, на лицето му се появи виновна усмивка.

— Добре, че все пак си успял да стигнеш дотук — въздъхна Лори, дръпна ципа на коженото му яке и започна да го съблича.

От антрето се виждаше удобно настаненият върху дивана Лу, който се беше ухилил до уши. Лори го хвана за ръката и го поведе към хола.

— Какво искаш най-напред? — попита тя. — Изненадата или лапането?

— Дай да я видим тази изненада — промърмори Джак.

Лу скочи и включи телевизора, а Лори направи знак на Джак да заеме мястото му.

Смутено се подчини. Не видя никакъв пръстен, а и приведеният над видеото Лу не изглеждаше като човек, който току-що се е сгодил. Лори изчезна в кухнята и миг по-късно се появи с чаша вино за Джак.

— Не знам как се пуска това чудо — нетърпеливо промърмори Лу. — У дома само щерката се занимава с видеото...

Лори издърпа дистанционното от ръцете му, после го инструктира да включи телевизора. Джак отпи една глътка. Виното не беше много по-различно от това, което беше донесъл предната вечер.

Лори и Лу се настаниха от двете му страни на дивана. Джак ги огледа, поклати глава и попита:

— Къде ви е изненадата?

— Там — кратко отвърна Лори и махна с ръка към снежинките, които тичаха по екрана.

Объркан повече от всякога, Джак с недоумение гледаше логото на Си Ен Ен, последвано от образа на леко отегчен мъж, който напускаше някакъв ресторант в Манхатън. Беше заобиколен от цяла тълпа телохранители.

— Да включи ли звук? — попита Лори.

— Не е необходимо — поклати глава Лу.

Джак мълчаливо изгледа записа, а след това хвърли изпълнен с недоумение поглед към ухилените физиономии на двамата.

— Хей, какво става тук? — попита той. — Колко бутилки сте опукали?

— Разбра ли що за запис е това? — попита Лори.

— Бих казал, че онзи тип го застреляха — отвърна колебливо той.

— Името на „онзи тип“ е Карло Франкони — тържествено обяви Лори. — Нещо да ти направи впечатление?

— Напомня ми лентата, на която беше запечатано убийството на Ли Харви Осуалд — сви рамене Джак.

— Пусни му го пак — подхвърли Лу.

Джак изгледа кадрите за втори път. Вниманието му беше раздвоено между екрана и физиономиите на приятелите му. Те гледаха напрегнато.

— Е? — попита Лори, след като записът свърши.

— Не знам какво очаквахте да видя — призна с въздишка Джак.

— Ще ти пусна няколко кадъра на забавена скорост — рече Лори и хвана дистанционното. Картината замръзна в момента, в който Франкони се качваше в лимузината. Младата жена ловко я докара до мига на изстрелите, после стана и пристъпи към екрана: — Ето ти входящата рана — посочи с пръст тя, после прескочи един кадър и спря в момента на падането...

— Проклет да съм! — ахна Джак. — Май ще се окаже, че моят удавник е Карло Франкони!

Лори обърна гръб на телевизора, очите ѝ блестяха.

— Точно така! — развълнувано рече тя. — Готова съм да заложа пет долара, че е именно той, въпреки че все още говорим за предположение... Но входящите рани на трупа съвпадат напълно!

— Приемам облога — ухили се Джак. — Но все пак искам да ти напомня, че това е сто пъти повече от досегашните ти залагания...

— Значи съм абсолютно сигурна! — кимна Лори.

— Много е бърза при асоциациите — призна с уважение Лу. — Направи връзката толкова лесно, че чак ми стана неудобно.

— Я стига! — блъсна го в рамото Лори. — Аз също се изчервих — засмя се Джак.

— А пък аз никога не мога да разбера кога говориш сериозно — погледна го с подозрение Лори, светкавично доловила ироничната нотка в гласа му.

— Това е най-добрата новина от седмици насам — призна вече сериозно той.

— Добре, с изненадите бяхме дотук — кимна Лори, изключи телевизора и добави: — А сега на масата!

По време на вечерята разговаряха главно за Франкони. Основният въпрос, на който търсеха отговор, беше кратък и ясен: защо на никого не е хрумнала идеята, че удавникът и Франкони са едно и също лице.

— Мен ме заблудиха раните от ловна пушка, които Франкони не можеше да има — тръсна глава Лори. — А и фактът, че обезглавеният

труп е бил открит чак край Кони Айлънд. Ако го бяха извадили от Ийст Ривър, вероятно щях да си помисля други неща...

— И аз бях заблуден от същото — рече Джак. — А когато открих, че раните от пушката са били причинени след смъртта, съсредоточих цялото си внимание върху черния дроб. Между другото, Лу, случайно да знаеш дали Франкони се е подлагал на трансплантация на черен дроб?

— Не знам такова нещо — поклати глава полицаят. — Години наред беше болнав, но никога не съм се интересувал от какво. Не съм чувал за никакви трансплантации...

— Ако не му е присаден, черен дроб, значи удавникът няма нищо общо с него! — отсече Джак. — Въпреки липсата на категорично потвърждение от ДНК-тестовите, аз съм твърдо убеден, че удавникът е получил черен дроб от донор!

— С какво друго можете да докажете, че удавникът и Франкони са едно и също лице? — попита Лу.

— Чрез кръвна проба от майката — отвърна Лори. — У всеки от нас съществуват митохондриални ДНК, които наследяваме само от майка си. По тях веднага ще разберем дали удавникът е Франкони. Убедена съм, че майка му ще се съгласи, защото именно тя дойде да го идентифицира...

— Жалко, че при приемането на трупа са пропуснали да го вкарат в рентгена — въздъхна Джак. — Това щеше да ни свърши цялата работа...

— Вкарали са го! — възбудено извика Лори. — Току-що разбрах, че Марвин му е направил снимки!

— Тогава къде са те, по дяволите?

— Бингъм ги е взел. Трябва да са в кабинета му.

— Предлагам да направим кратка разходка до моргата! — надигна се Джак. — Искам веднага да изясня този въпрос!

— Кабинетът на Бингъм сигурно е заключен — възрази Лори.

— Е, в такъв случай ще прибегнем до някой по-творчески подход...

— Амин! — прекръсти с, е Лу. — Това може би ще се окаже пробивът, който ми трябва!

Приключиха с храната, почистиха кухнята (по изричното настояване на Джак и Лу), след което скочиха в първото свободно

такси и потеглиха към моргата. Там проникнаха през товарната рампа и се насочиха право към канцеларията на дежурните.

— Господи! — изненада се Марвин, зърнал на прага си Лори и Джак. По това време на денонощието в сградата никога не бяха се появявали двама патолози едновременно. — Природно бедствие ли е настъпило?

— Къде са санитарите? — попита Джак.

— Когато за последен път надникнах в бокса, бяха там — сви рамене младежът. — Не, сериозно, какво става?

— Идентификационна криза — промърмори Джак и поведе групата към залата за аутопсии.

Открехна вратата и надникна. Санитарите наистина бяха там и старателно забърсваха пода с меки парцали, окачени на дълги пластмасови дръжки.

— Предполагам, че разполагате с ключ от кабинета на шефа — изправи се пред тях Джак.

— Естествено — промърмори Дарил Фостър, натрупал почти тридесет години стаж в сградата на Съдебна медицина. Колегата му Джим О'Донъл беше сравнително нов.

— Трябва да влезем там. Ще дойдеш ли да ни отвориш?

— Шефът не обича да му се влиза в кабинета — колебливо отвърна Дарил.

— Аз отговарям — изпъчи се Джак. — Става въпрос за спешен случай. А с нас е и лейтенант-детектив Лу Солдано от Централното полицейско управление, който ще внимава да не задигнем нещо...

— Не знам — продължаваше да се колебае човекът. Беше очевидно притеснен и с нищо не показва, че оценява чувството за хумор на Джак.

— Тогава ми дай ключа — протегна ръка Джак. — По този начин няма да се намесваш. С очевидно нежелание Дарил откачи два ключа от голямата си верижка и му ги подаде.

— Единият е за външния офис, а другият — за кабинета на доктор Бингъм...

— След пет минути ти ги връщам — увери го Джак. Дарил не отговори.

— Според мен бедният човек доста се смути — отбеляза Лу, докато се возеха в асансьора към горния етаж.

— Когато Джак е в действие, всички реагират така — отбеляза Лори.

— Бюрокрацията ме вбесява — промърмори навъсено Джак. — Не мога да разбера какво ще търсят рентгеновите снимки в кабинета на шефа!

В бърза последователност отключи двете врати и щракна осветлението на кабинета на Бингъм.

Помещението беше просторно. Масивното писалище беше разположено между високите френски прозорци вляво и огромна библиотека вдясно. На дългата заседателна маса бяха пръснати учебни пособия, включително подвижна черна дъска и портативен екран за рентгенови снимки.

— Къде ще ги търсим? — озърна се Лори.

— Надявах се да ги открием окачени на екрана, но не ги виждам там — промърмори Джак. — Ти се поогледай наоколо, а аз ще се залова с бюрото.

— Добре — кимна Лори.

— Ами аз какво да правя? — попита Лу.

— Ще внимаваш да не задигнем нещо — отсеке Джак. Проверката на чекмеджетата му отне броени секунди. Рентгеновите снимки в моргата се правеха на цяло тяло и по тази причина бяха доста обемисти. Съхраняваха ги в големи папки от гъвкава жълта хартия, които се виждат отдалеч.

— Това тук ми изглежда обещаващо — подвижна Лори, измъкнала купчина рентгенови снимки от едно чекмедже на заседателната маса. Тръшна ги върху нея и започна да ги прелиства. Скоро откри името на Франкони, изписано в ъгъла на един от жълтите пликосе.

Върнаха се в приземието. Джак извади рентгеновите снимки на удавника и влезе в моргата с двете папки под мишница. Подаде ключовете на Дарил и му благодари. Санитарят само кимна с глава.

— Моля за внимание — тържествено обяви той и пристъпи към осветения екран. — Върховният миг приближава!

Първо нагласи снимките на Франкони, а след това и на удавника. Сравнението му отне само секунда.

— С прискърбие трябва да призная, че дължа на Лори пет долара — обяви той.

Младата жена нададе тържествуващ вик и протегна ръка. Джак неохотно разтвори портфейла си и ѝ подаде банкнотата.

— А бе как разбрахте толкова бързо? — промърмори Лу и се приведе над осветения екран.

Джак му показва продълговатите сенки на куршумите, почти скрити под множеството сачми в тялото на удавника. После обясни защо нямат съмнение, че става въпрос за същите куршуми, открити при рентгеновите снимки на Франкони, а накрая му посочи и абсолютно еднаквото счупване на ключицата при двата трупа.

— Страхотно! — потърка ръце Лу. Ентусиазмът му беше не помалък от този на Лори. — Най-сетне имаме положителна идентификация на трупа, дано това ни помогне да преодолеем застоя в разследването!

— А аз най-сетне ще разбера какво по дяволите му е на тоя черен дроб! — кимна с непоколебима решителност Джак.

— Аз пък мисля да предприема една обиколка из магазините — рече Лори и целуна банкнотата в ръката си. — Но не преди да уточня една малка подробност: как и защо този мил труп е напуснал уважаемото ни заведение с ръце и глава, а после се завръща без тях!

Реймънд не можа да мигне, въпреки двете хапчета приспивателно, които глътна преди да си легне. Отметна завивките и стана, като внимаваше да не събуди Дарлийн. Опасността беше минимална, тъй като младата жена имаше изключително здрав сън и само срутването на тавана би я накарало да се размърда.

Зашляпа с боси крака към кухнята и протегна ръка към електрическия ключ. Не беше гладен, но реши да успокои свития си на топка стомах с малко топло мляко. Получи киселини в момента, в който зърна сгърчения труп на момичето в багажника на форда. Опита какво ли не — „Маалокс“, „Пепсид“ и „Пепто-бисмол“, но нищо не помогна.

Това помещение му беше абсолютно непознато и по тази причина доста се забави, докато открие в какво да стопли млякото. Най-сетне се справи, напълни една висока порцеланова чаша и я отнесе в кабинета си.

Погледна часовника едва след като отпи няколко глътки. Беше три и четвърт сутринта. Главата му беше замаяна от приспивателните,

но въпреки това той успя да изчисли, че в Зоната е малко след девет вечерта — едно съвсем подходящо време да се обади на Зигфрид Шпалек.

Връзката беше осъществена светкавично. В този час на денонощието телефонният трафик със Северна Америка беше наистина минимален. Насреща вдигна Аурелио и веднага прехвърли линията на своя началник.

— Ранобуден си — рече Зигфрид. — Планирах да те потърся след четири-пет часа.

— Не мога да спя — промърмори Реймънд. — Какво става при вас? Какъв е проблемът с Кевин Маршал?

— Надявам се, че проблем вече няма — отвърна Зигфрид и накратко му описа развоя на събитията. Не пропусна да отдаде заслуженото на Бъртрам Едуардс, чието предупреждение изиграло съществена роля за проследяването на Кевин. Заключение то му беше, че Кевин и двете му приятелки са изплашени до смърт и няма дори да си помислят за повторно посещение на острова.

— Какви приятелки? — вдигна вежди Реймънд. — Кевин винаги е бил пълен самотник!

— Заловихме го в компанията на репродуктивната техноложка и една от операционните сестри — поясни Зигфрид. — Честно казано, и аз се изненадах от този факт, защото бях убеден, че тоя човек е... Как му викате, вие американците, на индивида без способности за социални контакти?

— Nerd — отвърна Реймънд. — Точно така.

— Да разбирам ли, че е решил да посети острова, след като е видял дим над северната му част?

— Така поне твърди Бъртрам Едуардс — отвърна комендантът. — Негова е и идеята да обясним на Кевин, че на острова действа наша бригада, която строи мост над потока, разделящ го на две...

— Но такава бригада няма, нали?

— Няма, разбира се. За последен път изпратихме работници, когато трябваше да се направи основа за телескопичния мост. Естествено, и когато хората на Бъртрам пренасяха клетките за улова...

— Не знам за никакви клетки! — недоволно промърмори Реймънд.

— От известно време насам Бъртрам настоява да прекратим програмата на изолация — поясни Шпалек. — Твърди, че бонобите трябва да бъдат прибрани в Животинския център и държани под контрол...

— Бонобите ще останат на острова! — рязко рече Реймънд. — Това е най-важното условие в споразумението ми с „ГенСис“. Приберем ли животните, те положително ще прекратят програмата. Ужасно се страхуват от лоша реклама...

— Знам и му го казах — въздъхна Зигфрид. — Уж ме разбра, но помоли да оставим клетките там, просто за всеки случай. Не виждам нищо лошо в това. Не е зле да сме подготвени за всякакви изненади.

Реймънд нервно прокара пръсти през косата си. Не искаше дори да чува думата „изненади“.

— Възнамерявах да поискам съвета ти по въпроса с Кевин и двете жени, но мисля, че това вече не е наложително — добави Зигфрид. — След обяснението за дима и особено след като ги подложихме на доста здраво разтърсване, ситуацията е под контрол...

— Не успяха да се прехвърлят на самия остров, нали?

— Не. Стигнаха до моста при протока.

— Не желая никой да се мотае там! — предупредително изръмжа Реймънд.

— Ясно — отвърна Зигфрид. — Според мен Кевин няма да повтори опита си, но за всеки случай ще изпратя при протока един контингент мароканци, които ще останат известно време там. Какво ще кажеш?

— Добра идея — кимна Реймънд. — Я ми кажи какво мислиш за този дим?

— Аз ли? — учуди се Зигфрид. — Пет пари не давам с какво се занимават шибаните животни! Важното е да са здрави и да си стоят на мястото. Какво те тревожи?

— Нищо.

— Да им пратим няколко футболни топки, а? — засмя се Зигфрид. — Може пък да се забавляват още по-добре...

— Не виждам никакви причини за смях! — изръмжа Реймънд. Той не хранеше приятелски чувства към коменданта, макар да оценяваше неговата дисциплинираност и стил на управление. Ясно си

го представи зад широкото писалище, отрупано с онези черепи, от които тръпки го побиваха...

— Кога ще прибереш пациента? — попита Зигфрид. — Чувам, че се възстановява по фантастичен начин и скоро ще е готов за път...

— И аз така чух — кимна Реймънд. — Вече съм уведомил Кембридж, самолетът на „ГенСис“ ще бъде готов в най-скоро време. Може би след ден-два...

— Обади ми се преди да тръгнеш — рече Зигфрид. — Ще изпратя специална кола да те вземе от Бата.

Реймънд затвори, от устата му излетя въздишка на облекчение. Беше доволен от идеята да позвъни в Африка, просто, защото една от причините за безпокойството му беше поведението на Кевин. Слава Богу, че кризата е овладяна. Сега му оставаше да се отърве от мисълта за онази снимка над трупа на Синди Карлсън и всичко ще бъде наред...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

6 МАРТ, 1997 Г. 12.00 Ч. КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

Концентрирал цялото си внимание върху екрана на компютъра, Кевин нямаше никаква представа за хода на времето. Отдели се от него едва когато на вратата се почука и той стана да отвори. В лабораторията влетя Мелани, в ръката ѝ се поклащаше голяма хартиена торбичка.

— Къде са ти лаборантите? — попита тя.

— Дадох им почивен ден. Днес няма начин да изпълнявам обичайните задачи, затова им казах да идат на плажа. Дъждовният сезон беше прекалено дълъг, а скоро-ще започне пак...

— Къде е Кандис? — попита Мелани и остави торбичката на близката лабораторна маса.

— Не знам — сви рамене Кевин. — Не съм я виждал от сутринта, когато я свалихме пред болницата.

Изминалата нощ беше тежка. След като прекараха близо час в хладилника на патологията, Мелани успя да убеди спътниците си да се прехвърлят в дежурната стая на Животинския център. Останаха там до идването на сутрешната смяна, почти без да мигнат. После се смесиха с тълпата и успяха да се приберат в Кого без никакви инциденти.

— Можем ли да се свържем с нея? — попита Мелани.

— Сигурно — сви рамене Кевин. — Достатъчно е да позвъним в болницата и да помолим да я извикат по пейджъра. Но може и да не е там, тъй като състоянието на Хоръс Уинчестър е прекалено добро, за да изисква постоянното ѝ присъствие. В такъв случай би трябвало да е в Ханчето... — Така наричаха квартирите на временния медицински персонал, които също бяха в границите на болничния комплекс.

— Правилно — кимна Мелани, вдигна телефона и поиска да я свържат със стаята на Кандис. Русокосата сестра вдигна едва на третото позвъняване. Вероятно беше заспала.

— Ние с Кевин отиваме на острова — обяви без прелюдии Мелани. — Искаш ли да дойдеш, или предпочиташ да останеш тук?

— Какви ги дрънкаш? — нервно се обади Кевин.

Мелани му направи знак да мълчи.

— Кога? — попита Кандис.

— Веднага след като се появиш тук. Ние сме в лабораторията на Кевин.

— Най-малко след половин час, защото искам да взема един душ — обяви Кандис.

— Чакаме те — приключи разговора Мелани.

— А бе ти луда ли си? — нахвърли се върху нея Кевин. — Трябва да изчакаме малко, не бива веднага да хукаме към проклетия остров!

— Това момиче не мисли така! — заби пръст в гърдите си Мелани. — Колкото по-скоро го направим, толкова по-добре. Ако Бъртрам разбере, че му липсва един ключ, положително ще смени ключалката и тогава сме заникъде! Освен това те са убедени, че ние сме парализирани от ужас. Незабавната ни реакция ще ги хване неподготвени.

— Мисля, че не съм готов за подобно нещо — поклати глава Кевин.

— Така ли? — проточи Мелани. — А кой беше безкрайно разтревожен от собственото си творение? Тук е мястото да добавя, че вече съм наистина разтревожена. Тази сутрин получих нови косвени доказателства, потвърждаващи твоите опасения.

— Какви доказателства?

— Отбих се в клетките за бонобо — отвърна младата жена. — Разбира се предпазливо, без да привличам вниманието... Цял час се лутах, но все пак открих една майка с новородено...

— И? — Кевин изобщо не беше сигурен, че иска да чуе това, което щеше да последва.

— През цялото време малкото бонобо ходеше на задните си крака — точно като теб и мен! — гневно проблеснаха тъмните очи на Мелани. — Поведение, което в научните среди наричат поведение на ДВУКРАКО същество!

Кевин кимна и отмести очи от лицето ѝ. Гневната нотка в гласа ѝ допълнително го изнервяше, просто защото усилваше собствените му страхове.

— Длъжни сме да определим статуса на тези същества! — отсече Мелани. — А единственият начин да го направим, е като отидем при тях, на място!

Кевин кимна.

— Приготвих сандвичи — махна към книжната торбичка Мелани. — По тази причина считай, че отиваме на пикник...

— Аз също открих нещо обезпокояващо тази сутрин — промърмори Кевин. — Ела да ти покажа... — Придърпа един стол към компютърния терминал, направи знак на Мелани да седне и се настани пред клавиатурата. На екрана се появиха графичните очертания на Изла Франческа.

— Програмирах компютъра така, че да следи позициите на всичките 73 бонобо в реално време — поясни той. — А след това компресирах данните и ги пуснах на висока скорост. Виж какво се получи... — Мишката щракна, програмата влезе в действие. Само за няколко секунди малките червени точки се подредиха в строго определена геометрична форма.

— Приличат на следи, оставени от многобройни пилета — отбеляза Мелани.

— С изключение на тези двете — рече Кевин и посочи точиците с големината на главички от карфица.

— Не са се придвижили кой знае колко — кимна Мелани.

— Точно така — рече Кевин. — Същество номер 60 и същество номер 67. — После бръкна в чекмеджето си и измъкна релефната карта, която беше взел от кабинета на Бъртрам. — Локализирах същество номер 60 на малка полянка, южно от Лаго Хипо... Според картата там няма растителност.

— Имаш ли някакво обяснение?

— Почакай малко... Следващото ми действие беше да очертая един квадрат трийсет на трийсет метра — точно там, където локализирах същество номер 60... Нека ти покажа какво се получи...

Няколко натискания на клавиши и програмата отново се активира. Червената лампичка на същество номер 60 остана неподвижна, с размерите на карфица.

— Изобщо не е помръднало — отбеляза Мелани.

— Страхувам се, че е така — кимна Кевин.

— Да не е заспало?

— Толкова късно сутринта? — вдигна вежди Кевин. — Да не говорим, че при този мащаб апаратурата би регистрирала дори повдигането и отпускането на гърдите му...

— Добре де, но какво прави след като не спи?

— Не знам — сви рамене Кевин. — Може би е открило начин да сваля компютърния си чип...

— И през ум не ми мина подобна възможност! — ахна Мелани. — Но това е ужасно!

— Другата възможност е бонобото да е мъртво — въздъхна Кевин.

— Едва ли — поклати глава Мелани. — Говорим за млади животни в отлично физическо състояние. Освен това живеят в среда без естествени врагове, а храната им е в изобилие.

— Не знам — въздъхна Кевин. — фактът е твърде обезпокоителен. Ще трябва да го проверим на място.

— Питам се дали Бъртрам е запознат с този факт — вдигна глава Мелани. — Той без съмнение е доста обезпокоителен за програмата като цяло...

— Предполагам, че трябва да го уведомя...

— Не преди да се върнем от нашата малка експедиция — възрази Мелани.

— Това е ясно — кимна Кевин. — Откри ли нещо друго чрез тази програма в реално време?

— И още как! — кимна Кевин. — Вече съм напълно сигурен, че използват пещерите... Виж!

Смени координатите на релефната карта и на екрана се появи графиката на скалист хълм. После поиска от компютъра да проследи собствения му двойник — бонобо номер 1.

Мелани гледаше как червената точка описва пълен кръг около хълма, след което изчезна. Тези действия се повториха, а после и потретиха.

— Принудена съм да се съглася — кимна младата жена. — Действително изглежда така, сякаш двойникът ти изчезва и се показва от скалите...

— Според мен трябва да направим всичко възможно, за да видим двойниците си директно — въздъхна Кевин. — Те са най-възрастните в групата и ако някое животно се държи като хуманоид, то без съмнение ще е някое от тях...

— Побиват ме тръпки само при мисълта, че ще го видя! — направи гримаса Мелани. — Но на острова няма да разполагаме с

достатъчно време, за да си търсим двойниците... Това все пак са цели двадесет квадратни километра!

— Няма проблем, аз разполагам с уреда, който използват за улов — отвърна Кевин, след това стана и донесе локатора, който му беше дал Бъртрам.

Мелани остана смаяна от действието на портативното апаратче.

— Но къде още се бави това момиче? — сепна се тя и погледна часовника си. — Искях да направим посещенията си във времето на обедната почивка!

— Зигфрид да ти се е обаждал тази сутрин? — попита Кевин.

— Не, обади ми се Бъртрам — отвърна Мелани. — Беше бесен! Каза, че е разочарован от мен, представяш ли си? Може би очакваше да се разплача!

— Даде ли ти някакво обяснение за пушека?

— О, да — кимна младата жена. — Надълго и нашироко ми обясни как Зигфрид изпратил на острова някаква бригада да строи мост и да изгори натрупалите се отпадъци. Сторил го без негово знание...

— Ясно — кимна Кевин. — На мен пък ми позвъни Зигфрид, малко след девет... Предложи ми същата история, а после каза, че и доктор Лайънс бил разочарован от нас. Току-що разговаряли по телефона...

— Ще се разплача! — направи гримаса Мелани.

— Според мен това за бригадата си е чиста измислица — отбеляза Кевин.

— Естествено. Бъртрам час по час се хвали, че знае всичко за острова, а после изведнъж се оказва, че е пропуснал цяла бригада... Мисли ни за вчерашни. Кевин се изправи, пристъпи към прозореца и отправи поглед към Изла Франческа, който едва се очертаваше на хоризонта.

— Сега пък какво има? — попита Мелани.

— Зигфрид — отвърна той. — Спомних си заплахата му да приложи гвинейските закони срещу нас. Не мислиш ли, че говореше сериозно?

— Не, по дяволите! — тръсна глава Мелани.

— Откъде си толкова сигурна? Лично мен този човек ме плаши...

— Ако бях гражданка на тази страна, щеше да плаши и мен — кимна Мелани. — Но ние сме американци и докато се намираме на територията на Зоната, за нас важат добрите стари американски закони. Уволнението е най-тежкото наказание, което ни заплашва. А лично аз, както вече споменах снощи, не съм сигурна, че няма да го приема като избавление. Напоследък идеята да се прибера в Манхатън ми се струва все по-приемлива...

— Защо и аз не мога да мисля като теб — въздъхна Кевин.

— Днешните ти игри с компютъра потвърдиха ли, че бонобите продължават да живеят на две отделни групи? — смени темата Мелани.

— Да — кимна Кевин. — По-голямата се върти около пещерите. Тя включва предимно възрастни животни, включително нашите двойници. Втората група обитава горите северно от Рио Дивизо, състои се от по-млади животни. Но сред тях е третото по възраст бонобо — двойникът на Реймънд Лайънс.

— Любопитно — вдигна глава Мелани.

— Здравейте — втурна се в лабораторията Кандис. — Нали не съм закъсняла? Дори не подсуших косата си... — Вместо обичайната опашка, влажната ѝ коса се спускаше право надолу.

— Справи се много добре — увери я Мелани. — Включително и през нощта, защото си проявила достатъчно здрав разум да поспиш. Докато аз самата се чувствам напълно разнебитена.

— Обади ли ти се Зигфрид Шпалек? — погледна я с любопитство Кевин.

— О, да — кимна Кандис. — Събуди ме някъде към девет и половина. Дано да е имало смисъл...

— Какво ти каза?

— Държа се много любезно. Дори се извини за снощния инцидент. Предложи ми обяснение за дима, който се извива над острова. Каза, че някакви работници подпалили сухите храсти.

— И ние получихме подобни послания — подхвърли Кевин.

— И какво мислите за тях? — попита Кандис.

— Не ги приемаме, просто, защото са твърде елементарни — отсече Мелани.

— Така и си помислих — кимна Кандис.

Мелани вдигна книжната торба.

— Хайде, да тръгваме.

— Носиш ли ключа? — попита Кевин и взе портативния локатор.

— Разбира се.

— Я чакайте малко! — спря се на крачка от стълбището Кевин.

— Вчера със сигурност са ни проследили. Само така може да се обясни начинът, по който ни изненадаха. Всъщност, по-вероятно е да са следили мен, тъй като аз повдигнах въпроса за този дим пред Бъртрам Едуардс...

— Логично — кимна Мелани.

Тримата спряха и се спогледаха.

— Какво ще правим? — попита Кандис. — Нали не искаме отново да ни проследят?

— Преди всичко трябва да се откажем от моята кола — обяви Кевин. — Къде е твоята, Мелани? Времето е сухо, ще се справим и без двойно предаване.

— Долу на паркинга — отвърна техноложката. — Дойдох с нея от Животинския център.

— Забеляза ли някой да те следи?

— Откъде да знам — сви рамене Мелани. — Изобщо не съм се оглеждала...

— Хм... — замисли се Кевин. — Продължавам да мисля, че ако изобщо са решили да следят някого, това ще бъде аз. Затова, Мелани, сега ще слезеш долу, ще запалиш колата и ще се прибереш у дома.

— Ами вие?

— От мазето тръгва един тунел, който води към електроцентралата. Изчакай пет-десет минути у вас, после ела да ни вземеш оттам. Една от страничните врати води право на паркинга. Сещаш ли се?

— Мисля, че да — кимна Мелани. — Добре, ще се видим там...

Разделиха се на първия етаж. Мелани излезе в обедната жега и се насочи към паркинга, а Кевин и Кандис се спуснаха в подземие. Петнадесет минути по-късно Кандис отбеляза, че за пръв вижда толкова огромни подземни комуникации.

— Електрозахранването е централизирано — обясни Кевин. — Всички основни сгради са свързани с тунели, изключение прави само Животинският център, който има собствена електростанция.

— Човек като нищо може да се изгуби тук — отбеляза Кандис.

— Аз съм го правил няколко пъти — призна Кевин. — Използвам тунелите главно през дъждовния сезон, тъй като са сухи и хладни...

Наближиха електроцентралата, бученето на турбините видимо се усили. Една желязна стълба ги отведе точно при страничната врата. Надникнаха навън. Паркирала под едно тропическо дърво с огромна корона, Мелани ги зърна и подкара насам.

Кевин седна отзад, а Кандис се настани на мястото до шофьора. Мелани рязко потегли. Климатичната инсталация приятно разхлаждаше горещия и влажен въздух.

— Нещо подозрително? — попита Кевин.

— Нищо — успокои го Мелани. — Направих един малък тур, все едно, че изпълнявам нечии поръчки. След мен нямаше никой. Деветдесет и девет процента съм сигурна в това...

Кевин се обърна и внимателно огледа района на електростанцията, бързо смаляващ се в далечината зад хондата на Мелани. Не се виждаха нито хора, нито автомобили.

— Май се измъкнахме — промърмори той и се свлече надолу в седалката. Не искаше главата му да стърчи над нивото на стъклата.

Мелани се насочи на север, към околоръстния път на града. Кандис разопакова сандвичите.

— Мм-м... Не е лошо — промърмори тя, забила зъби в едно ръжено хлебче с риба-тон.

— Приготвиха ми ги в кафенето на Центъра — рече Мелани. — На дъното има и безалкохолни...

— Искаш ли един сандвич, Кевин? — обърна се Кандис.

— Май да — отвърна Кевин, излегнал се странично на седалката.

Кандис му подаде сандвич и безалкохолно между двете предни кресла.

Скоро излязоха на пътя, който водеше към туземното селце на изток. От позицията си Кевин виждаше единствено върховете на увитите с лиани дървета, които се бяха надвесили над пътя. Между клоните им се мяркаха късчета синьо небе. След дългите месеци на дъжд и гръмотевични бури, те му се струваха малко неестествени.

— Има ли коли след нас? — попита след известно време той.

— Нито една — отговори след кратка справка с огледалцето Мелани. По пътя застигнаха доста от местните хора, които се

придвижваха пеша, но никакъв трафик.

Скоро пресякоха площада с магазинчето в центъра на селцето и продължиха по черния път към брега. Кевин зае нормално положение, тъй като вече нямаше смисъл да се крие. Непрекъснато се обръщаше назад, но коловозите бяха пусти. Сърцето му се беше качило в гърлото, макар че за нищо на света не би признал това пред жените.

— Скоро ще се появи дървото, на което се натъкнахме снощи — предупредително се обади той.

— Но на връщане го нямаше — отбеляза Мелани. — Вероятно войниците са го отместили...

— Права си — призна Кевин и в душата му се промъкна уважение. Тази жена помнеше всичко, докато за него снощният инцидент беше пълна мъгла, особено след пукота на автоматите. Приведе се между предните седалки и отпрати напрегнат поглед напред. Пътят се виждаше все така трудно, независимо от яркото слънце, което огряваше джунглата. Гъстата зеленина не пропускаше нищо, колата се промъкваше през полумрачен тунел.

Излязоха на полянката и спряха. Вляво се издигаше гаражът, а вдясно се виждаше пътечката, която водеше към моста.

— Да карам ли до там? — попита Мелани.

Крайт на пътя усили нервността на Кевин. Искеше да имат достатъчно пространство за обратна маневра, а това едва ли можеше да стане на брега.

— Предлагам да оставим колата тук — рече той. — Но първо ще я обърнем в обратна посока...

Очакваше възражения, но Мелани безропотно се подчини. Никой не спомена, че по този начин щяха да минат пеша през мястото, на което бяха обстрелвани. Маневрата скоро приключи.

— Окей, пристигнахме! — весело обяви Мелани и дръпна ръчната спирачка. От тона ѝ личеше, че е забелязала напрежението у спътниците си и иска да ги разведри.

— Хрумна ми нещо, което не е много приятно — мрачно промърмори Кевин.

— Сега пък какво? — погледна го в огледалцето Мелани.

— Може би ще е по-добре да отида сам и да вида дали около моста няма хора...

— Какви хора? — попита Мелани, но беше ясно, че перспективата за нежелана компания плаши и нея.

— Всякакви — рече с въздишка Кевин и отвори вратичката: — Включително Алфонс Кимба...

Пътят към брега беше почти скрит под гъста растителност. В момента, в който Кевин се шмугна в зеления тунел, той изви надясно. Тук светлина почти не достигаше. Тревата между коловозите беше толкова висока, че те повече приличаха на две отделни, успоредни пътечки.

Кевин излезе от първия завой и спря. До слуха му достигна тропот на ботуши и подрънкване на метал. Стомахът му се сви. Пътят пред него чезнеше някъде вляво. Заковал се на място, той затаи дъх. В следващата секунда иззад завоя изскочи група гвинейски войници в камуфлажно облекло. Всички бяха въоръжени с автомати китайско производство.

Кевин се завъртя на пети и хукна обратно по пътя. Никога през живота си не беше спринтирал така. Скоро изскочи на полянката, изрева на Мелани да пали колата и рязко отвори задната врата. Мелани завъртя ключа.

— Какво стана? — извика сред воя на стартера тя.

— Войници! — изграчи дрезгаво Кевин. — Цял взвод!

Моторът най-сетне включи. В същото време войниците изскочиха на полянката. Един от тях изкрещя нещо към Мелани, която здраво стъпи на газта.

Колата литна напред, Мелани изпусна волана, но успя да го улови. Зад гърба им ечна дълъг автоматичен ред, задното стъкло на хондата се пръсна на хиляди дребни късчета. Кевин се просна на седалката, а Кандис изпищя, тъй като и нейното стъкло беше отнесено.

Веднага след полянката пътят правеше ляв завой. Мелани вкара колелата в коловозите и натисна газта докрай. Така изминаха около стотина метра, когато зад гърба им проехтяха нови изстрели. Над колата като разсърдени оси избръмчаха няколко куршума.

— Пресвети Боже! — простена Кевин, зае седално положение и отръска стъклата от гърба си.

— Е, сега вече наистина съм бясна! — извика Мелани. — Това не бяха предупредителни изстрели във въздуха! Я виж на какво заприлича горкото ми задно стъкло!

— Аз пък мисля, че ще си подам оставката — плачливо въздъхна Кевин. — Винаги съм се страхувал от тези горили с автомати, но сега вече зная защо!

— Ключът за моста май не ни свърши никаква работа — отбеляза Кандис. — Жалко за всичките ни мъки снощи...

— Наистина е жалко — кимна Мелани. — Сега ще се наложи да прибегнем до алтернативен план...

— Аз лично отивам да си легна — обяви Кевин, вътрешно смаян от безстрашието на двете жени. Сърцето му блъскаше толкова силно, че се принуди да го притисне с ръка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 6 МАРТ 1997 Г. 6,45 ЧАСА

Джак натисна педалите и успя да хване зеленото на светофара между Първо авеню и Тридесета улица. След това вече беше лесно — летя по инерция чак до сградата на Съдебна медицина, направи рискован завой в алеята, водеща към товарната рампа и натисна спирачките едва на няколко метра от моргата. Секунди по-късно заключи велосипеда с верига и закрачи към канцеларията на нощния медицински следовател Джанис Джегър.

Продължаваше да е възбуден от откритието, че удавникът е Карло Франкони. Спа лошо, събуди се далеч преди разсъмване и веднага позвъни на Джанис. С цената на известни усилия успя да я убеди да изиска копие от болничния картон на Франкони, който, според предварителните ѝ проучвания, бил лекуван в манхатънската болница „Дженерал“.

Отделно я принуди да вземе от бюро на Барт Арнолд телефоните на всички европейски организации за доставка на човешки органи. Започна да ги върти още в три сутринта, поради часовата разлика. Най-голям интерес прояви към фондация „Еуро-трансплант“ със седалище в Холандия. Но оттам го увериха, че през последните месеци не са имали чернодробен реципиент на име Карло Франкони и той продължи нататък. Разполагаше с номерата на организации от много страни: Франция, Англия, Италия, Швеция, Унгария и Испания.

В нито една от тях не беше чували за Карло Франкони. На всичкото отгоре хората, с които разговаря, бяха единодушни, че чужденец трудно ще получи черен дроб от местен донор, тъй като във всяка от страните имат дълги списъци на чакащи за трансплантация пациенти. Дремнал съвсем малко, Джак беше събуден от собственото си любопитство. Реши да тръгне за моргата рано и да провери на място информацията, събрана от Джанис.

— Господи, ти наистина не мирясваш! — отбеляза появата му колежката.

— Съдебната медицина се превръща в удоволствие именно от такива случаи — отвърна жизнерадостно Джак. — Какво направи с

„Манхатън Дженерал“?

— Получих един куп материали. Господин Франкони им е бил редовен клиент, постъпвал е за лечение главно на две заболявания: хепатит и цироза.

— Аха — кимна Джак. — Кога за последен път е бил там?

— Преди два месеца — отвърна Джанис. — Но не за трансплантация. По принцип подобен вариант е бил обсъждан, но ако се е подложил на операция, това не е станало там... С тези думи жената измъкна една обемиста папка от бюрото си и я подаде на Джак. Той я тикна под мишницата си и с усмивка подхвърли:

— Май ме чака доста четене, а?

— Ще откриеш, че доста неща се повтарят — охлади ентусиазма му Джанис.

— А как стои въпросът с лекуващия лекар? — попита Джак. — Имал ли е такъв, или се е оставял в ръцете на кого да е?

— Със състоянието му се е занимавал външен лекар — отвърна Джанис. — Доктор Даниел Левиц, чиято частна клиника се намира на Пето авеню, между Шейсет и четвърта и Шейсет и пета улица. Телефонът му е записан на корицата на папката, която държиш в ръцете си.

— На това му се вика ефикасност — погледна я с уважение Джак.

— Правя, каквото мога — скромно отвърна жената. — Откри ли нещо с европейските донорски организации?

— Нищичко! — въздъхна Джак. — Ще те помоля да предадеш на Барт, че искам да говоря с него веднага след като се появи. Налага се да преровим основно вътрешните донорски организации на Щатите...

— Добре — кимна Джанис. — Ако не го видя до края на дежурството си, ще му оставя бележка...

Джак тръгна към залата за идентификации и започна да си подсвирква. До обонянието му достигна ароматът на прясно сварено кафе, представата за първата сутрешна чаша го изпълни с нетърпеливо очакване. Но когато влезе в помещението разбра, че се е появил прекалено рано. Вини Амендола току-що се бе заловил със зареждането на машината.

— Побързай с това кафе — намръщи се той и тръсна тежката папка върху металната маса. — Случаят е спешен...

Вини се въздържа от коментар, нещо твърде нехарактерно за него.

— Още ли си в лошо настроение? — вдигна глава Джак.

Вини продължаваше да мълчи, но Джак вече го беше забравил. Вниманието му беше привлечено от едно заглавие на първа страница на сутрешния вестник:

ОТКРИХА ТЯЛОТО НА ФРАНКОНИ. Отдолу, с по-дребен шрифт, беше добавено: **ТРУПЪТ НА ФРАНКОНИ ЧАКА ДВАДЕСЕТ и ЧЕТИРИ ЧАСА, ПРЕДИ ДА БЪДЕ ИДЕНТИФИЦИРАН ОТ ПАТОЛОЗИТЕ.**

Джак разтвори вестника и се задълбочи в репортажа. Тонът му беше ироничен, както винаги. От него читателят можеше да заключи, че в Съдебна медицина работят куп смотаняци. Репортерът е разполагал с достатъчно информация, за да публикува подобен материал, но интересното е друго, рече си Джак. Никъде не е отбелязано, че трупът е пристигнал за аутопсия без глава и китки, нарочно отстранени, за да се затрудни следствието... Не се споменава и за огнестрелните рани в горния десен квадрант. Вини приключи със зареждането на машината и се изправи до бюрото, нетърпеливо пристъпвайки от крак на крак.

— Имаш ли нещо против да ми върнеш вестника? — попита той, когато Джак най-сетне вдигна глава.

— Видя ли това? — попита Джак и потупа първа страница.

— Видял съм го.

Джак потисна желанието си да коригира неправилния в граматическо отношение отговор и попита:

— Изненадан ли си? Искам да кажа, вчера мина ли ти през ума, че аутопсираме именно Франкони?

— Не. Откъде накъде?

— Просто питам...

— Нищо подобно не ми е минало! — отсече Вини. — А сега ми дай вестника! Защо не свикнеш да си купуваш, вместо да четеш моя?

Джак се изправи, бутна вестника по посока на помощника си и награби обемистата папка на Джанис.

— Напоследък нещо хич те няма — подхвърли той. — Може би трябва да ти дадем малко отпуска. Съвсем си заприличал на стар мърморко...

— По-добре мърморко, отколкото скръндза, който се стиска за един вестник! — отсече Вини и започна да подрежда разбърканите от Джак страници.

Джак пристъпи към машината и напълни чашата си догоре с ароматно кафе. Занесе я на бюрото, отпи една глътка и се зарови в многобройните болнични документи на Франкони. Искаше да придобие обща представа за здравословното му състояние и по тази причина потърси медицинските заключения при изписване. Джанис се оказа права: пациентът е постъпвал за болнично лечение на чернодробни усложнения, предизвикани от хепатит, с който се е заразил в Неапол, Италия.

Появи се Лори. Зърнала Джак зад бюрото, тя дори забрави да съблече палтото си и го попита чул ли е новината. Той отвърна утвърдително и посочи вестника в ръцете на Вини.

— Ти ли свърши тази работа? — попита тя и започна да сваля палтото си.

— Какво имаш предвид?

— Ти ли подхвърли на медиите информацията, че удавникът и Франкони са едно и също лице?

— Нима допусках подобно нещо? — изненадано се усмихна Джак. — Защо бих го направил?

— Не знам, снощи беше много възбуден — отвърна Лори. — Не исках да те обиждам, но съм изненадана, че новината се разпространи толкова бързо...

— Аз също съм изненадан — рече Джак. — Може би Лу е свършил тая работа...

— Наистина ли си изненадан?

— Какво искаш да кажеш? — обидено я погледна Джак.

— Миналата година именно ти направи информацията за чумата обществено достояние...

— Тогава беше друго! — повиши тон Джак. — Трябваше да се спасяват хора!

— Добре де, не се ядосвай — кимна примирително Лори. — Какви случаи имаме за днес?

— Още не съм погледнал — призна Джак. — Но купчината папки е сравнително малка, затова имам една молба: днес да ме

освободиш от аутопсии. Пиши го „книжен ден“, който всъщност ще бъде ден на проучвания...

Лори се наведе и преброи папките.

— Само десет случая, няма проблем — кимна тя. — Самата аз мисля да направя само една, а след това ще се опитам да разбера как тялото на Франкони е напуснало това заведение... Колкото повече мисля по този въпрос, толкова по-силно става убеждението ми, че това е било вътрешна работа...

Зад гърба им се разнесе странен шум, последван от звучна ругатня. Обърнаха се и видяха, че Вини е скочил на крака, а кафето му се беше разляло по масата и панталоните му.

— Внимавай с това момче — рече Джак. — Пак е в отвратително настроение.

— Добре ли си, Вини? — подвижна Лори.

— Добре съм — отвърна младежът и сковано се насочи към машината за кафе, където стояха и салфетките.

— Нещо съм объркан — промърмори Джак и погледна към Лори: — Защо имам чувството, че появата на Франкони те интересува повече от изчезването му?

— Това е така поради откритията ти по време на аутопсията — рече Лори. — Отначало бях убедена, че някой е отмъкнал трупа от чиста злоба, просто да го лиши от достойно погребение. Но сега мисля, че това е направено, за да бъде унищожен черният му дроб. Шантава работа! Мислех, че разкриването на загадката по изчезването е предизвикателство към умствените ни способности и нищо повече. Но сега съм убедена, че сторим ли това, ще открием и извършителя...

— Започвам да разбирам какво е имал предвид Лу, когато спомена за невероятните ти асоциативни способности — кимна с уважение Джак. — След изчезването на Франкони аз лично поддържах становището, че въпросът ЗАЩО е много по-важен от въпроса КАК... Но ти направи връзката между тях.

— Точно така — кимна Лори. — Въпросът КАК ще ни накара да се запитаме КОЙ е извършителят, а когато го открием, той ще даде отговор на въпроса ЗАЩО...

— Мислиш, че е забъркан служител на Центъра, така ли?

— Страхувам се, че е точно така — кимна Лори. — Не виждам как другояче би могъл да изчезне трупът...

След разговора със Зигфрид, мозъкът на Реймънд най-сетне отстъпи пред химическите съединения, съдържащи се в двете хапчета приспивателно. Сънят му през останалата част от нощта беше дълбок и непробуден. Усети се едва когато Дарлийн дръпна завесите и слънчевите лъчи нахлуха в стаята. Часът беше осем сутринта и младата жена изпълняваше молбата му да го събуди.

— По-добре ли си, скъпи? — попита тя и оправи смачканата му възглавница.

— Да — изграчи Реймънд, въпреки че беше доста замаян от приспивателните.

— Направила съм ти любимата закуска — рече Дарлийн, взе малкия плетен поднос от бюрото и внимателно го постави в скута на Реймънд.

Очите му пробягаха по подноса. Прясно изстискан портокалов сок, две ивици бекон с яйце, препечена филийка и чаша кафе. До всичко това беше поставен сгънат на две сутрешен вестник.

— Какво ще кажеш? — гордо се усмихна Дарлийн.

— Прекрасно — кимна Реймънд, протегна шия и я целуна по бузата.

— Извикай ме когато свършиш кафето — рече тя и се отправи към вратата. — Веднага ще ти донеса още...

Реймънд намаза препечената филийка с масло и с детинско удоволствие отпи от портокаловия сок. За него ароматът на бекон с яйца беше най-хубавата сутрешна миризма. Отхапа един залък и разтвори вестника.

Ахна, част от храната попадна в дихателната му тръба и го принуди да се закашля. Плетеният поднос с трясък се преобърна на пода.

Дарлийн се появи тичешком, видя какво е станало и безпомощно закърши ръце. Реймънд продължаваше да кашля, лицето му стана доматено червено.

— Вода! — изстена между два пристъпа той.

Дарлийн се стрелна към банята и се върна с чаша вода. Той успя да отпие една глътка. Беконът с яйца, който беше лапнал, лежеше на стройна купчина върху завивката.

— Добре ли си? — попита Дарлийн. — Да викам ли „Бърза помощ“?

— Задавих се — изграчи Реймънд и докосна адамовата си ябълка.

Пет минути по-късно състоянието му беше относително стабилизирано. Гърлото му пареше, а гласът му стана прекалено дрезгав.

— Видя ли вестника? — попита той.

Младата жена поклати глава и той побърза да го разгърне върху леглото.

— О, Боже! — простена Дарлийн.

— О, Боже я! — иронично натърти той. — Няма ли пак да ме попиташ защо се безпокоя за Франкони? — Ръката му яростно смачка вестника.

— Какво ще правиш сега? — попита Дарлийн.

— Предполагам, че ще се срещна с Вини Доминик — въздъхна Реймънд. — Нали той беше този, който ме уверяваше, че трупът е изчезнал завинаги? Телефонният звън го накара да подскочи.

— Да се обадя ли? — попита Дарлийн.

Реймънд кимна с глава, нямаше представа кой може да го търси толкова рано. Младата жена вдигна слушалката, послуша известно време, после каза едно „почакайте“ и сложи длан върху мембраната:

— Доктор Уолтър Андерсън — обяви с усмивка тя. — Взел е решение да се включи в програмата!

Реймънд шумно изпусна въздуха от гърдите си. До този момент изобщо не осъзнаваше, че е затаил дъх.

— Кажи му, че сме много доволни от решението, но аз ще му се обадя по-късно — разпореди се той.

Дарлийн изпълни заповедта и бавно остави слушалката.

— Една добра новина, все пак — отбеляза тя.

Реймънд разтърка челото си.

— Защо всичко не върви толкова гладко, колкото бизнесът? — простена той.

Телефонът отново иззвъня и Дарлийн вдигна слушалката. Усмивката ѝ бързо помръкна. Отново сложи длан върху мембраната и съобщи, че се обажда Тейлър Кабот.

Реймънд с усилие преглътна. Раздразненото му гърло беше пресъхнало. Отпи от чашата с вода и пое слушалката.

— Здравейте, сър... Гласът му беше дрезгав и малко писклив.

— Обаждам се от колата си и няма да навлизам в подробности — рече Кабот. — Току-що научих, че отново се е появил проблем, който считахме за решен. Всичко, което съм ви казал в тази връзка, остава в сила. Надявам се, че разбирате...

— Разбира се, сър — проскърца Реймънд. — Ще направя всичко въз...

Млъкна и с недоумение погледна слушалката в ръката си. Кабот беше затворил.

— Само това липсваше! — простена той. — Кабот заплашва да прекрати операцията! — Стъпи на килима и навлече халата си. Вчерашното главоболие започна да се завръща.

— Отивам да потърся телефона на Вини Доминик — обяви той и с въздишка добави: — Май ще ми трябва още едно чудо...

В осем часа Лори и останалите дежурни патолози вече бяха в „бокса“ и започваха планираните аутопсии. Джак остана в залата за идентификации, потънал в четене на медицинския картон на Франкони. В един момент погледна часовника си, скочи на крака и се насочи към стаята на криминолозите. Искаше да попита защо началникът им — старши криминологът Барт Арнолд днес не е на работа, но с изненада установи, че човекът си е на мястото.

— Джанис не ти ли каза да ми се обадиш? — попита без прелюдии Джак. Двамата с Барт бяха достатъчно близки, за да си пестят любезностите.

— Дойдох преди малко, а Джанис вече си беше тръгнала — поясни Арнолд. — Не ти ли е оставила бележка?

Барт започна да рови разхвърляното си бюро — съвършен близък на бюрото на Джак. В ръката му се появи розово листче.

— „Важно“! — прочете той. — „Веднага се обади на Джак Степълтън!“ — На лицето му се появи смутена усмивка: — Извинявай, сигурно не съм й обърнал внимание...

— Предполагам вече си чул, че моят удавник е идентифициран като Карло Франкони — подхвърли Джак.

— Чух — кимна Барт.

— Това означава, че пак трябва да се свържеш с централите за трансплантации и този път да им предложиш име.

— Ще стане много по-лесно — отвърна Барт. — Имам нужните телефони, освен това няма да им задавам тъпи въпроси от сорта дали им липсва някой от наскоро оперираните пациенти...

— През цялата нощ разговарях с различни европейски централи — уведоми го Джак. — Никой не е насочвал донор към чуждестранен пациент.

— Включително „Еуро-трансплант“ в Холандия?

— С тях се свързах най-напред — кимна Джак. — Нямаат досие на Франкони.

— Следователно можем да изключим Европа — рече Барт. — След като холандците нямаат сведения за Франкони, той със сигурност не се е оперирал там.

— Искам и още нещо — погледна го Джак. — Някой да отиде при майката на Франкони и да я убеди да даде кръв за проба. Тед Линч ще направи специален сравнителен ДНК тест с удавника и по този начин ще бетонираме идентификацията си. Човекът ни трябва да бъде достатъчно ловък, за да попита майката дали синът ѝ си е правил трансплантация на черния дроб. Много съм любопитен да чуя какво ще отговори...

Барт старателно си записваше.

— Друго? — вдигна глава той.

— Засега толкоз — поклати глава Джак. — От Джанис разбрах, че лекуващият лекар на Франкони се казва Даниел Левиц. С него ли си разговарял?

— Ако е доктор Левиц с клиника на Пето авеню — да...

— Какво ти е впечатлението?

— Строго профилирана практика с богата клиентела. По моя преценка е добър интернист. Любопитното е, че се грижи за здравето на различни престъпни фамилии, част, от които е бил и Карло Франкони...

— На различни фамилии? — вдигна вежди Джак. — Включително и на враждуващи?

— Странно, нали? — сви рамене Барт. — Животът на администраторката му сигурно е ад, защото трябва да се съобразява кой кога да приеме... Представяш ли си какво ще стане, ако в

приемната цъфнат едновременно двама мафиотски босове с бодигардовете си?

— Животът е по-странен и от най-фантастичния трилър — въздъхна Джак.

— Искаш ли да отида при доктор Левиц и да се опитам да измъкна още нещо за Франкони?

— Сам ще го сторя — поклати глава Джак. — Имам подозрението, че при разговора с лекаря на Франкони неизреченото ще бъде по-важно от изреченото... А ти се концентрирай върху трансплантацията. Според мен това е ключовата информация за разследването. Разберем ли къде е направена операцията, ще разберем всичко!

— Ето къде си бил! — прогърмя басов глас зад тях. Рамката на вратата беше буквално запълнена от внушителната фигура на заместник-директора доктор Калвин Уошингтън. — Обърнах сградата да те търся, Степълтън! Хайде, тръгвай! Шефът иска да говори с теб.

Джак намигна на Барт и се изправи.

— Сигурно пак ме чака награда! — ухили се той.

— На твоє място нямаше да съм толкова самодоволен — сопнато рече Калвин, отдръпвайки се да му направи път. — Отново си успял да вдигнеш кръвното на стареца, в това можеш да бъдеш сигурен!

Джак го последва в административното крило. Репортерите в чакалнята бяха доста повече от обикновено.

— Какво става? — попита той.

— Сякаш не знаеш! — избоботи Калвин.

Джак действително беше в неведение, но нямаше как да задава повече въпроси, просто, защото Калвин вече пристъпи към секретарката на шефа госпожа Санфорд и я попита дали могат да влязат.

Оказа се, че трябва да почакаат. Озовал се на дивана срещу госпожа Санфорд, Джак трябваше да изтърпи няколко намръщени погледа от нейна страна. Явно беше ядосал не само Бингъм, но и нея. Почувства се като пакостник, когото бяха заловили на местопрестъплението. Калвин използва времето да отскочи до кабинета си за провеждането на няколко спешни телефонни разговора.

Джак направи опит да измисли някакво оправдание за това, което го очакваше зад дебелията, шумоизолираща врата. Но нищо не му

идваше на ум. Отмъкването на рентгеновите снимки на Франкони без съмнение беше тежко провинение в очите на Бингъм.

— Можете да влизате — обади се по едно време госпожа Санфорд, без да вдига очи от клавиатурата пред себе си. Лампичката на телефона до нея беше угаснала — факт, който означаваше, че шефът е приключил с поредния важен разговор.

Джак отвори вратата с чувството на обреченост. Преди година, в разгара на епидемията от острозаразни болести, вече беше имал шанса да се запознае с избухливия характер на директора.

— Влизай и сядай! — посрещна го намръщено Бингъм.

Джак се подчини и зае стола срещу писалището. През последните години Бингъм беше видимо остарял и изглеждаше на повече от своите шейсет и три години. Очите му зад очилата с телени рамки се заковаха върху лицето на Джак. Въпреки увисналата гуша и нездравия цвят на кожата, те бяха все така умни и проницателни.

— Тъкмо започвах да вярвам, че си улегнал! — изръмжа заплашително той.

Джак замълча. Беше решил да отваря уста само ако му бъдат отправени директни въпроси.

— Мога ли да попитам защо го направи? — продължи със същия заплашителен тон Бингъм.

— От любопитство — сви рамене Джак. — Бях развълнуван, не можех да чакам...

— Любопитство значи! — прогърмя Бингъм. — По същия начин се оправда и миналата година, когато пренебрегна изричната ми заповед да не се мяркаш в манхатънската ДБ!

— Значи съм последователен — не се стърпя Джак.

— Ето го и нахалството! — простена с отчаяние Бингъм. — Ти май наистина не си се променил!

— О, напротив — поклати глава Джак. — Станал съм доста по-добър на баскетбол.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Калвин. Скръстил ръце пред гърдите си, огромният мъж се изправи зад него като някакъв бодигард.

— Не мога да се оправям с него! — оплака му се Бингъм. — Нали каза, че поведението му било по-търпимо?

— До този епизод наистина беше — въздъхна Калвин и сведе тежък поглед към лицето на Джак: — Най-много ме дразни фактът, че отлично знаеш какви са правилата тук: всяка информация за дейността на Центъра излиза или от доктор Бингъм, или от Отдела за връзки с обществеността! Точка! А вие, касапите, си държите устата затворена! Нашата работа винаги е политизирана, по тази причина не желаем лоша реклама в печата!

— Искам прекъсване! — прибягна до баскетболната терминология Джак. — Тук нещо се разминаваме и май имаме предвид различни неща...

— Разминаваме се и още как! — мрачно поклати глава Бингъм.

— Искам да кажа, че става въпрос за недоразумение — поясни Джак. — Мислех, че ще бъда порицан, защото взех ключовете за кабинета ви от санитарите и измъкнах рентгеновите снимки на Франкони...

— Не, по дяволите! — ревна Бингъм и насочи показалец в лицето му:

— Става въпрос за информацията, която си подхвърлил на медиите. За прелюбопитния факт относно завръщането на изчезналия труп! Какво си въобразяваш, бе човече! Нима мислиш, че така ще направиш кариера?!

— Стоп! — вдигна ръка Джак. — Първо, кариерата изобщо не ме вълнува чак толкова. И второ, нямам нищо общо с подхвърлянето на никаква информация!

— Нямах ли? — зяпна Бингъм.

— Това означава ли, че виновната е Лори Монтгомъри? — подхвърли Калвин.

— Не, разбира се — поклати глава Джак. — Но и аз не съм. Честно ще ви призная, че изобщо не съм считал тази информация за някаква сензация...

— Но медиите явно са на друго мнение — подхвърли Бингъм. — Кметът също... От сутринта вече два пъти ми звъни. Въпросът му е какъв цирк се разиграва тук. Инцидентът с Франкони ни поставя в изключително неблагоприятна светлина пред обществеността, да не говорим за факта, че подробности от кухнята ни излизат на светло по най-неочакван начин...

— Истинската новина при този случай не е изчезването на трупа — поклати глава Джак. — Истинската новина е, че му е бил присаден черен дроб. Операция, за която никой не знае. Операция, която трудно се открива чрез ДНК-тест. Операция, която някой очевидно иска да скрие...

Бингъм хвърли един изненадан поглед към Калвин и вдигна ръце:

— Чакай, чакай! Това го чувам за пръв път!

Джак накратко разказа за това, което беше открил. След това добави, че в ДНК-тестовете на Тед Линч има доста неясни неща.

— Не може да бъде! — прошепна Бингъм, свали очилата и разтърка зачервените си очи. — Единственото ми желание беше час по-скоро да забравим инцидента с проклетия Франкони, но явно няма да стане така. Има си хас да се окаже, че тоя тип си е направил нелегална трансплантация!

— Днес ще знам със сигурност — рече Джак. — Барт Арнолд върти на всички трансплантационни центрове в страната, Джон Деврайс започна тестове за имунодепресанти, Морийн О'Конър се занимава с хистологичните проби, а Тед ще прибегне до ДНК-полимаркер тест, който е почти сто процента достоверен. В ранния следобед ще бъдем сигурни дали е имало трансплантация, а ако имаме късмет — и къде е била извършена тя...

Бингъм опря лакти на бюрото и впи тежък поглед в лицето му.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо общо с информацията, която публикуват всички днешни вестници? — заплашително попита той.

— Честна скаутска! — рече Джак и вдигна два пръста пред себе си.

— Добре, Степълтън, тогава приеми извиненията ми — въздъхна директорът. — Но искам да ти напомня да си държиш езика зад зъбите. Дори не си помисляй да дразниш отговорните фактори, тъй като звънят на мен, а не на теб! И двамата знаем, че умираш да си пъхаш носа там, където не ти е работа, нали? И накрая — обещавай, че всяка информация по случая ще изтича не чрез теб, а чрез мен!

— То си е ясно — кимна Джак.

Време да яхне колелото си през деня нямаше почти никога, затова сега натискаше педалите с особено удоволствие. Лавираше сред

оживения трафик на Първо авеню, целта на пътуването му беше частната клиника на доктор Даниел Левиц. Слънце нямаше, но температурата беше приятна — някъде около двадесетте. Във въздуха се долавяше ароматът на приближаващата се пролет. За Джак пролетта беше най-хубавият сезон в Ню Йорк.

Заклучи байка си за знака „забранено паркиране“ и се насочи към входа на кабинета. Беше позвънил предварително, просто, за да се увери, че доктор Левиц е на работното си място. Но предпазливо отбягна да поиска официална среща. Инстинктивно усещаше, че изненадващото посещение ще му донесе по-добър резултат. Предполагаемата трансплантация на Франкони явно беше обгърната с някаква пелена на тайнственост.

— Името ви, моля — рече матроната с посребрени коси на рецепцията.

Джак ѝ показа служебната си карта на медицински следовател. Повечето хора я приемаха за полицейска, главно защото имаше същата гланцирана повърхност и кожена калъфка. В случаи като този той изобщо не си правеше труда да предлага допълнителни обяснения.

— Трябва да говоря с доктора — промърмори той и грижливо прибра картата във вътрешния си джоб. — По възможност веднага.

Матроната се окопоти сравнително бързо и отново го попита за името. Той се представи, умишлено пропускайки титлата „доктор“. Жената стана и изчезна във вътрешността на клиниката. Погледът на Джак пробяга по приемната. Беше просторно помещение, претрупано със скъпи мебели. И едва ли имаше нещо общо със собствената му приемна от времето, когато работеше като офталмолог на частна практика. Това време беше отминало отдавна, беше се превърнало в част от един друг живот...

Петимата пациенти в приемната бяха облечени добре. Вдигнали пред очите си обичайните вестници и списания, те скрито оглеждаха Джак. Във въздуха се усещаше атмосфера на леко недоволство, сякаш всички знаеха, че появата на този висок мъж пред рецепцията ще удължи чакането им. Джак се надяваше, че никой от тях не е мафиотски бос, за когото чакането може да представлява лична обида и повод за отмъщение.

Администраторката се появи и му направи знак да я последва. В поведението ѝ имаше нещо сервилно. Отвори вратата на кабинета пред

него, изчака го да влезе и старателно я затвори.

Доктор Левиц не беше в кабинета. Джак седна на единия от двата стола пред бюрото и се огледа. Обичайните дипломи и лицензи в рамкирано стъкло, семейни снимки, купчина неразпечатани медицински списания. Тази гледка му беше толкова позната, че неволно потръпна. Запита се как е издържал години наред в подобно затворено, лишено от въздух пространство.

Една от страничните врати се отвори и в кабинета се появи доктор Левиц. От джобчето на бялата му престилка стърчеше цяла батарея писалки, на врата му висеше стетоскоп. В сравнение с широкоплещестата фигура на Джак, тялото му изглеждаше дребно и някак крехко.

Джак веднага забеляза постоянните тикове на лицето му, придружени от леко поклащане на главата. Докторът обаче очевидно не им обръщаше внимание. Пристъпи крачка напред да се ръкува, после побърза да се оттегли зад голямото си писалище.

— Много съм зает, но винаги ще намеря време за полицията — обяви той.

— Не съм от полицията — рече Джак. — Казвам се доктор Степълтън, работя като медицински следовател в Градския патологичен център на Ню Йорк.

Главата на доктор Левиц леко подскочи, същото сториха и тънките му мустачки. Адамовата му ябълка нервно помръдна.

— О...

— Искам да поговорим за един от вашите пациенти — рече Джак.

— Здравословното състояние на моите пациенти е поверително — механично отвърна доктор Левиц.

— Разбира се — съгласи се Джак и на лицето му се появи усмивка. — Но само докато са живи. Не и след като пристигнат за аутопсия при нас. Интересувам се от господин Карло Франкони.

Последва серия от резки и не координирани движения. Добре, че този човек не практикува мозъчна хирургия, рече си Джак.

— Поверителността се отнася и за мъртвите ми пациенти — поклати глава доктор Левиц.

— От етична гледна точка сте абсолютно прав — кимна Джак. — Но бих искал да ви напомня, че в качеството си на медицински

следовател на щата Ню Йорк, аз имам властта да ви призова по съдебен ред. Предпочитам обаче да проведем един приятелски разговор, нищо повече... Сигурен съм, че ще намерим допирни точки.

— Какво искате да знаете? — попита доктор Левиц.

— От доста обемистата папка със заболявания на господин Франкони ми стана ясно, че е имал сериозни проблеми с черния дроб, довели на даден етап до почти пълна нефункционалност.

Доктор Левиц кимна с глава, дясното му рамо странно подскочи. Джак изчака затихването на тиковете и добави:

— Ще мина направо на въпроса: претърпял ли е пациентът ви операция за присаждане на черен дроб?

Доктор Левиц не отговори, отново разтърсен от силни тикове. Джак търпеливо чакаше.

— Не зная за подобна операция — отвърна най-сетне Левиц.

— Кога го видяхте за последен път?

Доктор Левиц вдигна слушалката и помоли да му донесат картон на Карло Франкони.

— След минутка ще ви отговоря — погледна към Джак той.

— Преди около три години, при поредното постъпване на Франкони в болница, вие сте изразил мнение, че трябва да се подложи на трансплантация... Помните ли това?

— Не... Но съзнавах съвсем ясно, че състоянието на господин Франкони се влошава, тъй като той не спираше да пие...

— Но после не споменавате никъде за това — изгледа го Джак.
— Изследванията сочат, че функцията на черния дроб продължава да се влошава и през следващите две години, но вие вече не предлагате трансплантация...

— Лекарят влияе на пациента си само до определена степен — въздъхна доктор Левиц.

Вратата се отвори и в кабинета влезе администраторката. Тя мълчаливо постави дебела папка върху бюрото на Левиц и веднага напусна.

Докторът я прелисти и след минута обяви, че за последен път е видял Франкони преди около месец.

— По какъв повод?

— Възпаление на горните дихателни пътища. Предписал съм антибиотик, който очевидно е подействал...

— Прегледахте ли го?

— Естествено — с достойнство отвърна Левиц. — Аз винаги преглеждам пациентите си.

— Открихте ли следи от чернодробна трансплантация?

— Не съм извършил пълен преглед. Ограничих се да търся симптоми на текущите оплаквания.

— Знаел сте основната му болест, но въпреки това не сте палпирал дроба, така ли?

— Може би съм го сторил, но това не е отбелязано в картоната...

— А някакви кръвни тестове, които да отразят състоянието на черния дроб?

— Само билирубин — отвърна доктор Левиц.

— Защо само билирубин?

— Беше прекарал хепатит. Изглеждаше добре, но исках да бъда сигурен...

— Какъв беше резултатът?

— В границите на нормалното.

— Значи, ако не броим възпалението на горните дихателни пътища, той се е чувствал добре, така ли? — остро попита Джак.

— Да — кимна доктор Левиц.

— Истинско чудо — коментира Джак. — Особено на фона на нежеланието му да се откаже от алкохола...

— Може би все пак се е отказал — сви рамене Левиц. — На даден етап всеки спира...

— Имате ли нещо против да надникна в картоната му?

— Да, имам. Вече ви изложих своите съображения. Ако искате да прегледате тези сведения, ще трябва да ги изискате по съдебен ред. Съжалявам...

— Няма за какво — кимна Джак и се изправи. — Ще запозная прокуратурата с вашите възгледи. Благодаря за времето, което ми отделихте. Страхувам се, че скоро отново ще се наложи да ви обезпокоя. В този случай има нещо странно и аз съм твърдо решен да разбера какво е то...

Отключвайки велосипеда си, Джак се усмихна. Този доктор Левиц очевидно знаеше повече, отколкото беше готов да сподели. Какво точно, щеше да се разбере по-късно, но интригата се усилваше. Имаше чувството, че това е най-интересният случай в кариерата му.

Върна се в моргата, прибра колелото на обичайното му място и се качи в кабинета да свали палтото си. После се насочи право към ДНК-лабораторията, но се оказа, че Тед все още не е готов.

— Трябват ми поне два часа — обяви той. — Не е нужно да се разкарваш, ще ти звънна веднага.

Разочарован, но все така изпълнен с решимост, Джак се спусна ̀а етажа на хистологията и провери как върви работата над пробите от тялото на Франкони.

— Ама ти чудеса ли очакваш, за Бога? — оплака се Морийн. — Проклетите ти стъкълца прередиха всичко останало, но не очаквай резултат преди края на работното време, моля те!

Запазил оптимизма си жив, Джак взе асансьора за втория етаж и надникна в лабораторията на Джон Деврайс.

— Тестовете за циклоспорин-А и ФК-506 са трудни и продължителни — раздразнено рече Джон. — Както виждаш, затрупани сме до гуша. С бюджета, който ми отпускат, никой не може да очаква спешно обслужване!

— Окей — вдигна ръце Джак и се измъкна на заден ход от лабораторията. Прекрасно знаеше, че Джон е раздразнителен тип и избухва лесно, като барут. В такъв случай имаше съвсем реална опасност резултатите му да се забавят със седмици... Слезе още един етаж по-долу и се вмъкна в канцеларията на Барт Арнолд — последният етап на обиколката му.

— Загрях телефона до червено, но знаеш как е с тези проклетни секретари. Вече е почти невъзможно да разговаряш с жив човек. Получих един куп електронни уверения, че ще ̀бда потърсен при първа възможност.

— Мамка му! — въздъхна Джак. — Чувствам се като гимназистка с нова рокля, която никой не ще да покани на купон!

— Съжалявам, приятелю — погледна го състрадателно Барт. — За утеха ще ти кажа, че взехме кръвна проба от майката на Франкони. Вече е горе, в ДНК-лабораторията...

— Попитали ли са я за чернодробната трансплантация на сина й?

— Да — кимна Барт. — На което отговорила, че не знае нищо за подобна трансплантация. Признала обаче, че в последните дни на живота си синът й се радвал на добро здраве...

— На какво според нея се дължало това?

— Ходил на някакъв басейн и се почувствал нов човек.

— Случайно да е споменала точно къде?

— Не. Но според нашата сътрудничка жената ѝ е казала всичко, което знае...

Джак стана.

— Като те слушам стигам до заключението, че майката е била прекалено отзивчива...

— Ще те държа в течение, очаквам всеки момент да започнат да отговарят на молбите ми...

— Благодаря.

Джак напусна кабинета и се насочи към залата за идентификации. В душата му се появи чувство на отчаяние. Реши да го удави с чаша кафе, но някой го беше изпреварил пред машината. С изненада установи, че това е лейтенант-детектив Лу Солдано.

— Охо, пипнах те! — подвикна зад гърба му той. После очите му се разшириха от изненада. Отдавна не го беше виждал толкова спретнат — с чиста риза и безупречен възел на вратовръзката. Да не говорим, че беше току-що избръснат и с гладко сресана коса. — Днес изглеждаш почти човек — отбеляза с уважение той.

— Така и се чувствам — кимна Лу. — За пръв път от седмици насам се наспах като хората. Къде е Лори?

— В „бокса“, предполагам — сви рамене Джак.

— Искам пак да я потупам по рамото за връзката, която направи между видеозаписа на Франкони и твоя удавник — усмихна се Лу. — Всички в управлението са убедени, че това ще внесе прелом в разследването. Двама от информаторите ни вече се обадиха. Записът очевидно е предизвикал доста коментари из Куинс...

— Бяхме твърде изненадани, че новината излезе в днешните вестници — подхвърли Джак. — Това стана доста по-бързо от очакваното. Имаш ли представа, кой е подал информацията на репортерите?

— Аз — невинно отвърна Лу. — Внимавах да не кажа нищо друго освен положителната идентификация на трупа. Защо, има ли някакъв проблем?

— Никакъв, ако не броим поредната нервна криза на Бингъм — ухили се Джак. — В епицентъра на която, разбира се, бях аз...

— Съжалявам, приятелю — въздъхна Лу. — През ум не ми мина, че ще ти създам проблеми. Май трябваше първо да се посъветвам с теб. Е, сега съм ти задължен...

— Забрави — поклати глава Джак. — Бурята вече отмина. — Напълни една чаша с кафе, после добави сметана и захар.

— Но новината имаше добър ефект на улицата — подхвърли Лу. — В резултат получихме едно доста важно сведение: убийците на Франкони нямат нищо общо с хората, които са отмъкнали трупа оттук и са го обезобразили...

— Това не ме изненадва — кимна Джак.

— Така ли? — учудено го изгледа Лу. — Аз пък бях убеден, че всички вие вярвате тъкмо в противното. И най-вече Лори...

— Сега е на друго мнение — поклати глава Джак. — Мисли, че трупът е бил похитен, за да се прикрие чернодробната трансплантация... Аз също съм убеден в това.

— Не виждам смисъла — замислено рече Лу и отпи глътка от чашата си. — Според нашите сведения, трупът е бил отмъкнат от фамилията Лучия, която е главен враг на фамилията Вакаро... А именно Вакаро са видяли сметката на Франкони.

— Велики боже! — възкликна Джак. — Сигурен ли си?

— Да — кимна Лу. — Имаме всички основания да вярваме на информатора си. Лошото е, че не разполагаме с конкретни имена.

— Самата идея за намеса на организираната престъпност е смайваща — въздъхна Джак. — Тя навежда на мисълта, че фамилията Лучия има някакво отношение към трансплантацията на органи. И ако тази мисъл не те накара да изгубиш съня си, значи нищо не е в състояние да го стори!

— Успокой се! — изкрещя в слушалката Реймънд. Телефонът иззвъня точно когато се готвеше да излезе. Предадох му, че се обажда доктор Левиц и той се върна.

— Не ми казвай да се успокоя! — изрева в отговор Левиц. — Нали имаш вестник? Те разполагат с тялото на Франкони! А преди малко тук се появи медицински следовател на име Джак Степълтън, който ми поиска болничния му картон!

— Надявам се, че не си му го дал! — сопнато рече Реймънд.

— Разбира се, че не съм! След което той ме заплаши, че ще го изиска по съдебен ред. Поведението на този тип беше изключително агресивно, повярвай ми! Твърдо е решен да разнищи нещата докрай! Директно ме попита дали Франкони е бил подложен на операция за присаждане на черен дроб!

— В твоите документи няма следа от подобно нещо, нали? — попита Реймънд. — Нито пък нещо за нашата програма...

— Не, разбира се. Спазил съм твоите инструкции. Но ако някой надникне в папката ми, положително ще бъде учуден. Документирал съм влошаващото се състояние на Франкони в продължение на години, след което чернодробните му функции изведнъж влизат в границите на нормалното. Без никакви обяснения, без никакъв коментар! Казвам ти, ще ме засипят с въпроси, на които едва ли бих могъл да дам свестен отговор! Много съм разстроен и съжалявам, че се забърках във всичко това...

— Нека не даваме воля на нервите си — рече успокоително Реймънд, макар че и неговото сърце беше свито от страх. — Този Степълтън не може да разкрие нищо. Опасенията ни от евентуална аутопсия са чисто хипотетични, тъй като в Съдебна медицина едва ли има патолог-Айнщайн, който да разкрие произхода на донора. Това просто няма да стане, но аз ти благодаря, че ме предупреди за този Степълтън. Имам среща с Вини Доминик и тъкмо излизах... Убеден съм, че той има сили и средства да се справи с всякакъв проблем. Защото отговорността за този развой на събитията в крайна сметка е и негова...

Реймънд приключи разговора и отправи безмълвна молитва към Бога да вразуми Даниел Левиц и да му попречи да извърши някоя неразумна постъпка. Инструктира Дарлийн относно евентуалното, но малко очаквано, повторно обаждане на Тейлър Кабот, после излезе. Хвана такси на ъгъла на Медисън и Шейсет и четвърта и даде на шофьора адреса на авеню „Корона“ в Елмхърст.

Обстановката в неаполитанския ресторант беше абсолютно същата като предишния ден, само дето въздухът още по-силно вонеше на застоял цигарен дим. Вини Доминик се беше настанил в същото сепаре, а горилите му — на същите столчета пред бара. Брадатият барман мрачно миеше чашите.

Но този път Реймънд не изгуби излишно време. Отместил завесата от червено кадифе над входната врата, той бързо видя Вини и се насочи към сепарето. Седна без да чака покана и бутна сгънатият на руло вестник по посока на мафиотския бос. Вини безучастно огледа заглавията на първа страница.

— Сам виждаш, че имаме проблем — мрачно изрече Реймънд, забравил за всякакви любезности. — Обеща, че трупът няма да се появи, но явно си прецакал нещата!

Вини взе цигарата си от пепелника, смукна и издуха дима към тавана.

— Продължаваш да ме изненадваш, док — хладно промърмори той. — Започвам да мисля, че или си луд, или просто изпускаш нервите си. Тук му е мястото да посоча, че подобно неуважително отношение не позволявам дори на най-близките си сътрудници. Или ще се извиниш веднага, или ставаш и заминаваш преди да съм се ядосал!

Реймънд преглътна и неволно вкара пръст в яката на ризата си. Изведнъж си даде сметка с кого говори и по гърба му пробяга ледена тръпка. Едно кратко кимане от страна на Вини Доминик щеше да бъде достатъчно, за да го извадят след няколко дни от водите на Ийст Ривър.

— Извинявай — промърмори той. — Но наистина не съм на себе си... След това, което излезе в сутрешната преса, ми се обади президентът на „ГенСис“ и заплаши да прекрати програмата. После ми се обади и лекуващият лекар на Франкони, който бил подложен на разпит от медицински следовател на име Джак Степълтън, който пожелал да се запознае с болничния картон на Франкони!

— Анджело! — извърна се към бара Вини. — Ела тук!

Гигантът слезе от столчето и се приближи.

— Познаваш ли някой си доктор Джак Степълтън от моргата?

— Никога не съм го виждал — поклати глава Анджело. — Чух името му от Вини Амендола, който звънна рано сутринта. Каза, че аутопсията на Франкони била възложена на Степълтън.

— Както виждаш, на мен също ми звънят отгук-оттам — извърна се мафиотът към Реймънд. — Не само Вини Амендола, който в момента е доста притеснен, защото именно той ни помогна да измъкнем трупа от моргата... Обади се и братът на жена ми, който притежава погребалното бюро, свързано със същата операция. Там се

появила доктор Лори Монтгомъри и е попитала за труп, който не съществува...

— Явно е станала засечка — въздъхна Реймънд. — Моите уважения, но искам да попитам какво може да се направи...

— Относно трупа — нищо — отсече Вини. — Според Амендола, аутопсията вече е факт...

Реймънд простена и стисна слепоочията си с длани. Главоболието го връхлетя с нова сила.

— Момент, док — вдигна ръка Вини. — Искам да ти дам известни уверения. Знаех, че една аутопсия може да причини проблеми на програмата и по тази причина наредих на Карло и Анджелио да унищожат черния дроб на Франкони...

Реймънд вдигна глава, в очите му проблесна надежда.

— Как са го сторили?

— С пушка — поясни Вини. — Гръмнали са го от упор и черният дроб е отишъл по дяволите. Всъщност, това се отнася и за почти целия корем, ей тук... — Ръката му очерта кръг. — Нали така, Анджелио?

— Точно така шефе — кимна бандитът. — Цял пълнител на пушка-помпа, марка „Ремингтън“. Превърнахме го в хамбургер.

— Мисля, че нямаш особени причини за тревога — усмихна се доволно Вини.

— Добре де, черният дроб е унищожен — вдигна глава Реймънд. — Защо тогава Степълтън пита дали Франкони не е претърпял операция за присаждане?

— Пита ли? — учуди се Вини.

— Да. Въпросът му към доктор Левиц е бил съвсем конкретен.

— Вероятно нещо друго го е накарало да се усъмни — сви рамене Вини. — Но при всички случаи проблемът се върти около тези две имена: доктор Степълтън и доктор Лори Монтгомъри.

Реймънд замълча, веждите му очаквателно се повдигнаха.

— Докторе — тежко въздъхна Вини. — Вече ти казах, че едва ли бих се забъркал в тази история, ако не беше заболяването на Вини-младши. На всичкото отгоре забърках в нея и братът на жена ми, когото не мога да зарежа просто ей така... Разбираш ли ме? Ще изпратя Анджелио и Франко да се погрижат за въпросните доктори. Имаш ли нещо против, Анджелио?

Реймънд извърна изпълнен с надежда поглед към едрия бандит и за пръв път го видя да се усмихва. Беше малко страшничка усмивка, тъй като белегът пречеше на нормалното движение на лицевите мускули.

— Цели пет години чакам момента, в който ще се срещна с Лори Монтгомъри! — изръмжа Анджело.

— И аз така си помислих — кимна Вини. — Можеш ли да вземеш адресите им от Вини Амендола?

— Сигурен съм — кимна онзи. — Адресът на Монтгомъри вече го знам, а Вини с удоволствие ще ми съобщи този на Степълтън, защото тъй и тъй вече умира от страх да не го спипат...

Босът размаза фаса в пепелника и вдигна глава:

— Е, док, какво ще кажеш?

Анджело и Франко отиват на гости на прекалено усърдните ти колеги и ги убеждават да възприемат нашата гледна точка... Ще им бъде обяснено, че ни причиняват определени неприятности и те със сигурност ще ни разберат... — На лицето му се появи хладна усмивка, придружена с леко намигване.

— Признавам, че по-добро разрешение от това не може да има — въздъхна с облекчение Реймънд, после се надигна и започна да се измъква от сепарето. — Благодаря, мистър Доминик — върна се към официалната форма той. — Много съм ви задължен. Моля да ме извините за избухването преди малко...

— Почакай, док — вдигна ръка Доминик. — Още не сме обсъдили хонорара...

— Мислех, че това влиза в предишната ни уговорка — обърна се Реймънд. — В крайна сметка тялото на Франкони не трябваше да се появява отново, нали?

— Аз виждам нещата по друг начин — поклати глава Вини. — Това е допълнителна работа, а тъй като въпросът с вноските вече е уреден, ще се наложи да обсъдим връщането на част от капарото, което оставих на вашата организация. Какво ще кажеш за двайсет хилядарки? Една хубава кръгла цифра...

Реймънд побесня, но успя да не го покаже. Освен това отлично помнеше какво стана последния път, когато опита да се пазари: цената веднага скочи двойно.

— Ще ми трябва известно време, за да осигуря подобна сума —
сдържано рече той.

— Няма проблеми, док — кимна Вини. — Важното е, че се
разбрахме. Веднага започвам реализацията на моята част от сделката,
Анджело и Франко са готови...

— Отлично — изломоти Реймънд и побърза да излезе.

— Хей, сериозно ли мислиш да го направим? — попита
Анджело.

— Май да — въздъхна Вини. — Идеята да включа зет си ще ми
излезе солена, макар че по онова време просто нямахме друг избор. Но
нещата трябва да се оправят, в противен случай рискувам жената да ми
откъсне топките! Добре поне, че накарах докторчето да плати за това,
което тъй и тъй съм длъжен да направя...

— Кога искаш да се погрижим за тези двамата? — пожела да
узнае Анджело.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — рече Вини. — Може и
още тази вечер...

ΠΕΤΗΝΔΕΣΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

6 МАРТ 1997 Г. 19.30 Ч. КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

— В колко часа очаквате гостите си? — попита Есмералда. Главата и тялото ѝ бяха увити в красив плат на оранжево зелени ивици.

— В седем — отвърна Кевин, доволен че го прекъсват. От известно време насам се опитваше да чете някаква статия по микробиология в едно от специализираните издания, за което беше абониран. Но в главата му не оставаше нещо, тъй като мислите му непрекъснато се връщаха към следобедните събития.

Пред очите му продължаваха да се появяват изскочилите от джунглата войници с червени барети, чуваше тежкото трополене на ботушите им, потръпваше от ужас при спомена за автоматичните откоси, които продължаваха да кънтят в ушите му.

Бягството от поляната и бясното люшкане по разбития път някак му беше помогнало да преодолее вцепениящия страх от стрелбата.

За разлика от него, Мелани възприе събитията по съвсем друг начин и той неволно се запита дали тук няма пръст и закалката, която дава животът в Манхатън. Вместо страх, младата жена изпадна в бесен гняв, при това не заради самата стрелба, а защото войниците си бяха позволили да нанесат щети на колата, която считаше за своя собственост, въпреки че технически погледнато, тя си беше на „ГенСис“.

— Вечерята е готова — добави Есмералда. — Ще имам грижата да я поддържам топла.

Кевин кимна и старателната икономка изчезна по посока на кухнята. Той захвърли списанието и излезе на верандата. Нощта бързо встъпваше в правата си. Къде ли още се бавят Кандис и Мелани?

Прозорците гледаха към малко, обрасло с трева площадче, осветено от старомодни улични фенери. Отвъд него се намираше къщата на Зигфрид Шпалек — почти идентична с неговата. Тя също имаше колонада около приземния етаж, веранда на втория и островърх покрив с таванско помещение. В момента светеха само кухненските прозорци, което означаваше, че собственикът още не се е прибрал.

Някъде отляво прозвуча смях и той извърна глава към брега. Само преди четвърт час беше спрял поредният тропически дъжд, излъсканите павета на площадчето все още бяха мокри. По тях крачеха двете му млади приятелки. Хванати за ръце, те безгрижно се смееха.

— Хей, Кевин! — зърна го на верандата Мелани. — Защо не ни изпрати карета?

— За какво говориш? — озадачено попита Кевин.

— Нима си очаквал, че ще хукнем през дъжда? — изгледа го Мелани, а Кандис се изкиска.

— Хайде, качвайте се — махна с ръка Кевин и очите му пробягаха по околните къщи. Надяваше се, че не бяха обезпокоили съседите.

Жените затрополиха по дървените стъпала на външното стълбище. Кевин ги покани в хола, но преди това бе принуден да изтърпи целувки по двете бузи.

— Извинявай за закъснението, но дъждът ни принуди да потърсим укритие в Чики-бар...

— А там галантни кавалери от автопарка държаха непременно да ни почерпят с по една пиня-колада — добави игриво Кандис.

— Няма проблем — сви рамене Кевин. — Но вечерята отдавна е готова...

— Фантастично! — възкликна Кандис. — И без това умирам от глад!

— Аз също — промърмори Мелани и се наведе да се събуе. — Извинявай, но предпочитам да ходя боса, тъй като обувките ми са мокри от дъжда...

— Аз също — последва примера ѝ Кандис.

Кевин махна с ръка по посока на трапезарията. Огромната маса беше застлана само в единия край, просто, защото беше прекалено голяма за трима души.

Есмералда беше поставила отделна покривка под всеки от приборите. Запалените свещи в кристални поставки хвърляха приятна светлина.

— Каква романтика! — възкликна Кандис. — Надявам се, че запасите ти от вино не са свършили — рече Мелани и зае мястото, което беше най-близо.

Кандис заобиколи и седна срещу нея, оставяйки мястото на домакина за Кевин.

— Бяло или червено? — попита той.

— Цветът е без значение — засмя се Мелани.

— А какво ще ядем? — пожела да узнае Кандис.

— Някаква местна риба...

— Риба? Съвсем подходящо за случая — обяви Мелани и двете жени се заляха от смях.

— Страхувам се, че нещо не ми е ясно — промърмори Кевин.

В компанията на тези жени винаги изпитваше чувството, че не е напълно в час.

— По-късно ще ти обясним — рече Мелани. — А сега давай виното!

— Нека бъде бяло — добави Кандис.

Кевин отиде в кухнята и извади една бутилка от хладилника. Избягваше да гледа Есмералда, засрамен от това, което жената вероятно си мисли за двете му прекалено весели гостенки.

Докато отваряше бутилката, откъм трапезарията отново долетя весел смях. Хубавото при тези момичета е, че никога не настъпва изпълнено с неудобство мълчание, рече си с въздишка той.

— Каква марка вино ще предложиш? — посрещна го с въпрос Мелани, а очите ѝ пробягаха по етикета: — О, „Монтраше“! Тази вечер наистина имаме късмет!

Кевин нямаше никаква представа каква бутилка е измъкнал от запасите си, но остана доволен от оценката на Мелани. Напълни чашите, а Есмералда се зае да поднася предястията.

Вечерята премина при пълен успех. Дори Кевин усети как се отпуска, особено след като гледаше да не изостава от гостенките си по отношение на виното. Наложил му се да отскочи за нова бутилка доста по-рано от очакваното.

— Познай кого видяхме в Чики-бар — вдигна глава Мелани, когато Есмералда отнесе празните чинии от предястието. — Нашият безстрашен лидер Зигфрид!

Кевин замалко не се задави с виното и побърза да притисне салфетката до устните си.

— Надявам се, че не сте завързали разговор с него — промърмори той.

— Нямахте как — сви рамене Мелани. — Той беше изключително любезен... Поиска разрешение да се присъедини към нас и поръча по едно питие. Не само за нас, но и за момчетата от автобазата...

— Поведението му бе наистина очарователно — добави Кандис.

Кевин неволно потръпна. Второто приключение за следобеда го изплаши почти толкова, колкото и първото — побеснялата Мелани хукна право към офиса на Зигфрид, независимо от факта, че едва бяха успели да избягат от стрелбата на гвинейските войници. Кевин не беше в състояние да я откаже, независимо от опитите си.

— Нямам намерение да търпя подобно отношение! — отсече Мелани и тримата затрополиха нагоре по стълбите. Без да обръща внимание на Аурелио, младата фурия бутна вратата на Зигфрид, връхлетя вътре и заповяда на зашеметения комендант да излезе и да види с очите си щетите, нанесени на колата ѝ. Кандис влезе заедно с нея, докато Кевин предпочете да остане отвън, в компанията на слисания Аурелио.

— Снощи изгубих слънчевите очила, на които много държа — беше обяснението на Мелани. — Днес се върнах там да ги потърся и какво? Някакви чернилки стреляха по колата ми!

За огромна изненада на Кевин, Зигфрид не само не избухна, но започна да се извинява. Според него войниците били там за охрана на подстъпите към острова, но никой не им е разрешавал да използват оръжие. После предложи да ремонтира колата на Мелани за сметка на управата, като междувременно я замени с някоя от парка на негово разположение. За капак обеща да изпрати допълнителен взвод войници в района, с единствената задача да търсят изгубените очила...

Есмералда поднесе десерта. За огромно удоволствие на гостенките, той беше приготвен с пресни, току-що набрани кокосови орехи.

— Зигфрид спомена ли нещо за инцидента? — пожела да узнае Кевин.

— Отново се извини и каза, че е говорил с мароканската охрана — отвърна Кандис. — Повече няма да има никакви стрелби. Войниците ще предупреждават устно, че достъпът до брега е забранен...

— Глупости — тръсна глава Кевин. — Тези гаменчета само чакат нещо да помръдне, за да натиснат спусъка!

— Войниците търсили очилата ми в продължение на часове — разсмя се Мелани. — Така им се пада!

— А накрая попита дали искаме да говорим с някой от работниците, които са горили храсталаците на острова — добави Кандис. — Представяш ли си?

— Какво му отговорихте?

— Че няма смисъл — отвърна Кандис. — Не искахме да остане с впечатлението, че въпросът с дима продължава да ни интересува, още по-малко пък, че планираме нова визита на острова.

— Но ние наистина не планираме такова нещо — рече Кевин и подозрително огледа усмихнатите лица на гостенките си. — Хей нали не сте решили обратното? — Лично за него въпросът беше приключен. Нямахме никакво намерение да рискува отново да се превърне в мишена.

— Когато каза, че за вечеря има риба, ние избухнахме в смях, помниш ли? — погледна го Мелани.

— Помня — намусено отвърна Кевин. Имаше неприятното предчувствие, че следващите думи на младата жена никак няма да му харесат.

— Цял следобед разговаряхме с рибари, които посещават Кого поне два пъти в седмицата — поясни Мелани. — Вероятно някой от тях е хванал рибата, която току-що изядохме. Идват от едно градче на име Акальонг, което се намира на двадесетина километра източно оттук...

— Знам го — кимна Кевин. Оттам тръгнаха корабчетата за Кокосовия бряг в Габон. Всъщност това бяха по-скоро моторизирани канута, които наричаха пироги...

— Взехме под наем една от лодките им — гордо обяви Мелани. — Ще я задържим два-три дни и с нейна помощ ще избегнем приближаването до проклетия мост. Ще посетим Изла Франческа по вода!

— Без мен! — отсече с категоричен тон Кевин. — Това, което се случи, ми е напълно достатъчно. Мисля, че извадихме голям късмет, оставайки живи. Ако сте решили да ходите там, ваша работа! Знам, че не мога да ви разубедя!

— Прекрасно! — презрително го изгледа Мелани. — Значи се предаваш! Тогава ще ми кажеш ли как възнамеряваш да разбереш дали наистина сме създали хуманоиди, или не? Нима забрави, че ти беше този, който пръв повдигна въпроса?

Над масата се възцари тежко мълчание, нарушавано единствено от писъците на нощните обитатели на джунглата. Двете жени го гледаха втренчено.

— Още не знам какво да правя — колебливо промълви Кевин. — Все ще измисля нещо...

— Да бе, как не! — изгледа го със същото презрение Мелани. — Сам каза, че единственият начин да разберем какво правят животните, е да посетим острова. Това бяха твои думи, забрави ли?

— Не съм забравил, но...

— Добре де, няма проблем — тръсна глава Мелани. — След като те е страх да отидеш да видиш какво си свършил със собствените си ръце... Разчитахме да ни помогнеш с управлението на тази пиروга, но ще се справим и сами. Нали, Кандис?

— Да — кимна русокосата жена.

— Планирала съм нещата много внимателно — добави Мелани. — Наехме не само едно голямо кану с мотор, но и едно по-малко, което се движи с гребла. Ще го вържем за голямото, а когато стигнем острова, именно с него ще поемем нагоре по Рио Дивизо. По всяка вероятност изобщо няма да стъпим на сушата, а просто ще проведем наблюдение от реката...

Кевин кимна с глава. Продължаваше да изпитва смущение от втренчените погледи на двете жени. Бутна стола си и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — подвижна след него Мелани.

— Да донеса още вино — отвърна през рамо той. Измъкна от хладилника трета бутилка бяло бургундско, отвори го с някаква неподозирана ярост и побърза да се върне в трапезарията. Напълни чашите и се отпусна на стола.

Отпи една едра глътка, помълча малко, сякаш искаше да се наслади на вкуса на виното, после попита за кога е планирана великата експедиция.

— За утре, рано сутринта — отвърна Мелани. — Пресметнахме, че ще имаме около един час път. Искаме да се приберем преди да е

станало прекалено горещо.

— Вече купихме храна и напитки — добави Кандис. — А аз измъкнах един портативен охладител от болницата...

— Ще се държим максимално далеч от моста и товарната рампа, проблеми няма да има — тръсна глава Мелани.

— Сигурна съм, че ще бъде много вълнуващо — усмихна се Кандис. — С удоволствие ще видя отблизо някой хипопотам!

Кевин отпи нова глътка, но запази мълчание.

— Предполагам няма да имаш нищо против да ни дадеш назаем онези електронни джаджи, с които се локализират животните — подхвърли Мелани. — Контурната карта също. Обещавам, че няма да ги повредим...

— Добре, предавам се — тежко въздъхна Кевин. — В колко часа тръгваме?

— Браво! — плесна с ръце Кандис. — Бях сигурна, че ще се присъединиш към нас!

— Слънцето изгрява малко след шест — рече Мелани. — Най-добре е по това време вече да сме в лодката. Планирам да потеглим на запад, а след това да завием рязко по посока на архипелага. По този начин няма да пробудим подозренията на хората, които евентуално видят, че потегляме. Всички ще решат, че сме тръгнали за Акальонг...

— Ами работата? — попита Кевин. — Няма ли да те потърсят?

— Няма — поклати глава Мелани. — Предупредих колегите си, че ще бъда в Животинския център и не искам да ме безпокоят. А в Центъра казах, че...

— Ясно — прекъсна я Кевин.

— А ти, Кандис?

— Аз нямам проблеми. Господин Уинчестър се възстановява толкова бързо, че практически съм безработна. Хирурзите по цял ден играят голф и тенис, а мен никой не ме търси за нищо...

— Мисля да звънна на старши-лаборанта и да му кажа, че страдат от остра форма на безумие — въздъхна Кевин.

— Момент — вдигна ръка Кандис. — Сетих се за нещо, което може да ни създаде проблем...

— Какво е то? — изправи се в стола Кевин.

— Нямам плажно масло — направи гримаса младата жена. — Три пъти идвам тук, но винаги в дъждовния сезон. Така и не успях да

ВИДЯ СЛЪНЦЕ...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 6 МАРТ 1997 Г. 14.30 ЧАСА

Тестовете на Франкони изискваха още известно време. Джак си наложи да седне зад бюрото и да се заеме с купчината неприключени случаи. Работата постепенно го увлече и когато някъде към два и половина телефонът иззвъня, той с изненада установи, че е отхвърлил значителна част от нея.

— Доктор Степълтън? — попита женски глас с италиански акцент.

— Аз съм — отвърна Джак. — А вие вероятно сте госпожа Франкони...

— Точно така, Аймъджийн Франкони. Оставил сте запис да ви се обадя...

— За което много ви благодаря, госпожо Франкони. Преди всичко ми позволете да ви поднеса съболезнования по повод кончината на сина ви...

— Благодаря — отвърна Аймъджийн. — Карло беше добро момче. Не е вършил нищо от това, което му приписват вестниците. Работеше в Американската компания за пресни плодове, тук, в Куинс. Нямам идея откъде идват всички тези приказки за организирана престъпност. Вестниците сигурно си ги измислят...

— В днешно време вестниците пишат какво ли не — съгласи се Джак.

— Тази сутрин дойде един човек, който каза, че сте намерили тялото му...

— Надяваме се да е така — рече Джак. — По този повод ни трябваше кръвна проба от вас, благодарим за любезността да ни я предоставите.

— Попитах вашия човек защо да не дойда да го идентифицирам като предишния път, но той само сви рамене — подхвърли Аймъджийн.

Джак направи безуспешен опит да измисли някакво логично обяснение.

— Липсват някои части от тялото — отвърна в крайна сметка той, надявайки се този отговор да задоволи госпожа Франкони.

— О, така ли?

— Нека обясня защо си позволих да ви безпокоя — побърза да добави той, опасявайки се, че старата дама може да се обиди. — Пред следователя сте споменала, че след някакво пътуване здравословното състояние на сина ви значително се е подобрило. Спомняте ли си?

— Разбира се — отвърна Аймъджийн.

— Но не знаете къде точно е пътувал — добави Джак. — Така ли е?

— Да. Карло каза, че пътуването било частно и нямало нищо общо с работата му.

— А помните ли кога беше осъществено то?

— Приблизително — отвърна с лека въздишка Аймъджийн. — Преди пет или шест седмици.

— В страната, или в чужбина?

— Не знам. Каза само, че било частно.

— Ще ми звъннете ли, ако случайно откриете къде е пътувал? — попита Джак.

— Защо не? — отвърна възрастната жена.

— Благодаря ви...

— Хей, почакайте — спря го Аймъджийн. — Току-що си спомних, че малко преди да замине, Карло каза нещо доста странно... Каза, че ако не се върне, да знам, че много ме обича...

— Това изненада ли ви?

— Ами, да — отвърна госпожа Франкони. — Помислих си, че това са много хубави думи за една майка...

Джак благодари и затвори. В същата секунда телефонът отново иззвъня. Беше Тед Линч.

— Би ли отскочил тук, горе? — подхвърли той.

— Идвам веднага — отвърна Джак.

Завари Тед зад бюрото, почесвайки замислено главата си.

— Ако не те познавах достатъчно със сигурност щях да реша, че ме будалкаш! — отсече той и махна по посока на стола: — Сядай там!

Джак се подчини. В ръцете на Тед се виждаше купчина хартия от компютърни разпечатки, плюс множество проявени снимки, стегнати в

черни гумени ластици. Всичко това се озова в скута му без никакво предисловие.

— Какво е това, по дяволите? — учуди се Джак и вдигна няколко целулоидни правоъгълника срещу светлината.

Тед се приведе през бюрото и започна да сочи определени зони върху снимките с върха на старомодния си молив:

— Това са резултатите от ДНК полимаркер-теста. А това — върхът на молива се прехвърли върху разпечатките — ... са всички сравнителни характеристики на клетъчните ядра от МХС-областите при ДК-алфа теста...

— Моля те, Тед! — вдигна ръце Джак. — Говори на английски, ако обичаш! Знаеш, че в твоята област съм като пеленаче в гората!

— Хубаво — кимна Тед Линч. — Полимаркер-тестът показва, че ДНК на Франкони няма нищо общо с ДНК на черния дроб, частици, от който си намерил в тялото.

— Хей, това са добри новини! — вдигна глава Джак. — Значи наистина е имало трансплантация!

— Може би — колебливо отвърна Тед. — От друга страна ДК-алфа са напълно идентични, чак до последното клетъчно ядро!

— Какво означава това?

Тед безпомощно разпери ръце.

— Не знам — въздъхна той. — Нямам никакво смислено обяснение. Математически погледнато, това е напълно невъзможно. Искам да кажа, че шансовете за подобно съвпадение са толкова минимални, че не могат да бъдат взети под внимание. Става въпрос за идентичност на хиляди и хиляди базисни чифтове, които на всичкото отгоре се повтарят многократно, в дълги вериги. Абсолютна идентичност. Това може да се потвърди единствено чрез ДК-алфа теста, който е максимално прецизен...

— Важното в случая е, че все пак става въпрос за трансплантация — поклати глава Джак.

— Ако ме притиснат до стената, сигурно ще се съглася, че е трансплантация — кимна Тед. — Но никога няма да разбере как са открили донор с идентичен ДК-алфа. Подобно съвпадение влиза в областта на свръхестествените неща.

— А какво стана с митохондриалния ДНК-тест, който трябваше да потвърди, че удавникът е Франкони? — попита Джак.

— Господи, човек ти подаде пръст и ти веднага искаш да захапеш цялата ръка! — оплака се Тед. — Току-що взехме кръвната проба, налага се да почакаме за готовите резултати. И без това обърнахме лабораторията наопъки, за да посрещнем невъзможните ти срокове! Освен това трябва да ти призная, че много повече ме интересуват несъответствията между полимаркера и ДК-алфа теста! Това ми се случва за пръв път!

— Добре де, недей да си губиш съня — изправи се Джак и подхвърли купчината обратно в скута му. — Много съм доволен от това, което направи, и най-сърдечно ти благодаря. Това са резултатите, които ми трябваха. Ще те помоля за завъртиш един телефон, когато получиш резултатите от митохондрията...

На практика обаче изобщо не му пукаше за този последен тест. Най-сетне беше получил потвърждение на това, което отдавна подозираше. А рентгеновите снимки бяха достатъчни, за да докажат, че удавникът и Франкони са едно и също лице.

Влезе в асансьора. Трансплантацията най-сетне беше документално доказана, сега оставаше Барт Арнолд да разреши останалата част от загадката. Кабината се разклати и тръгна надолу, а той се запита за емоционалната реакция на Тед относно резултатите от ДК-алфа теста. Даваше си ясна сметка, че Тед не е от хората, които се вълнуват лесно. Следователно тези резултати трябва да са много необичайни, но за съжаление собствените му познания в тази област бяха твърде повърхностни, за да си състави лично мнение. Зарече се да си достави съответната литература и при първа възможност да попълни празнините...

Въодушевлението му се стопи в момента, в който влезе в кабинета на Барт. Криминологът говореше по телефона, но зърнал кой е на прага, той мрачно поклати глава. Джак изгълкува това като лоши новини и търпеливо приседна на дивана.

— Нямахте ли късмет? — попита той в момента, в който Барт остави слушалката.

— Страхувам се, че е точно така — въздъхна колегата му. — Много разчитах на ЦООН, но когато оттам ме увериха, че не са осигурили черен дроб на Франкони, който дори не фигурира в списъка на чакащите, веднага усетих как шансовете ни да открием донора рязко намаляват. Току-що разговарях с човек от Презвитерианската

клиника към Колумбийския университет. Той отрече подобна трансплантация да е правена при тях. Същото ми казаха и почти всички останали клиници, които се занимават с подобен род операции. Никой не е чувал за Карло Франкони...

— Но това е невероятно! — възкликна Джак и накратко му разказа за тестовете на Тед Линч, категорично потвърждаващи трансплантацията.

— Не знам какво да кажа — безпомощно въздъхна Барт.

— Ако даден пациент не се е подложил на трансплантация нито в Европа, нито в Северна Америка, къде по дяволите го е направил?! — удивено прошепна Джак.

— Има и други възможности — унило подхвърли Барт. — Австралия, Южна Африка, дори и една-две латиноамерикански страни... Но от ЦООН ме предупредиха, че това е малко вероятно, сигурно за да не кажат невъзможно...

— Сериозно ли говориш? — погледна го с недоверие Джак. Не това се беше надявал да чуе.

— Загадката е пълна — кимна Барт.

— Проклет случай, мамка му! — изруга Джак и стана на крака.

— Възнамерявам да продължа търсенето — погледна го съчувствено криминологът.

— Ще ти бъда задължен...

Джак напусна етажа с усилващо се чувство на отчаяние. Не можеше да се отърве от мисълта, че пропуска нещо съществено, но не виждаше какво може да е то.

Възползва се от услугите на кафе-машината в залата за идентификации, която в този час на деня предлагаше по-скоро някаква утайка, отколкото освежителна напитка. Взе чашата в ръка и се качи в лабораторията.

— Извърших пробите — уведоми го Джон Деврайс. — Отрицателни са както за циклоспирин-А, така и за фК-506.

Джак беше съкрушен. Изправен пред началника на лабораторията, той безмълвно гледаше бледото му намръщено лице. Не знаеше кое е по-изненадващо — фактът, че Джон е направил пробите по най-бързия начин, или че резултатите са отрицателни...

— Сигурно се шегуващ! — промълви най-сетне той.

— Не ми е в стила! — отсече Джон.

— Но пациентът положително е вземал лекарства за потискане на имунната система, тъй като съвсем наскоро е бил подложен на чернодробна трансплантация! Възможно ли е резултатите да са погрешни?

— Не! — отсече Джон. — Правим задължителни проверки на всяка фаза от тестовете.

— Очаквах да намерим следи поне от едното лекарство — въздъхна Джак.

— Съжалявам, но не можем да нагласим резултатите според твоите очаквания — сухо рече Деврайс. — А сега ще ме извиниш, защото имам и друга работа!

Началникът на лабораторията пристъпи към някакъв апарат и започна да натиска бутоните, а Джак безмълвно го наблюдаваше. Измина една цяла минута, преди да му обърне гръб и да тръгне към коридора.

Сега вече го налегна истинската депресия. ДНК-пробите на Тед Линч влизаха в пълно противоречие с резултатите, получени от Джон Деврайс. Ако действително е имало трансплантация, Франкони задължително би трябвало да взема едно от двете най-добри лекарства за тази цел: циклоспирин-А или ФК-506.

Асансьорът го закара до петия етаж. Излезе от кабината и се насочи към хистологията, напразно опитвайки се да открие някакъв смисъл в това, което току-що бе научил.

— Я, ето го добрият стар доктор! — подхвърли на протяжното си ирландско наречие Морийн О'Конър. — Какво ти става, бе докторе? Само един случай ли ти е на главата, че си ни подгонил като овчарско куче?

— Не е един — въздъхна Джак. — Но за сметка на това този ще ме побърка... Какво стана с посявките?

— Няколко вече са готови... Ако искаш, можеш да ги вземеш, но май ще е по-добре да изчакаш цялата серия...

— Не мога да чакам — отвърна нетърпеливо Джак.

Морийн взе една кутийка с микроскопски стъкълца и му я подаде.

— Тук има ли и секции от черния дроб? — попита с надежда Джак.

— Една-две със сигурност — кимна Морийн. — Останалите ще ти изпратя по-късно. Джак кимна и тръгна към кабинета си. Чет беше на мястото си, потънал в работа.

— Здравсти, приятел — вдигна глава той. — Как е работата?

— Зле — въздъхна Джак и включи осветлението на микроскопа си.

— Проблеми около случая Франкони?

Джак кимна и се зае да търси чернодробните секции в кутийката. Откри само една.

— Все едно да очакваш от камъка да потече вода — мрачно промърмори той.

— Добре, че се върна — рече Чет. — Очаквам да ме потърси един лекар от Северна Каролина, който трябва да ми даде сведения за сърдечните заболявания на свой пациент. Но се налага да отскоча до фотографа, защото си правих снимки за паспорт. Нали ще ходя в Индия... Ще вдигнеш ли телефона вместо мен?

— Няма проблеми — кимна Джак. — Само ми дай името на пациента...

— Кларънс Потемкин — отвърна Чет. — Папката е тук, върху бюрото ми.

— Добре — промърмори Джак и постави самотната чернодробна проба под окуляра. После изведнъж се спря и вдигна глава. Колегата му отдавна беше напуснал кабинета, но последната му реплика го подсети за пътувания в чужбина. Вероятността Франкони да се е оперирал извън страната беше доста голяма, значи трябва да се разбере къде точно е пътувал през последните седмици от живота си.

Вдигна слушалката и набра номера на Градското полицейско управление. Помоли да го свържат с лейтенант-детектив Лу Солдано и се приготви да му остави съобщение.

Но за негова изненада в слушалката прозвуча гласът на самия Лу.

— Хей, радвам се да те чуя — рече детективът. — Помниш ли какво ти казах за фамилията Лучия, която най-вероятно е задигнала Франкони от моргата? Току-що получихме независимо потвърждение, че е станало точно така. Искях да го знаеш...

— Интересно — проточи Джак. — Но сега аз искам да ти задам един въпрос...

— Слушам те.

Джак обясни защо е склонен да вярва, че Карло Франкони се е подложил в чужбина на операцията по присаждането на черен дроб.

— Искам да знам възможно ли е да проверим дали Франкони действително е напуснал страната — заключи той. — Чрез митницата, или по друг път... И ако е така, къде е пътувал.

— Това можем да проверим на две места — отвърна Лу. — В митницата и в Имиграционната служба. Второто е по-вероятно, разбира се, ако не е внесъл значително количество от някоя стока, която подлежи на обмитяване. Аз имам един приятел в Имиграционната служба, който ще ни предостави информацията веднага. Искаш ли да говоря с него?

— Непременно! — кимна Джак. — Не мога да чакам, този случай и без това ме подлуди!

— Нямах проблеми — рече Лу. — Сутринта ти казах, че съм ти задължен, помниш ли?

Джак остави слушалката. Надеждата отново се появи, този път под съвсем различна форма. Въздъхна, приведе се напред и започна да нагласява фокуса.

Денят се разви далеч по-различно от очакванията на Лори. Беше планирала една аутопсия, но в крайна сметка направи две. След което Джордж Фонтурт стигна до задънена улица с един случай на многобройни огнестрелни рани и тя изяви желание да му помогне. По този начин напусна „бокса“ малко преди три, без дори да е обядвала.

Преоблече се в цивилните си дрехи. На път за кабинета си мина покрай канцеларията на моргата и зърна Марвин, чиято смяна току-що започваше. Младежът се беше заел да оправя безпорядъка след нормалния работен ден. Свърна натам и надникна през отворената врата.

— Открихме рентгеновите снимки на Франкони — съобщи тя. — Оказа се, че обезглавеният удавник е именно той...

— Прочетох го във вестника — кимна Марвин.

— Това стана възможно единствено благодарение на рентгеновите снимки — добави Лори. — Радвам се, че не си пропуснал да ги направиш...

— Това ми е работата — сви рамене Марвин.

— Искам още веднъж да ти се извиня, че заподозрях немарливост от твоя страна...

— Няма нищо.

Лори се отдалечи на метър-два, после изведнъж се върна. Този път влезе в канцеларията и затвори вратата след себе си. Марвин въпросително я изгледа.

— Ще ми позволиш ли един въпрос, който ще си остане между нас? — попита тя.

— Защо не — отвърна с леко безпокойство Марвин.

— Ясно е, че съм любопитна как е било изнесено тялото на Франкони... По тази причина дойдох да си поговорим онзи ден. Помниш, нали?

— Разбира се — кимна Марвин.

— Същата нощ разговарях и с Майк Пасано — добави Лори.

— Чух...

— Обзалагам се, че си чул — въздъхна тя. — Но мога да те уверя, че не съм имала намерение да го обвинявам...

— Разбирам — отново кимна Марвин. — Но Майк понякога е доста чувствителен...

— Все още не мога да разбера как е бил измъкнат трупът. В моргата постоянно е имало човек — или Майк, или някой от охраната...

— Повярвай, че и на мен не ми е ясно — рече Марвин.

— Сигурна съм, че е така — кимна Лори. — Вярвам, че би споделил съмненията си, стига да имаше такива... Но искам да те попитам нещо друго. Убедена съм, че похитителите са били подпомогнати от вътрешен човек. Как мислиш, има ли някой от нашите служители, който може да бъде замесен в подобно нещо? Това е въпросът ми...

Марвин се замисли, после поклати глава:

— Не.

— Вероятно е станало през дежурството на Майк — добави Лори. — Познаваш ли добре Пийт и Джеф, двамата шофьори на катафалките?

— Не — отвърна Марвин. — Виждал съм ги, дори съм разговарял с тях, но нямам впечатления... Просто работим в различни смени.

— Допускаш ли, че могат да бъдат заподозрени?

— Не повече, отколкото всеки друг — сви рамене Марвин.

— Благодаря ти — въздъхна Лори. — Надявам се, че не съм те притеснила...

— Няма проблем.

Лори замислено прехапа устни. Продължаваше да я измъчва чувството, че пропуска нещо.

— Имам една идея — внезапно обяви тя. — Би ли описал точно какво става при изписването на даден труп?

— Всичко ли? — изненадано я погледна младежът.

— Моля те — погледна го настоятелно Лори. — В общи линии съм запозната с процедурите, но никога не съм обръщала внимание на подробностите...

— Откъде да започна?

— От самото начало. От момента, в който ти се обаждат от погребалната агенция...

— Окей — кимна Марвин. — Телефонът звъни, съобщават ми от коя агенция се обаждат и от кой труп се интересуват. С име и входящ номер...

— И толкоз, така ли? — попита Лори. — След това прекъсваш разговора...

— Не. Моля ги да почакаат и набирам входящия номер на компютъра. Трябва да съм сигурен, че вие, патолозите, сте приключили с трупа, а и да видя къде точно се съхранява. — След което се връщаш на телефона и предаваш получените данни, така ли?

— Не, просто казвам, че всичко е наред и тялото е готово. Обикновено питам по кое време да ги очаквам. — После? — После изваждам тялото и проверявам входящия му номер. Оставям го на количка пред голямата камера. Винаги ги оставяме там, понякога няколко колички са наредени на опашка. Така улесняваме работата на шофьорите...

— А какво става след това?

— Ами идват и си ги прибират — сви рамене Марвин.

— Какво става, когато дойдат?

— Отбиват се тук за разписка. Всичко трябва да бъде документирано. В смисъл, че се разписват за приемането на трупа и ние вече нямаме нищо общо с него...

— След което отиваш да им предадеш трупа, така ли?

— Обикновено да. Но понякога си го прибират и сами. Вършили са го хиляди пъти...

— А не извършвате ли някаква последна проверка?

— Разбира се. Преди да натоварят трупа, винаги проверяваме още веднъж входящия номер и преглеждаме документите. Просто защото ще е доста конфузно, ако шофьорите сбъркат покойника, нали?

— Системата изглежда добра — кимна Лори. Проверките бяха напълно достатъчни, а това означаваше, че трупът на Франкони не би могъл да бъде изнесен по случайност.

— Действа безотказно вече няколко десетилетия — кимна и Марвин. — Разбира се, нещата много се улесниха след въвеждането на компютъра. Преди това се е работило само с входящо-изходящи журнали.

— Благодаря ти, Марвин.

— За нищо, док — усмихна се широко младежът.

Тръгна към кабинета си, но преди това се отби на втория етаж и срещу съответната монета получи един сандвич от автомата, поставен в коридора. Подкрепи се с него, после се качи на петия етаж. Вратата на Джак беше открената, а самият той — ниско приведен над микроскопа.

— Нещо интересно? — подхвърли от прага тя. Джак вдигна глава и се усмихна.

— Много интересно — рече. — Искаш ли да хвърлиш едно око? Лори пристъпи към бюрото и се наведе над окуляра.

— Прилича ми на чернодробна гранулома — обяви миг по-късно тя.

— Правилно — кимна Джак. — Това е проба от черния дроб на Франкони. По-скоро от остатъците, които успяхме да открием в трупа...

— Странно — промърмори Лори, без да се отделя от микроскопа. — Защо ще трансплантират инфектиран орган? Човек неволно допуска, че са пропуснали да прегледат донора както трябва... Много ли са тези микроскопични грануломи?

— Разполагам само с този срез — отвърна Джак. — Морийн всеки момент ще ми изпрати и останалите... Но съдейки по факта, че тук открих само една гранулома, общият им брой едва ли ще бъде

прекомерно голям... Междувременно изследвах и една от замразените секции. Там се наблюдават множество малки кисти, които приличат на спукани балончета. На общия фон на черния дроб те с положителност могат да бъдат видени и с просто око. А това означава, че трансплантационният екип ги е пренебрегнал напълно умишлено...

— В същото време липсват данни за общо възпаление — добави Лори. — И организмът е понесъл трансплантацията добре.

— Даже много добре, ако питаш мен — поклати глава Джак. — Но това е друга тема. Я кажи, какво според теб е това под показалеца?

Лори вдигна ръка и нагласи фокуса на окуляра. Това, което видя, бяха няколко едва забележими точки базофилистична материя.

— Не знам — призна тя. — Може да бъде всичко, дори нещо изкуствено...

— И аз съм на същото мнение — въздъхна Джак. — Може би именно тези точки са причина за грануломата...

— Напълно възможно — изправи се Лори. — Но я кажи какво имаше предвид със забележката, че организмът е приел трансплантацията прекалено добре?

— Според заключението на токсикологичната лаборатория Франкони не е вземал никакви лекарства за потискане на имунните реакции — отвърна Джак. — На фона на тази информация мисля, че липсата на възпалителни процеси е истинско чудо.

— Сигурни ли сме, че става въпрос за трансплантация? — изгледа го Лори.

— Абсолютно — кимна Джак и накратко ѝ разказа за откритията на Тед Линч.

Лори се изненада не по-малко от него.

— Не мога да си представя двама души с абсолютно еднакви ДК-алфа вериги, освен, ако не са еднояйчни близнаци — промърмори тя.

— Очевидно знаеш повече от мен по въпроса — въздъхна Джак. — До преди два дни не бях и чувал за ДК-алфа...

— Докъде стигна с мястото, където е била направена трансплантацията на Франкони? — попита Лори.

— Доникъде — помръкна Джак и ѝ разказа за напразните усилия на Барт, а и за нощта, която сам беше изгубил в безплодни разговори с Европа.

— Пресвети Боже!

— В търсенето включих дори и Лу — добави Джак. — От майката на Франкони научих, че е ходил на нещо като санаториум, от който се върнал нов човек. Мисля, че именно тогава му е била направена трансплантацията. За съжаление тя няма представа къде точно е бил. Лу ще провери в Имиграционната служба дали е напуснал страната...

— Ако някой може да ти свърши работа, това действително е Лу — кимна Лори.

— Между другото, той призна, че е подхвърлил информацията на медиите — рече с чувство за превъзходство Джак.

— Не ти вярвам! — стресна се Лори.

— Чух го от собствената му уста и очаквам извинение! — отсече Джак.

— Имаш го — въздъхна Лори. — Но съм дълбоко смаяна. Каза ли защо го е направил?

— Защото се надявал на раздвижване сред полицейските информатори. До известна степен наистина се получило — някакъв тип потвърдил, че трупът на Франкони бил отвлечен по заповед на фамилията Лучия...

— Пресвети Боже! — потръпна Лори. — Това започва да ми прилича на аферата Черино!

— Знам какво имаш предвид — кимна Джак. — Но този път става въпрос не за очи, а за черен дроб!

— Не допускаш, че на територията на САЩ действа клиника за нелегално присаждане на органи, нали?

— Не — поклати глава Джак. — В този бизнес без съмнение има страшно много пари, но проблемът е в доставките. Над седем хиляди души в тази страна чакат трансплантация на черен дроб, но твърде малко от тях разполагат с достатъчно пари, за да направят подобно начинание финансово привлекателно...

— Завиждам на категоричността ти — рече Лори. — Напоследък основната движеща сила на американската медицина е печалбата...

— Да не забравяме, че в нея се хвърлят огромни средства — възрази Джак. — В същото време твърде малко богаташи се нуждаят от трансплантация на черен дроб и евентуалната инвестиция в подобна клиника няма как да се изплати. Да не говорим за проблема с донорите... А дори да допуснем, че някой ще се хвърли в подобно

начинание, резултатите ще бъдат твърде рисковани и твърде несигурни. Никой бизнесмен няма да си вложи парите в подобно нещо, независимо от степента на своята алчност!

— Сигурно си прав — кимна Лори.

— Убеден съм, че в случая става въпрос за нещо съвсем различно — продължи Джак. — Необяснимите явления са прекалено много — от ДК-алфа теста, до странния факт, че Франкони не е вземал лекарства за потискане на имунните реакции. Пропускаме нещо съществено, изплъзва ни се ключът към разрешаване на загадката...

— Каква реч! — усмихна се Лори. — Все пак се радвам, че възложих случая именно на теб.

— Не зная дали да ти благодаря — направи гримаса Джак. — Защото всичко това наистина ми скъса нервите... Но стига толкова. Снощи, докато играех баскетбол, Уорън спомена, че Натали питала за теб... Искаш ли този уикенд да излезем с тях? Ще отидем на кино, а след това ще похапнем някъде. Разбира се, ако не са заети...

— С удоволствие — отвърна Лори. — Надявам се каза на Уорън, че и аз питам за тях...

— Казах му — кимна Джак. — Не искам да се връщам на старата тема, но все пак ми се ще да те попитам докъде стигна с вътрешното разследване... Информацията на Лу за намесата на известна престъпна фамилия е полезна, но на нас ни трябва подробностите...

— За съжаление доникъде — призна с въздишка Лори. — Цял ден бях в бокса, едва преди малко се освободих. Не изпълних нито една точка от предварителната си програма.

— Жалко — криво се усмихна Джак. — Липсата на напредък в моето разследване ме накара да се надявам на помощта ти...

Разбраха се да уточнят по телефона подробностите по планираното излизане през уикенда и Лори тръгна към кабинета си. Седна зад бюрото и добросъвестно разгърна първата папка от купчината с недовършени заключения. Но веднага разбра, че ще ѝ бъде трудно да се концентрира.

Признанието на Джак, че е разчитал на нейните умозаклучения, я накара да се почувства виновна. Досега би трябвало да има готова хипотеза относно начина, по който тялото на Франкони е напуснало моргата. А фактът, че Джак работи като луд върху случая, я изпълваше с желание да удвои собствените си усилия.

Извади чист лист хартия и се зае да записва онова, което беше научила от Марвин. Интуитивно усещаше, че тайнственото отвлечане на Франкони е пряко свързано с двата трупа, изнесени през същата нощ. А сега, след като Лу потвърди участието на фамилията Лучия, вече беше абсолютно убедена, че погребална агенция „Сполето“ е забъркана по някакъв начин...

Реймънд остави слушалката и вдигна очи към появилата се на прага Дарлийн.

— Какво стана? — попита тя. Русата ѝ коса беше стегната в конска опашка и изглеждаше много секси в спортния екип, с който въртеше велоергометъра в съседната стая.

— Нещата май започват да се оправят — облегна се в креслото той и на устните му се появи нещо като усмивка. — Току що разговарях с оперативния директор на „ГенСис“ в Масачузетс. Самолетът е готов и утре вечер отлитам за Африка. Ще има едно междинно кацане за дозареждане, но все още не зная къде точно...

— Ще вземеш ли и мен? — попита с надежда Дарлийн.

— Страхувам се, че това е невъзможно, скъпа — отвърна той и хвана ръката ѝ. Испита разкаяние за лошото си поведение през последните два дни. Нежно я придърпа към себе си и я накара да седне в скута му. За което моментално съжали, защото в крайна сметка Дарлийн беше доста едра жена. — На връщане ще бъдем много хора, защото трябва да приберем пациента и хирургическия екип — поясни той с леко зачервено лице.

— Никога не ме вземаш със себе си! — нацупи се Дарлийн.

— Следващият път — рече той и ѝ напомни да стане с леко потупване по гърба. — Това ще бъде съвсем кратко пътуване — отивам и веднага се връщам. Няма да има време за никакви развлечения.

Дарлийн избухна в плач и побегна навън. Реймънд понечи да я последва, но кратка справка с настолния часовник го накара да промени намеренията си. Минаваше три следобед, което означаваше, че в Кого е девет. Сега беше най-удобното време да поговори със Зигфрид. Позвъни на домашния номер на коменданта и прислужницата побърза да го свърже.

— Наред ли е всичко при вас?

— Абсолютно — отвърна Зигфрид. — Състоянието на пациента е отлично.

— Много добре — кимна доволно Реймънд.

— Това означава ли, че можем да очакваме обичайните премии за успешна трансплантация?

— Разбира се — потвърди Реймънд, макар отлично да знаеше, че този път ще има закъснение. Трябваше да събере двадесет хиляди в брой за Вини Доминик, а след това да мисли за премиите. Вероятно щеше да ги изплати едва след следващата начална вноска. — А Кевин Маршал? — попита на глас той.

— Всичко е нормално — отвърна Зигфрид. — Ако не броим втория опит на компанията да се добере до мястото за прехвърляне...

— Това съвсем не ми звучи нормално — отбеляза Реймънд.

— Спокойно — рече Зигфрид. — Върнали се да търсят марковите слънчеви очила на Мелани Бекет, но попаднали под огъня на войниците, които бях оставил на пост... — Комендантът гръмогласно се разсмя.

Реймънд го изчака да се успокои и попита:

— Какво е толкова смешно?

— Онези чернокожи тъпаци пръснали задното стъкло на Мелани и тя беше бясна — поясни Зигфрид. — Но желаният ефект беше постигнат и едва ли някой от тях ще припари отново там...

— Да се надяваме — промърмори Реймънд.

— Освен това днес следобед изпих едно питие в компанията на двете жени. Останах с впечатлението, че нашият свенлив научен работник има много по-приятни ангажменти от разните му там пушеци...

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че няма да има нито време, нито енергия да се занимава с Изла Франческа — засмя се Зигфрид. — Двете мадами явно нямат нищо против удоволствията, които предлага една тройка...

— Сериозно?! — учуди се Реймънд. Беше готов да заложи главата си, че Кевин Маршал не си пада по подобен вид забавления. По време на кратките контакти помежду им младият учен изобщо не бе проявявал интерес към противния пол. Затова предположението на Зигфрид му се стори абсурдно.

— С такова впечатление останах — продължаваше да се смее Зигфрид. — Мацките крояха съвсем конкретни планове как ще го побъркат... Бяха тръгнали на вечеря при него. Живея само на няколко

метра от къщата му и мога да се закълна, че това е първата вечеря, която дава, откакто е тук...

— Мисля, че трябва да сме благодарни на подобен развой на събитията — отбеляза Реймънд.

— Или да изпитваме завист — отново се разкикоти комендантът, а Реймънд изпита желание да си запуши ушите.

— Обаждам се да те предупредя, че утре вечер излитам — смени темата той. — Не зная кога ще бъда в Бата, тъй като все още не е уточнено мястото на дозарещдането с гориво. Ще ти звънна оттам, или пък ще използвам радиовръзката в самолета...

— Кой друг ще пътува с теб? — попита Зигфрид.

— Предполагам, че никой. На връщане ще бъдем доста народ.

— Ще те чакаме.

— Довиждане — рече Реймънд и понечи да прекъсне, но гласът на Зигфрид го спря.

— Ще донесеш ли премиите? — попита комендантът.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Реймънд и побърза да затвори. Постоя малко неподвижно, после смаяно поклати глава. Все още не можеше да възприеме промяната в поведението на Кевин Маршал.

— На този свят всичко е възможно! — рече накрая той, стана и напусна кабинета. Искаше да утеши Дарлийн. Начинът за това му беше отдавна известен — покана за вечеря в нейния любим ресторант...

Джак буквално обърна наопъки единствения чернодробен срез, който беше получил от Морийн. Прибягна дори до специалния маслен обектив, с който дълго се взира в базофиличните точици, покрили нагъсто дъното на мехурчето-гранулома. Все още не можеше да определи нито какво е тяхното значение, нито клетъчната им структура.

Изгребал до дъно познанията си по патология и хистология, той реши да занесе пробата в патологическия отдел на Нюйоркската университетска болница. В същия момент извън телефонът. Беше междуградски разговор от Северна Каролина — онзи, който очакваше Чет. Джак зададе предварително подготвените въпроси и прилежно си записа отговорите. После остави слушалката и свали якето си от канонерката с архивите. Навлече го, измъкна стъкълцето изпод микроскопа и понечи да излезе, но телефонът отново го спря.

— Бинго! — екна в слушалката гласът на Лу Солдано. — Имам добри новини за теб!

— Цял съм слух! — промърмори Джак, смъкна якето и приседна на ръба на стола.

— Току-що се обади приятелят ми от Имиграционната служба — започна Лу. — При първото обаждане ме накара да почакам на телефона и веднага набра името на Франкони на компютъра си. Две секунди по-късно вече разполагаше с информацията: Карло Франкони е влязъл в страната точно преди тридесет и седем дни — на двадесет и девети януари, през КПП Титърборо в Ню Джърси.

— За пръв път чувам това име — отбеляза Джак.

— Частно летище — поясни Лу. — С възможности да приема главно турбовитлови самолети, но редовно използвано от реактивните самолети на разни частни компании поради близостта му до града.

— С такъв самолет ли е летял Франкони? — вдигна вежди Джак.

— Не знам, но разполагам с позивните му — отвърна Лу. — Знаеш ги — онези цифри и букви, дето ги изписват на корпуса или на опашката... Нашите са Н-69СУ...

— А знаят ли откъде е пристигнал този самолет? — попита Джак, докато си записваше инициалите.

— О, да, дестинацията задължително се вписва в полетните журналы — отвърна Лу. — Нашият човек е долетял от Лион, Франция.

— Не може да бъде! — поклати глава Джак.

— Така е записано в компютъра — рече Лу. — Защо да не може да бъде?

— Защото рано тази сутрин разговарях с френската асоциация за разпределение на органи — отвърна Джак. — При тях няма регистриран американец на име Франкони. Освен това категорично отричат да са изпращали органи в чужбина, тъй като имат огромен списък френски граждани, чакащи за трансплантация.

— Информацията на Имиграционната служба трябва да отговаря на плана за полет, който всеки екипаж е длъжен да предостави във фАА^[1] и в нейния европейски еквивалент — възрази Лу. — В това съм абсолютно сигурен.

— Как мислиш, възможно ли е твоят приятел в Имиграционната служба да има лични контакти във Франция? — попита Джак.

— Няма да се учудя — отвърна Лу. — Той заема доста отговорен пост и е длъжен да поддържа контакти с много страни по света. Мога да го попитам... Но защо задаваш подобен въпрос?

— Бих искал да узная точната дата, на която Франкони е пристигнал във Франция — поясни Джак. — А също така и на какъв адрес е отседнал там. Предполагам, че това няма да е много трудно, тъй като чужденците извън Европа обикновено попълват адресни карти във всеки хотел...

— Окей, ще видя какво мога да направя — рече Лу. — Ще му позвъня веднага, а след това ще те потърся пак...

— И още нещо — подхвърли Джак. — Можем ли да разберем кой е собственик на Н-69СУ?

— Това е лесно — отвърна Лу. — Достатъчно е да позвъниш на Контролния център на ФАА в Оклахома сити. Или да оставиш на мен, защото там също имам един познат...

— Исусе! — рече с уважение Джак. — Ти май разполагаш с познати точно там, където трябва!

— Въпрос на професия — засмя се Лу. — Непрекъснато си правим взаимни услуги. Ако трябва да чакаме официалните канали, отдавна да са ни изгонили за некадърност!

— Възнамерявам да се възползвам от мрежата ти — обяви Джак. — Значи да звъня на моя човек във ФАА, така ли?

— Ще ти бъда много задължен.

— Няма за какво, приятел — подхвърли жизнерадостно Лу. — Имам чувството, че помагайки на теб, помагам и на себе си. Признавам, че изгарям от нетърпение да реша този шибан случай, от който може би зависи службата ми...

— Сега излизам, защото трябва да отскоча до Университетската болница — рече Джак. — Какво ще кажеш да те потърся след половин час?

— Няма проблеми — рече Лу и затвори.

Джак поклати глава. Както всичко свързано с този случай, информацията на Лу беше колкото изненадваща, толкова и объркваща. Франция беше последната страна на света, която бе очаквал да бъде посетена от Франкони.

Навлече якето си за втори път и побърза да напусне кабинета. Университетската болница беше на две крачки от моргата, затова реши

да иде пеша. Десет минути по-късно вече беше в оживеното фоайе на големия медицински център.

Асансьорът го понесе нагоре, към Патологическия отдел. Надяваше се да завари доктор Питър Мейловар — един от всепризнатите авторитети в професията, който, въпреки своите осемдесет и две години, беше най-опитният патолог, когото Джек познаваше.

— Професорът е в лабораторията, както обикновено — поясни прекалено заетата секретарка. — Знаете къде е, нали?

Джек кимна и се насочи към една солидна двойна врата с матирани стъкла, отвъд която се намираще лабораторията, известна с прозвището „леговището на Мейловар“. Почука, изчака няколко секунди и натисна бравата. Професорът беше вътре, наведен над любимия си микроскоп, физическата му прилика с Айнщайн беше поразителна: същата буйна бяла коса и гъсти мустаци. А стойката на тялото му беше такава, сякаш моделирана специално за работа с микроскоп — приведена до крайност, но не прегърбена. Годишите бяха нанесли известни поражения единствено върху слуха му.

Мейловар приветства появата на Джек с леко сумтене, а очите му веднага се плъзнаха към стъкълцето с чернодробния срез. Този човек обичаше да търсят помощта му при заплетени случаи и Джек редовно се възползваше от тази му слабост.

Подаде му пробата и понечи да разкаже с няколко думи за какво става въпрос, но Мейловар вдигна ръка. Ръката му измъкна пробата, с която се беше занимавал до момента, и ловко тикна под окуляра стъкълцето на Джек. В продължение на една минута в лабораторията цареше пълна тишина.

После доктор Мейловар вдигна глава, пусна с пипетката капчица олио върху пробата и щракна копчето на масления обектив. Новото изследване продължи още една минута.

— Интересно! — промърмори той и хвърли кос поглед по посока на Джек. Това беше най-големият комплимент в речника му. — Виждам малка гранулома на черния дроб, а в съседство следи от още една... — Говореше прекалено високо, като повечето хора, които имат проблеми със слуха. — Спирайки вниманието си на въпросната гранулома виждам нещо като мерозоити, но не мога да бъда стопроцентово сигурен...

Джак кимна с глава. Мерозоити очевидно бяха онези едва забележими базофилични точки, които сам беше видял в дъното на грануломата.

Доктор Мейловар вдигна слушалката и помоли някакъв свой колега да отскочи до лабораторията. След броени минути на прага се появи висок и слаб афро-американец с дълга бяла манта и сериозно лице. Професорът го представи като доктор Колин Озгуд, началник на паразитологията.

— Моля те за мнение, Колин — рече той и махна с ръка по посока на микроскопа.

Доктор Озгуд се забави няколко секунди повече от професора.

— Със сигурност става въпрос за паразитно образуване — рече той, без да се отделя от окуляра. — Мерозоити от непознат за мен тип. Или са ново поколение, или не се срещат при човека. Препоръчвам ви да вземете мнението и на доктор Ландър Хамърсмит...

— Добра идея — кимна Мейловар и се извърна към Джак: — Ще ни оставите ли пробата до утре? Още сутринта ще я покажа на доктор Хамърсмит...

— Кой е доктор Хамърсмит?

— Специалист по ветеринарна патология — поясни доктор Озгуд.

— Нямам нищо против — кимна Джак. Изобщо не му беше минало през ума да покаже пробата на ветеринарен патолог.

Благодари на двамата си колеги, върна се в канцеларията на секретарката и помоли да използва телефона.

— Хей, добре, че се обади — зарадва се Лу. — Добрах се до доста любопитни неща. Преди всичко самолета... Доста си го бива, защото е Г-4... Това говори ли ти нещо?

— Не — призна с леко притеснение Джак.

От тона на приятеля му личеше, че очаква едва ли не благоговение.

— „Гълфстрийм-4“ — поясни Лу. — Ролсройсът на частните корпоративни самолети. Цената му е някъде към двацет милиона долара.

— Впечатлен съм — рече Джак.

— И трябва да бъдеш — посъветва го Лу. — Сега да видим и другото... А, ето го: самолетът е собственост на компанията „Алфа

Ейвиейшън“ от Рино, щат Невада. Да си чувал за нея?

— Не съм — отвърна Джак. — А ти?

— И аз не съм — призна Лу. — Вероятно става въпрос за лизингова организация. Чакай сега... Аха, това може би ще ти се стори интересно... Моят човек от Имиграцията звънна на френския си колега у дома, ако щеш вярвай! Попитал го за ваканцията на Франкони в родината му и познай какво е станало!... Той бюрократ очевидно има връзка със службата си посредством персонален компютър...

— Не ме дръж на тръни! — примоли се Джак, след като приятелят му нарочно млъкна.

— Франкони изобщо не е посещавал Франция! — извика победоносно Лу. — Или е бил там с фалшив паспорт, под друго име. Тамошните власти нямат сведения за влизане или излизане на човек с такава име!

— Тогава какво ще кажеш за достоверността на полетния план на нашето самолетче? — попита остро Джак. — Отбивало ли се е до Лион, или не?

— Хей, не ставай заядлив! — рече обидено Лу.

— Не съм заядлив. Просто ти напомням нещо, което заяви преди не повече от половин час: че планът на полета и информацията на Имиграционните власти трябва да съвпадат...

— Но те съвпадат! — бързо отвърна Лу. — фактът, че самолетът е летял до Лион съвсем не означава, че някой е слязъл там. Може би става въпрос за обикновено дозареждане с гориво...

— Виж, за това не бях помислил — призна Джак. — Как можем да проверим?

— Чрез моя човек във ФАА, предполагам — отвърна Лу.

— Много добре. Аз тръгвам за моргата, след четвърт час съм в кабинета си... Да ти звъня ли, или ти ще ме търсиш?

— Аз — рече Лу.

Лори си записа всичко, което чу от Марвин във връзка с процедурите около предаването на труповете на погребалните агенции. После сложи листа встрани и се опита да върши друга работа. Половин час по-късно отново го придърпа пред себе си. При втория прочит ѝ направи впечатление колко често се повтаря изразът „входящ номер“. Не се учуди, разбира се. За мъртъвците входящите номера са

това, което за живите са номерата на социалната им застраховка. С тяхна помощ моргата идентифицира хилядите трупове, които минават през нея, и оформя съответните документи. Входящият номер е първото нещо, което получава всеки труп, докаран в Съдебна медицина. Той е отбелязан на съответна метална табелка, прикрепена към един от палците на краката.

Съсредоточила вниманието си върху думата „входящ“, Лори с изненада установи, че не би могла да ѝ даде точна дефиниция. Беше я приела като един от атрибутите за всекидневна употреба, без да се замисля над смисъла ѝ. Тя фигурира върху всеки лабораторен анализ или заключение, върху всеки комплект рентгенови снимки, върху рапортите на медицинските следователи. И в много отношения е далеч по-важна от действителното име на жертвата.

Свали от лавицата дебелия речник „Америкън Херитидж“ и потърси точната дефиниция на думата. Бяха няколко, но нито една не отговаряше на контекста, използван в моргата. Най-близко до него беше предпоследната от тях, обозначена с „прием“. Под входящ номер се разбираше приемен номер.

Зае се да търси входящите номера и имената на мъртъвците, изнесени от моргата през нощта на 4 март. Откри листчето, на което си ги беше записала, под един от лабораторните подноси върху бюрото. Доръти Клайн, входящ номер 101455 и Франк Глийсън, входящ номер 100385.

Този път забеляза нещо, което досега беше пропускала: между двата входящи номера имаше разлика от над хиляда бройки! Това беше много странно, тъй като мъртъвците са били изписани веднага един след друг. Запозната добре с приблизителната бройка на обработваните в моргата трупове, Лори без затруднение установи, че въпросните мъртъвци са пристигнали тук с няколко седмици разлика.

Странно, тъй като труповете оставаха в моргата не повече от два-три дни. Придърпа клавиатурата и набра входящия номер на Франк Глийсън. Неговото тяло беше прибрано от погребална агенция „Сполето“. На екрана се появи информация, която я накара да подскочи.

— Пресвети Боже! — прошепна тя.

Настроението на Лу беше отлично. Романтичното отношение на непосветените към детективската работа нямаше нищо общо с действителността. Всъщност, тази работа беше тежка, изтощителна и неблагоприятна. В момента той се занимаваше с най-привлекателната част от нея, а именно — да си седи в удобния кабинет и да върти телефоните на стари познати.

— За Бога, Солдано! — възкликна Марк Сървърт, приятелят на Лу в централата на фАА в Оклахома Сити. — Не те чувам в продължение на цяла година, а после изведнъж ми звъниш два пъти в рамките на един работен ден! Май си захапал здраво, а?

— Случаят действително е важен за мен — призна Лу. — А звъня втори път, защото имам нов въпрос. Научихме, че онзи Г-4 е летял на 29 януари от Лион, Франция, до Титърборо, Ню Джърси. Но човекът, който ни интересува, не е минал през френските имиграционни служби. Въпросът ми е можем ли да разберем откъде Н-69СУ е пристигнал в Лион...

— Труден въпрос — въздъхна-Марк. — Знам, че в ИКАО...

— Момент — прекъсна го Лу. — Дай да сведем съкращенията до минимум. Какво е ИКАО?

— Международната организация за гражданско въздухоплаване — поясни Марк. — Те държат на отчет всички полетни планове от и за Европа.

— Точно това ми трябва — кимна Лу. — Имаш ли човек там?

— Имам, но едва ли ще бъде от полза — отвърна с въздишка Марк. — Архивите на ИКАО се унищожават на всеки петнадесет дни...

— Ей, това вече е новина! — мрачно рече Лу.

— По същия начин действа и Центърът за контрол на европейския въздушен трафик в Брюксел — добави Марк. — Просто защото информацията е прекалено обемиста, за да бъде съхранявана.

— Значи няма начин — въздъхна Лу.

— Чакай, все още мисля...

— Искаш ли да ми звънеш, ако измислиш нещо? — попита Лу. — Ще бъда тук поне още един час...

— Така ще е най-добре — съгласи се Марк. Лу се приготви да затвори, но от мембраната долетя възбуждения вик на Майк. — Хей, почакай! Току-щр ми хрумна нещо! Има една организация с офиси в

Брюксел и Париж, ЦУИП, или Централно управление на информационните потоци. Основната ѝ дейност е да определя точните часове на всички излитания и кацания. Покриват цяла Европа, с изключение на Австрия и Словения. Един Бог знае защо тези две страни са извън системата... Но важното е друго: ако Н-69СУ е долетял от всяка друга страна с изключение на Австрия и Словения, полетният му план трябва да присъства в архивите на ЦУИП.

— Имаш ли познати там? — попита с надежда Лу.

— Лично не, но познавам човек, който има — отвърна Марк. — Ще се опитам да направя нещо...

Лу затвори и замислено забарабани по бюрото с върха на неподострения си молив. Целият плот беше изпъстрен с тъмни петна от забравени цигари. Мислите му бяха насочени към „Алфа Ейвиейшън“ и начините, по които би могъл да влезе в архивата на тази компания.

Реши да започне с телефонния указател на Рино. Но там нямаше никаква информация за „Алфа Ейвиейшън“. Без да се учудва и без да губи повече време, той се свърза с градското полицейско управление на Рино. Представи се и помоли да го свържат с колегата му по длъжност — началникът на отдел „Убийства“. Човекът се казваше Пол Хърси.

След няколко общи фрази, Лу нахвърля накратко основните данни на случая Франкони. За края остави въпроса за „Алфа Ейвиейшън“.

— Никога не съм чувал за подобна компания — отвърна Пол Хърси.

— Според регистрацията на ФАА, тя трябва да е при вас — в Рино, щат Невада — възрази Лу.

— Очевидно става въпрос за фиктивна регистрация — отвърна колегата му. — При нас се регистрират хиляди компании, просто, защото либералните закони на щата позволяват това. В Рино действат един куп престижни адвокатски кантори, за които това е основната работа...

— Какво бихте ме посъветвали, за да открия седалището на тази фирма? — попита Лу.

— Трябва да позвъните в канцеларията на Щатския секретар в Карсън Сити — отвърна Пол. — Ако „Алфа Ейвиейшън“ е основана в

Невада, там ще разполагат със съдебната регистрация на фирмата. Ако искате, можем да го сторим и ние...

— Не, благодаря — отказа Лу. — Аз ще се обадя. На този етап просто не съм сигурен какво точно търся...

— Тогава, нека ви дам поне номера — рече Пол, отдалечи слушалката от устата си и издаде отривиста заповед на някой край себе си. Секунда по-късно продиктува телефонния номер на Лу и добави: — Би трябвало да ви помогнат, но ако имате проблем веднага ми позвънете. А в случай, че ви трябва помощ на място, в самия Карсън Сити, потърсете Тод Арънсън. Той е началник отдел „Убийства“ в тамошната полиция, много свестен човек...

Няколко минути по-късно Лу получи връзка с канцеларията на Щатския секретар в Невада. Телефонистката го свърза с една изключително любезна служителка на име Бренда Уайтхол.

Лу обясни, че му е нужна информация за фирмата „Алфа Ейвиейшън“, регистрирана в Рино, Невада.

— Момент, ако обичате — рече жената и в слушалката долетя тихо потракване на компютърна клавиатура. — Аха, ето я... Изчакайте малко да намеря папката...

Лу вдигна крака върху бюрото и се облегна в стола си. Страшно много му се допуши, но успя да издържи на изкушението.

— Ето ме пак — прозвуча след малко гласът на Бренда Уайтхол на фона на шумолене на хартия. — Какво точно искате да знаете?

— А вие с какво разполагате? — отвърна с въпрос Лу.

— Със съдебната регистрация — отвърна жената, замълча за момент, после добави: — Дружество с ограничена отговорност с основен партньор „Алфа Мениджмънт“...

— Какво ще рече това на обикновен английски? — попита Лу. — Съжалявам, но нямам познания в областта на корпоративното право...

— Означава, че „Алфа мениджмънт“ е собственик на въпросното ООД — търпеливо отвърна жената.

— А разполагате ли с имена на живи хора?

— Естествено. Съдебната регистрация задължително включва имената и адресите на директорите, служителите и посредниците в дейността на съответното ООД.

— Това ми звучи малко по-окуражаващо — въздъхна Лу. — Ще ми ги продиктувате ли?

В слушалката отново прозвуча шумолене на хартия.

— В този случай разполагаме само с едно име и адрес — обади се след малко Бренда.

— Един човек носи всичките дини под мишницата си? — учуди се Лу.

— В този случай е така — отвърна жената. — Дайте ми името и адреса — рече Лу и придърпа лист хартия.

— Самюел Хартман от „Уийлър, Хартман, Готлиб и Сойър“. Адресът е Родио Драйв номер 8, Рино...

— Това ми прилича на юридическа кантора — отбеляза Лу.

— И действително е такава — отвърна Бренда. — Името ми е познато.

— Значи няма да стане нищо — въздъхна Лу. От опит знаеше, че юридическите кантори рядко предлагат някаква информация за своите операции.

— Много фирми в Невада се ръководят по тази начин — поясни Бренда. — Чакайте да видим дали има някакви допълнителни клаузи...

Този път паузата се проточи повече. Гласът на Бренда се появи в слушалката точно когато Лу вече бе решил да затвори и да поиска съдействието на Пол за проверка на Самюел Хартман.

— Открих някои промени — каза жената. — На първото общо събрание на „Алфа мениджмънт“ господин Хартман си е подал оставката като президент и отговорен секретар. На негово място е бил назначен Фредерик Рус.

— Отбелязан ли е адресът на господин Рус? — попита Лу.

— Да. Длъжността му е главен директор по финансовите въпроси на корпорация „ГенСис“ със седалище в Кембридж, Масачузетс. Адресът е площад Кендал, номер 150...

Лу записа новата информация, след което благодари на Бренда с цялата любезност, на която беше способен. Дори не можеше да си представи, че би получил подобно съдействие от канцеларията на щатския секретар в родния си Олбъни. Понечи да набере номера на Джак и да го информира за собственика на самолета, но телефонът рязко иззвъня под ръката му. Беше Марк Сървърт, готов със своята информация.

— Имаш късмет — обяви той. — Успях да хвана човека, който има връзки в Европейската централа за контрол на полетите. На

всичкото отгоре се оказа, че работи точно това, от което се интересува — координира всички презокеански полети на летище Кенеди. Поддържа непрекъснато контакт с европейските си колеги и без проблеми получи отговор на запитването за полета на Н-69СУ, осъществен на 29 януари. Въпросното самолетче е кацнало в Лион след директен полет от Бата, Екваториална Гвинея...

— Господи, това пък къде е? — объркано попита Лу.

— А бе и аз не знам точно — въздъхна Марк. — Не разполагам с карта, но предполагам, че става въпрос за една страна в Западна Африка...

— Странно — промърмори Лу.

— Още по-странно е, че още в момента на кацането пилотът е поискал коридор за излитане за Титърборо, Ню Джърси. А това, доколкото съм запознат с нещата, означава само едно — той е кацнал и веднага е рулирал за излитане...

— Вероятно е заредил — подхвърли Лу.

— Положително — рече Марк. — Но в такъв случай би трябвало да представи полетен план с презареждане в Лион, вместо два отделни такива... Искам да кажа, че в Лион нещата биха могли да се проточат и да му се наложи да чака с часове. Това, което е направил е рисковано, явно е действал на късмет...

— Може би са променили плановете си в последния момент — рече Лу.

— Възможно е — съгласи се Марк. — Или пък не са искали да се разбере, че пристигат от Екваториална Гвинея...

— Това не ми беше хрумнало — призна Марк. — Вероятно по тази причина аз съм обикновен бюрократ във ФАА, а ти си мъдър и проникателен детектив...

— Мъдър и проникателен ли? — засмя се Лу. — Напротив, тази професия ме превърна в духовен инвалид, циничен и подозрителен...

— Все пак е по-добре, отколкото да си чиновник — държеше на своето Марк.

Лу благодари за помощта, размениха обичайните обещания непременно да се видят, после прекъснаха разговора.

Останал неподвижен зад бюрото си, детективът се запита защо един корпоративен самолет за двайсет милиона долара е превозвал някакъв накротрафикант-мафиоз от Куинс, Ню Йорк, до далечната

африканска страна, за която никой не е чувал. Третият свят едва ли е Меката за човек, на когото предстои сложна и тежка операция за присаждане на черен дроб...

Вкарала входящия номер на Франк Глийсън в компютърния терминал, Лори потъна в дълбок размисъл. Искаше да разгадае каква е връзката между тази информация и изчезването на трупа на Франкони. В главата ѝ бавно започна да се очертава една идея.

Изведнъж скочи на крака и стремително се насочи към моргата. Марвин не беше в канцеларията. Откри го пред отворената врата на камерата-охладител, зает да подготвя носилките за предстоящото извозване на мъртъвци.

Застана на прага, леденият въздух я блъсна в гърдите. В съзнанието ѝ за миг се мернаха ужасните картини на инцидента по аферата Черино, които също включваха хладилна камера. Неволно потръпна и бързо се отказа от идеята да разговаря с младежа на място. Подвикна името му и и каза, че ще го чака в канцеларията.

Пет минути по-късно Марвин беше там. Остави върху бюрото купчина формуляри и пристъпи към умивалника.

— Всичко наред ли е? — подхвърли Лори, колкото да завърже разговор.

— Мисля, че да — отвърна Марвин, избърса ръцете си с книжна салфетка и се настани зад бюрото.

— След последния ни разговор научих нещо доста любопитно — съобщи Лори.

— Какво по-точно? — облегна се в стола си Марвин.

— Вкарах в компютъра входящия номер на Франк Глийсън. Оказа се, че тялото е постъпило при нас преди цели две седмици, при това без име. Става въпрос за неидентифициран труп...

— Без ташак?! — стреснато я погледна младежът, после побърза да се поправи с поруменяло лице: — Извинявай, исках да кажа, че съм изненадан...

— Аз също — отвърна Лори. — Направих опит да се свържа с доктор Бесерман, който е извършил аутопсията. Искях да го попитам кога точно трупа е бил идентифициран като Франк Глийсън, но за съжаление Бесерман е извън Центъра... Как мислиш, дали Майк

Пасано не е знаел, че въпросният труп фигурира в компютъра като неидентифициран?

— Напълно възможно — кимна Марвин. — Аз също не бих се заинтересувал от това. При нас главното е да знаем, дали съответният труп е изписан. Набирам номера и толкоз. Името не ме интересува...

— И аз така разбрах — кимна Лори. — Но ме човърка и още нещо, което спомена при предишния ни разговор... Каза, че не винаги предаваш лично съответното тяло, нали? Случвало се е хората от съответната погребална агенция да си го вземат сами...

— Да, понякога — кимна Марвин. — Но само когато са двама, при това хора, които често идват тук и ги познаваме от години... Правим го, за да ускорим процедурите. Единият отива да докара трупа от хладилника, а другият остава при мен да оформим документите...

— Добре ли познаваш Майк Пасано?

— Колкото всички останали — сви рамене младежът.

— Ние с теб например се познаваме от шест години — подхвърли Лори. — И поддържахме приятелски отношения...

— Ами, така е... — потвърди Марвин с леко безпокойство в гласа.

— Ще те помоля за една приятелска услуга — рече Лори. — Но само в случай, че това няма да те притесни...

— Казвай...

— Ще се обадиш на Майк Пасано и ще го информираш, че в нощта на изчезването на Франкони е изписал един неидентифициран труп. Кажу ми, че аз съм открила това...

— Защо да му се обаждам, когато мога просто да го изчакам да застъпи на работа? — погледна я с недоумение младежът.

— За да изглежда така, сякаш току-що си научил това и бързаш да му го съобщиш... Един вид колегиална загриженост, защото именно той е бил дежурен през въпросната нощ...

— Ох, не знам... — поколеба се Марвин.

— Ако му позвъня аз, ще изглежда така, сякаш искам да го изненадам и да проследя реакциите му — поясни Лори. — И той неизбежно ще се почувства застрашен. Най-главното обаче е да го попиташ дали през въпросната нощ е бил посетен от двама служители на погребална агенция „Сполето“ и дали някой от тях не е отишъл лично да изкара трупа...

— Ще изглежда така, сякаш му поставям капан — поклати глава Марвин.

— Напротив. Ще изглежда, че му даваш шанс да изчисти всякакви подозрения срещу себе си. Защото аз самата съм убедена, че именно хората от „Сполето“ са отмъкнали Франкони...

— Не ми е удобно да му звъня — продължаваше да се противи Марвин. — Той веднага ще разбере, че нещо става. Защо не му се обадиш ти?

— Вече ти казах, това веднага ще го накара да заеме защитна позиция. Точно така постъпи, когато преди няколко дни разговарях с него. Но ако не искаш — недей... Няма да се разсърдя. В такъв случай бих те помолила да извършиш едно малко проучване вместо мен...

— Това пък какво означава? — попита със зле прикрито раздражение младежът.

— Можеш ли да изготвиш списък на заетите в момента хладилни камери? — попита Лори.

— Разбира се, това не е проблем.

— Моля те, направи го — кимна тя и махна към компютъра на масата. — Ще ми трябват два екземпляра...

Марвин сви рамене и придърпа клавиатурата. Използвайки простата и бърза програма за издирване и засичане, той скоро беше готов с искания списък, изчака принтерът да изплюе копията и мълчаливо ги подаде на Лори.

— Отлично! — кимна патоложката и се насочи към вратата: — Ела с мен!

Тръгнаха по покрития с мозайка коридор и спряха пред гигантския бетонен блок в средата на моргата. От двете му страни бяха наредени металните врати на хладилните камери, в които труповете чакаха аутопсия.

Лори се обърна и подаде единия екземпляр от списъка на Марвин.

— Започни от тази страна, а аз ще се заема с противоположната — нареди тя.

Марвин извъртя очи, но се подчини. Започна да отваря вратичките една по една. Хвърляше по един бърз поглед на входящите номера, стърчащи от вдървените палци, после затваряше. Лори мина от

другата страна и започна същата операция. Пет минути по-късно Марвин рязко спря.

— Охо! — рече той.

— Какво има? — подвикна Лори.

— Ела да видиш...

Младата жена заобиколи бетонния остров и се изправи до него. Беше се спрял пред една от камерите в дъното, почесваше се по главата и втренчено гледаше списъка в ръцете си. Вратичката зееше отворена.

— Тази камера би трябвало да е празна — смутено обяви Марвин.

Лори се наведе да надникне с разтуптяно сърце. В камерата имаше труп на мъж, без табелка с входящ номер на палеца. Номерът на камерата беше 94, намираше се сравнително близо до 111, от която беше изчезнал трупът на Франкони.

Марвин дръпна количката, лагерите на колелцата ѝ пронизително изскърцаха в тишината на огромната зала. Трупът принадлежеше на мъж на средна възраст, с ярко изразени следи от травми по торса и краката.

— Е, това обяснява всичко — кимна Лори. В гласа ѝ се смесиха триумф, гняв и страх. — Този труп е неидентифициран, открили са го на авеню „Франклин Делано Рузвелт“, прегазен от неизвестен шофьор!

Джак излезе от асансьора и до слуха му достигна настойчив телефонен звън. Тръгна бързо по коридора, подозирайки, че този телефон е именно неговият, тъй като едва ли някой друг държеше вратата на кабинета си широко отворена. Набрал скорост, той едва не го подмина, но навреме сложи спирачките. Обувките му се хлъзнаха по изкуствената пътека, ръката му сграбчи слушалката.

— Къде изчезна? — нервно попита Лу.

— Забавиха ме в Университетската болница... — Професор Мейловар го помоли за мнение по едни проби малко след като приключи предишния си разговор с Лу от канцеларията на факултета. Това беше рядка чест и Джак просто не посмя да откаже.

— От доста време звъня през петнадесет минути — оплака се Лу.

— Извинявай.

— Получих една доста изненадваща информация, която изгарям от нетърпение да споделя с теб — смени тона Лу. — Тоя случай наистина ще ми вземе акъла!

— На мен ли го казваш? — въздъхна Джак. — Хайде, давай да чуем какво си научил!

Вниманието му беше привлечено от някакво движение. Обърна се и видя, че на прага беше застанала Лори. Очите ѝ блестяха, устата ѝ бе свита в гневна гримаса, а кожата на лицето ѝ имаше цвят на слонова кост.

— Я задръж за секунда! — рече в слушалката той. — Лори! Какво се е случило, за Бога?

— Трябва да говоря с теб! — процеди през стиснати зъби младата жена. — Окей, но нека да... — Ръката му леко размаха слушалката.

— Веднага! — отсече Лори.

— Добре, добре — кимна той, усетил, че е напрегната като опъната струна. — Лу... Извинявай, но в момента трябва да поговоря с Лори. Ще ти звънна след малко...

— Момент! — спря го Лори. — Лу Солдано ли е насреща?

— Ами да... — несигурно отвърна Джак. В един кратък миг изпита чувството, че Лори е бясна именно защото разговаря с Лу.

— Къде е той?

— Предполагам в службата си — сви рамене Джак.

— Кажу ми, че отиваме там!

— Какво?!

— Кажу ми! — настоя Лори. — Тръгваме веднага!

— Чу ли това? — попита в слушалката Джак след като младата жена се обърна и изчезна по коридора.

— Аха — отвърна Лу. — Какво става?

— Проклет да съм, ако знам — въздъхна Джак. — Наежена е като таралеж! Ако не ти позвъня до пет минути, значи наистина сме тръгнали към теб...

— Добре, ще ви чакам.

Джак остави слушалката и се втурна навън. Лори вече беше успяла да намъкне палтото си и стремително крачеше към асансьорите.

— Какво се е случило? — настигна я Джак. Зададе въпроса тихо, опасявайки се от гневното ѝ избухване.

— Вече съм деветдесет и девет процента сигурна, че зная как е изчезнал отгук трупът на Франкони! — рязко се обърна младата жена. — И във връзка с това ми се изясниха две неща: първо, пръст в тази работа несъмнено има погребална агенция „Сполето“ и второ, кражбата е станала с помощта на вътрешен човек. Честно казано, не зная кое от тях ме тревожи повече!

— Господи, какъв трафик! — промърмори Франко Понти. — Радвам се, че влизаме в Манхатън, а не се измъкваме от него...

Двамата с Анджело Фачоло бяха в черния кадилак на Франко, който бавно пълзеше по моста Куинсбъро. В пет и половина следобед трафикът действително достигаше пиковите си стойности. И двамата бяха облечени в елегантни костюми, сякаш отиваха на официална вечеря. — Как предпочиташ да подредим задачите? — попита Франко.

— Първо момичето — рече Анджело и лицето му се сгърчи в грозна гримаса, която би трябвало да е усмивка.

— Изгаряш от нетърпение, а? — погледна го партньорът му.

Анджело вдигна вежди — толкова, колкото белегът на лицето му позволяваше.

— От пет години мечтая да се срещна с тази кучка на професионално ниво — изръмжа той. — И вече започвах да си мисля, че това щастие никога няма да ме споходи...

— Излишно е да ти напомням, че изпълняваме заповед — подхвърли Франко. — Точно и стриктно!

— Черино никога не ни даваше точни инструкции — въздъхна Анджело. — Казваше ни да свършим работата и толкоз!

— Точно по тази причина сега е в затвора, а мястото му зае Вини! — отсече Франко.

— Знаеш ли какво — вдигна глава Анджело. — Дай да отскочим до апартамента на Степълтън. Вече съм бил в жилището на Лори Монтгомъри и знам какво ни очаква там. В същото време съм малко изненадан от адреса на Степълтън. Никога не съм допускарал, че един доктор може да живее на Сто и шеста улица-запад!...

— Идеята е добра — кимна Франко. — Нека видим за какъв квартал става въпрос...

Навлязоха в Манхатън. Франко зави на запад по Петдесет и девета улица, заобиколи Сентрал Парк и пое на север по Сентрал Парк Уест.

Анджело си спомни за онзи фатален ден на кея на Американската компания за пресни плодове, когато Лори предизвика огромна експлозия. Кожата на лицето му вече беше пострадала от дребна шарка и акне, но обезобразяването ѝ стана именно благодарение на тая противна Монтгомъри, която го превърна в изрод. Тези мрачни мисли му попречиха да чуе какво казва Франко и той го помоли да повтори.

— Бас държа, че страшно ти се иска да я праснеш тая Монтгомъри — ухили се партньорът му. — На твое място в никакъв случай не бих ѝ простил!

Анджело мрачно се изсмя и попила тежкия автоматичен валтер под лявата си мишница. Франко зави наляво по Сто и шеста. Минаха покрай оживена баскетболна площадка. Край страничната линия на игрището се бяха струпали доста зрители.

— Трябва да е някъде вляво — промърмори той. — Ей онзи блок със странния покрив — кимна с глава Анджело, консултирал се с листчето в ръката си.

Франко намали и спря на втора линия на десетина метра от входа. Колата зад тях изсвири, той ѝ махна с ръка да минава. През отворените прозорци на изравилото се с тях возило се дочуха звучни ругатни.

— Чу ли го? — поклати глава Франко. — Тоя град е пълен с простаци!

— Защо един доктор ще живее на подобно място? — промърмори озадачено Анджело, докато очите му пробягваха по занемарената фасада на блока.

— И аз не знам — въздъхна Франко. — Тоя блок е пълен боклук!

— Амендола спомена, че е малко странен — добави Анджело. — Появявал се на работа с някакво скапано колело — представяш ли си да въртиш педалите оттук чак до Първо авеню и Трийста улица?

— Няма начин! — поклати глава Франко.

— Но Амендола твърди, че тоя го прави всеки ден...

— Целият квартал е боклук — промърмори Франко, оглеждайки улицата от двете ѝ страни. — Тоя доктор сигурно пласира дрога!

Анджело отвори вратата.

— Къде отиваш? — наведе се да го погледне Франко.

— Ще проверя дали наистина живее тук. Според Амендола, апартаментът му е на четвъртия етаж. Веднага се връщам...

Анджело заобиколи колата и зачака пролука в оживения трафик. Шансът го споходи почти веднага, той прекоси уличното платно и изкачи стъпалата към входа на блока. Бутна незаклучената врата и влезе. Повечето от пощенските кутии бяха без табели, никоя не се заключваше. Кратка проверка на кореспонденцията в няколко от тях му даде това, което търсеше: обемист медицински каталог, адресиран до доктор Джак Степълтън.

Насочи се към стълбището. Застоялият въздух беше просмукан от неприятна миризма. Стъпалата бяха мръсни, стените олющени, а на някога елегантния полюлей във входния вестибюл имаше една единствена крушка. На втория етаж течеше домашен скандал, иззад вратата долитаха гневни викове. Лесно ще се справим с Джек Степълтън, усмихна се Анджело. Веднага му стана ясно, че в тая къща никой на никого не обръща внимание.

Обърна се и напусна входа. Направи няколко крачки и се дръпна до ръба на тротоара, просто, за да определи кой от подземните тунели води към задния двор на блока. Тук всички блокове бяха снабдени с подобни тунели, разположени на няколко стъпала под нивото на тротоара. Откри каквото му трябва и предпазливо се спусна надолу. Боклуците заплашваха да развалят елегантните му мокасини от „Бруно Мали“.

Задният двор се оказа истинско бунце — в очертаното от порутена ограда пространство се валяха полуизгнили матраци, счупени столове и всякакви други непотребни вещи. Подбирайки внимателно пътя си сред тях, Анджело се отдалечи достатъчно, за да огледа противопожарната стълба на олющената фасада. Тя минаваше достатъчно близо до прозорците на четвъртия етаж, и двата тъмни. Докторът очевидно не си беше у дома. Приключил с огледа, Анджело се върна в колата.

— Е? — изгледа го Франко.

— Действително живее тук — кимна Анджело. — Нямам думи да ти опиша блока. Нищо не се заключва, на втория етаж се бият, на

първия са пуснали телевизора до дупка. Гадно място, но изключително подходящо за нашата цел. Няма да имаме никакви затруднения...

— Радвам се да го чуя — кимна Франко. — Но предполагам, че искаш първо да оправим жената...

— Не виждам защо да се лишавам от това удоволствие — зловещо се ухили Анджело.

Франко включи на скорост. Подкараха на юг, излязоха на авеню „Кълъмбъс“, прекосиха Бродуей и поеха по Второ авеню. Не след дълго стигнаха Деветнадесета улица. Този път Анджело не направи справка с никакви листчета, а директно посочи сградата, в която живееше Лори. Франко откри подходящо място за паркиране и изключи мотора, точно под знака, който забраняваше подобни операции.

— Държиш да се качим отзад, а? — попита той, докато очите му опипваха фасадата.

— По няколко причини — кимна Анджело. — Тя живее на петия етаж, прозорците ѝ гледат към вътрешния двор. При всички случаи трябва да влезем там, за да видим дали си е у дома. Прозорците, които светят и се виждат оттук, са на съседката ѝ — много любопитна жена. Колкото пъти съм се качвал горе, толкова пъти отваряше да види кой отива при Монтгомъри. А апартаментът на докторката има връзка с аварийната стълба, от която се слиза направо в двора. Зная го, защото именно по нея я преследвахме...

— Добре, успя да ме убедиш — кимна Франко. — Дай да се залавяме за работа.

От задната седалка взе сакчето с инструментите за отваряне на врати, сред които имаше и една щанга „Халигън“ — от онези, с чиято помощ пожарникарите проникват по спешност в обхванатите от огън жилища.

Насочиха се към пролуката между блоковете, от която се излизаше в задния двор.

— Чух, че успяла да ви се изплъзне, макар и за малко — промърмори Франко. — Това ѝ прави чест, тъй като малцина могат да се похвалят, че са избягали от теб и Тони Руджерио...

— Не ми напомняй, моля те — изпъшка Анджело. — Да работиш с Тони е все едно да мъкнеш чувал с пясък на раменете си!

Влязоха в двора — едно сравнително просторно пространство, което някога трябва да е било градина. Отдалечиха се достатъчно, за да виждат прозорците на петия етаж. Бяха тъмни.

— Май ще имаме време да организираме едно мило посрещане — ухили се Франко.

Анджело мълчаливо пристъпи към железната врата на аварийното стълбище и надяна кожените си ръкавици, Франко измъкна фенерче.

Ръцете на гиганта трепереха от нетърпение. Най-сетне! След пет години чакане най-сетне щеше да пипне проклетата кучка, която му беше причинила неописуеми страдания! Ключалката се запъна, той отдръпна ръцете си и направи опит да се успокои. След малко направи нов опит, този път езичето покорно щракна и вратата се отвори.

Пет етажа по-горе изобщо не си направи труда да вади специалните инструменти. Предварително знаеше за многобройните резета, с които беше оборудвана вратата на Лори. В ръцете му се появи пожарникарската щанга. Вратата пропука и двадесет секунди по-късно двамата бяха вътре. Изправиха се в тясното коридорче и затаиха дъх. Искаха да се уверят, че звуците от насилственото им проникване в апартамента на докторката не са привлекли вниманието на съседите.

— Исусе Христе! — прошепна Франко и се закова на място. — Нещо се отърка в краката ми!

— Какво!? — подскочи от изненада Анджело. Нервите му бяха опънати до крайност.

— О, не е опасно — отвърна с облекчение партньорът му. — Някаква шибана котка... — Едновременно доловиха силното мъркане в мрака, нервите им се отпуснаха.

— Какъв късмет — промърмори Анджело. — Я я дай насам! Бавно и с безкрайно внимание двамата напуснаха тъмния коридор, прекосиха кухнята и влязоха в хола. Тук светлината от прозорците беше напълно достатъчна. — Дотук добре — промърмори Анджело.

— Сядаме и чакаме — кимна Франко. — Ще ида да потърся нещо за пиене в хладилника. Какво ще кажеш за една бира?

— С удоволствие — ухили се Анджело.

В полицията Лори и Джак бяха помолени да се легитимират и да минат през металдетектора на входната врата. Едва след това им

позволиха да се качат в асансьора. Лу ги чакаше на площадката.

Първата му реакция беше да пристъпи към Лори, да хване с две ръце раменете ѝ и да надникне в очите ѝ:

— Какво се е случило? — В гласа му прозвуча дълбока тревога.

— Вече всичко е наред — потупа я по гърба Джак. — Нашата приятелка възвърна самообладанието си.

— Така ли? — недоволиво проточи Лу и внимателно огледа младата жена.

— Добре де, всичко е наред — не успя да сдържи усмивката си тя. — Джак е прав... Чувствам се леко засрамена, че го подкарах насам...

— Слава Богу — въздъхна с облекчение Лу и направи широк жест: — Моля, заповядайте в покоите ми!

Влязоха в кабинета и се настаниха по столовете.

— Мога да ви предложа кафе, но съветът ми е да откажете — рече Лу. — По това време на денонощието помощният персонал прави някаква подозрителна течност, годна единствено за почистване на канализацията!

— Не се безпокой — рече Лори.

Джак огледа спартанската обстановка и неволно потръпна. Преди около година беше идвал тук за последен път, избягнал смъртта на косъм.

— Мисля, че разбрах как е изчезнал трупът на Франкони — започна Лори. — Ти ме подиграваше за подозренията към погребална агенция „Сполето“, но ще трябва да се извиниш. Всъщност, мисля, че вече е време да се намесиш...

Описа подробно събитията през последните дни, като подчерта, че съучастникът на мафиозите от Патологическия център им е посочил входящия номер на един от неидентифицираните трупове, който е бил съхраняван в непосредствена близост до трупа на Франкони.

— Когато приемниците на съответния покойник са двама, единият отива да го извади от хладилника, а другият оправя документите с дежурния в моргата — поясни тя. — Обикновено нашият човек вече е подготвил трупа, в смисъл, че го е извадил от камерата и го е положил на количката, покрит с чаршаф. В случая с Франкони нещата вероятно са се развили по следния начин: шофьорът на погребалната кола изважда тялото, чийто входящ номер му е

предварително известен, сваля му табелката и го тиква в някоя от многобройните празни камери. После слага въпросната табелка на палеца на Франкони и спокойно спира количката с мъртвеца пред канцеларията за приключване на формалностите. Дежурните по морга никога не проверяват самоличността на трупа, гледат само входящия номер на палеца...

— Сценарият ти е напълно логичен — кимна Лу. — Но разполагаш ли с факти, които да го подкрепят?

— Открих трупа, чийто входящ номер е бил поискан от „Сполето“ — отвърна Лори. — Беше в една камера, обозначена в компютъра като празна. А името Франк Глийсън е напълно измислено...

— О! — приведе се над бюрото Лу, интересът му видимо се увеличи. — Това започва да ми харесва! Особено като се сетя за брачния съюз, свързващ „Сполето“ с фамилията Лучия! Това може да се окаже изключително важно. Неволно ми напомня за Ал Капоне и присъдата му за неплатени данъци... Искам да кажа, че успеем ли да свържем кражбата на трупа с хора от фамилията Лучия, автоматически ще получим повод да ги разбием като престъпна организация!

— Да не забравяме и друг важен факт — намеси се Джак. — Това, което е открила Лори, внушава за някаква връзка между организираната престъпност и нелегалната трансплантация на органи...

— Връзка, която е изключително опасна — кимна Лу. — Затова предлагам да сложим точка на всякакви аматьорски начинания. Оттук нататък нещата поемаме ние. Мога ли да разчитам на честната ви дума?

— Лично аз с удоволствие оставям нещата в ръцете на полицията — въздъхна Лори. — Но не мога да забравя, че в Патологическия център има агент на мафията...

— Остави това на мен, а? — подхвърли Лу. — Престъпните организации често прибегват до брутално заличаване на следите си, особено с насила принудени да им сътрудничат хора... Възнамерявам да обсъдя този въпрос директно с Бингъм, като междувременно ви предупреждавам да се държите настрана. Тези хора могат да бъдат изключително опасни...

— Вече знам това — мрачно кимна Лори.

— Аз пък съм прекалено ангажиран с моята част от загадката и не мога да не те попитам какво ново имаш за мен... — изгледа го многозначително Джак.

— Куп неща — отвърна Лу и придърпа към себе си дебел том, голям колкото масичка за кафе. Изпъшка под тежестта му, но все пак успя да го връчи на Джак.

— По дяволите! — изненада се Джак. — Какъв е този атлас?

— Ще ти трябва — увери го Лу. — Не ме питай колко усилия ми струва да го домъкна тук!

— Нищо не разбирам.

— Г-4 с Франкони е пристигнал във Франция от Екваториална Гвинея.

— Откъде? — сбърчи чело Джак. — Никога не съм чувал за Екваториална Гвинея. Това държава ли е?

— Разтвори на страница сто петдесет и втора — разпореди се Лу.

— А какво е това Г-4, което споменавах заедно с Франкони? — обади се Лори.

— Частен самолет — отвърна детективът. — Успях да изпълня молбата на Джак и открих, че Франкони е пътувал извън страната. Отначало мислехме, че е отскочил до Франция, но тази информация сочи съвсем друго.

Джак намери страница 152 на атласа. На нея беше отпечатана географска карта, озаглавена „Западно-конгоански басейн“.

— Дотук добре — обяви той. — А сега?

— Ето я тук — приведе се над рамото му Лу. — Тази малка страна между Камерун и Габон. Самолетът е излетял от град Бата, разположен на крайбрежието... — Пръстът му посочи съответната черна точица. Почти цялата територия на страната беше маркирана в тъмнозелено.

Лори стана и също се приведе над рамото на Джак.

— Мисля, че съм чувала името на тази страна — промърмори тя. — Май беше във връзка с писателя Фредерик Форсайт, който именно там написал своя известен роман „Бойни кучета“...

Лу смаяно се плесна по челото.

— Господи, как е възможно да помниш подобни неща? — промърмори той. — А аз не помня дори какво съм обядвал вчера!

— Чета много — сви рамене Лори. — Интересувам се от живота на писателите.

— Но какво може да означава всичко това? — оплака се Джак. — Това тук е най-изостаналата част на Африка, територията на страната изглежда открай-докрай покрита с джунгла! Не може Франкони да е получил черния си дроб там!

— В първия момент си помислих същото — кимна Лу. — Но останалата част от информацията е далеч по-смислена. Потърсих седалището на „Алфа Ейвиейшън“ в Невада, а оттам стигнах и до реалния собственик на компанията. Оказа се корпорацията „ГенСис“ с централен офис в Кембридж, Масачузетс.

— Знам я — кимна Лори. — Това е голяма фирма за биотехнологии, която произвежда различни ваксини. Помня я, защото една моя приятелка, която е брокер на борсата в Чикаго, горещо ми препоръча да купя акции от нея. Непрекъснато ми дава подобни идеи, вероятно, защото си въобразява, че имам свободни пари за инвестиции...

— Биотехнологии, значи... — промърмори замислено Джак. — Това е нещо ново... Вероятно има някаква връзка с нашето разследване, но не мога да си представя какво ще търси една биотехнологическа корпорация в страна като Екваториална Гвинея...

— А какво означава тази дъщерна фирма в Невада? — вдигна глава Лори. — Нима „ГенСис“ се опитва да скрие факта, че притежава частен самолет?

— Съмнявам се, просто защото прекалено лесно открих връзката — поклати глава Лу. — В случай, че действително искат това, адвокатската кантора в Невада щеше да си остане фиктивен собственик на „Алфа Ейвиейшън“. Но вместо това на първото общо събрание на фирмата за президент и главен изпълнителен директор е бил назначен директорът на финансовите въпроси на „ГенСис“...

— Но защо Невада за компания със седалище в Масачузетс? — продължаваше да недоумява Лори.

— Не съм юрист, но сигурно става въпрос за финансови отговорности и данъчни облекчения — отвърна Лу. — Масачузетс е най-ужасното място по отношение на подобни прегрешения. Предполагам, че „ГенСис“ отдава самолета си на лизинг за времето,

през което не го използва. А застраховките за подобен вид дейност са най-благоприятни именно в Невада.

— Добре ли познаваш тази брокерка, за която спомена? — извърна се Джак към Лори.

— Приятелка ми е — кимна младата жена. — Бяхме състудентки в университета Уеслея.

— А можеш ли да, я попиташ дали знае за някаква връзка на „ГенСис“ в Екваториална Гвинея? Предполага се, че познава в детайли дейността на фирмата, след като ти препоръчва акциите й...

— Без съмнение е така — кимна Лори. — Джийн Корвин беше изключително амбициозна студентка, в сравнение с нея ние изглеждахме като бавноразвиващи се...

— Може би да позвъни оттук? — извърна се към детектива Джак.

— Няма проблеми — кимна Лу.

— Още сега? — изненада се Лори.

— Ще я хванеш на работа — рече Джак. — А именно там трябва да държи документацията за компанията, нали?

— Сигурно си прав — промърмори Лори, настани се зад бюрото на Лу и набра „Справки“ в Чикаго.

Джак използва времето да изцеди от Лу всичко относно последните му проучвания. Беше наистина впечатлен от начина, по който детективът беше успял да се добере до информацията за Екваториална Гвинея. Приведени над атласа, двамата установиха, че малката африканска държавица действително се намира съвсем близо до екватора.

— Просто не мога да си представя как изглежда подобно място — призна с въздишка Лу.

— Аз пък мога — вдигна глава Джак. — Там е горещо, пълно с всякакви гадни насекоми и непоносима влага.

— Звучи страхотно — мрачно, поклати глава Лу.

— Не бих си прекарал отпуска там — кимна Джак. — Но от друга страна е максимално затънтено, нали?

Лори приключи с телефона и се завъртя заедно със стола.

— Джийн се оказа точно толкова организирана, колкото очаквах — рече тя. — За броени секунди извади информацията за „ГенСис“, след което ме попита какво количество акции съм закупила. Беше

съкрушена като разбра, че не съм купила нищо. В последно време цената на тези акции скочила тройно, а самите те били разделени на части, тъй като станали прекалено скъпи за цялостно закупуване...

— Това добре ли е? — попита Лу.

— Даже отлично — кимна Лори. — Ако действително бях вложила пари в тези акции, сега със сигурност бих могла да си подам оставката и да живея от дивидентите... Джийн каза, че в момента „ГенСис“ е втората по големина биотехнологическа компания в света, управлява я президент на име Тейлър Кабот.

— А каза ли нещо за Екваториална Гвинея? — попита Джак.

— Разбира се — кимна Лори. — Една от главните причини за успеха на компанията е фермата за примати, създадена в Екваториална Гвинея. Първоначално я използвали за ограничени изследвания в рамките на компанията, после на някого му хрумнало да я предложат на сродни биотехнологически и фармацевтични фирми. Успехът надхвърлил и най-смелите очаквания...

— Значи ферма за примати в Екваториална Гвинея, а? — сбърчи чело Джак.

— Точно така — кимна Лори.

— А приятелката ти има ли представа за причините подобна ферма да бъде създадена именно там?

— Според меморандум, издаден от някакъв специализиран екип за икономически анализи, „ГенСис“ се е спряла на Екваториална Гвинея поради изключително благоприятните условия, предложени от тамошното правителство. То дори променило законодателството си, за да улесни дейността на компанията. По всяка вероятност „ГенСис“ се е превърнала в основен източник на валутни постъпления за страната...

— Можеш ли да си представиш мащабите на корупцията, съпътстваща подобно начинание? — попита Джак, извърщайки се към Лу.

Детективът само подсвирна.

— Меморандумът сочи още, че голяма част от въпросните примати обитават територията на Екваториална Гвинея, а това им позволява да заобикалят международните ограничения за експорт-импорт на застрашени животински видове, каквито например са шимпанзетата — добави Лори.

— Значи, ферма за примати — промърмори Джак с поклащане на глава. — Това може да означава всичко... Нима ще се натъкнем на ксенографтия?

— Хей, не започвайте пак с лекарския си жаргон! — оплака се Лу. — Какво за Бога означава ксенографтия?

— Невъзможно! — поклати глава Лори. — Ксенографтията причинява спонтанна реакция на отхвърляне. А в чернодробната секция, която ми показва, липсват следи от остри възпалителни процеси.

— Вярно — кимна Джак. — При това не е вземал лекарства за потискане на имунната система.

— Кажете ми за какво става въпрос — удари го на молба Лу. — Каква е тази ксенографтия?

— Процес, при който на човек се трансплантира животински орган — кратко отвърна Лори. — Нещо като онова присаждане на сърце от бабун на бебето Фей, което предизвика шумен скандал преди години? — присви очи Лу.

— Точно — кимна Лори.

— Новите лекарства за потискане на имунната система върнаха интереса към Ксенографтията — добави Джак. — Напоследък са регистрирани далеч по-успешни трансплантации от случая с бебето Фей...

— Главно при присаждане на свински сърдечни клапи — рече Лори.

— Естествено, това повдига цял куп въпроси от морално естество и хвърля в истерия различните природозащитни групи.

— Възможно ли е по време на посещението си в Африка Франкони да е получил черен дроб от примат? — попита Лу.

— Не виждам как — въздъхна Джак. — Тук Лори е напълно нрава. Няма никакви следи от отхвърляне на органа, а такива винаги съществуват — дори и при перфектна съпоставимост. Изключение правят единствено органите на еднояйчни близнаци.

— Но Франкони е бил в Африка — настоя Лу.

— И когато се е върнал оттам е бил нов човек — въздъхна Джак, вдигна ръце и се изправи. — Не зная какво да мисля. Това е пълна загадка за мен, особено при наличието на намеса от страна на организираната престъпност...

Лори също стана.

— Тръгвате ли си? — изглежда ги Лу.

— Да — кимна Джак. — Лично аз съм уморен и объркан, а снощи почти не спях. Не изпуснах телефона няколко часа подред след идентифицирането на Франкони. Въртях на всички европейски организации за трансплантация на органи, чиито номера успях да открия...

— А какво ще кажете да хапнем набързо в „Малката Италия“? — предложи Лу. — Ей, къде е, зад ъгъла...

— Без мен — отказа Джак. — Имам да въртя педалите, а на този етап всякаква храна ще ме довърши...

— Аз също отказвам — рече Лори. — Искам да се прибера у дома, тъй като мечтая за един душ. Втора вечер подред оставам до късно и съм гроги...

Лу кимна и каза, че има още малко работа. Гостите му се сбогуваха, върнаха временните си пропуска на постовия във фоайето и напуснаха сградата. Успяха да хванат едно такси малко по-нататък, пред главния вход на кметството.

— По-добре ли си? — попита Джак след като колата пое нагоре по Боуъри. По лицата им пробягваха разноцветни светлини.

— Много по-добре — кимна с облекчение Лори. — Нямах представа колко ми олекна след като тръснахме всичко в ръцете на Лу.

— Мисля, че просто нямаше друг начин — въздъхна Джак. — фактът, че става въпрос за намеса на организираната престъпност в трансплантацията на органи, е достатъчно обезпокоителен, да не говорим за присъствието на техен човек в Съдебна медицина!

— А ти как си? — изглежда го Лори. — Хвърли много усилия за идентификацията на Франкони...

— Работата беше трудна, но интересна — отвърна Джак. — Особено след като направихме връзката с биотехнологически гигант като „ГенСис“... Винаги съм се плашил от тайнствеността, с която подобни компании обгръщат своята научно-изследователска дейност. Действат буквално по системата, използвана от военните по време на Студената война. Никой не знае какво правят, за да възвърнат инвестициите си. Преди десетина-двадесет години не беше така — всички биомедицински изследвания бяха на светло, хората имаха достъп до тях...

— Жалко, че няма още някой като Лу, на когото да тръснеш своите грижи — усмихна се Лори.

— Наистина — въздъхна Джак.

— Какво възнамеряваш да правиш отгук нататък?

— Възможностите ми май се изчерпаха — унило призна Джак.
— Предстои ми да чуя мнението на един ветеринарен патолог, а след това не знам...

— Значи вече ти е хрумнала мисълта за ксенографтия? — изненадано го погледна Лори.

— Не предложението не беше мое — призна той. — Направи го един паразитолог в болницата, според когото грануломата в чернодробната проба може да се дължи на някакъв непознат паразит...

— Не е зле да подхвърлиш тази идея и на Тед Линч — рече Лори.
— Той е специалист по ДНК-анализите, в торбата му сигурно ще има нещо, което да каже категорично „да“ или „не“...

— Bravo на теб! — погледна я с възхищение Джак. — Как можеш да даваш толкова разумни предложения, въпреки умората? Удивяваш ме, още повече, че собственият ми мозък отдавна е изключил!

— Complimentите винаги са добре дошли — закачливо отвърна Лори. — Особено на тъмно, когато не ме виждаш как се изчервявам...

— Започвам да мисля, че единственият начин да разреши проклетата загадка е едно бързо пътуване до Екваториална Гвинея — рече с въздишка Джак.

Лори рязко се извъртя и направи опит да надникне в очите му.

— Шегуваш се, нали?

— Нямам друг начин — сви рамене Джак. — Не мога да позвъня в „ГенСис“, не мога да отскоча до централата им в Кебридж и да кажа: „Здрасти, я кажете какво става в Екваториална Гвинея“...

— Хей, това е Африка! — погледна го с ужас Лори. — На другия край на света! Какво те кара да мислиш, че ще откриеш нещо там, след като не можеш да го откриеш в Кембридж?

— Може би ще ги изненадам — отвърна Джак. — Предполагам, че нямат много гости там...

— Това е чиста лудост! — отчаяно вдигна ръце Лори.

— Спокойно, не съм казал, че тръгвам — усмихна се Джак. — Казах само каква мисъл се върти в главата ми...

— Предлагам да я изхвърлиш оттам! — категорично отсече Лори. — Стигат ми и останалите грижи!

— Трогнат съм! — иронично подхвърли Джак.

— Как не! — изглежда го тя. — Ако беше трогнат, щеше да се вслушаш в молбата ми да не се разкарваш из града с проклетото колело!

Таксито спря пред блока ѝ, тя понечи да отвори чантичката си, но Джак я спря:

— Аз черпя — рече той.

— Хубаво — кимна Лори, отвори вратата и изведнъж се спря. — Ако ще си ходиш с такси, по-добре ела горе да хапнем нещо...

— Няма начин — поклати глава Джак. — Колелото ме чака, трябва да си го прибера. А с пълен стомах положително ще заспя...

— Може да ти се случи и нещо по-лошо — подхвърли Лори.

— Тогава да не рискуваме — ухили се той.

Лори слезе от колата и се приведе над прозорчето.

— Обещай, че няма да хукнеш за Африка още тази нощ! — настоятелно прошепна тя. Джак замахна да я плесне, но тя пъргаво отскочи назад. — Лека нощ, Джак.

— Лека нощ, Лори. Ще ти се обадя веднага след като разговарям с Уорън.

— О, бях забравила — кимна тя. — Ще чакам да позвъниш.

Затръшна вратичката и изчака таксито да завие зад ъгъла на Първо авеню. После се насочи към входа на сградата. Странен тип е този Джак, рече си. Странен, но привлекателен...

В асансьора си представи освежителния душ и топлата хавлия, обзе я нетърпеливо очакване.

Дари Дебра Енглър с една хладна усмивка, после започна да се занимава с многобройните ключалки на входната врата. Затръшна я след себе си доста силно, просто за да подчертае презрението си към нахалната съседка. Остави пощата на тоалетната масичка и започна да съблича палтото си. Протегна ръка в тъмния гардероб, пръстите ѝ напипаха свободна закачалка.

Влезе в хола и потърси ключа за лампиона. Направи две крачки по посока на кухнята, после изведнъж изпищя и пощата се разпиля по пода. В хола седяха двама мъже. Единият на дивана, другият на

люлеещия се стол с антикварна стойност. Том доволно дремеше в скута на онзи върху дивана.

Другият държеше пистолет с дълъг заглушител, насочен право в гърдите ѝ.

— Добре дошла у дома, доктор Монтгомъри — рече Франко. — Искам да ви благодаря за виното и бирата...

Очите на Лори се сведоха към празната бутилка от бира и чашата за вино върху масичката.

— Моля, седнете — продължи Франко и посочи стола в средата на стаята.

Лори не беше в състояние да помръдне. В главата ѝ се мерна мисълта да хукне към телефона в кухнята, но веднага я отхвърли като абсурдна. А да избяга обратно през входната врата си беше чиста утопия заради многобройните ключалки и резета.

— Моля ви! — повтори с лицемерна любезност Франко и сърцето ѝ замръзна от ужас. Анджело отмести котарака от скута си и стана. В следващия миг направи крачка напред и ѝ нанесе силен удар с опакото на дланта си. Лори отлетя назад, блъсна се в стената и бавно се свлече на колене. От разцепената ѝ устна потече кръв и започна да капе по паркета. Анджело се наведе и грубо я вдигна на крака. Побутна я към стола и тя безмълвно се подчини. Беше почти парализирана от ужас.

— Така вече е по-добре — кимна Франко.

Анджело се наведе и спря лицето си на сантиметри от нейното.

— Помниш ли ме? — дрезгаво изръмжа той.

Лори вдигна очи и с цената на огромни усилия ги задържа върху обезобразеното лице срещу себе си. Имаше чувството, че гледа някакъв филм на ужасите. Направи опит да преглътне, но само за да установи, че гърлото ѝ е съвсем сухо. Неспособна да издаде някакъв звук, тя само поклати глава.

— Не го помните? — вдигна вежди Франко. — О, докторе! Страхувам се, че наранихте чувствата на Анджело — една доста опасна постъпка от ваша страна при създалите се обстоятелства...

— Съжалявам — успя да прошепне Лори и в същия момент си даде сметка, че лицето на мъжа срещу нея е силно обгорено. Следователно това не можеше да бъде друг, освен Анджело Фачоло — дясната ръка на Черино, когото очевидно бяха освободили от затвора.

— Пет години чакам този момент! — изръмжа Анджело и отново я удари.

Тялото ѝ политна и почти се свлече върху килима с главата надолу. От носа ѝ рукна кръв и започна да попива в плътната материя.

— Достатъчно, Анджело! — обади се предупредително Франко. — Не забравяй, че трябва да поговорим с нея...

В продължение на една безкрайно дълга секунда Анджело остана надвесен над тялото на Лори, готов да започне с ритниците. После се овладя и бавно се върна на дивана. Хвана котарака, положи го в скута си и започна да го гали с бързи и резки движения. Том моментално замърка.

Лори бавно се изправи. Вдигна ръка и предпазливо опипа разбитото си лице. Устната ѝ вече беше подута. Наложил се да стисне носа си с два пръста, за да спре кръвотечението.

— Слушайте ме внимателно, доктор Монтгомъри — погледна я тежко Франко. — Както можете да се досетите, за нас не представлява трудност да се появим тук, в дома ви. Напомням ви това с надеждата да проумете, че сте напълно незащитна. Имаме към вас една молба — да обърнете гръб на случая Франкони. Достатъчно ясно ли се изразих?

Лори боязливо кимна с глава.

— Много добре — усмихна се Франко. — Ние сме разумни хора и аз възнамерявам да ви го докажа веднага. Молбата, която ви отправихме току-що, ще приемем като лична услуга от ваша страна и съответно ще ви се отплатим с услуга. По стечение на обстоятелствата знаем кой е убиецът на господин Франкони и възнамеряваме да споделим тази информация с вас. Видите ли, господин Франкони не беше добър човек и затова го убиха... Точка по въпроса. Следват ли мисълта ми?

Лори отново кимна, погледна към Анджело и побърза да отмести очи.

— Убиецът се казва Видо Делбаро — продължи Франко. — Той също не е добър човек, въпреки че освободи обществото от негодник като Франкони. — В ръката му появи листче хартия: — Ето, направих си труда да изпиша името му буква по буква, за да не стане грешка... Значи услуга за услуга. Франко замълча и я погледна с очакване.

— Разбрахте какво ви казах, нали? — попита той, след като паузата се проточи.

Лори кимна за трети път.

— Сама виждате, че не искаме кой знае какво — рече с лека въздишка бандитът. — За да бъда откровен докрай ще кажа, че Франкони беше лош човек. На съвестта му тежаха няколко убийства и напълно заслужаваше съдбата си. По отношение на вас бих добавил, че няма начин да осигурите безопасността си в огромен град като Ню Йорк. А присъстващият тук Анджелио изгаря от желание да му паднете в ръчичките. Но за ваш късмет нашият шеф не обича грубостите и предпочита нещата да се уреждат по пътя на разумните преговори... Разбирате ли какво ви казвам?

Този път Лори се почувства задължена да вземе участие в монолога и със сподавен глас отвърна, че разбира.

— Много добре! — рече Франко, шляпна се с длани по коленете и бавно се изправи. — Радвам се, че се видяхме очи в очи, докторе. Бях чувал много хубави неща за вас... — Тикна револвера в кобура си, навлече скъпия лоден „Ферагамо“ и се извърна към партньора си: — Да вървим, Анджелио... Нека оставим нашата домакиня да вземе душ и да приготви вечерята си. Изглежда ми доста уморена...

Анджелио се надигна, направи една крачка по посока на Лори, после изведнъж направи рязко движение с китките си, Шията на котарака страховито пропука и Том застина, без да издаде дори звук. Анджелио хвърли мъртвото тяло в скута на Лори и последва Франко към изхода.

— О, не! — простена Лори и прегърна още топлото тяло на любимото животно, което беше гледала в продължение на цели шест години. После бавно се изправи и с усилие се насочи към вратата. Краката ѝ неудържимо се подгъваха. Откъм площадката долетя звук на затваряща се врата, последваш от приглушеното свистене на асансьора.

Първата ѝ реакция беше да се втурне към телефона в кухнята. Искаше да се обади в полицията, на в главата ѝ все още отекваха думите на Франко за уязвимостта на хората от големия град. Пред очите ѝ се появи обезобразеното лице на Анджелио със заплашителен поглед. Осъзнала, че е в състояние на шок, тя бавно остави слушалката. Хрумна ѝ да звънне на Джак, но после се сети, че той едва ли се е прибрал...

Положи тялото на котарака в една кутия от стиропор, покри го с кубчета лед от хладилника и бавно се насочи към банята, за да провери пораженията по собственото си тяло...

Колоездачният етап от моргата до Сто и шеста улица се оказа доста по-приятен от очакванията. Джак въртеше педалите с учудваща лекота и вероятно поради този факт си позволи да прекоси една част от Централ Парк — за пръв път след повече от година. Спринтирането на извитите алеи беше малко страшничко, но едновременно с това много приятно. През по-голямата част от времето мислеше за „ГенСис“ и Екваториална Гвинея. Какво ли представлява тази неизвестна западно-африканска страна? Пред Лу беше изказал предположението, че там със сигурност е влажно, горещо и мръсно, но не знаеше дали наистина е така.

Запита се какво би могъл да направи и Тед Линч. Преди да потегли от моргата му звънна у дома и го информира за вероятността от ксенографтия. Тед каза, че това може да се провери чрез тестване на една специална зона от ДНК, наситена с рибозомални протеини. Тази зона била строго индивидуална за всяко живо същество, а самият сравнителен тест бил записан на специален СД-РОМ...

Изскочи на Сто и шеста с идеята да се отбие в кварталната книжарница и да потърси някакви материали за Екваториална Гвинея. Но оживлението на баскетболната площадка го накара да промени плановете си. Беше му хрумнало, че в града не може да няма емигранти от тази страна. В Ню Йорк живеят хора от всички части на света...

Вкара колелото в алеята, влезе на площадката и го опря на телената ограда. Не си направи труда да го заключва, макар че да оставиш велосипед за хиляда долара незаключен в квартал като този, си беше чиста авантюра. На практика обаче, площадката беше единственото място в Ню Йорк, където Джак се чувстваше абсолютно спокоен за превозното си средство.

Насочи се към тълпата от играчи, които очакваха реда си край страничната линия. Кимна на Плънката и Светкавицата, а после насочи вниманието си към игралното поле, на което се водеше поредната гореща битка. В центъра ѝ, както винаги, беше Уорън. Повечето от топките минаваха през него, той финтираше, дриблираше

и стреляше в коша, а след всяко успешно попадение надаваше тържествуващ рев „Мангизи!“, напомняйки на противниците, че тук всяко удоволствие се заплаща...

Четвърт час по-късно играта беше решена посредством един от специалитетите на Уорън и победената петорка унило се насочи към страничната линия. Уорън огледа зяпачите, зърна Джак и бавно се приближи към него.

— Да не си решил да се включиш? — подвикна той.

— Ще си помисля — отвърна Джак. — Но искам да ти задам два въпроса. Първо: какво ще кажеш да вземеш Натали и да излезем някъде през уикенда? Лори много иска да ви види...

— Крайно време беше, човече — ухили се младежът. — Натали от сума време насам ме натиска за вас двамата!

— Второ: случайно да познаваш черни братя от една малка африканска страна, която се нарича Екваториална Гвинея?

— Човек никога не знае какво ще чуе от устата ти! — оплака се Уорън. — Чакай малко, нека помисля...

— Намира се на западното африканско крайбрежие, между Камерун и Габон — подсказа Джак.

— Знам къде се намира — отвърна с достойнство Уорън. — Открита е от португалците и колонизирана от испанците. Но на практика черните мъже са я открили много по-рано...

— Впечатлен съм — призна с уважение Джак. — Аз самият никога не бях чувал за нея.

— Нищо чудно, защото едва ли си посещавал курсове по история на чернокожата раса — сви рамене Уорън. — Но за да отговоря на въпроса ти, ще кажа да — наистина, познавам двама души от Гвинея. Семейство на име Ндеме, което живее на две къщи от теб, по посока на парка... Джак погледна към блока си, после отново спря очи върху леко запотеното лице на Уорън.

— Ще бъде ли удобно да ме запознаеш с тях? — попита той. — Интересът ми към Екваториална Гвинея е много голям...

— Няма проблем — кимна младежът. — Главата на семейството се казва Естебан, държи магазинчето „Меркадо“ на Кълъмбъс... А онзи там с оранжевите гуменки е синът му... Джак проследи посоката, в която сочеше показалеца на Уорън. Момчето с оранжевите маратонки

беше от редовните посетители на площадката. Кротко и тихо, но много добър играч...

— Ела да поиграем малко, а после ще те представя на Естебан — предложи Уорън. — Той ми е приятел...

— Става — кимна Джак. След колоездачния пробег действително му се щеше да разкърши мускули на площадката. Събитията през изминалия ден го бяха превърнали в топка от нерви.

Обърна се, взе колелото и пресече улицата. Изкачи стълбите на един дъх с велосипеда на рамо, отключи вратата на апартамента и се насочи към спалнята, за да вземе екипа си. Пет минути по-късно беше готов и тръгна към вратата.

Спря го телефонът. В първия миг реши да не вдига, но после се сети за Тед Линч и неговите експерименти с ДНК. Но в слушалката прозвуча разплаканият глас на Лори.

Натика няколко банкноти в процепа на предната седалка и изскочи от таксито. Намираше се пред входа на блока — на същото място, където беше преди по-малко от час. Хукна към вратата и натисна бутона на домофона. Беше облечен в баскетболния си екип. Лори го чакаше на площадката.

— Господи! — ахна той. — Какво ти е на устата?

— Ще зарасне — стоически въздъхна Лори, после изведнъж се стрелна към вратата на Дебра Енглър и ѝ изкреця да си гледа работата. Съседката побърза да затвори.

Джак я прегърна през рамото и внимателно я въведе в апартамента.

— Седни и ми разкажи какво се е случило — бутна я на дивана той.

— Убиха Том! — проплака Лори. Вече беше оплакала любимото си животно, но при въпроса на Джак от очите ѝ отново рукогна съсълзи.

— Кой го уби?

Лори изчака малко да успокои дишането си и започна:

— Бяха двама, но аз познавам само единия... Той ме удари и уби Том... Името му е Анджелино — същият, който ми причиняваше кошмари. Сблъсках се с него по време на аферата Черино. Мислех, че все още е в затвора. Не мога да си представя защо са го освободили. Ужасен тип, с обезобразено от изгаряния лице. Убеден е, че аз съм виновна за това...

— Дошъл е да си отмъщава, така ли? — вдигна вежди Джак.

— Не, това беше предупреждение. Казаха ми да зарежа случая Франкони...

— Не може да бъде! — подскочи Джак. — Това е мой, а не твой случай!

— Ти явно беше прав като ме предупреждаваше, че любопитството относно начина, по който изчезна тялото, ще ми донесе неприятности... Мисля, че сама си ги изпросих, посещавайки погребална агенция „Сполето“.

— Изобщо не съм имал предвид неприятности с мафията — с недоумение отвърна Джак. — Очаквах да имаш неприятности с Бингъм, нищо повече...

— Предупреждението на Анджелио ми беше поднесено под формата услуга на услуга — въздъхна Лори. — Тяхната беше името на убиеца на Франкони. Даже ми го написаха... — Взе листчето от масичката и го подаде на Джак.

— Видо Делбаро — прочете Джак и вдигна поглед към младата жена. Устните и носят ѝ бяха подути, под окото ѝ се оформяше тъмен оток. — Този случай беше странен още от началото си, но сега става и опасен... Я ми разкажи всичко което се случи...

Лори му предаде всички подробности — от момента на прибирането си до телефонното обаждане в апартамента. Спомена дори за причините, поради които не е набрала 911.

— Разбирам — кимна Джак. — В случая полицаите от кварталния участък едва ли биха могли да ти помогнат...

— А сега какво да правя?

Въпросът беше по-скоро риторически, тъй като тя не очакваше отговор.

— Дай да видим задната врата — предложи Джак.

Лори го поведе към кухнята и коридорчето зад нея.

— Охо! — рече той, зърнал процепите в масивното дърво, на което не бяха помогнали дори многобройните резета. Тази вечер няма да нощуваш тук!

— Мога да отида при родителите си — кимна тя.

— Ще дойдеш при мен! — отсече той. — А аз ще спя на дивана.

Лори изпитателно го изгледа. Не беше сигурна дали зад тази внезапна покана се крие нещо повече от грижата за безопасността ѝ.

— Събирай си нещата — разпореди се той. — Вземи си дрехи за няколко дни, защото тази врата трябва да бъде сменена.

— Трябва да направя нещо и за бедния Том — тъжно промълви Лори.

Джак замислено се почеса по главата.

— Можеш ли да намериш някаква лопата? — попита след секунда той.

— Имам само една малка, с която обработвам саксиите — отвърна младата жена. — Какво си намислил?

— Ще го погребем в задния двор — намусено отвърна Джак.

— Май ставаш сантиментален, а? — леко се усмихна тя.

— Просто знам какво е да изгубиш любимо същество — зададено рече той. В един кратък миг го обзе онова мъчително чувство, което изпита, когато позвъниха да му съобщят за самолетната катастрофа, отнела живота на жена му и двете му дъщери.

Докато Лори опаковаше нещата си, той нервно крачеше напред назад, опитвайки се да насочи вниманието си към сегашните събития.

— Трябва да се обадим на Лу и да му предадем името на Видо Делбаро — промърмори той.

— И аз мисля така — отвърна откъм дрешника Лори. — Дали да го потърсим още сега?

— Длъжни сме — кимна Джак. — А той ще реши какво да предприеме. Ще му звъннем от моя апартамент. Нали му имаш домашния телефон?

— Да — кимна Лори.

— Знаеш ли, този инцидент е тревожен не само поради личната ти сигурност — подхвърли замислено Джак. — Той доказва подозренията ми, че организираната престъпност има някаква връзка с трансплантацията на органи. Може би става въпрос за някаква черноросаджияска операция...

Лори се появи от дрешника с обемист сак през рамото.

— Но как е възможна трансплантация без приемането на имунодепресанти? — попита тя. — Не забравяй и странните резултати от ДНК-тестовете на Тед...

— Имаш право — въздъхна Джак. — Нещата напълно се разминават...

— Може би Лу ще направи връзката — подхвърли тя.

— Би било чудесно... Но тазвечерният инцидент придава нова примамливост на идеята ми да отскоча до Африка.

— Хей, не говори глупости! — рязко се обърна Лори, насочила се към банята.

— Не съм имал личен контакт с организираната престъпност — призна Джак. — Но в замяна на това съм имал вземане-даване с уличните банди, чиито похвати не са Бог знае колко по-различни... Ако решат да те ликвидират, нищо може да ги спре. Дори 24-часова охрана от страна на полицията, която е изключена поради недостиг на средства. Може би няма да е зле за известно време и двамата да напуснем града. Това би дало възможност на Лу да организира щата...

— Предлагаш да дойда с теб? — изглежда го с нов интерес Лори. Идеята изведнъж ѝ се стори страхотно привлекателна. Никога не беше ходила в Африка, беше сигурна, че там ще види много интересни неща.

— Ще го наречем принудителна ваканция — кимна Джак. Разбира се, Екваториална Гвинея едва ли е най-подходящото място за почивка, но със сигурност е нещо различно... Между другото, може би ще разберем каква е дейността на „ГенСис“ в тази страна и защо Франкони е ходил там...

— Хм... Идеята започва да ми харесва...

Стиропоровият ковчег на Том беше свален в задния двор. Избраха меката почва в далечния му край, а вечното жилище на котарака беше подготвено сравнително лесно, тъй като до оградата откриха една ръждясала, но напълно годна за работа лопата.

Джак изпъшка под тежестта на куфара и го понесе към входа.

— Какво си сложила вътре, за Бога?

— Нали каза да си взема дрехи за няколко дни? — изглежда го тя.

— Дрехи да, но не и топки за боулинг! — оплака се той.

— Това е козметиката ми — оправда се тя. — За съжаление нямам опаковки, подходящи за пътуване...

На Първо авеню спряха едно такси, а по пътя видяха отворена книжарница и помолиха шофьора да спре. Джак остана в колата, а Лори изтича да купи някаква карта на Екваториална Гвинея. За съжаление такава липсваше и тя бе принудена да се задоволи с атлас на Централна Африка.

— Продавачката щеше да умре от смях като я попитах за Гвинея — навъсено промърмори тя и се отпусна на седалката.

— Ново доказателство, че страната не е сред хитовете на международния туризъм — отбеляза Джак.

Лори се разсмя и стисна ръката му.

— Забравих да ти благодаря, че пристигна веднага — прошепна тя. — Сега се чувствам далеч по-добре...

— Радвам се — смутено преглътна Джак.

Пристигнаха пред блока и той помъкна куфара по мръсното стълбище. Два етажа по-нагоре на Лори ѝ стана неудобно от звучното му пъшкане и поиска да носи багажа си сама. На което той отвърна, че да слуша оплакванията му е единственото ѝ наказание за тежките кутии с козметика, които беше натъпкала в куфара.

Най-сетне се добраха до входната врата на апартамента. Джак пъкна ключа в ключалката и го превъртя. Резето остро изцрака.

— Не помня да съм превъртал два пъти — промърмори той и отново натисна ключа. Вратата се отвори.

В антрето беше тъмно. Той влезе пръв и протегна ръка към електрическия ключ. После изведнъж се закова на място и Лори се блъсна в него.

— Хайде, натисни го — обади се дрезгав мъжки глас в мрака.

Джак се подчини. Светлината в антрето беше достатъчна, за да види двамата мъже в дълги черни палта, настанили се на дивана в хола.

— Господи! — ахна Лори. — Това са те!

Франко и Анджелио се бяха разположили като у дома си, също както в апартамента на Лори. На холната масичка имаше две наченати бутилки бира, редом с които лежеше тежък пистолет със заглушител. Срещу масичката беше поставен стол с дървена облегалка.

— Доколкото разбирам, вие сте доктор Джак Степълтън — рече Франко. Джак мълчаливо кимна с глава. Умът му отчаяно търсеше изход от ситуацията. Входната врата зад гърба му остана открената. Прокле се за лекомислието, с което беше подминал двойното превъртане на бравата. Но беше излетял толкова бързо, че практически не помнеше колко пъти е превъртял ключа.

— Предупреждавам ви да не вършите глупости — сякаш прочете мислите му Франко. — Няма да останем дълго. Ако знаехме, че доктор

Монтгомъри ще бъде с вас, щяхме да си спестим както гостуването в апартамента ѝ, така и повторенията...

— С какво толкова сме ви разтревожили, че си правите труда да ни заплашвате? — изгледа го тежко Джак.

Франко се усмихна и извърна поглед към Анджели.

— Нещо да кажеш? — подхвърли той. — Нашето докторче има нахалството да задава въпроси!

— Никакво уважение — съгласи се Анджели.

— Донеси още един стол за дамата, док! — смени тона Франко. — Ще си кажем няколко приказки и веднага си тръгваме.

Джак не помръдна. Очите му опипаха пистолета на масичката, а умът му напразно се опитваше да реши ребуса кой от двамата държи оръжието си под дрехите. Същевременно оглеждаше фигурите им. Бяха сравнително едри мъже, но веднага личеше, че не обичат физическите упражнения.

— Чу ли какво ти казах, док? — вдигна вежди Франко.

Зад гърба на Джак нещо се раздвижи, после гръмовен глас изрева:

— Никой да не мърда!

Силен удар в рамото го отпрати встрани. В следващия момент беше на крака и очите му замаяно огледаха тримата чернокожи мъже с автомати в ръце, които бяха врълетели в хола. Бяха облечени в баскетболни екипи, а дулата на оръжията им сочеха в гърдите на Франко и Анджели. Веднага ги позна — това бяха Светкавицата, Дейвид и Пљунката, все още запотени от битката на баскетболното поле.

Франко и Анджели изненадано замръзнаха на място. Опулените им очи не слизаха от лицата на новодошлите. Свикнали да бъдат откъм спусъка на смъртоносните оръжия, те бяха достатъчно благоразумни да изпълнят заповедта и останаха напълно неподвижни. След секунда напрегнато мълчание на прага бавно се изправи Уорън.

— Хей, док — извърна се към Джак той. — Опазването на живота ти май се превръща в проблем, който изисква щатни бройки... Освен това привличаш насам какви ли не бели боклуци и това се отразява зле на репутацията на квартала...

След тези думи Уорън пое автомата от ръцете на Пљунката и му заповяда да обискира неканените гости. Младежът побърза да се

подчини. Изпод мишницата на Анджелио измъкна тежък автоматичен валтер, а Франко се оказа чист, вероятно, защото пистолетът на масата беше негов.

Джак най-сетне се отърси от изненадата и шумно изпусна въздуха от гърдите си.

— Не знам как го правиш, приятелче — усмихна се на Уорън той. — Но появата ти в подобен момент не може да не предизвика най-дълбокото ми уважение!

— Засякохме тези задници още надвечер — обясни Уорън. — Мотаеха се наоколо и вероятно се мислеха за невидими с тези скъпи дрешки плюс един блестящ черен кадилак... Никога няма да се начудя на тъпотата на белите боклуци!

Джак потърка ръце, безкрайно доволен от промяната на ситуацията. Извърна се към неканените гости и ги попита за имената им, но получи хладни и изпълнени с неприязън погледи.

— Този е Анджелио Фачоло — рече Лори и посочи с пръст врага си.

— Портфейлите, Плюнка! — кратко нареди Уорън.

Плюнката пъргаво изпълни заповедта, разтвори портфейлите и прочете на глас имената на собствениците им. После в ръката му проблесна фалшивата полицейска значка от Озоун Парк.

— Охо! — промърмори той. — Я виж това!

— Хич не се притеснявай — махна с ръка Уорън. — Те не са ченгета!

— Лори, защо не звънеш на Лу? — попита Джак. — Сигурен съм, че ще прояви желание да си поговори с тези господи. Кажи му да докара и една арестантска кола, тъй като положително ще им предложи да прекарат нощта на държавни разноски...

Лори кимна и изчезна по посока на кухнята. Джак направи крачка напред и се надвеси над Анджелио.

— Стани! — кратко му заповяда той.

Онзи се подчини и впи нахален поглед в лицето му. За всеобща изненада (най-вече на самия Анджелио) Джак вдигна ръка и с всичка сила стовари юмрук в лицето му. Разнесе се остър хрущящ звук, тялото на Анджелио се превъртя през дивана и с грохот се строполи на пода.

Лицето на Джак се разкриви от болка, от устата му излетя сподавена ругатня.

— Исусе, колко боли! — стисна дланта си той. — Никога не съм удрял човек с толкова злоба!

— Хей, бъди по-въздържан! — вдигна ръка Уорън. — Не ми е в стила да бия подобни кучешки лайна!

— Вече свърших — увери го с разкривено лице Джак. — Кучешкото лайно, което в момента е зад дивана, е пребило Лори след като са проникнали в жилището й по-рано тази вечер... Предполагам, че си видял лицето й...

Анджело се надигна до седнало положение. Носът му беше видимо изкривен надясно. Джак го покани да заеме мястото си на дивана. Бандитът се подчини, подложил шепа под капещата от носа му кръв.

— Полицията е на път — рече Джак. — Но преди да бъдат тук искам да получа отговор на въпроса си: какво в нашата работа ви принуждава да ни отправяте своите предупреждения? Защо сте толкова разтревожени от тази глупост около Франкони?

Анджело и Франко го гледаха така, сякаш не беше тук. Но Джак не се отказа и ги попита какво знаят за черния дроб на покойния гангстер. Отговорът беше ледено мълчание. На прага се появи Лори.

— Хванах го — обяви тя. — Много е развълнуван от хода на събитията и вече е на път. Особен интерес у него предизвика името на Видо Делбаро...

Час по-късно Джак се беше настанил в едно удобно кресло, а срещу него в хола на Естебан Ндеме седяха Лори и Уорън.

— С удоволствие ще пия още една бира — кимна той на поканата на домакина. Еуфорията му от първото питие се смесваше с чувството на триумф. Вечерта беше започнала зле, но имаше всички шансове да завърши отлично.

Придружен от няколко патрулни полицаи, Лу се беше появил в апартамента му само двадесетина минути след обаждането на Лори. Беше въоръжен с всички възможни обвинения, които можеше да използва за по-продължителното задържане на бандитите: незаконно проникване чрез взлом в чуждо жилище, незаконно притежание на огнестрелно оръжие, насилствено нападение и измъчване на невинни граждани, притежание на фалшива полицейска значка. Надяваше се, че тежестта на тези обвинения ще развърже устата на Франко и Анджело

и те ще му разкажат доста неща за организираната престъпност като цяло, и за дейността на фамилията Лучия в частност...

Сериозно обезпокоен за безопасността на приятелите си, той горещо приветства идеята на Джак да изчезнат от града за известно време. Междувременно се разпореди за 24-часова полицейска охрана, а Джак и Лори го улесниха като обещаха да бъдат непрекъснато заедно.

После Джак помоли Уорън да го запознае с Естебан Ндеме. Човекът се оказа изключително възпитан и приятен — точно според описанието на Уорън. Годиците му бяха 42 — точно колкото тези на Джак, но телосложението — коренно различно. Естебан беше слаб мъж с деликатни кости и приятно лице, а шоколадовата му кожа беше доста по-тъмна от тази на Уорън.

В момента, в който разбра за намеренията на Джак и Лори да посетят Екваториална Гвинея, той ги покани в апартамента си.

Теодора Ндеме се оказа не по-малко любезна и приятна от съпруга си. В момента, в който гостите се настаниха около масата в хола, тя категорично заяви, че никой няма да си тръгне оттам преди да вечерят заедно.

В момента Джак се наслаждаваше на екзотичните аромати, долитащи от кухнята, а втората бира беше приятно запотена на масата пред него.

— Какъв вятър ви довя в Ню Йорк? — обърна се към Естебан той.

— Бяхме принудени да емигрираме — отвърна с въздишка чернокожият мъж и с няколко думи им разказа за неописуемия терор на диктатора Нгуема, прогонил от страната почти една трета от населението, включително всички испански заселници. — Избити бяха над петдесет хиляди души, положението беше ужасно... Аз бях учител. Обявиха ме за враг, защото съм получил образованието си в Испания.

— Надявам се, че нещата са се променили — промърмори Джак.

— О, да — кимна Естебан. — Превратът през 1979 година промени много неща. Но страната е изключително бедна, въпреки слуховете за огромни петролни залежи в континенталния шелф, близо до Габон... Всъщност, именно Габон е най-богатата страна в региона.

— Ходихте ли си обратно?

— О, да, на няколко пъти — кимна домакинът. — И двамата имаме роднини там... Братът на Теодора откри малко хотелче на брега на морето, в един град на име Бата...

— Чувал съм за Бата — кимна Джак. — Там има летище, нали?

— Единственото в страната — отвърна Естебан. — Построили са го някъде през осемдесетте, по случай Конгреса на Централно африканските държави... Друг въпрос е, че правителството няма пари да го поддържа.

— А чувал ли сте за компания на име „ГенСис“? — попита Джак.

— Естествено — кимна Естебан. — Тя е основен източник на валутни приходи за правителството, особено след срива в цените на какаото и кафето...

— И аз разполагам с подобна информация — рече Джак. — Чух също така, че „ГенСис“ поддържа ферма от примати... И тя ли се намира в Бата?

— Не, тя е на юг. Построена е в джунглата, близо до едно старо и полуизоставено испанско градче, което се казва Кого. Сега то процъфтява, тъй като е превърнато в база за служителите на „ГенСис“ от Европа и Америка. А за местните служители компанията е построила чисто ново сателитно селище. Тя дава работа на много от местните хора...

— А знаете ли дали е построила и болница?

— Да — кимна Естебан. — Болницата и клиничната лаборатория са построени на централния градски площад, точно срещу общината...

— Откъде знаете толкова много подробности? — учуди се Джак.

— Братовчед ми работеше там — поясни Естебан. — Напусна след като войниците екзекутираха най-добрия му приятел за незаконен лов. Много хора харесват „ГенСис“, защото компанията плаща добре... Но има и такива, които не одобряват прекалено голямото ѝ влияние върху правителството.

— Влиянието на парите — подхвърли Джак.

— Естествено — кимна домакинът. — Плащат куп пари на министрите, дори част от армията е изцяло на тяхна издръжка...

— Удобно — подхвърли Лори.

— Ако отлетим за Бата, ще можем ли да посетим и Кого? — попита Джак.

— Предполагам — кимна Естебан. — След изтеглянето на испанците преди около двадесет и пет години, пътят между двата града беше изоставен и погълнат от джунглата. Но „ГенСис“ го е възстановила за нуждите на своя автомобилен транспорт. Разбира се, ще се наложи да наемете кола...

— А това възможно ли е?

— В Екваториална Гвинея всичко е възможно, стига да имаш пари — отвърна Естебан. — Кога възнамерявате да пътувате? По-добре е да хванете сухия сезон...

— Кога точно е той? — попита Джак.

— През февруари и март.

— Много добре — кимна Джак. — Защото ние с Лори възнамеряваме да тръгнем утре вечер...

— Какво? — учудено попита Уорън. Това беше първата му намеса в разговора за вечерта, освен това той не знаеше за уговорката между Джак и Лу. — Нали щяхме да излизаме този уикенд? Вече предупредих Натали и тя много се зарадва!

— Уф! — тръсна глава Джак. — Това изобщо не ми мина през ума!

— Хей, човече! — изгледа го навъсено Уорън. — Или изчакваш до събота вечерта, или ще се окажа до шия в лайна! Надявам се, че разбираш какво имам предвид... Вече ти обясних, че с Натали шега не бива!

— Имам по-добра идея! — вдигна глава Джак. — Защо вие с Натали не ни придружите до Екваториална Гвинея? Разноските са за моя сметка!

Лори объркано примигна, после реши, че не е чула добре.

— Ама ти да не си се побъркал, бе? — втренчи се в него Уорън. — Това е чак в Африка!

— Точно така — кимна Джак. — И тъй и тъй ще вървим, нека поне си направим удоволствието. Естебан, защо не дойдете и вие с жена ви? Ще бъдем една голяма и весела компания...

— Серизно ли говорите? — погледна го домакинът.

Върху лицето на Лори продължаваше да стои маската на дълбоко удивление.

— Абсолютно сериозно — кимна Джак. — Най-добрият начин да посетиш едно непозната страна е да имаш приятели там. А ще ни

трябват ли визи?

— Да — кимна Естебан. — Но посолството на Екваториална Гвинея не е във Вашингтон, а тук, в Ню Йорк... Две снимки, двадесет и пет долара и извлечение от банковата сметка, за да докажете, че не сте последни бедняци...

— А как се стига дотам? — попита Джак.

— Най-лесно е през Париж, оттам има директна връзка с Дуала, Камерун. От Дуала веднъж дневно има полет до Бата. Може и през Мадрид, но оттам самолетите до Малабо на остров Биоко летят само два пъти в седмицата...

— Значи Париж печели! — игриво обяви Джак.

— Теодора, ела тук! — извика Естебан по посока на кухнята.

— Човече, ти си напълно откачен! — рече Уорън. — Разбрах това още първия ден, в който се появи на площадката. Но ще призная, че твоята лудост започва да ми харесва...

---

[1] Американската асоциация по въздухоплаване — Бел. пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

7 МАРТ 1997 Г. 6.15 Ч. КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

Будилникът се задейства точно в шест и четвърт. Навън все още цареше непрогледен мрак. Кевин отметна мрежата против комари и включи лампата до леглото, за да открие халата и чехлите си. Пресъхналата уста и леката болка в слепоочията му напомниха за количеството вино, изпито снощи. Протегна треперещата си ръка към чашата на нощното шкафче, отпи глътка вода и спусна крака на пода. Оттласна се и с несигурна походка се насочи към вратата на спалнята за гости.

Предната вечер стигнаха до решението Мелани и Кандис да останат да спят тук. В къщата имаше предостатъчно място, а и беше разумно да тръгнат заедно, с надеждата, че ще привлекат по-малко внимание. Някъде към единадесет се качиха в джипа и сред смях и закачки Кевин откара жените по домовете им, за да си вземат нужните дрехи и приготвената храна, а самият той отскочи до лабораторията за локатора, контурната карта и едно силно фенерче.

Наложи се да почука два пъти на всяка врата. Първият тихо и възпитано, вторият — далеч по-шумно, докато получи отговор. Жените се появиха в кухнята с доста голямо закъснение — факт, който несъмнено доказваше наличието на известна доза махмурлук. Напълнили по една голяма чаша с кафе, те не проявиха особена охота към разговор.

Закуската обаче ги съживи. А когато се приготвиха да тръгват, настроението им вече беше весело, сякаш отиваха на пикник. Както можеше да се очаква, времето беше отлично. Порозовялото на изток небе беше чисто, без нито едно облаче. Далеч на запад се очертаваха тъмни и буреносни облаци, но те бяха чак на хоризонта и щеше да мине поне денонощие, докато пристигнат тук.

Насочиха се пеш към брега, смаяни от огромното разнообразие на пернати. Сред клоните на дърветата пърхаха шарени колибри и папагали, по земята подскачаха сойки и свраки, а високо над джунглата се рееха орли-рибари и един особен вид едри африкански косове. Във въздуха се разнасяха екзотичните им крясъци. Градчето

беше пусто. Капаците на прозорците бяха спуснати, по улиците не се виждаха нито пешеходци, нито коли. Единствената жива душа беше чистачът на бар „Чики“, който миеше пода на заведението с влажен парцал.

Скоро стигнаха на солидния кей, построен от „ГенСис“. Беше широк седем-осем метра, а височината му над водата надхвърляше три. Бетонните стълбове за привързване на плавателни съдове бяха мокри от роса. В далечния му край имаше стълба, от която се стигаше на плуваща във водата платформа. Тя изглеждаше така, сякаш виси във въздуха. Морето под нея, абсолютно гладко, беше скрито под воала на млечнобели изпарения.

Десетметровата моторна пирога ги очакваше на уреченото място. Корпусът ѝ някога явно е бил боядисан с червено, а вътрешността — в бяло. Но сега боята беше олющена или изстъргана, а над по-голямата част от коритото беше опънат избелял брезент, окачен на дървени пръти. Под него бяха наредени пейки. Моторът беше извънбордов, някакъв дъвен модел на фирмата „Евинруд“. Зад пирогата се поклащаше малко кану с четири дъски за сядане, които изпълваха цялото корито.

— Не изглежда зле, нали? — подхвърли Мелани и започна да тегли въжетото.

— По-голяма е, отколкото очаквах — кимна Кевин. — Ако моторът работи, няма да имаме никакви проблеми. Дано не се наложи да гребем...

— В най-лошия случай течението ще ни отнесе обратно — подхвърли безгрижно Мелани. — Все пак ще вървим нагоре по реката, нали?

Натовариха багажа. Мелани остана на кея, а Кевин се спусна в пирогата да прегледа мотора. Върху горната му част имаше ламаринена табелка с инструкции на английски и той облекчено въздъхна. Нагласи газта и дръпна стартовото въженце. За негова огромна изненада моторът забоботи веднага. Направи знак на Мелани да скочи в лодката и изтегли лостчето.

Пирогата покорно потегли. Извърнали лица към брега, тримата внимателно огледаха кея и уличката зад него. Единствен чистачът на бар „Чики“ се суетеше, но той изобщо не вдигна глава да ги погледне.

Насочиха се на запад, точно според плановете си. Така щеше да изглежда, че крайната им цел е Акальонг. Кевин нагласи газта на средно положение и остана доволен от скоростта, която разви пирога. Макар и тежка, тя пореше водата без видимо усилие. Малкото кану отзад покорно подскачаше по вълните.

Пърпоренето на мотора правеше разговорите почти невъзможни и тримата пътешественици се задоволиха с прекрасната гледка, която се разкриваше пред очите им. Слънцето все още не беше изгряло, но краищата на белите облачета над едва очертаващата се брегова ивица на Габон вече бяха позлатени. Вдясно, на няколко десетки метри от пирога, беше тъмнозелената джунгла, която буквално се потапяше в изумрудените води на залива. В далечината се мяркаха призрачните очертания на рибарски лодки, полускрити в белите сутрешни изпарения.

Мелани почука Кевин по рамото в момента, в който Кого се стопи в далечината. Изчака го да се обърне и направи широко кръгово движение с ръка. Той кимна и натисна руля. Носът на пирога бавно се извърна на юг. Десетина минути пътуваха в тази посока, после Кевин започна плавен завой на запад. Намираха се на около миля навътре в залива, очертанията на Кого се губеха в мъглата.

Слънцето най-сетне изгря — един огромен златисто-червен диск. Тропическите изпарения бяха толкова гъсти, че човек можеше да гледа право в него, без опасност от заслепяване. Но само след броени минути мъглата се изпари и слънчевите лъчи станаха нетърпимо горещи. Мелани първа си сложи тъмните очила, Кандис и Кевин побързаха да сторят същото. Броени минути по-късно започнаха да събличат дрехите, които бяха намъкнали поради утринната влага.

Вляво от борда се появи веригата малки островчета, която чезнеше далеч към хоризонта. Кевин пое на север, за да приключи широката обиколка на залива Кого. Скоро отпред се появи Изла Франческа и лодката пое право към него. Приятният ветрец се появи в момента, в който последните останки от утринната мъгла се разтопиха във въздуха. Огледалната повърхност на морето леко се набразди, носът на пирога започна да разбива гребените на малките вълни, обливайки пътниците със ситни пръски.

Колкото повече се доближаваха до Изла Франческа, толкова по-очевидна ставаше разликата между него и останалите островчета на

архипелага. Освен, че беше най-голям, Изла Франческа имаше високи каменисти брегове, които стръмно се издигаха от водата. Около върховете им се забелязваше някаква мъгла, наподобяваща облаци.

Кевин върна газта и пирогата забави ход. От отплаването им бяха изтекли точно час и петнадесет минути. Югозападният бряг на островчето, покрит с гъста растителност, беше на петдесетина метра от тях.

— Оттук изглежда непристъпен — изкрещя Мелани в опит да надвика пърпоренето на мотора.

Кевин кимна. Островчето действително изглеждаше крайно негостоприемно. Плажна ивица липсваше, мангровите дървета сякаш опираха направо в морето.

— Трябва да открием устието на Рио Дивизо — изкрещя в отговор той. Приблужи лодката максимално близо до западния бряг и подкара успоредно с него. Тук слабото вълнение изобщо не се усещаше. Кевин се наведе напред с надеждата да открие навреме евентуалните подводни препятствия. Оказа се обаче, че това е невъзможно. Тук водата беше мътно кафява, лишена от всякаква прозрачност.

— Опитай ей там, при тръстиките — извика откъм кърмата Кандис. Пръстът ѝ сочеше към обширно, покрито с високи тръстики пространство, в непосредствена близост с брега.

Кевин кимна и намали газта до минимум. Лодката бавно навлезе сред сочнозелените стъбла, издигащи се на повече от два метра над водата.

— Виждаш ли някакви подводни препятствия? — подвикна той.

— Не, водата е прекалено мътна — поклати глава Кандис.

Кевин нагласи руля така, че да продължат движението си успоредно с брега. Тръстиките станаха още по-гъсти, а ширината на заетото от тях пространство видимо се увеличи.

— Това трябва да е устието — промърмори Кевин. — Дано да има някакъв проход с течаща вода, иначе няма как да минем...

Десет минути по-късно обърна обратно, тъй като проход сред тръстиките нямаше. Внимаваше за витлото на извънбордовия мотор, което лесно можеше да среже въжетото на малкото кану.

— Няма смисъл да продължаваме — обясни действията си той. — Тръстиката изтънява, а проход няма. Освен това се страхувам, че

отиваме твърде близо до рампата на подвижния мост...

— Имаш право — съгласи се Мелани. — А защо не опитаме от другата страна, по-близо до извора на реката?

— И аз си помислих същото — кимна Кевин.

Мелани вдигна ръката си с длан, обърната към него.

— Какво правиш? — учуди се той.

— На това му викат приятелски поздрав, бе нещастник! — изгледа го присмехулно тя. Той се сети, удари дланта ѝ със своята и се разсмя на висок глас.

Скоро стигнаха мястото, от което бяха тръгнали. Продължиха на изток, Кевин издърпа ръчката на газта и пирогата ускори ход. Оттук се разкриваше отлична гледка към планинския гръбнак на островчето, простиращ се на юг. Варовикови скали не се виждаха. Всичко беше потънало в сочна тропическа зеленина.

— Виждам само птици — изкрещя Мелани.

Кевин кимна. Наоколо действително беше пълно с водни птици, предимно ибиси.

Слънцето вече прежуряше здраво и всички се промъкнаха под сянката на брезента. Кандис се намаза с плажното масло, което Кевин беше открил в аптекката си.

— Мислиш ли, че островните бонобо ще са плашливи като всички останали? — извика Мелани.

— Не знам — сви рамене Кевин. — Но ако са такива, едва ли ще ги видим и това пътешествие ще бъде абсолютно безплодно. — Все пак са имали някакви контакти с хора, преди да бъдат изпратени тук... Ако се държим на разстояние, положително ще извадим късмет.

— На свобода са плашливи, така ли? — попита Кандис.

— Доста — кимна Мелани. — Повече от шимпанзетата, които бягат при среща с хора. Имат изключително развити слух и обоняние, което ги прави практически невидими за нас.

— Значи в Африка все още има райони, където не е стъпвал човешки крак? — сбърчи вежди Кандис.

— Разбира се, че има. От крайбрежната част на Екваториална Гвинея на северозапад има огромни девствени територии, които са практически недокоснати от цивилизацията. Говорим за мащаби от порядъка на един милион квадратни мили.

— А докога ще бъде така?

— Е, това е друга тема на разговор...

— Някой ще ми подаде ли едно студено питие? — извика Кевин над грохота на мотора.

— Веднага — отвърна Кандис и отвори капачето на хладилната чанта.

Двадесет минути по-късно Кевин върна газта и пирогата зави на север, покрай източния край на Изла Франческа. Слънцето беше високо в небето, температурата значително се повиши. Кандис премести хладилната чанта в дъното, за да бъде на сянка.

— Наближаваме ново тресавище — подвикна тя.

— Виждам — промърмори Кевин и насочи лодката успоредно на брега. Размерите на покритото с тръстика пространство бяха горе-долу същите като на предишното. Джунглата отново отстъпи на тридесетина метра от водата.

Пролуката сред зелените стебла се появи в момента, в който Кевин се готвеше да обяви неуспешния изход от поредната им маневра. Натисна руля и носът на пирогата се насочи към сушата. Намали газта до минимум, а малко по-късно изключи мотора. Обгърна ги величествена тишина.

— Господи, ушите ми писнаха — оплака се Мелани.

— Прилича ли на канал? — попита Кевин.

— Не мога да кажа — поклати глава Кандис, изправена на носа.

Той се наведе и извади долната част на мотора на повърхността. Никак не му се щеше перката да се заплете в подводни растения.

Пирогата с поскърцване се промъкваше сред тръстиката, забави ход и накрая спря. Кевин издърпа въжето на малкото кану, за да предотврати сблъсъка му с кърмата.

— Изглежда така, сякаш се извива навътре в сушата — обяви Кандис, покачила се на малката рубка за по-добра видимост. Ръцете ѝ стискаха един от коловете, за които беше привързано платнището.

Кевин откърши една тръстика, раздробил я на парчета и ги хвърли във водата. Те се разклатиха и бавно поеха нагоре, в посоката, която сочеше носът на пирогата.

— Има някакво течение и това е добре — отбеляза той, придърпвайки малката лодка успоредно на борда. — Ще опитаме с кануто...

Натовариха се вътре с цената на доста усилия, тъй като малката лодка силно се клатеше. Не забравиха да вземат храната и екипировката си. Кевин седна на кърмата, Кандис остана на носа. Мелани се настани в средата, но не на дъсчената седалка, а направо на дъното. Предпочиташе това, тъй като малките лодки я изнервяха с нестабилността си.

Успяха да се отгласнат пред пирогата с помощта на греблата и захващане за жилавите тръстики. В крайна сметка излязоха в просеката чиста вода, която би трябвало да бъде нещо като канал. Кевин и Кандис уловиха греблата, лодката тръгна напред със скоростта на пешеходец. Ширината на просеката беше не повече от два метра, но вече беше очертана съвсем ясно — извиваше се напред и чезнеше в гъстата джунгла. Слънцето печеше с пълната си тропическа мощ, въпреки че часът беше едва осем сутринта. Тръстиките не позволяваха на ветреца да достигне до водата, жегата стана непоносима.

— На този остров няма много пътеки — отбеляза Мелани, разтворила релефната карта на коленете си.

— Най-голямата започва от Лаго Хипо, близо до моста — кимна Кевин.

— Има и още няколко, всички около Лаго Хипо — рече Мелани. — Предполагам, че са ги проправили за улесняване на улова.

— Сигурно — сви рамене Кевин и отново насочи вниманието си към мътната вода. По повърхността ѝ плуваха съчки и клечици, посоката им със сигурност беше навътре, към острова. Това беше окуражаващо.

— Я опитай локатора — подхвърли той. — Да видим дали бонобо №60 се е преместило от снощи насам...

Мелани вкара нужната информация в портативния компютър, натисна един клавиш и поклати глава:

— Не се е помръднало... — Промени мащаба и го изравни този на релефната карта, после отново засече местоположението на червената точица. — Стои си където беше — в тръстиките край брега...

— Може би ще разгадаем този ребус, дори и да не срещнем останалите — промърмори Кевин.

Пред тях бавно се изправяше плътната стена на джунглата, висока поне тридесет метра. Лодката се измъкна от последните

тръстики. Каналът извиваше и изчезваше в гъстата тъмнозелена растителност.

— След малко ще сме на сянка и вероятно ще се разхладим! — отбеляза Кандис.

— Не се и надявай — поклати глава Кевин.

Отмествайки клоните, надвесени ниско над водата, те бавно се плъзнаха във вечния здрач на джунглата. Противно очакванията на Кандис, тук цареше такава влага и задуха сякаш бяха влезли в парник. От листата и клоните на дърветата капеше вода, въздухът стана труден за дишане. Плътният зелен покров действително блокираше слънчевите лъчи, но в същото време задържаше топлината като някакво огромно вълнено одеало. Мракът беше толкова плътен, че им трябваша няколко секунди, за да адаптират зрението си. Испитаха чувството, че стрелките на часовниците светкавично са се превъртали и слънцето всеки момент ще залезе.

Едновременно с навлизането им под плътния покров зеленина ги връхлетяха насекомите: комари, едри конски мухи и диви пчели. Мелани трескаво измъкна от багажа една тубичка спрей срещу насекоми, напръска се и я подаде на спътниците си.

— Вони на блато! — оплака се тя.

— Гадничко е — съгласи се откъм кърмата Кандис. — Току що видях една змия, а аз мразя змии!

— Докато сме в лодката, няма страшно — успокоително обади Кевин.

— Дано не се преобърнем — промърмори Мелани.

— Хей, дори не го и помисляй! — пребледня Кандис. — Не забравяйте, че аз съм нова тук, докато вие все пак живеете в джунглата от години!

— Опасни са само крокодилите и хипопотамите — рече Кевин. — Ако зърнете някой — предупредете ме...

— Това е страхотно! — простена Кандис. — И какво ще направиш като те предупредим?

— Не исках да те плаша — успокоително подхвърли Кевин. — Според мен няма да срещнем тези зверове преди да стигнем до езерото...

— А тогава какво ще правим? — изгледа го Кандис. — Май трябваше да се запозная с програмата преди да тръгна...

— Няма да ни закачат — рече Кевин. — Поне така съм чувал. Докато са във водата, не са опасни. Трябва просто да се държим на почетно разстояние от тях. На сушата обаче е друго — там се държат агресивно... Чувал съм, че крокодилите и хипопотамите тичат далеч по-бързо, отколкото можем да си представим...

— Струва ми се, че това пътешествие изведнъж изгуби всякаква привлекателност за мен — призна съкрушено Кандис.

— Едва ли си очаквала, че сме тръгнали на пикник — обади се Мелани. — Тук сме със съвсем конкретна задача.

— Да се надяваме, че всичко ще мине благополучно — промърмори Кевин. Прекрасно разбираше какво изпитва Кандис, просто, защото сам беше започнал да се пита какво търси тук.

С изключение на насекомите, птиците бяха единствените представители на дивата фауна. Те пърхаха между дърветата и изпълваха въздуха с мелодични трели. Джунглата от двете страни на канала беше плътна като стена, погледът можеше да проникне едва на няколко метра в нея. Дори крайбрежната ивица се стопи, скрита отвъд високите тръстики зад кърмата.

Кевин гребеше и гледаше черната като мастило вода. Дървената лопата разкъсваше фината мрежа на водните паяци, които гневно се плъзгаха по повърхността, набраздена от малки мехурчета, изпускащи неприятна миризма. Не след дълго завоите на водния коридор изчезнаха, гребането стана значително по-лесно. Отчитайки разстоянието между дърветата по брега, Кевин изчисли, че се движат със скоростта на пешеходец, който крачи доста бързо. С тази скорост би трябвало да стигнат до Лаго Хипо след десет, най-много петнадесет минути.

— Пусни локатора на сканиране — извърна се към Мелани той. — Ако свиеш мащаба максимално, лесно ще разберем дали в района се намират някакви бонобо...

Мелани се наведе над портативния компютър, но в същия миг вдясно от лодката се разнесе остро пропукване на счупени клони, което бързо започна да се отдалечава.

— Господи! — ахна Кандис и притисна длан към гърдите си. — Какво по дяволите беше това?

— Някой дуйкер — отвърна Кевин. — Една от онези дребни антилопи, които се срещат навсякъде, дори и по най-малките

островчета от архипелага.

Мелани сведе очи към екрана и съобщи, че в района няма боноби.

— Така и очаквах — кимна Кевин. — Засичането им няма да е толкова лесно...

Двадесет минути по-късно Кандис съобщи, че право напред се вижда ярка слънчева светлина.

— Това трябва да е езерото — рече Кевин.

След няколко енергични тласъка с греблата, кануто се плъзна в чистите води на Лаго Хипо. Тримата пътници присвиха очи под ярката слънчева светлина и побързаха да сложат тъмни очила.

Езерото беше малко, с овална форма, отсрещният бряг се виждаше съвсем ясно. В средата му имаше малки, гъсто залесени островчета — истинско царство на ибисите, покрили ги като бели цветчета. Бреговете бяха обрасли с тръстика, а до нея, в чистата вода, се полюшваха красиви лилии. Въсъщност, чистата вода не беше много, тъй като повърхността на езерото беше почти изцяло покрита със свободно плуващи растения, върху които спокойно кацаха дребни птички.

Стената на джунглата тук не беше толкова плътна, просто, защото между езерото и нея се простираха затревени поляни с размерите на футболно игрище. Сред тях стърчаха на групички стройни палми, а панорамата завършваше с назъбените варовикови скали, които се издигаха съвсем наблизко, увити в лека мараня.

— Много е красиво — прошепна Мелани.

— Напомня ми рисунка от праисторически времена — кимна Кевин. — Лесно мога да си представя бронтозаврите, които пасат по поляните отсреща.

— Хей, май видях хипопотами! — извика тревожно Кандис, впила очи във водата вляво от лодката.

Кевин се обърна натам. От водата действително стърчаха ноздрите и ушите на поне една дузина от тези огромни бозайници. Върху тях бяха накацали някакви дребни бели птички.

— Няма страшно — успокоително рече той. — Нали виждаш, че се отдалечават? Едва ли ще ни създават проблеми...

— Никога не съм била страстен природолюбител — призна унило Кандис.

— Излишно е да го споменаващ — кимна той, спомнил си собствените си притеснения по отношение на дивата природа, когато пристигна в Кого.

— Според картата някъде вляво трябва да има пътека — промърмори Мелани.

— Доколкото си спомням, тя обикаля източната част на езерото и свършва при моста — кимна Кевин. — Значи сме съвсем близо до нея... Кевин насочи кануто към левия бряг и впери поглед в тръстиката. Но не видя никакъв пролив.

— Май ще се наложи да минем направо през тръстиката — промърмори той.

— Не мърдам от лодката, докато не видя твърда земя! — отсече с категоричен тон Мелани.

Кевин каза на Кандис да вдигне греблото си и направи няколко силни загребвания със своето. За всеобща изненада лодката се вряза сред двуметровите стебла без всякакво затруднение. Тръстиките задраскаха по дъното, след по-малко от минута носът опря в брега.

— Стана лесно — отбеляза Кевин и се обърна назад. Просеката след тях бързо се затваряше. Гъвкавите стебла на тръстиките се изправяха отново, сякаш задвижвани от скрити пружини.

— Трябва ли да слеза? — нервно попита Кандис. — Не виждам земята. Тук сигурно гъмжи от змии и разни други гадини!

— Проправи си път с греблото — предложи й Кевин, изчака я да слезе и тласна лодката още по-напред. Мелани слезе, без дори да си намокри краката. — Ще си вземем ли храната? — попита той.

— По-добре да я оставим в лодката — отвърна Мелани. — Взemi само фенерчето и електронния пеленгатор. Аз ще нося картата и локатора...

Двете жени го изчакаха да слезе и му направиха знак да тръгне пръв. Той преметна торбата с оборудването през рамо и започна да си пробива път през тръстиките. Под обувките му зажвака вода, но само три-четири метра по-нататък стъпи на относително твърда земя, обрасла със суха трева.

— Това прилича на поляна, но всъщност си е блато — отбеляза Мелани и погледна с погнуса маратонките си, покрити до ръбовете с лепкава кал.

Кевин направи кратка справка с релефната карта, включи апаратурата за засичане и посочи надясно:

— Чипът-предавател на бонобо №60 трябва да е някъде там, при онези дървета... Най-много на 30–40 метра оттук.

— Да вървим да проверим — промърмори навъсено Мелани. Съсипаните чисто нови маратонки очевидно накараха и нея да се запита за смисъла на тази авантюра.

Кевин пое напред, следван от двете жени. Ходенето се оказва трудно, тъй като тревата се издигаше на отделни туфи, между които имаше кални локви. Двадесетина метра по-нататък нещата започнаха да се оправят. Брегът се издигаше стръмно нагоре и земята стана суха. Миг по-късно се появи и пътеката. За тяхна изненада тя изглеждаше добре утъпкана и се губеше към далечния край на езерото.

— Изглежда бригадите на Зигфрид са действали тук доста често, отколкото си представяхме — промърмори Мелани. — Тази пътека е поддържана много добре...

— Права си — кимна Кевин. — Явно са я поддържали, за да улеснят улова... Иначе джунглата отдавна да я беше погълнала. За наш късмет тя води право към варовиковите скали...

— Май ще се окаже, че има нещо вярно в приказките на Зигфрид за бригади, които палят огън... — подхвърли Мелани.

— Не е ли прекрасно? — иронично вдигна вежди Кевин.

— Хей, надушвам някаква неприятна миризма! — извика Кандис и се закова на място. — Като на мърша...

Спътниците ѝ подушиха въздуха и бяха принудени да се съгласят.

— Това е лош знак — промърмори Мелани.

Кевин мълчаливо ги поведе към дърветата в края на поляната. Няколко минути по-късно пред очите им се появи разложеният труп на бонобо №60. Вонята беше толкова силна, че се принудиха да стиснат ноздрите си. Трупът беше полуоглозган от дребни хищници, вероятно лешояди.

Начинът, по който животното е било настигнато от смъртта, се оказва по-мрачен дори от състоянието на трупа му. Остър като топор камък беше разцепил главата на две, точно между очите. Той все още си беше на мястото, а самите очни ябълки бяха обърнати в противоположни посоки.

— Уф! — сбърчи нос Мелани. — Не това искахме да видим... Май ще излезе, че бонобите не само са се разделили на две стада, но и водят война помежду си. Чудя се дали и №67 не е убито...

Кевин ритна камъка и той се изтърколи встрани от разлагащата се глава.

— Това също не искахме да видим — промърмори той.

— Какво имаш предвид? — погледна го Кандис.

— Камъкът е заострен по изкуствен начин — отвърна Кевин и посочи с крак улеите по страничните стени. — А това означава изработка на някакви сечива...

— Страхувам се, че става въпрос за още едно косвено доказателство на твоята теория — подхвърли Мелани.

— Дай да се прехвърлим откъм подветрената страна, защото от тая воня ми призлява — промърмори Кевин и понечи да тръгне на изток по пътеката. Но ръката на Мелани се стрелна към рамото му и той бе принуден да спре. Младата жена сложи пръст на устните си и махна по посока на дърветата.

Проследил ръката ѝ, Кевин изведнъж затаи дъх. В сянката, на около петдесет метра от тях, стоеше едно бонобо! Беше изправено на задните си крака и абсолютно неподвижно, сякаш на пост. В очите му се четеше изненада, вероятно не по-малка от изненадата на тримата пътешественици.

Кевин беше смаян от размерите на животното. Височината му надминаваше метър и петдесет, а и килограмите му не бяха малко — някъде между шестдесет и седемдесет, ако се съдеше по добре развитата мускулатура.

— По-високо е от животните, които докарват за трансплантации — отбеляза Кандис. — Разбира се, тях съм ги виждала само упоени и привързани към носилка...

— Ш-ш-т! — сложи пръст на устните си Мелани. — Не искам да го подплашим. Това може би е единственият ни шанс да видим живо бонобо!

Като се стараеше да не прави резки движения, Кевин свали раницата от рамото си и извади пеленгатора. Включи го на сканиране и от апаратчето започнаха да излитат тихи писукания. В момента, в който го насочи към бонобото, писуканията се превърнаха в постоянен

звук сигнал. Погледна екранчето от течни кристали, от устата му излетя сподавен вик на изненада.

— Какво има? — забеляза преbledнялото му лице Мелани.

— Номер едно — прошепна Кевин. — Това е моят двойник!

— Късметлия си! — рече със завист Мелани. — Много бих искала да видя и моя...

— Хайде да се приближим мъничко — предложи Кандис.

Кевин беше парализиран от изненада. Първото живо бонобо на острова се оказва собственият му двойник, но не това беше най-важното. Заковал очи в едрото животно срещу себе си, той получи окончателното доказателство, че страховете му са били основателни: действително беше създал хуманоиди от типа, обитавал земята преди повече от шест милиона години! Фактът, че това беше станало случайно, нямаше абсолютно никакво значение. — Това вече е прекалено! — рече с напрегнат шепот той.

— Какво? — обърна се да го погледне Мелани.

— Фактът, че там, отсреща, всъщност съм аз!

— Не прекалявай, моля те!

— Действително стои като човек — отбеляза Кандис. — Но е доста по-космат от мъжете, с които съм си имала работа...

— Много смешно! — процеди без следа от усмивка Мелани.

— Сканирай района, ако обичаш — нареди ѝ с напрегнат шепот Кевин. — Бонобите обикновено се придвижват на групи, което означава, че наоколо положително има и други. Вероятно се крият в храстите...

Мелани включи локатора.

— Ама той изобщо не помръдва! — удиви се Кандис.

— Вероятно е парализиран от страх и не знае какво да мисли за нас — рече Кевин. — А ако предположението на Мелани за недостатъчно женски е вярно, може би просто е очарован от вас двете...

— И това не е смешно! — промърмори Мелани, без да вдига очи от екрана.

— Извинявай — смутено се усмихна Кевин.

— Какво е това около кръста му? — изведнъж попита Кандис.

— И аз се питам — отвърна Кевин. — Може би някое листо се е закачило там, докато си е пробивал път през джунглата...

— Я вижте това! — възбудено рече Мелани и вдигна апаратчето така, че и другите да видят екранчето. — Прав си Кевин... В храсталаците зад двойника ти се крие цяло стадо боноби!

— А той защо се е показал? — попита Кандис.

— Може би действа като мъжкарите сред шимпанзетата — рече Мелани. — При липсата на достатъчно женски, бонобите с положителност се държат като шимпанзетата. В случая става въпрос за проява на кураж, с оглед да спечели симпатиите на женските... Изтекоха няколко минути, бонобото на пътеката не помръдваше.

— Това ми прилича на засада от мексикански разбойници! — въздъхна Кандис. — Хайде да видим дали ще ни позволи да се приближим! Нищо няма да загубим. Сигурна съм, че този малък инцидент е само началото...

— Добре, но без резки движения — съгласи се Кевин. — Не искам да го подплашим, защото има опасност да изпуснем останалите...

— След вас — дръпна се встрани Кандис.

Тримата бавно тръгнаха напред. Начело беше Кевин, следван по петите от Мелани. Скъсиха разстоянието наполовина и отново спряха. Сега вече виждаха бонобото отлично. Имаше рунтавите вежди и полегатото чело на шимпанзе, но долната половина на лицето му се различаваше значително дори от обикновените бонобо. Челюстта беше прибрана навътре, носът — сплескан, с широки ноздри. Ушите му бяха далеч по-малки от тези на шимпанзетата и бонобите и за разлика от тях бяха почти прилепнали за черепа.

— Дали и вие си мислите това, което мисля аз? — прошепна Мелани.

— Напомня за картинките на пещерния човек, които разглеждахме в трети клас — кимна Кандис.

— Вижте ръцете му! — прошепна Кевин.

— Какво им е на ръцете му? — учуди се Кандис.

— Палецът е различен от този на шимпанзетата и стърчи перпендикулярно на дланта!

— Прав си! — прошепна възбудено Мелани.

— Пресвети Боже! — простена Кевин. — Доказателствата се умножават! Ако гените на развитието са отговорни за анатомичните промени, необходими за изправения стоеж, то същите гени,

разположени в късото разклонение на Хромозома 6, вероятно са спомогнали и за създаването на този палец!

— Това около кръста му е лозов лист — отбеляза Кандис. — Сега вече го виждам съвсем ясно...

— Да пристъпим още малко напред, а? — предложи Мелани.

— Не бива — поклати глава Кевин. — Честно казано, аз съм изненадан от факта, че все още не е хукнал да бяга. По-добре да седнем тук, на пътеката...

— Няма още девет, но вече е горещо като в пещ — намръщи се Мелани. — Нещата ще станат още по-лоши... Ако ще сядаме някъде, по-добре да бъде на сянка. Освен това мисля, че е време да вземем и храната...

— Съгласна съм — кимна Кандис.

— Как няма да си съгласна! — погледна я иронично Кевин. Вече му беше писнало да слуша предложенията на Мелани, към които Кандис незабавно се присъединяваше.

— Не си много мил! — нацупи се Кандис.

— Добре де, извинявай — рече Кевин, който наистина не беше имал за цел да я обиди.

— Отивам по-близо — обяви Мелани. — Джейн Гудол е успяла да седне редом със своите шимпанзета...

— Но след няколко месеца на привикване — напомни ѝ Кевин.

— Все пак ще опитам — тръсна глава младата жена.

Кевин и Кандис я оставиха да вземе аванс от два-три метра, после се спогледаха, свиха рамене и я последваха.

— Не е нужно да го правите заради мен — прошепна Мелани.

— Искам да видя изражението на лицето му и да надникна в очите му — прошепна в отговор Кевин. — Това все пак е моят двойник, нали?

Продължиха напред, вече в пълно мълчание. Стигнаха на седем-осем метра от бонобото и отново спряха.

— Невероятно! — прошепна Мелани, заковала очи в лицето на животното. Единствените признаци на живот по него бяха редките примигвания на клепачите и едва видимото помръдване на ноздрите при вдишване и издишване.

— Какъв гръден кош! — възхити се Кандис. — Сякаш цял живот е играл гимнастика!

— И откъде този белег? — попита Мелани. Грозен белег пресичаше лявата част от лицето на бонобото и стигаше почти до устата.

Кевин се приведе напред и заби поглед в очите на животното. Бяха кафяви като неговите, а зениците им приличаха на връхчета от карфици, вероятно поради слънцето, което грееше право в лицето му. Не успя да определи дали в тях проблесват искриците на разума. Без никакво предупреждение бонобото плесна с ръце. Звукът беше толкова силен, че стената от гъста зеленина го повтори с отчетливо ехо. В същия момент отвори уста и изрева:

— Ата!

Тримата пътешественици подскочиха от изненада. Убедени още от самото начало, че животното ще побегне всеки момент, те изобщо не отчетоха възможността да се държи агресивно. Крясъкът ги накара да замръзнат в очакване на нападение, но бонобото отново застина на място и заприлича на каменна статуя.

Объркването им постепенно премина, очите им нервно пробягаха по лицето на животното.

— Какво беше това? — попита с несигурен глас Мелани.

— Мисля, че той изобщо не се плаши от нас — отбеляза Кандис.
— Май ще е по-добре, ако се отдръпнем...

— Правилно — притеснено кимна Кевин. — Но нека го направим бавно и без паника... — Отстъпи крачка назад и направи знак на жените да сторят същото.

Бонобото реагира светкавично. Ръката му се плъзна зад гърба и измъкна някакво сечиво, очевидно закачено на лозовата вейка през кръста му. Вдигна го над главата си и отново извика „ата“. Тримата замръзнаха с разширени от ужас очи.

— Какво означава това „ата“? — попита Мелани след няколко секунди напрегната тишина. — Дума? Нима той може да говори?

— Нямам идея — смутолеви Кевин. — Добре поне, че не се нахвърли отгоре ни...

— А какво е това, което държи? — присви очи Кандис. — Прилича ми на чук...

— Точно това е — кимна Кевин. — Обикновен дърводелски чук. Трябва да са го задигнали от строителите на моста...

— Отбележи как го държи — точно като теб и мен... — подхвърли Мелани. — Вече няма съмнение, че палецът му е перпендикулярен на дланта...

— Да се махаме оттук! — проплака Кандис. — И двамата бяхте единоподушни, че тези животни са боязливи, но господинът насреща никак не ми прилича на такъв!

— Без тичане! — предупреди полугласно Кевин, без да отмества поглед от бонобото.

— Вие стойте колкото си искате, но аз се връщам в лодката! — рече с треперещ глас Кандис.

— Всички се връщаме, но бавно...

Без да обръща внимание на предупреждението му, Кандис се обърна и побягна. Но едва изминала няколко метра, тя се закова на място и нададе пронизителен писък.

Кевин и Мелани се обърнаха едновременно. Гледката, която се разкри пред очите им, ги накара да затаят дъх. От храсталаците бяха изскочили още поне двадесетина боноби които отрязваха пътя им за отстъпление.

Кандис започна да отстъпва назад и скоро се блъсна в Мелани.

В продължение на една пълна минута никой не помръдна. После бонобо № 1 отново отново изкрещя „ата“ и останалите животни склочиха плътен кръг около хората.

Кандис простена, Кевин и Мелани опряха гръб в гръб и застинаха на място. Кръгът на животните бавно се стесняваше. Пристъпваха напред крачка по крачка, сякаш подчинявайки се на нечута команда. От телата им се разнасяше тежка и неприятна миризма, лицата им бяха безизразни, но леко напрегнати. Очите им блестяха.

Кръгът се стесни дотолкова, че ако някой от човеците протегнеше ръка, лесно би пипнал най-близкото бонобо. Животните ги оглеждаха с неподправен интерес, някои от тях стискаха заострени камъни, подобни на онзи, с който беше убито бонобо №60.

Парализирани от ужас, тримата не бяха в състояние да помръднат. Всички животни изглеждаха в отлично физическо състояние, като номер 1.

Двойникът на Кевин остана извън кръга. Ръката с чука беше отпусната покрай тялото му. Краката му се раздвижиха и описаха кръг

около пленниците, очите му не се отделяха от лицата им. Миг по-късно започна да издава къси пронизителни звуци, придружени от забързани жестове.

Няколко животни му отговориха, едно от тях протегна ръка към Кандис.

— Не мърдай! — предупредително се обади Кевин, забелязал паниката в очите на младата жена. — Все още не са ни нападнали и това е обнадеждаващо...

Кандис тежко преглътна и остави бонобото да докосне златистата ѝ коса. Животното изглеждаше заплениено от цвета ѝ, а тя положи неимоверни усилия да остане на място.

Обади се и друго животно, ръцете му изразително махаха по посока на продълговат белег встрани на тялото му, очевидно дело на хирургически скалпел.

— От този са взели бъбрека, присаден на онзи бизнесмен от Далас — досети се Кевин. — Сочи към нас и очевидно ни свързва с тази неприятна операция...

— Лошо! — мрачно поклати глава Мелани.

Едно от животните протегна ръка и докосна ръката на Кевин, после пръстите му се плъзнаха по пеленгатора. За изненада на Кевин то изобщо не направи опит да му го отнеме.

Бонобото, изправено точно срещу Мелани, хвана блузката ѝ с два пръста, сякаш искаше да опипа плата. После предпазливо докосна локатора в ръцете ѝ — съвсем леко, само с върха на пръста си.

— Изглеждат объркани от нас — колебливо промърмори Кевин. — И някак странно почтителни. Според мен няма да ни наранят, защото май ни мислят за някакви богове...

— Как да засилим тези чувства у тях? — попита Мелани.

— Ще им дам нещо — реши Кевин, направи мислен оглед на личните си вещи и изборът му спря на часовника. Избягвайки резките движения, той бавно тикна пеленгатора под мишницата си и смъкна верижката от китката си. Вдигна я високо над главата си и внимателно я подаде на най-близкото бонобо.

Животното наклони глава, огледа внимателно часовника, после протегна ръка. В същия момент бонобо №1 отвори уста и рече:

— От!

Онзи с часовника реагира незабавно. Направи една крачка назад и му го подаде. Номер Едно ловко го надяна на китката си.

— Какъв кошмар, Господи! — не се сдържа Кевин. — Моят двойник ми взе часовника!

Едрият звяр вдигна ръка пред лицето си и внимателно огледа новата си придобивка. После направи кръг с палеца и показалеца си и изрече нова дума:

— Ранда.

Едно от бонобите хукна към близките храсталаци и миг по-късно се появи обратно с навито на руло въже.

— Откъде са се сдобили с въже? — вдигна вежди Мелани.

— Вероятно са го задигнали заедно с инструментите...

— Какво са намислили? — нервно попита Кандис.

Бонобото пристъпи към Кевин и уви въжето около кръста му. С недоверие и смайване той гледаше как на корема му се оформи груб възел.

— Не се съпротивлявайте — прошепна на спътничките си той. — Всичко ще е наред, стига да не ги раздразним или изплашим...

— Не искам да ме връзват! — проплака Кандис.

— Докато не ни наранят, няма страшно — направи опит да я успокои Мелани.

Бонобото уви въжето около телата на двете жени по приблизително същия начин, свободният край на въжето остана в ръцете му.

— Явно са решили да ни поканят на гости — направи опит да се пошегува Кевин.

— Не се обиждай, ако все още не съм избухнала в смях — навъсено промърмори Мелани.

— Очевидно нямат нищо против, че разговаряме — отбеляза той.

— Дори им е интересно — кимна Мелани и посочи животните около себе си, които въртяха глави и слушаха с явно любопитство. Бонобо номер едно разпери ръце и раздвижи пръстите си.

— Арак! — заповяда то.

Групата моментално се раздвижи, включително животното с въжето. Кевин, Мелани и Кандис бяха принудени да тръгнат с нея.

— Този жест го видях в операционната — отбеляза Кандис.

— Явно означава „да вървим“, „да тръгваме“, или нещо подобно — развълнувано преглътна Кевин. — Невероятно, но факт: те говорят!

Напуснаха сянката на дърветата, прекосиха поляната и излязоха на пътеката. Бонобите вървяха мълчаливо, без да свалят очи от пленниците си.

— Подозирам, че тези пътечки са поддържани не от хората на Зигфрид, а от животните — отбеляза Мелани.

Навлязоха в джунглата. Пътеката под краката им беше все така гладка и добре отъпкана.

— Къде ни водят? — нервно попита Кандис.

— Вероятно към пещерите — сви рамене Кевин.

— Разхождат ни като кучета на каишка — промърмори Мелани.

— Може би все пак трябваше да окажем някаква съпротива...

— Не — поклати глава Кевин. — Според мен не бива да ги дразним...

— Ти какво ще кажеш, Кандис? — попита Мелани.

— Прекалено съм уплашена, за да разсъждавам. Единственото, което искам, е да се върна в лодката...

Бонобото пред тях се обърна и рязко дръпна въжето. Тримата пленници почти се строполиха на земята. Ръката му се размаха с дланта надолу, гласът му беше тих, почти шепот:

— Хана!

— Господи, тоя ще ни утрепе като нищо! — промърмори Мелани, успяла да запази равновесие с цената на неимоверни усилия.

— Какво ни казва? — попита Кандис.

— Вероятно да пазим тишина — отвърна Кевин.

Групата рязко спря. Бонобите започнаха да си разменят някакви сигнали с ръце, няколко от тях посочиха дърветата вдясно. Оформи се група от няколко животни, която безмълвно се стопи в джунглата. Останалите останаха в кръг около пленниците, а три от тях се покатериха по близките дървета със смайваща пъргавина, сякаш законите на гравитацията не важаха за тях.

— Какво става? — прошепна Кандис.

— Нещо важно, тъй като всички са напрегнати — отвърна Кевин.

Няколко минути изтекоха в пълна тишина. Животните сякаш бяха замръзнали на пътеката. После изведнъж настъпи лудница. Зелената стена на джунглата вдясно от тях сякаш се срути, разнесоха

се пронизителни писъци. Дърветата изведнъж оживяха от стадо маймуни-колобус, които панически бягаха, но право към бонобите, очакващи ги на клоните над пътеката.

Зърнали засадата, те се опитаха да променят посоката, но няколко от тях тупнаха на пътеката и бяха моментално ликвидирани от очакващите ги бонобо с остри камъни в ръце. Кандис примижа от ужас и извърна глава.

— Бих казала, че наблюдаваме характерен пример за колективен лов, който изисква изключително добра координация... — промърмори Мелани, дълбоко впечатлена, въпреки сложната ситуация, в която бяха изпаднали.

— Страхувам се, че съдебните заседатели вече са в залата, а присъдата е неблагоприятна за нас — въздъхна Кевин. — Намираме се на острова едва от час, но вече получихме отговор на основния въпрос, който ни доведе тук. Освен колективния лов открихме, че бонобите ходят изправени, палците им са като на хората, използват основни сечива, а дори и нещо, което наподобява примитивна реч. Гласните им струни са съвсем като нашите...

— Невероятно! — промълви Мелани. — Само за няколко години на острова тези животни са направили еволюция, за която на хората са били необходими няколко милиона години!

— О, я стига! — не издържа Кандис. — Какви са тези научни дискусии? Май забравяте, че сме техни пленници!

— Това е нещо повече от научна дискусия — въздъхна Кевин. — Става въпрос за една ужасна грешка, отговорността, за която е изцяло моя. Реалността се оказа далеч по-лоша от първоначалните ми опасения, свързани с дима над острова. Тези животни са хуманоиди!

— Аз също нося известна отговорност — промърмори Мелани.

— Не — поклати глава Кевин. — Аз бях този, който роди химерата чрез безразсъдното си бъркане в хромозомите...

— Сега пък какво правят? — учудено попита Кандис.

Кевин и Мелани се обърнаха и видяха, че номер едно се е насочил право към тях. В ръцете си държеше окървавения труп на една маймуна колобус. Часовникът около китката подчертаваше особеното му положение на полумаймуна-получовек... Спря на крачка от Кандис, поднесе ѝ трупа и рече:

— Ста.

Кандис простена и извърна глава.

— Подарява ти лова — подхвърли Мелани. — Опитай се да реагираш.

— Не мога дори да го гледам! — проплака русокосата жена.

— Опитай! — настоя Мелани.

Кандис бавно се обърна. Върху лицето ѝ се беше изписало дълбоко отвращение. Вратът на нещастната маймуна беше прекършен като съчка.

— Поклони се, или направи нещо друго от този сорт — окуражи я Мелани.

Кандис съумя да пусне една бледа усмивка и склони глава. Бонобо номер едно стори същото, после с достойнство се оттегли.

— Невероятно! — прошепна Мелани. — Той очевидно е мъжкарят-лидер, но в поведението му се долавят остатъци от матриархата, властващ сред стадата от този вид...

— Браво, Кандис, справи се отлично — похвали я Кевин.

— В момента съм пълна развалина — призна с плачлив глас младата жена.

— Знаех си аз, че трябва да се изруся — подхвърли Мелани в опит да разведри атмосферата.

Бонобото-пазач отново дръпна въжето, но този път много по-внимателно. Групата отново тръгна на път.

— Не искам да ходя повече с тях! — проплака Кандис.

— Стегни се, всичко ще бъде наред — окуражи я Мелани. — Започвам да мисля, че предположението на Кевин ще се окаже вярно. Мислят ни за богове, особен теб с тази руса коса... Ако бяха настроени враждебно към нас, отдавна да са ни убили, като горките маймуни...

— А защо ги убиха? — попита Кандис.

— Вероятно за храна — отвърна Мелани. — Това е доста изненадващо, тъй като бонобите не са месоядни, за разлика от някои видове шимпанзета...

— Аз пък си помислих, че са достатъчно близо до хората и убиват за спорт — призна Кандис.

Пресякоха една покрита с храсти полянка и започнаха изкачване. Четвърт час по-късно напуснаха сумрака на джунглата и излязоха на почти голото затревено пространство в подножието на варовиковите скали.

Високо горе, някъде към средата на почти отвесния склон, се виждаше отворът на голяма пещера, до нея се стигаше по почти незабележима и изключително стръмна стълба, изкопана направо в скалата. Пред входа на пещерата се бяха скупчили около дузина боноби, по всяка вероятност женски. Те шумно блъскаха гърдите си с длани и крещяха „бада, бада“...

Бонобите около пленниците отвърнаха със същите възгласи, някои от тях вдигнаха труповете на убитите маймуни високо над главите си. Женските посрещнаха този жест с шумни дюдюкания, близки до крясъците на шимпанзетата.

Стигнаха подножието на стълбата, групата се раздели. Една част от бонобите започнаха да побутват пленниците си и да им правят знаци да вървят нагоре. Женските изведнъж млъкнаха.

— Защо имам чувството, че домакините не се радват на нашата поява? — попита шепнешком Мелани.

— Според мен просто са изненадани — отвърна Кевин. — Не са очаквали да ни видят...

Бонобо номер едно рече „зит“ и вдигна палец. Групата на охранителите се втурна напред, повличайки и пленниците със себе си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 7 МАРТ 1997 Г. 6.15 ЧАСА

Клепачите на Джак потрепнаха, в следващия миг той се надигна и разтърка очи. Чувстваше се уморен, тъй като през изминалите две нощи сънят му беше крайно недостатъчен. Но напрежението му пречеше да се задържи в постелята.

Стана от дивана, уви одеалото около кръста си и пристъпи към вратата на спалнята. Ослуша се за момент, после предпазливо откряна вратата. Както и очакваше, Лори се беше сгушила под планината от завивки и спеше. Дишането ѝ беше дълбоко и равно.

Прекоси на пръсти помещението и хлътна в банята. Внимателно затвори вратата след себе си, после взе един бърз душ и се обръсна. На връщане със задоволство отбеляза, че младата жена в леглото му дори не беше помръднала.

Извади комплект чисто бельо от шкафа, пренесе го в хола и започна да се облича. Броени минути по-късно вече беше на улицата, все още полутъмна преди разсъмване. Беше студено, във въздуха се въртяха самотни снежинки.

До насрещния тротоар беше паркирана патрулна кола, униформените полицаи вътре пиеха кафе от пластмасови чаши и четяха сутрешните вестници на светлината на лампичката в купето. Познали Джак, те му махнаха с ръце и той отговори. Лу беше изпълнил обещанието си. Затича се по посока на Кълъмбъс, където имаше денонощен магазин. Единият от полицаите слезе от колата и го последва. Джак реши да му купи малко понички, после се отказа. Ченгето можеше да изтълкува жеста му не както трябва.

Върна се в апартамента, натоварен с плодок сок, пакетче кафе, плодове и пресни кифлички. Душът в банята беше включен. Джак почука на вратата и извика, че закуската е готова.

Няколко минути по-късно Лори се появи в хола, увита в хавлията му. Косата ѝ беше влажна, а последиците от срещата с Анджели не изглеждаха съвсем зле. Най-видна беше синината под окото ѝ.

— Е, вече преспахме — подхвърли тя. — Още ли си убеден, че трябва да пътуваме за Африка?

— Абсолютно — кимна Джак. — Изгарям от нетърпение!

— Наистина ли ще платиш билетите на цялата група? — вдигна вежди тя. — Ще ти излезе доста соленичко!

— Че за какво друго да си харча парите? — сви рамене той и очите му обходиха стаята. — Това тук не изисква особени средства, а колелото си вече изплатих...

— Говоря сериозно — въздъхна Лори. — За Естебан бих могла да те разбера до известна степен, но за Уорън и Натали...

Снощи, запознала се с предложението на Джак, Теодора напомни на мъжа си, че един от тях трябва да остане тук, за да се грижи за магазинчето и синът-тийнейджър. Хвърлиха ези-тура и това задължение се падна на Теодора.

— И аз съм сериозен — отвърна Джак. — Действително искам да си направим едно приятно пътуване. Дори нищо ново да не научим, това ще бъде страхотно пътешествие. Забеляза ли как светнаха очите на Уорън? А на връщане; ще останем един-два дни в Париж...

— Излишно е да ме убеждаваш — усмихна се Лори. — Отначало бях твърд противник на заминаването ти, но сега изгарям от нетърпение!

— Остава да убедим Бингъм — напомни ѝ с въздишка Джак.

— Мисля, че няма да е трудно — успокои го тя. — И двамата не сме ползвали отпуските си, а Лу също ще помогне, тъй като умира от желание да ни разкара от града...

— Нямам доверие в бюрократите, но този път съм оптимист. Нека си разделим задачите: аз ще купя билетите, а ти, Уорън и Натали ще се занимавате с визите. Трябва да се ваксинираме срещу тропически болести, най-вече малария. Времето за качествена ваксинация няма да ни стигне, затова трябва да разполагаме с достатъчно спрей против комари...

— Това звучи разумно — кимна Лори.

Заради нея Джак беше принуден да остави в апартамента любимия си планински бегач. До Патологическия център се придвижиха с такси. В залата за идентификации завариха Вини, както винаги с разтворен вестник в ръце.

— Какво правите тук? — стреснато попита той, а гласът му прозвуча така, сякаш виждаше призраци.

— Що за въпрос? — изгледа го Джак. — Ние работим тук, забравил ли си?

— Мислех, че сте на повикване — направи опит да се овладее Вини, отпи глътка кафе от чашата пред себе си, но се задави.

Новодошлите се насочиха към машината за кафе.

— От няколко дни насам е в шантаво настроение — прошепна Джак.

Лори хвърли продължителен поглед към младежа, скрит зад вестника си.

— Странна реакция — кимна тя. — Вчера и с мен беше нервен... Очите им се срещнаха. — Дали мислиш това, което мисля аз? — попита след продължителна пауза Лори.

— Може би — кимна той. — Има достъп, а и дежурствата му съвпадат...

— Мисля, че трябва да кажем на Лу — въздъхна Лори. — Не ми се иска да топим Вини, но сме длъжни да открием съучастника на бандитите.

Днешният ден беше последният от седмичното ѝ дежурство като координатор на аутопсиите, мястото ѝ щеше да заеме Пол Плоджит. Всъщност, той вече беше зад бюрото и прелистваше папките с новопристигналите случаи. Приблжиха се към него и му съобщиха, че не желаят назначения, тъй като възнамеряват да поискат отпуск. Пол кимна с глава. Изминалата нощ се оказа спокойна, мъртъвците за аутопсия бяха доста под средното за моргата количество.

Далеч по-добре ориентирана от Джак в бюрократическите процедури, Лори подхвърли идеята да запознаят с плановете си първо Калвин, а след това Бингъм. Джак без колебание прие. Единствената забележка на масивния заместник-директор беше свързана с краткото предизвестие.

Не след дълго в института се появи и Бингъм. Двамата патолози почукаха и влязоха в кабинета му. Седнал зад бюрото с купчина поща пред себе си, директорът им хвърли любопитен поглед над рамките на очилата си.

— Две седмици отпуска от днес? — попита с недоверие той. — Какво толкова сте се разбързали?

— Планирали сме една авантюра и искаме да тръгнем тази вечер — поясни Джак.

Воднистите очи на Бингъм заскачаха по лицата им в бърза последователност.

— Да не сте решили да се жените? — попита с внезапно подозрение той.

— Е, не сме чак такива авантюристи — успокои го Джак.

Лори избухна във весел смях.

— Съжалявам, че не ви предупредихме по-отрано — рече тя. — Но снощи и двамата бяхме подложени на натиск във връзка със случая Франкони...

— Заплашили са ви? — сбърчи вежди Бингъм. — Така ли да си обясня синината под окото ти?

— Страхувам се, че да — кимна с въздишка Лори. Беше се опитала да прикрие с грим пораженията от юмрука на Анджедо, но с ограничен успех.

— Кой? — рязко попита директорът.

— Една от престъпните фамилии, действащи в града — поясни Лори. — Подробности ще научите от лейтенант Луис Солдано, който иска да поговори с вас и относно присъствието на доносник на мафията в Патологическия център. Мисля, че разбрахме как точно е било изнесено от тук тялото на Франкони...

— Слушам ви — рече Бингъм, заряза пощата и се облегна в креслото си. Лори му разказа накратко за развоя на събитията, подчертавайки факта, че погребална агенция „Сполето“ е получила предварително входящия номер на неидентифицирания труп.

— И детектив Солдано счита за разумно вие двамата да изчезнете за известно време, така ли? — присви очи шефът.

— Точно така — кимна Лори.

— Много добре, значи изчезвате — взе бързо решение Бингъм. — Аз ли да търся Солдано, или той ще ми се обади?

— Доколкото разбрах, той ще ви потърси — рече Лори.

— Много добре — кимна Бингъм и се извърна към Джак: — А какво стана с онзи черен дроб?

— Все още чакам резултатите от няколко теста — отвърна патологът.

— Този случай наистина е трън в задника — кимна с въздишка Бингъм. — Искам да бъда информиран за всичко ново, което откриете, защото хич не си падам по изненадите... — Очите му се сведоха към

купчината поща върху бюрото: — Е, хубаво... Приятно прекарване, пратете ми една картичка...

В коридора Джак и Лори си размениха по една усмивка.

— Нещата се подредиха много добре — потърка ръце Джак. — Не очаквах Бингъм да се съгласи толкова лесно.

— Може би трябваше да му кажем, че отиваме в Африка именно заради черния дроб — подхвърли замислено Лори.

— В такъв случай положително щеше да ни отреже — поклати глава Джак. — Отдавна му е писнало от този случай и иска час по-скоро да го забрави...

Разделиха се и всеки се насочи към своя кабинет. Лори потърси номера на гвинейското посолство за визите, а Джак се зае с резервациите на самолетните билети. Тя бързо разбра, че Естебан е бил прав — получаването на визи не беше свързано с никакви проблеми, можеха да ги имат още преди обед. А от авиокомпания „Ер Франс“ увериха Джак, че ще се заемат с всички формалности и следобед може да си получи билетите.

— Започвам да вярвам, че наистина ще пътуваме! — рече възбудено младата жена, изправила се на вратата на кабинета му. — Ти как се справи?

— Отлично — усмихна се широко Джак. — Летим довечера, в седем и половина.

— Не мога да повярвам! — плесна с ръце Лори. — Чувствам се като ученичка преди първата си екскурзия!

Уредиха си час за имунизация в манхатанската болница „Дженерал“, после Джак набра номера на Уорън. Той се съгласи да вземе Натали и да се срещнат пред болницата.

Опитната медицинска сестра им направи серия от инжекции, след което им написа рецепти за противомаларични лекарства. Не пропусна да спомене, че ваксината ще действа след една седмица и ги предупреди да изчакат с пътуването. Невъзможно, поклати глава Джак. На което жената отвърна, че се радва, защото не е част от компанията им. Навън Уорън попита за какво става въпрос.

— Инжекциите ще подействат след една седмица — поясни Джак. — Само гама-глобулинът действа веднага...

— Значи поемаме известни рискове, така ли?

— Животът е риск — усмихна се Джак, после, вече сериозно, добави: — Действително съществува известен риск, но с всеки изминат ден нашата имунна система става все по-силна. Основната опасност е маларията, но ние ще се запасим с достатъчно количество спрей против комари.

— Значи си спокоен, така ли? — изгледа го Уорън.

— Да. И изгарям от нетърпение да тръгнем.

Отбиха се в едно ателие за бързи снимки, след което Уорън, Лори и Натали поеха към посолството на Екваториална Гвинея.

Джак скочи в едно такси и даде адреса на Университетската болница. Слезе пред главния вход и се насочи към лабораторията на професор Питър Мейловар. Както обикновено, възрастният патолог беше приведен над микроскопа си. Джак почтително го изчака да вдигне глава.

— А, доктор Степълтън — изправи гръб старецът. — Радвам се да ви видя. Чакайте да потърсим онази ваша проба...

В лабораторията цареше пълен безпорядък. Навсякъде се търкаляха книги, медицински списания и стотици лабораторни стъкълца с най-различни проби. Кошчетата за боклук бяха препълнени, но професорът беше твърд противник на почистването, твърдейки, че отлично се справя с хаоса.

Откри пробата на Джак с изненадваща бързина. Оказа се, че я беше заделил върху корицата на някакъв наръчник по ветеринарна патология. Дългите му пръсти сръчно я пхнаха под обектива на микроскопа.

— Предложението на доктор Озгуд се оказа изключително разумно — промърмори той докато нагласяше фокуса. Ръката му се пресегна и разтвори наръчника на предварително отбелязаната страница: — Вижте какво е мнението на доктор Хамърсмит, нашият ветеринарен патолог...

Джак пое дебелата книга и сведе поглед към цветната снимка върху една от страниците. На нея беше запечатан чернодробен срез с позната на вид гранулома.

— Абсолютно същата е — добави Мейловар и се отмести.

Джак се приведе над окуляра. Пробите действително изглеждаха еднакви.

— Отдавна не ми бяхте носили толкова интересен срез — подхвърли възрастният патолог и отметна кичур бяла коса от челото си. — Както можете да се уверите от справочника, става въпрос за бактерия, наречена хепатоцистоза.

Джак се изправи, в очите му се четеше недоумение. За пръв път чуваше за съществуването на подобен микроорганизъм.

— Рядко ли се среща? — попита той.

— Изключително рядко, особено, ако имаме предвид лабораторията на градската морга — кимна професорът. — Хепатоцистозата се среща само у приматите, при това у онези от тях, които населяват Стария свят... Имам предвид различните маймунски видове, които обитават Африка и Югоизточна Азия. Тя е абсолютно непозната за Новия свят и никога не е срещана у човека...

— Никога ли? — вдигна вежди Джак.

— Ами поне аз не помня такъв случай — въздъхна Мейловар. — А вие добре знаете, че през дългия си живот съм се натъквал на какви ли не паразити... Доктор Озгуд също не се е натъквал на подобно нещо, а той се занимава само с това. Прибавим ли неговия опит към моя, спокойно можем да обявим, че този микроорганизъм не се среща у човека... Естествено, това може би не е така в други райони на света, но съм сигурен, че и там вероятността от присъствие на хепатоцистоза в човешкия организъм ще се приеме като сензация... Изразено с конкретни цифри това означава един-два случая в целия свят...

— Много съм благодарен за помощта ви — промърмори Джак. Умът му вече се беше заел да обработва тази изненадваща информация. Тя представляваше далеч по-убедителен аргумент в полза на тезата за ксенотрансплантация, отколкото пътуването на Франкони до Африка.

— Мисля, че това е интересна тема за някой от следващите семинари — обади се Мейловар. — Ако проявявате интерес, обадете ми се...

— Да, разбира се — кимна разсеяно Джак.

Напусна лабораторията, озова се на улицата и с бърза крачка се насочи към Патологическия център. Откриването на чернодробен паразит от маймуна у жител на Новия свят наистина беше изключително тежък аргумент. Но в същото време ДНК-анализите на Тед Линч даваха доста озадачаващи резултати. На всичкото отгоре този

черен дроб не показваше никакви признаци на възпаление, въпреки отсъствието на лекарства за потискане на имунната система. Единственото сигурно нещо в тази история беше нейната пълна абсурдност.

Влезе в Центъра и се качи директно в ДНК-лабораторията. Възнамеряваше да притисне Линч с надеждата да получи някакво разумно обяснение на всичко това. Беше сигурен, че проблемите му се дължат на недостатъчните познания в областта на ДНК-тестовете. Тази нова наука се развиваше с такива темпове, че човек трябва да чете постоянно, за да бъде в крак...

— Господи, Степълтън, къде се губиш?! — посрещна го с нетърпеливо недоволство Тед Линч. — Скъсах се да те търся, но се оказа, че никой не те е виждал!

— Бях навън — оправда се Джак. За миг понечи да разкаже на колегата си за откритието на Мейловар, но после се отказа. Събитията през последните дванадесет часа се бяха развивали прекалено бързо.

— Сядай! — нареди Тед.

Джак се подчини.

Шефът на лабораторията започна да рови по бюрото си, миг покъсно в ръката му се озова проявена снимка, покритата със стотици тъмни лентички. Подаде я на Джак и мълчаливо се облегна назад.

— Престани, Тед! — оплака се Джак. — Прекрасно знаеш, че нямам идея за какво става въпрос!

Без да му обръща внимание, Тед измъкна още една снимка изпод лабораторния дневник и му я подаде.

— Вдигни ги срещу светлината! — заповяда той.

Джак се подчини. Веднага забеляза, че между двете има съществени разлики. Тед се приведе и посочи първата:

— Това е секторът от ДНК, в който са закодирани рибозомалните протеини у човека. Взех го произволно, просто, за да ти го покажа...

— Разкош! — промърмори Джак.

— Хайде да не ставаме саркастични, а? — гневно промърмори лаборантът.

— Ще се опитам...

— На втората снимка е същият сектор, но от черния дроб на Франкони — продължи Тед. — За дефинирането му са използвани абсолютно същите ензими. Забелязваш ли разликата?

— Това е единственото нещо, което забелязвам — кимна Джак.

Тед издърпа от ръката му произволния пример и го хвърли на масата. Пръстът му се заби в целулоидното правоъгълниче, останало в ръцете на Джак.

— Вчера вече ти казах, че разполагам с тази информация върху СД-РОМ и по тази причина съм в състояние да прибягна до компютърно сравнение. Резултатът е категоричен — става въпрос за орган на шимпанзе!

— Сто процента? — вдигна вежди Джак.

— Досега нищо в този случай не е сто процента сигурно...

— Близо до стоте процента — призна неохотно Тед. — Бих казал, че става въпрос за първи братовчед на шимпанзето...

— Шимпанзетата имат ли братовчеди? — учудено го погледна Джак.

— Е, сега вече ме спипа натясно — сви рамене Тед. — Умирах от нетърпение да те запозная с тази информация. Трябва да признаеш, че наистина е необикновена!

— Значи от твоя гледна точка става въпрос за ксенографтия, така ли? — изгледа го продължително Джак.

Тед отново сви рамене.

— Ако трябва да дам мнение, вероятно ще кажа да. Но имайки предвид резултатите от ДК-алфа теста, просто ще призная, че не знам какво да кажа... Направих си труд лично да тествувам кръвните проби от типа А-Б нула. Те също потвърждават резултата от ДК-алфа. Това означава, че Франкони е получил идеално съвместим орган, което пък от своя страна е пълна безсмислица...

— И още как — въздъхна Джак, след което разказа на колегата си за чернодробния паразит, който се среща единствено у маймуни, обитаващи Стария свят. Върху лицето на Тед се изписа тотално объркване.

— Не знам какво да мисля — призна той. — Радвам се, че случаят е на твоята, а не на моята глава...

— С малко повече късмет след няколко дни може би ще имам отговор на тази загадка — изправи се Джак и остави целулоидната плака върху бюрото. — Довечера заминавам за Африка. Отивам в страната, която е посетил Франкони...

— Служебно? — погледна го изненадано Тед.

— Не, пътувам на свои разноски. Всъщност, това не е съвсем точно... Плащам билетите, но и Лори идва с мен.

— Господи, каква упоритост! — поклати глава Тед.

— Като куче, което не иска да изпусне следата — кимна Джак и се насочи към вратата.

— Хей, забравих да ти кажа, че получих резултатите от митохондриалните ДНК — спря го Тед. — Съвместимостта с госпожа Франкони е сто процента, а това означава, че идентификацията не подлежи на съмнение...

— Най-накрая и нещо положително — въздъхна Джак и понечи да излезе, но Тед отново го спря.

— Току-що ми хрумна една откачена идея — промърмори той и на лицето му се появи извинителна усмивка. — Само с нейна помощ мога да обясня резултатите, които получавам... И които сочат трансгенетика...

— Какво по дяволите означава това? — сбърчи вежди Джак.

— Означава, че нашият черен дроб съдържа ДНК от два отделни организма — отсече Тед.

— Нови двайсет! — озадачено промълви Джак. — Ще трябва добре да си помисля върху това...

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

Бъртрам погледна часовника си. Минаваше четири следобед. Изви очи към прозореца и с изненада установи, че тропическата буря, която преди малко се вихреше над града с пълна сила, вече е отминала. На нейно място се беше появило обичайното изпепеляващо слънце.

Взел внезапно решение, той вдигна слушалката и поиска да го свържат с размножителния център. Насреща се оказа дежурната от втора смяна Шърли Картрайт.

— Поставихте ли хормоналните инжекции на двете бременни бонобо? — попита Бъртрам.

— Още не — отвърна Шърли.

— Но според предписанието това трябва да става точно в два следобед...

— Да, така е — съгласи се с несигурен глас жената.

— Защо закъснявате? — пожела да узнае Бъртрам.

— Госпожица Бекет още я няма — поясни с нежелание Шърли. Явно не изгаряше от охота да натопи непосредствената си началничка, но си даваше сметка, че не бива да лъже.

— Кога трябваше да дойде?

— Не е определила точен час... Казала на дневната смяна, че сутринта ще работи в лабораторията и не иска да я безпокоят... Предполагам, че всеки момент ще се появи.

— Не се ли е разпоредила някой друг да постави хормоналните инжекции, в случай че закъснее? — учуди се Бъртрам.

— Не и именно затова считам, че всеки момент ще бъде тук.

— Ако се забави още половин час, вие поставете инжекциите — разпореди се Бъртрам. — Това не е проблем за вас, нали?

— Не, докторе.

Бъртрам прекъсна линията и набра лабораторията на Мелани в болничния комплекс. Там не познаваше много хора, гласът насреща не му говореше абсолютно нищо. Но човекът го познаваше и му съобщи една твърде обезпокоителна новина — днес Мелани изобщо не е идвала в лабораторията, тъй като била заета в Животинския център.

Бъртрам благодари и затвори, пръстите му нервно забарабаниха по кутията на телефонния апарат. Беше останал скептичен пред уверенията на Зигфрид, че проблемът с Кевин и двете му приятелки е окончателно решен. Мелани беше прекалено съвестен служител, за да си позволи неизпълнение на предписанията, особено, когато става въпрос за хормонални инжекции.

Вдигна слушалката и направи опит да се свърже с Кевин. Никой не отговори, подозренията му се усилиха. Скочи и се втурна към вратата. На секретарката си съобщи, че ще се върне след час. Излезе на паркинга, седна в черокито си и подкара към града.

Вече беше почти сигурен, че Кевин и двете жени са успели да се доберат до острова. Започна да се проклина за лекотата, с която беше повярвал на Зигфрид. Имаше тежкото предчувствие, че любопитството на Кевин ще доведе до сериозни проблеми.

Асфалтът пред него изведнъж свърши, пътят отвъд стана значително по-тесен, покрит с неравен паваж. Наложил се да натисне спирачката, тъй като, потънал в грижите си, неусетно беше увеличил скоростта. Мокрите от неотдавнашния дъжд павеа бяха плъзгави като лед, джипът поднесе и измина няколко метра на една страна, после се разклати и спря.

Бъртрам прекосил тичешком паркинга пред болницата, изкачил се на третия етаж и почука на вратата на лабораторията. Никой не отговори. Вратата беше заключена.

Върнал се в джипа, включил на скорост и прекосил площада по посока на кметството. Кимнал на сънливите войници, разположили се на няколко плетени стола под колонадата и изтича нагоре по стълбите. Аурелио се надигнал и му препречил пътя.

— Господин Шпалек е зает — рече той. — При него е началникът на охраната.

— Съобщи ми, че съм тук! — раздразнено подвикнал Бъртрам и започнал да крачи напред-назад.

Пет минути по-късно вратата на кабинета се отвори и в предверието се появи Камерън Макайвърс. Той любезно поздрави, но не получи отговор, тъй като Бъртрам вече се беше скрил зад отворената врата.

— Имаме проблем! — задъхано рече той. — Мелани Бекет не се е появила за срочна инжекция, а Кевин Маршал не е в лабораторията

си!

— Това не ме учудва — спокойно отвърна Зигфрид и разкърши здравата си ръка. — Тази сутрин са ги видели да излизат заедно, в компанията на оперативната сестра. Тройката очевидно действа успешно. Снощи са вечеряли заедно в дома на Кевин, а след това жените са останали да преспят.

— Не може да бъде! — учуди се Бъртрам. Все още не можеше да повярва, че свенливият учен се е променил.

— Вярно е — усмихна се Зигфрид. — Аз живея срещу него и мога да го потвърдя. А снощи разговарях с мадамите в бар „Чики“. Бяха доста заграли и споделиха, че отиват на гости у Кевин...

— А къде са отишли тази сутрин?

— Вероятно в Акальонг. Един от чистачите ги е видял да се качват в моторна пирога малко преди разсъмване...

— Значи са отишли на острова по вода! — отсече Бъртрам.

— Отплавали са на запад, а не на изток — отбеляза Зигфрид.

— Елементарен трик — навъсено рече докторът.

— Не изключвам и тази възможност — съгласи се комендантът. — Току-що я обсъдих с Камерън. Но стигнахме до заключението, че единственият достъп откъм морето е възможен през рампата в близост до моста. Останалата част от острова е напълно непристъпна, тъй като е заобиколена от гъсти тръстики и мангрови дървета...

Бъртрам вдигна очи към препарирания носорог над главата на Зигфрид. Тъпата муцуна твърде много напомняше на притежателя, но в случая бе принуден да признае, че комендантът е прав. Един от факторите, натежали в полза на Изла Франческа за резерват на боноби, бяха именно непристъпните му брегове.

— А на рампата не могат да акостират, тъй като войниците все още са там и буквално ги сърбят ръцете да натиснат спусъците на своите калашници — добави Зигфрид. — Още ме напушва смях като си спомня какво бяха направили с колата на Мелани!

— Може би си прав — изръмжа колебливо Бъртрам.

— Разбира се, че съм прав — увери го комендантът.

— Аз обаче продължавам да храня известни подозрения и по тази причина бих искал да проникна в кабинета на Кевин — заяви Бъртрам.

— Защо?

— Имах глупостта да го запозная с действието на портативните уреди, които създадохме специално за локализирането на бонобите — поясни Бъртрам. — На всичкото отгоре му оставих един комплект. Искам да проверя дали все още е там...

— Разумно — кимна Зигфрид, повика Аурелио и му нареди да даде на доктора една мастер-карта, с която се влиза навсякъде.

— Обади се да кажеш какво си открил...

— Не се безпокой — кимна Бъртрам.

Въоръжен с магнитната карта, той се върна в лабораторното крило и проникна в кабинета на Кевин. Сложи резето и пристъпи към бюрото. Не откри нищо и започна обиск на помещението. Първият тревожен знак беше купчината принтерна хартия, върху която имаше разпечатка от релефната карта на Изла Франческа.

Разтвори я и се задълбочи в нея. Отделните листове представляваха различни мащаби на картата, но той не успя да разбере причината, поради която ги е извадил Кевин.

После седна пред компютъра и не след дълго откри директорията, от която бяха извадени разпечатките. В продължение на около половин час мълчаливо се възхищава на начина, по който Кевин бе успял да проследява местоположението на животните в реално време. Поигра си известно време със системата, след което откри информацията за движението на бонобите за определени периоди от време. Така стигна и до разпечатките, които приличаха на странни геометрични тела.

— Твърде многото акъл понякога пречи — промърмори полугласно той докато компютърът очертаваше движенията на всяко животно поотделно. След края на програмата вече беше наясно с проблемите на номер 60 и номер 67.

С нарастващо безпокойство направи опит да раздвижи индикаторите на тези две животни, после се върна в реално време и на екрана светнаха неподвижните им червени точки. Бонобите изобщо не бяха помръднали.

— Пресвети Боже! — простена Бъртрам. Тревогата от изчезването на Кевин беше сменена от този нов и далеч по-сериозен проблем. Изключи компютъра, грабна разпечатките и хукна навън. Подмина колата си на паркинга и тичешком пресече площада. Отлично

знаеше, че в създалата си ситуация това е най-бързият начин за придвижване.

Изкачи стълбите и се втурна в кабинета на Зигфрид, без да обръща внимание на Аурелио, който така и не успя да се надигне иззад бюрото си.

— Трябва да поговорим! — извика задъхано той.

Зигфрид провеждаше среща с отговорника за хранителните доставки на комендатурата. При влизането на Бъртрам и двамата стреснато се обърнаха.

— Става въпрос за спешен случай! — настоя Бъртрам, успял да овладее дишането си.

Домакинът стана и се насочи към вратата.

— Ще се върна по-късно — рече той.

— Гледай наистина да е важно! — навъсено изръмжа Зигфрид.

— Имам лоши новини! — размаха распечатките Бъртрам и тежко се отпусна на току-що освободения стол. — Кевин Маршал е изработил програма за проследяване на бонобите в реално време!

— И какво от това? — вдигна вежди Зигфрид.

— Най-малко две от животните не се движат — поясни Бъртрам. — Номер шейсет и номер шейсет и седем. Неподвижни са повече от двадесет и четири часа, което означава, че са мъртви!

Веждите на Зигфрид останаха във вдигнато положение.

— Те са животни — промърмори той. — А животните умират. Би трябвало да очакваме известни загуби...

— Нищо не разбираш! — отчаяно поклати глава Бъртрам. — Прие лекомислено предупреждението ми за разделянето на две стада, а то беше твърде многозначително. Ето ти го сега и доказателството — бонобите са започнали да се избиват!

— Така ли мислиш? — разтревожено го изгледа Зигфрид.

— Нямам никакви съмнения — тежко въздъхна Бъртрам. — От доста време насам се питам защо се разделиха на две групи. Подозренията ми, че това се дължи на недостига на женски, за съжаление се потвърждават. Мъжкарите просто се бият за спечелването на някоя самка...

— Това е ужасно! — поклати глава Зигфрид.

— Не ужасно, а нетърпимо! — отсеке Бъртрам. — Не вземем ли спешни мерки, цялата програма ще хвъркне по дяволите!

— Но какво можем да направим?

— Преди всичко да запазим нещата в пълна тайна! — решително тръсна глава Бъртрам. — Ако случайно получим заповед за улов на 60 и 67, ще действваме според ситуацията. Второ, веднага пристъпваме към прибиране на животните в Центъра — нещо, за което настоявам отдавна. Само по този начин ще предотвратим по-нататъшната касапница. Поставени в отделни клетки, бонобите не могат да се избиват, нали?

Зигфрид бе принуден да признае, че доводите на белокосия ветеринарен доктор наистина са железни. Той самият бе привърженик на идеята за отглеждане на приматите на свобода, но това време очевидно беше отминало.

— Кога трябва да ги приберем според теб?

— Веднага! — отсече Бъртрам. — Утре на разсъмване ще бъда готов с екип от проверени гледачи. Изпращаме ги на острова, където започват да отстрелват животните с уповайщи стрелички. Ще ги превозваме на партиди, само нощем. Междувременно аз ще им подготвя място в Животинския център.

— Значи трябва да изтегля войниците от понтона — промърмори Зигфрид. — Иначе току виж започнали да стрелят по гледачите...

— Поначало не трябваше да ги пращаш там — въздъхна Бъртрам. — През цялото време се страхувах, че може да гръмнат някое бонобо — ей така, за спорт...

— А кога ще информираме шефовете на „ГенСис“ за операцията? — попита Зигфрид.

— След приключването й! — отсече Бъртрам. — Едва тогава ще сме наясно колко животни са убити. Може би ще се наложи построяването на отделна секция за съхранение на живите.

— За това ще ни трябва разрешение — поклати глава Зигфрид.

— Естествено — кимна Бъртрам и се изправи. — Добре, че все пак изпълни искането ми да прехвърлим на острова известно количество клетки...

Реймънд се чувстваше доста добре. Нещата най-сетне започваха да се оправят. Стана от леглото почти в девет и малко по-късно позвъни на доктор Уолър Андерсън. Освен неговото съгласие да се присъедини към програмата, имаше и двама клиенти, готови с

първоначалните вноски. Те щяха да отлетят за Бахамските острови веднага след превеждането на парите, там им предстояха вземане на проби от костен мозък.

Някъде около обед се обади доктор Алис Норууд — същата, която имаше кабинет на Роджо Драйв в Бевърли Хилс. Новините бяха отлични: Алис бе успяла да привлече за програмата трима известни лекари с голяма клиентела, готови незабавно да се включат. Практиката им предполагаше богат урожай — единият имаше кабинет в Сенчъри Сити, вторият в Брентууд, а третият — в Бел Ер. Алис беше убедена, че потокът от клиенти ще бъде изключително пълноводен, тъй като на Западното крайбрежие се наблюдаваше силен интерес към услугите, предлагани от Реймънд.

Най-доволен беше обаче от един друг факт: не му се обади никой от хората, които не желаше да чува. Нито Вини Доминик, нито доктор Даниел Левиц. Мълчанието им означаваше само едно: бъркотията около Франкони най-сетне бе започнала да отшумява.

В три и половина на вратата се позвъни. Дарлийн вдигна домофона и с плачлив глас съобщи, че колата е долу и го чака. Реймънд я взе в прегръдките си и леко я потупа по гърба.

— Следващият път със сигурност ще те взема — обеща той.

— Наистина ли?

— Поне ще се опитам...

Реймънд нямаше власт над служебните полети на „ГенСис“ и до този момент бе успял да вземе Дарлийн само на едно от посещенията си в Кого. Във всички останали случаи частният самолет на компанията летеше пълен до отказ — първо до Париж, а след това до Бата. На връщане кацаха за дозареждане и в други европейски градове. Обеща да се обади веднага след като пристигне и понесе сака си надолу по стълбите. Качи се в чакащата го лимузина и с облекчение се отпусна на удобната кожена седалка.

— Желаете ли да включа радиото, сър? — почтително се обади шофьорът.

— Разбира се, защо не? — кимна Реймънд и усети, че вече започва да се наслаждава на промяната.

Прекосяването на градския център беше най-трудната част от пътуването. После стъпиха на магистралата Уест Сайд, скоростта видимо се увеличи. Движението беше доста оживено, но без

задръстванията, характерни за пиковите часове. Същото беше положението и на моста „Джордж Вашингтон“, който успяха да прекосят почти, без да спират. Пристигнаха на летището в Титърборо за по-малко от час.

Самолетът на „ГенСис“ още не беше пристигнал, но Реймънд не изпита никакво притеснение от този факт. Настани се на един от кожените дивани в чакалнята с изглед към пистите и си поръча скок. В момента, в който поднесе чашата към устните си, самолетът на „ГенСис“ изскочи от ниските облаци, направи кръг и се приземи. Пилотът рулира така, че вратичката се оказа на броени метри от панорамното стъкло на залата, в която чакаше Реймънд.

Беше красива машина, боядисана в бяло, с червена линия по дължината на корпуса. Маркировката ѝ се изчерпваше с позивните Н-69 СУ и малък американски флаг, изписани на опашката.

Вратата бавно се плъзна встрани, давайки възможност на автоматичната стълбичка да се разгъне. По нея се плъзна безупречно облечен стюард в тъмносиня ливрея и с достойнство се насочи към залата на терминала. Казваше се Роджър Пери и Реймънд го познаваше добре. Той и колегата му Гаспар Деварю обслужваха пътниците при всички презокеански полети.

Роджър влезе в залата, огледа пътниците и се насочи към Реймънд.

— Това ли е багажът ви, сър? — попита той, след като отдаде чест.

— Да, само това — кимна по посока на сака си Реймънд. — Веднага ли тръгваме, или ще има дозареждане? — При предишните полети винаги изчакваха допълването на резервоарите.

— Всичко е готово — отвърна Роджър.

Реймънд се изправи и последва стюарда навън. Мартенският следобед беше доста мрачен и мразовит. Тръгна по посока на луксозния самолет и изпъчи гърди. Това беше един от миговете, в които имаше чувството, че живее живота, който му се полага. Надяваше се хората да го гледат със завист, а понякога дори се радваше, че са му отнели лиценза за практикуване на медицина.

— Всички места за Европа ли са заети, Роджър? — подвижна след стройния стюард той. Обикновено пътуваше до Париж в компанията на високопоставени служители от „ГенСис“.

— Не, има само още един пасажер — отвърна Роджър и му направи място да влезе пръв.

Реймънд се усмихна. Само още един пътник, двама безупречно обучени стюарди. Полетът ще бъде далеч по-приятен от очакваното, рече си той. Неприятностите от близките дни изведнъж му се сториха дребни и незначителни — неизбежна цена за лукса, който го очакваше. Гаспар го посрещна на входа, пое връхната му дреха и попита дали желае едно питие преди излитане.

— Ще изчакам — галантно отвърна Реймънд.

Стюардът кимна, дръпна завесата към салона и почтително отстъпи встрани. Реймънд огледа удобните кожени кресла с намерението да заеме най-доброто от тях, очите му попаднаха на втория пасажер, чертите на лицето му изведнъж замръзнаха. В корема му се появи тежка буца.

— Добре дошъл на борда, доктор Лайънс — учтиво го поздрави другият.

— Тейлър Кабот! — дрезгаво изграчи Реймънд. — Не очаквах да ви видя тук!

— И аз съм изненадан от присъствието си — усмихна се Кабот и махна с ръка към креслото до себе си.

Реймънд побърза да седне. Гърлото му изведнъж пресъхна и той съжали, че отклони поканата на стюарда за едно питие.

— Хвърлих едно око на полетния план, после проверих програмата си и изведнъж разбрах, че ще имам време да отскоча до Кого — рече приветливо Кабот. — Отдавна се каня да проверя на място как се развиват нещата... Разбира се, пъгьом ще отскочим до Цюрих, където имам среща с банкерите на компанията. Надявам се, че това няма да ви причини особени неудобства...

— Разбира се, разбира се — смутолеви Реймънд.

— Как вървят нещата с проекта „бонобо“? — попита Кабот.

— Отлично — окопити се Реймънд. — Очакваме нови клиенти, дори ни е трудно да се справим с наплива...

— А какво стана с инцидента Карло Франкони? — присви очи президентът на „ГенСис“. — Надявам се, че неприятностите са отминали...

— Естествено — кимна Реймънд и направи опит да се усмихне.

— Една от причините за днешното пътуване е желанието ми да проверя на място дали проектът си струва подкрепата — обяви Кабот. — От директора по финансовите въпроси научих, че вече имаме известни печалби, но изпълнителният директор е на мнение, че проектът „бонобо“ може да наруши основната ни научно-изследователска програма, в която главно място заемат приматите... Решението трябва да взема аз. Надявам се, че вие ще ми помогнете.

— С удоволствие — смутолеви Реймънд в момента, в който реактивните двигатели започнаха да свистят.

В залата за заминаващи пътници на международно летище „Кенеди“ цареше атмосфера като на купон. Дори Лу си беше поръчал бира и замезваше с пържени фъстъци. Беше в отлично настроение и се държеше така, сякаш сам заминаваше на почивка. Бяха заели една кръгла маса в дъното на бара, телевизорът над главите им предаваше някакъв хокеен мач и шумотевницата беше невъобразима.

— Днес беше страхотен ден! — повиши глас Лу, обръщайки се към Джак и Лори. — Прибрахме Видо Делбаро и той пропя, за да си спаси задника. Мисля, че имаме голям шанс да нанесем смъртоносен удар на фамилията Вакаро...

— А какво стана с Анджели Фачоло и Франко Понти? — попита Лори.

— О, нещата се развиха много добре — ухили се Лу. — Съдията прие нашите аргументи и определи гаранция от два милиона на човек. Голяма работа ни свърши онази фалшива полицейска значка...

— А погребална агенция „Сполето“?

— Тя май ще се окаже истинска златна мина... Собственикът е брат на съпругата на Вини Доминик... Помниш ли го, Лори?

— Как мога да го забравя! — кимна с въздишка младата жена.

— Кой е Вини Доминик? — попита Джак.

— Един тип, който изигра доста странна роля в аферата Черино — поясни Лори.

— Член е на конкурентната фамилия Лучия — добави Лу. — Провалът на Черино беше повод за голям купон, но нещо ми нашепва, че скоро ще спускаме и техния балон...

— Откри ли кой е агентът им в Патологическия център? — попита Лори.

— Чакай де, и дотам ще стигнем — вдигна ръце Лу.

— Имам предвид един помощник-лаборант, казва се Вини Амендола — подхвърли младата жена.

Лу си записа името в малък бележник, пусна го в джоба си и вдигна глава:

— Някакви конкретни подозрения?

— Не, но поведението му напоследък е доста странно...

— Считай, че съм го проверил — обеща Лу. — Нещата се промениха светкавично... Довчера бях в миша дупка и ме заплашваше наказание, а днес изведнъж станах златното момче. Капитанът се обади и каза, че ще ме предложи за награда, представяте ли си?

— Заслужаваш си я — усмихна се Лори.

— Вие двамата също — тръсна глава Лу.

Джак усети леко потупване по рамото. Келнерката го попита дали ще има нова поръчка.

— Кой иска още една бира? — извика той и огледа масата.

Натали сложи длан върху чашата си — знак, че питието ѝ стига. Облечена в пурпурен комбинезон от мека материя, тя изглеждаше ослепителна. Работеше като начална учителка в Харлем, но едва ли някой можеше да допусне това. Според Джак чертите на лицето ѝ напомняха египетските скулптури в музея „Метрополитън“, който неотдавна беше посетил по настояване на Лори. Очите ѝ имаха съвършена бадемова форма, устните ѝ бяха пълни и чувствени. Косата ѝ беше сплетена в изключително сложна прическа, каквато Джак никога не беше виждал. Натали обясни, че е дело на сестра ѝ...

Погледна към Уорън, който също отказа бирата с поклащане на глава. Седнал до Натали, младежът беше облечен със спортно яке и черна тениска, които някак си успяваха да скрият изключително развитата му мускулатура. Джак за пръв път го виждаше толкова доволен. Вместо обичайното мрачно изражение, на лицето му грееше приятна усмивка.

— И така съм добре — увери го през масата Естебан, ухилен до уши.

— Стига ми — отвърна на въпросителния му поглед Лори. — Искам да си оставя място за вечерята, която ще поднесат на самолета... — Тя беше облечена във велурено костюмче и високи ботуши, на главата ѝ имаше копринена кърпа.

Прилича на ученичка, помисли си Джак.

— Аз ще пия още една — рече Лу.

— Една бира и сметката — обърна се към келнерката Джак.

— А вие какво свършихте днес? — изгледа ги Лу.

— Щом сме тук, значи сме се справили — усмихна се Джак. —

Лори и другите се занимаваха с визите, а аз — с билетите... — Потупа корема си и добави: — Тук имам една кесия с френски франкове. Казаха ми, че това е предпочитаната валута в онази част на Африка...

— А какво ще правите след като пристигнете там?

— Оставяме се в ръцете на нашия емигрант — рече Джак и махна по посока на Естебан. — Братовчед му ще ни посрещне на летището, а братът на жена му е собственик на хотел...

— Значи всичко е наред — кимна Лу. — Какви са конкретните ти планове?

— Братовчедът на Естебан ни е уредил микробус под наем — отвърна Джак. — С него ще се придвижим до Кого...

— Просто ей така?

— Аха...

— Желая ви късмет.

— Благодаря, вероятно ще имаме нужда от него — кимна Джак.

Половин час по-късно групата (без Лу) се натовари на борда на огромния Боинг-747. Откриха местата си и започнаха да настаняват ръчния си багаж. Малко след това корпусът се разклати и самолетът беше изтеглен на стартовата площадка.

Моторите засвистяха, набраха нужните обороти и тежката машина се стрелна напред. Лори усети ръката на Джак върху своята. Стискаше здраво...

— Добре ли си? — погледна го тя.

— Да — кимна Джак. — Но от доста време насам питая неприязън към летенето...

Младата жена мълчаливо кимна с глава.

— Излитаме! — изкрещя победоносно Уорън. — Дръж се, Африка!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

8 МАРТ 1997 Г. 2.00 ЧАСА, КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

— Спиш ли? — попита Кандис.

— Ти шегуваш ли се? — отвърна с напрегнат шепот Мелани. — Как мога да спя на някаква ръбеста скала с няколко клонки под главата?

— И аз не мога — въздъхна Кандис. — Особено с това хъркане наоколо... А Кевин?

— Буден съм — обади се от мрака той.

Веднага след пристигането им ги бяха натикали в малка пещера, вдясно от входа на основната. Абсолютният мрак се нарушаваше единствено от бледите лунни отблясъци. Пещерата беше широка около три метра, а височината при входа ѝ беше приблизително метър и осемдесет — малко над главата на Кевин. Навътре таванът плавно се снижаваше и опираше не в стена, а в тесен тунел. Кевин вече бе успял да го изследва с помощта на фенерчето си, но само, за да установи, че той свършва десетина метра по-нататък, във вътрешността на скалата. Отношението на бонобите беше добро, въпреки малко странния прием от страна на женските. Животните явно бяха запленили от човеците и не възнамеряваха да им причинят зло. Донесоха им мътна вода в кратуни и най-разнообразна храна. За съжаление тя беше под формата на червеи, личинки и други насекоми, плюс някакви водорасли от Лаго Хипо.

Късно следобед животните запалиха огън пред входа на основната пещера. Кевин много искаше да види как го правят, но беше твърде далеч. Група боноби направиха плътен кръг на каменната площадка и половин час по-късно оттам се изви струйка дим.

— Ето го отговора на въпроса относно дима на острова — задоволи се да отбележи той.

Бонобите одраха убитите маймуни колобус и ги изпекоха на огъня. После месото беше разкъсано на отделни парчета и разпределено с голям шум между членовете на стадото. Письците и

примляскванията идваха да покажат, че този маймунски вид се счита за особен деликатес.

Бономо номер едно положи няколко къса месо върху голямо листо и ги занесе на хората. Единствено Кевин прояви желание да опита. Мнението му беше, че никога не е вкусвал по-жилаво месо. По отношение на вкуса каза, че то се доближава до слонското, което му се беше случвало да опита преди време. Миналата година Зигфрид беше застрелял един слон. След като прибра бивните, той нареди месото да бъде приготвено в общинската кухня.

Бонобите не направиха опит да превърнат човеците в затворници и не им попречиха да се освободят от грубото въже. Но едновременно с това им дадоха да разберат, че предпочитат да ги виждат единствено в малката пещера. Двойка едри мъжкари непрекъснато се въртяха в близост до входа и надаваха предупредителен рев в мига, в който Кевин или някоя от жените пристъпеше крачка напред. Устните им се разтегляха и оголваха огромни остри зъби, в гърлата им клокочеше заплашително ръмжене. Тази реакция беше напълно достатъчна.

— Трябва да направим нещо — тръсна глава Мелани. — Не можем цял живот да останем тук. Напълно ясно, че трябва да го направим докато нашите домакини спят, тоест — сега!

Стадото действително спеше дълбоко, животните се бяха проснали на примитивните си постели от съчки и сухи листа. Най-високо хъркаха едрите мъжкари, които би трябвало да им бъдат пазачи.

— Мисля, че не бива да рискуваме да ги ядосаме — промърмори Кевин. — Според мен извадихме късмет, че ни приеха толкова добре...

— Като ни хранят с червеи! — изфуча Мелани. — Не, сериозно! Трябва да предприемем нещо. Всеки момент могат да се нахвърлят отгоре ни. Всъщност, не знаем нищо за техните намерения, нали?

— Предпочитам да изчакаме — възрази Кевин. — В момента сме им интересни, но скоро ще им омръзнем. Освен това в града несъмнено вече са разбрали за изчезването ни... Зигфрид и Бъртрам положително ще отгатнат къде сме и ще дойдат да ни потърсят...

— Не съм убедена в това — отвърна Мелани. — За Зигфрид нашето изчезване е манна небесна.

— Може — кимна Кевин. — Но не и за Бъртрам, който по принцип не е лош човек...

— Ти какво ще кажеш, Кандис? — попита Мелани.

— Не знам — безпомощно въздъхна русокосото момиче. — Никога не съм изпадала в подобна ситуация и просто не зная как да реагирам...

— А какво ще правим като се приберем? — попита Кевин. — По този въпрос изобщо не сме мислили...

— Ако се приберем — жлъчно подхвърли Мелани.

— Не говори така! — проплака Кандис.

— Трябва да гледаме истината в очите! — тръсна глава Мелани. — Затова предлагам да предприемем нещо докато маймуните спят.

— Нямаме представа дали спят дълбоко — въздъхна Кевин. — Измъкването отук ще прилича на прекосяване на минно поле...

— Знам само едно — въздъхна Кандис. — Повече няма да участвам в никакви трансплантации. Започна да ми става неудобно още, когато ги мислех за маймуни, но сега вече знам, че са хуманоиди и решително няма да мога.

— Доста прибързано решение — отбеляза Кевин. — Но всеки чувствителен човек би реагирал така. Но въпросът е там, че сме свидетели на оформянето на нов животински вид. Какво ще ги правим, след като не ги използваме за трансплантации?

— Способни ли са да се размножават? — попита Кандис.

— Положително — кимна Мелани. — Не сме правили никакви опити, засягащи плодовитостта им.

— Ужас! — прехапа устни Кандис.

— Може би трябваше да се погрижим за стерилността им — подхвърли замислено Мелани. — Така щяхме да имаме работа с едно единствено поколение...

— Много ми се иска да бях помислил за това преди началото на проекта — въздъхна Кевин. — Но когато се натъкнах на уникалната възможност да разменям части от хромозомите, аз получих такъв интелектуален стимул, че изобщо не се замислих върху страничните ефекти!

Внезапна светкавица освети вътрешността на пещерата, последва оглушителна гръмотевица. Планината се разтърси. Природата напомняше за себе си — започваше поредната гръмотевична буря, почти ежедневно явление на тези географски ширини.

— Още един аргумент в подкрепа на тезата ми — промърмори Мелани, след като тътенът заглъхна.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кевин.

— Гръмотевицата беше толкова силна, че би събудила и мъртвец — поясни Мелани. — А бонобите дори не помръднаха!

— Вярно е — обади се Кандис.

— Мисля, че поне един от нас трябва да направи опит да се измъкне — продължи Мелани. — Само по този начин ще бъдем сигурни, че Бъртрам ще научи за това, което заварихме тук. А след това ще организира и спасителна експедиция за останалите.

— Май си права — колебливо рече Кандис.

— Разбира се, че съм права!

Кевин наруши краткото мълчание, възцарило се в пещерата.

— Чакайте малко... Това означава ли, че очаквате именно аз да го направя?

— Аз не бих могла дори да вляза в кануто, да не говорим за гребане — рече Мелани.

— Аз ще вляза, но не мога да гребя — добави Кандис.

— Значи аз, така ли? — леко повиши тон Кевин.

— Това е най-доброто решение...

Кевин потръпна. Представи си как се промъква в нощта, а около езерото лениво преживят хипопотамите. Ами лодката? Тя остана на мочурливия бряг, който положително гъмжи от крокодили!

— Можеш да се скриеш в кануто до разсъмване — подхвърли Мелани. — Важното е да се измъкнеш от тази пещера докато животните спят... Идеята да изчака в кануто му се стори далеч по-приемлива от нощното гребане през езерото. Но тя не решаваше проблема с хипопотамите, които вероятно пасат по крайбрежните ливади.

— Не забравяй, че идеята да дойдем тук беше твоя — добави Мелани.

Кевин понечи да възрази, после сви рамене. Това беше истина. Той каза, че посещението на острова е единственият начин да разберат дали са създали хуманоиди. Но инициатор на всичко останало беше Мелани.

— Така беше — обади се и Кандис. — Отлично помня, че предложи да дойдем да видим какво пуши тук... Бяхме в кабинета

ти...

— Но нали исках само да... — започна Кевин, после изведнъж спря. Отлично знаеше, че не може да спори с Мелани, особено когато и Кандис е на нейна страна. Извърна глава към изхода, осветен от луната. Сериозни пречки за измъкването му нямаше, ако не се броят известно количество камъни и клони.

Стори му се, че действително би могъл да се справи. Няма да мисли за хипопотамите и толкоз. Не бива да разчитат на гостоприемството на тези създания, може би, защото в жилите им действително тече и човешка кръв.

— Добре — внезапно взе решение той и рязко стана. — Ще опитам.

— Ура! — иронично се усмихна Мелани. През тялото му премина силна тръпка. Представата, че трябва да се измъкне от опеката на петдесет силни и здрави животни не беше от най-приятните. — Ако нещо се обърка, просто се връщаш тук — рече Мелани.

— На думи звучи много лесно — промърмори той.

— И на практика не е трудно. Бонобите и шимпанзетата спят непробудно от мръкване до разсъмване. Няма да имаш проблеми.

— Ами хипопотамите? — потръпна Кевин. — Какво хипопотамите?

— Нищо — въздъхна той. — И без тях си имам достатъчно грижи...

— Тогава — успех!

— Успех! — повтори като ехо Кандис.

Кевин понечи да се измъкне навън, но мускулите му отказаха да се подчинят. Никога не се беше изявявал като герой, а този нощ едва ли беше най-подходящата за пръв опит.

— Какво има? — попита Мелани.

— Нищо — промърмори той и с изненада установи, че някъде дълбоко в душата му се появява куражът. Приведен напред, той предпазливо се насочи към изхода на пещерата, огрян от лунните лъчи.

Запита се дали да върви бавно, или да вземе разстоянието до кануто на един дъх. Вродената му предпазливост се сблъска с безумното желание нещата да приключат час по-скоро. Предпазливостта победи и той тръгна напред с малки, безшумни

стъпки. При всяко проскърцване на скалата под подметките му, той изкривяваше лице в болезнена гримаса и се заковаваше на място. В ушите му имаше място единствено за гръмкото хъркане на създанията около него.

Едно от животните в близост до входа се размърда, сухите съчки под тялото му остро изпукаха. Кевин се закова на място с разтуптяно сърце. Но бонобото спеше дълбоко, въздухът излиташе от ноздрите му с остро свистене. Лунната светлина беше достатъчна, за да се виждат проснатите наоколо животни. Гледката беше достатъчно стряскаща, за да го закове отново на място. След една пълна минута на парализиращ страх, Кевин възобнови придвижването си към свободата. Влажният дъх на нощната джунгла започна да заменя вонята на животните. Но облекчението му се оказа кратко.

Оглушителният тътен на поредната гръмотевица, последван от тропически порой, почти го принуди да изгуби равновесие. Размаха ръце и успя да се задържи прав с цената на върховни усилия. Замалко не настъпи едно от животните, хъркащо на сантиметри от него.

Оставаха му три-четири метра, вече виждаше тъмните храсталаци в подножието на скалата. Нощните звуци на джунглата станаха властни, почти поглъщайки хъркането на стадото.

Нещастиято се стовари върху него точно в мига, в който спря, за да обмисли най-безопасния начин за спускане по почти отвесната скала. Една ръка го сграбчи за глезена, сърцето се качи в гърлото му. Почти изкрещя от болка, стегнат в стоманената хватка на невидимите пръсти. От очите му бликнаха сълзи. Първото нещо, което видя, беше собственият си часовник, проблясващ върху косматата ръка на Бонобо номер едно.

— Тада! — изкрещя звярът, скочи на крака и рязко го дръпна към себе си. За щастие на Кевин площадката беше покрита с дебел пласт сухи листа, които омекотиха падането му. Стовари се върху тях странично, върху лявото си бедро.

Крясъкът на Бонобо номер едно събуди и останалите животни. Настана краткотрайна суматоха, после бонобите очевидно разбраха, че не ги заплашва нищо конкретно и бавно започнаха да се успокояват, Бонобо номер едно пусна глезена на Кевин и сграбчи ръката му. Вдигна го във въздуха със смайваща лекота. Държеше го само с едната си ръка, при това протегната напред.

От устата му излетя бърза канонада от гневни звуци, а Кевин не беше в състояние да стори нищо друго, освен да се мръщи от острата болка.

Тирадата скоро се прекрати, Бонобо номер едно направи няколко крачки по посока на малката пещера и буквално запрати Кевин във вътрешността ѝ. После изръмжа нещо и се тръшна на постелята си.

Кевин успя да заеме седнало положение. За втори път падна на левия си хълбок, прониза го остра болка, след това цялата лява половина на тялото му изтръпна. Допълнителна награда за усилията му бяха една изкълчена китка и дълбока драскотина на лакътя. Отчитайки факта, че беше прелетял във въздуха поне два-три метра, той стигна до заключението, че се е отървал леко...

Вътрешността на пещерата се изпълни от нови крясъци. Вероятно Бонобо номер едно продължаваше да се гневи, но Кевин не можеше да го види в мрака. Опипа лакътя си, пръстите му попаднаха на нещо лепкаво, вероятно кръв.

— Кевин, добре ли си? — прошепна Мелани.

— Точно толкова, колкото може да се очаква — горчиво промърмори той.

— Слава Богу! Какво стана?

— Не знам — въздъхна той. — Мислех, че ще се справя. Почти бях стигнал до изхода...

— Ранен ли си? — попита Кандис.

— Малко... Но мисля, че нямам нищо счупено...

— Изобщо не видяхме какво стана — промълви Мелани.

— Моят двойник малко ми се поскара — поясни Кевин. — Или поне аз мисля, че беше така. После ме хвърли обратно. Радвам се, че не се строполих върху някоя от вас...

— Съжалявам, че те подтикнах — въздъхна Мелани. — Предполагам, че твоето предложение беше по-разумно...

— Радвам се да го чуя — отвърна Кевин. — Но трябва да призная, че почти бях успял...

Кандис включи електрическото фенерче и сложи длан пред него. После се зае да изследва лакътя на Кевин.

— Май ще разчитаме единствено на Бъртрам Едуардс — потръпна Мелани и тежко въздъхна: — Все още не мога да повярвам, че се оказахме пленници на собствените си творения!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

8 МАРТ 1997 Г. 16.40 Ч. БАТА, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ.

Джак усети, че стиска зъби. Пръстите му несъзнателно стискаха дланта на Лори. Направи опит да се отпусне, но не успя. Причина за състоянието му беше полетът между камерунския град Дуала и Бата. Местната авиокомпания използваше стари, и раздрънкани самолетчета за близки разстояния — точно като онзи, който беше погубил семейството му.

Полетът беше тежък главно поради гръмотевичните бури, предизвикани от плътни, зловещо-червеникави облаци, надвиснали над влажния архипелаг. Светкавиците не спираха нито за миг, турболенцията на въздушните маси беше страхотна и подмяташе самолетчето като дървена играчка. Първата част от пътуването им обаче беше истинска фантазия. Полетът между Ню Йорк и Париж премина без никакви инциденти и всички успяха да поспят в креслата си.

Кацнаха десет минути по-рано и това им даде възможност да направят връзката с Камерунските авиолинии. Хванали самолета навреме, пътниците спаха чак до Дуала. Оттам обаче нещата рязко се промениха и пътуването до Бата се превърна в истински кошмар.

— Кацаме — кратко му съобщи Лори.

— Дано да не го правим по едноличното хрумване на пилота — промърмори Джак и се наведе към замърсеното стъкло на илюминатора. Панорамата долу беше наситено зелена, както можеше да се очаква. Върховете на дърветата стремително се приближаваха, но писта не се виждаше.

В крайна сметка се приземиха успешно на тясната асфалтова ивица, появила се изневиделица от джунглата. Джак и Уорън изпуснаха една обща въздишка на облекчение.

Пътниците започнаха да напускат старото и очукано самолетче. Пред очите им се разкри доста странна гледка — на фона на гъстата зеленина отвъд зле поддържаната писта блестеше сребристият корпус на чисто нов реактивен самолет, около който стояха на пост войници с

камуфлажни униформи и червени барети, небрежно праметнали автоматите си през рамо.

— Чий е този самолет? — попита Джак, извъръщайки се към Естебан. Отличителни значи на превозвач не се виждаха, машината явно принадлежеше на някоя частна компания.

— Нямам представа — отвърна Естебан.

Единствено той се оказа подготвен за хаоса, който цареше в терминала за пристигащи пътници. Всички чужденци подлежах на митнически контрол, групата им беше подкарана към едно отделно помещение, заедно с багажа. Придружаваха ги двама мъже с износени униформи и небрежно затъкнати в коланите револвери.

Естебан беше отделен от групата, но след шумен диалог на местния диалект, единият от униформените му махна да влезе в помещението. Съдържанието на куфарите бързо покри една широка дървена маса, разположена в центъра.

Естебан пошушна, че митничарите очакват подкуп. Първоначално Джак категорично отказа, но после, усетил, че забавянето може да трае часове, неохотно прие. Показа се, че десет френски франка са напълно достатъчни, за да решат всички проблеми. Насочиха се към изхода.

— Това си е сериозен проблем — подхвърли извинително Естебан. — Всички държавни служители искат подкупи...

Посрещна ги Артуро, братовчедът на Естебан. Беше едър мъжага с приятелска усмивка и блестящи очи, който топло разтърси ръцете на новопристигналите. Облеклото му бе в духа на националните традиции — широка, свободно спускаща се роба в ярки цветове и сламена шапка.

Излязоха навън и моментално потънаха в горещия и лепкав от влага въздух на Екваториална Африка. Небето над главите им беше бледосиньо, но на хоризонта се трупаха черни облаци, прорязвани от чести светкавици.

— Не мога да повярвам, човече — прошепна Уорън и започна да се оглежда като дете в магазин за играчки. — От години мечтая да стъпя на този континент, но изобщо не допусках да го направя в действителност... — Ръката му се стрелна към Джак с дланта нагоре: — Дай си лапата, мой човек! Всичко това дължа на теб! — Размениха

си приятелски удари с длани, както на баскетболната площадка в Харлем.

Артуро беше паркирал на ъгъла взетият под наем микробус. Пусна една-две банкноти в ръката на чакащия до него полицай и им направи знак да се качват.

Естебан настоя Джак да седне на мястото до шофьора и той прие, просто, защото беше твърде изтощен за спорове. Микробусът беше полутоварна тойота стар модел, с два реда дървени пейки зад предните седалки. Лори и Натали се натикаха в дъното, а Уорън и Естебан заеха средните места.

Веднага след летището зърнаха океана. Бреговата ивица беше покрита със ситен пясък, облизван от малки, зеленикави вълни.

Малко по-нататък минаха покрай недовършена бетонна постройка, от която стърчеше рждясало арматурно желязо. Джак попита какво е било предназначението ѝ.

— Трябваше да бъде хотел — отвърна Артуро. — Но се оказа, че няма нито туристи, нито пари...

— Лоша комбинация, когато става въпрос за бизнес — кимна Джак.

Естебан пое ролята на гид и започна да им показва различните забележителности край пътя. Джак попита Артуро колко дълго ще пътуват.

— Десетина минути, не повече — отвърна едрият африканец. — Разбрах, че си работил за „ГенСис“...

— Три години — кимна Артуро. — Но вече не. Управителят е лош човек. Предпочитам да си стоя в Бата. Късметлия съм, че имам работа...

— Искаме да обиколим съоръженията на „ГенСис“ — сподели Джак. — Как мислиш, дали ще имаме проблеми?

— Не ви ли очакват? — учудено го изгледа Артуро.

— Не, посещението ни е изненада за тях...

— Значи може и да имате проблеми — поклати глава Артуро. — Те не си падат по гостите... Ремонтираха единствения път до Кого, но му сложиха бариера. Там дежурят войници, двадесет и четири часа в денонощието...

— Охо! — подсвирна Джак. — Работата изглежда дебела... — Не беше очаквал забранени зони, надяваше се да стигнат до Кого без

никакви проверки. Там вече щеше да мисли как да проникне в болницата и лабораториите на „ГенСис“...

— Когато Естебан ми съобщи за планираната визита в Кого, аз реших, че имате официална покана — подхвърли Артуро. — По тази причина не му казах нищо за бариерите...

— Разбирам — кимна Джак. — Грешката не е твоя... А дали войниците няма да ни пропуснат срещу известна сума в брой?

Артуро го стрелна с поглед и сви рамене:

— Не знам... На тях им плащат доста повече, отколкото на онези от редовната армия.

— На какво разстояние от града е този пропускателен пункт? — зададе поредния си въпрос Джак. — Възможно ли е да го заобиколим през джунглата?

Артуро очевидно беше озадачен от внезапната промяна в тематиката.

— Далече е — отвърна с нарастващо притеснение той. — Най-малко пет километра. А придвижването през джунглата е трудно и опасно...

— Това ли е единството шосе?

— Да.

— От картата разбрах, че Кого е на брега на морето — подхвърли Джак. — Не можем ли да стигнем дотам с лодка?

— Сигурно — сви рамене Артуро.

— А къде може да се намери лодка?

— В Акальонг — отвърна Артуро. — Там има много лодки, които правят връзка с Габон.

— Ще можем ли да наемем някоя от тях?

— Защо не — сви рамене Артуро. — Стига да предложите добри пари...

Навлязоха в центъра на Бата. Улиците бяха изненадващо широки, с по три платна във всяка посока. Но занемарени и отдавна непочиствани от боклуци. Превозни средства се срещаха рядко, но в замяна на това пешеходците бяха в изобилие. Сградите бяха ниски, на един или два етажа, изградени от бетон.

Скоро стигнаха южния край на града и асфалтът свърши. Поеха по неравен черен път, изпълнен с локви от неотдавнашния проливен дъжд.

Хотелът се оказа грозна двуетажна сграда от гол бетон, от покрива, на която стърчаха ръждясали желяза — за евентуалните надстройки, фасадата някога трябва да е била синя, но сега боята беше избеляла и на места напълно олющена.

Посрещна ги цяла орда дечурлига, изскочила от главния вход. Представянето отне доста време, тъй като всички държаха да стиснат ръцете на новодошлите. Оказа се, че първият етаж е зает от няколко многолюдни семейства, всички роднини помежду си. Вторият етаж беше заделен за евентуалните гости.

Стаичките бяха малки, но чисти. Подредени в предната част на сградата, до тях се стигаше по широка, извита под формата на подкова веранда, свързана със задния двор посредством дървено стълбище. В двата ѝ края имаше общи тоалетни с душ.

Джак остави багажа си, огледа с одобрение мрежата против комари над необичайно тясното легло, после излезе на верандата. Лори се появи от съседната стая, двамата се облегнаха на парапета. Гледката във вътрешния двор беше доста любопитна — комбинация от бананови дървета, стари автомобилни гуми, голи деца и кокошки.

— Е, не е като в „Четири сезона“ — подхвърли Джак. — Много е очарователно даже — усмихна се Лори. — Харесва ми. Особено след като открих, че в стаята ми няма никакви буболечки...

Собствениците на хотела — зетят на Естебан Флоренико и съпругата му Челестина, бяха се приготвили като за сватба. Основното блюдо на отрупаната с храна маса беше някаква местна риба, изпечена в дебело назъбено листо от растение на име „маланга“. За десерт поднесоха пудинг, гарниран в изобилие с екзотични плодове. За доброто храносмилане на гостите значително допринесе ледената камерунска бира.

Обилната вечеря и бирата оказа своето влияние върху уморените от пътешествието гости. Скоро стана ясно, че почти всички с мъка държат очите си отворени. Надигнаха се и тръгнаха към стаите си, твърдо решени на следващата сутрин да бъдат с бистри глави, тъй като ги чакаше изпълнено с неизвестности пътуване в южна посока.

Бъртрам изкачи стълбите към кабинета на Зигфрид. Чувстваше се напълно изтощен. Беше осем и половина вечерта, а той беше на крак още от пет и половина сутринта. Току-що се беше прибрал от

Изла Франческа, където надзираваше началото на масовия улов, който щеше да продължи и на следващата сутрин. Едва преди час съсипаните от работа хора се бяха прибрали в града.

Аурелио отдавна си беше отишъл. Това позволи на Бъртрам да влезе необезпокоявано в кабинета на началника му. Изправен до прозореца с чаша в ръка, Зигфрид гледаше към площада. Единствената светлина в кабинета идваше от черепа-свещник, точно както преди три вечери. Пламъчето му потрепваше от въртенето на вентилатора на тавана, по многобройните ловни трофеи играеха издължени сенки.

— Сипи си едно питие — промърмори, без да се обръща комендантът. Знаеше, че това е именно Бъртрам, тъй като преди половин час се чува по телефона и се разбраха да се видят тук.

Бъртрам предпочиташе виното пред твърдия алкохол, но барчето на Зигфрид предлагаше само второто. По тази причина, а и поради умората в жилите си, той без колебание си наля двойна порция скоч. Отпи малка глътка от неразреденото питие и пристъпи към прозореца. Прозорците на лабораторията и болничния комплекс меко светеха в сгъстяващия се мрак.

— Беше ли уведомен за пристигането на Тейлър Кабот? — попита той.

— Нямах никаква представа за него — промърмори Зигфрид.

— Как се справи?

— Настаних го в гостната на болничния комплекс — махна с ръка Зигфрид. — Наложих се спешно да извадя главния хирург от помещенията, които титулуваме „президентски апартамент“. Той, разбира се, не беше много доволен. Знаеш какви егоисти са понякога докторите... Но какво друго можех да направя? Не разполагаме с хотел...

— Защо е дошъл Кабот, знаеш ли?

— Според Реймънд — да направи оценка на програмата „бонобо“ — отвърна Зигфрид.

— Точно от това се страхувах — мрачно въздъхна Бъртрам.

— Лош късмет, мамка му! — изруга комендантът. — Програмата вървеше като по часовник цяла година, а тоя тип ни цъфна на главите точно когато имаме проблем!

— А Реймънд?

— И той е там — намръщи се Зигфрид. — Този човек е истински трън в задника! Държеше да е по-далеч от Кабот, представяш ли си? Сякаш искаше да го покани в собствения си дом!

— Пита ли за Кевин Маршал?

— Разбира се. Това беше първият му въпрос след като останахме насаме...

— Какво му отговори?

— Казах му истината — въздъхна Зигфрид. — Казах му, че Кевин Маршал е заминал в неизвестна посока, придружен от старшата техноложка по репродуктивните въпроси и една оперативна сестра.

— Как реагира той?

— Стана червен като рак и пожела да узнае дали Кевин е тръгнал към острова. Отговорих, че това е малко вероятно. След което той ми заповяда да го открия. Представяш ли си? Келеш като Реймънд Лайънс си позволява да ми дава заповеди!

— Значи Кевин и жените още ги няма, така ли?

— Няма ги — кимна Зигфрид.

— А направи ли нещо, за да ги откриеш?

— Изпратих Камерън в Акальонг да провери евтините крайбрежни хотелчета... Върна се без резултат. Започвам да мисля, че са отскочили до Габон, там има един курортен комплекс, който се казва „Кокосовия плаж“... Предполагам, че са там, но не разбирам защо не са се обадили на никого.

— Страхотна бъркотия! — мрачно процеди Бъртрам.

— А ти как се справи на острова? — попита на свой ред комендантът.

— Добре. Особено предвид бързината, с която трябваше да организирам цялата операция... Пренесохме и един всъдеход, после операцията започна.

— Колко животни уловихте?

— Двадесет и едно. Екипът действа отлично, предполагам, че ще можем да приключим още утре.

— Добро постижение — кимна Зигфрид. — Това май е първата добра новина за тоя шибан ден.

— Става по-лесно, отколкото очаквах — призна Бъртрам. — Животните изглеждат така, сякаш умират от любопитство да ни видят отблизо. Това превърна стрелбата с упойващите стрели в детска игра...

— Радвам се, че поне тази работа върви добре — рече с въздишка Зигфрид.

— Днешният улов е изцяло от животни, които живеят северно от Рио Дивизо — поясни Бъртрам. — Много ми беше интересно да видя жилищата им — нещо като колиби от преплетени клони с покриви от големи тропически листа...

— Пет пари не давам как живеят шибаните животни! — изръмжа Зигфрид. — Не искам да те виждам размекнат!

— Не съм размекнат, но тези неща наистина ме интересуват. Открихме следи и от лагерни огънове...

— Значи постъпваме правилно като ги прибираме в клетки — отсече Зигфрид. — Така няма да се избиват и няма да запалят гората!

— Това също е вярно — кимна Бъртрам.

— Някакви следи от Кевин и жените на острова?

— Никаква — въздъхна Бъртрам. — Оглеждах се много внимателно, но не открих нищо дори по мочурливите участъци, където би трябвало да оставят следи... Част от днешния ден използвахме за изграждането на дървен мост над Рио Дивизо, от утре ще можем да го използваме за улова в околностите на варовиковите скали. Там също ще държа очите си отворени...

— Съмнявам се, че ще откриеш нещо — промърмори Зигфрид. — Но преди да ги открием, не можем да изключим и евентуалното им посещение на острова... Окаже ли се така, ще действам безкомпромисно! Моментално ще ги предам на министъра на правосъдието и ще поискам строго наказание за нарушение за местните закони! Знаеш какво означава това, нали? Още преди да разберат за какво става въпрос, и тримата ще се озоват на футболното игрище с вързани очи!

— Да не си посмял! — пребледня Бъртрам. — Само това остава да види Кабот по време на неочакваната си визита!

— Споменах игрището фигуративно — успокоително подхвърли Зигфрид. — Което не означава, че министърът няма да ги разстреля някъде по-далеч от Зоната...

— Имаш ли идея кога Кабот и пациентът ще си тръгнат обратно за Щатите?

— Никой не спомена това — поклати глава Зигфрид. — Предполагам, че решението ще вземе лично Кабот... Надявам се това

да стане утре, или най-късно в другиден.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

9 МАРТ 1997 Г. 4.30 Ч. БАТА, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ

Джак се събуди в четири и половина сутринта. По ирония на съдбата концертът на дървесните жаби и щурците в клоните на банановите палми се оказа прекалено силен дори за човек като него, свикнал на непрестанния шум и вой на сирени в Ню Йорк.

Излезе на верандата и тръгна към банята, взел със себе си кърпа и сапун. По средата на пътя се сблъска с Лори, която се връщаше оттам.

— Защо си станала толкова рано? — попита той. Навън все още цареше непрогледен мрак.

— Осем часа сън са ми напълно достатъчни — отвърна младата жена. — А доколкото си спомням, снощи си легнахме някъде около осем...

— Права си — кимна Джак. Беше забравил колко рано се бяха пръснали по стаите си предишната вечер.

— Ще слеза долу да потърся кафе — добави тя.

— И аз ще дойда, само да взема един душ...

Когато се появи в трапезарията на долния етаж, Джак с изненада установи, че цялата група вече закусваше. Взе си чаша кафе и парче хляб, после отиде да седне между Уорън и Естебан.

— Артуро каза, че трябва да си луд, за да тръгнеш без покана за Кого — рече Естебан.

Джак само кимна с глава, тъй като устата му беше пълна.

— Каза още, че няма да ти се отвори парашутът — добави чернокожият мъж.

— Ще видим — успя да преглътне Джак. — Не съм дошъл чак дотук, за да се откажа без дори да опитам...

— Поне пътят е добър, благодарение на „ГенСис“ — рече Естебан.

— В най-лошия случай ще си направим едно интересно пътуване — кимна Джак. Час по-късно се събраха в трапезарията, готови за път.

Джак напомни, че пътуването до Кого е доброволно начинание и който иска, може да си остане в Бата. Според сведенията на местните

хора, разстоянието до малкото градче ще преодолеят за около четири часа.

— Мислиш ли, че ще се справите сами? — попита Естебан.

— Абсолютно — кимна Джак. — Няма как да се изгубим. На картата е отбелязан само един път, дори аз мога да се ориентирам по нея...

— В такъв случай аз ще остана тук — рече Естебан. — Имам куп роднини, които бих желал да видя...

Когато се натовариха в микробуса и потеглиха, небето на изток беше започнало да просветлява. Джак беше на волана, с Уорън до себе си. Двете жени се настаниха на дървените пейки отзад. Придвижваха се в южна посока. С изненада установиха, че покрай пътя крачеха цели тълпи хора, устремили се към големия град. Повечето бяха жени и деца, върху главите на жените се поклащаха големи вързопи.

— Изглеждат бедни, но щастливи — отбеляза Уорън.

Повечето деца спираха и махаха с ръце към преминаващия покрай тях микробус. Младежът им отговаряше.

Не след дълго навлязоха в покрайнините на Бата. Бетонните сгради отстъпиха място на прости тухлени постройки със сламени покриви, боядисани в бяло. Ниски огради от тръстика очертаваха кошарите за добитък.

После къщичките останаха зад гърба им, от двете страни на пътя се издигна непробиваемата стена на сочнозелената джунгла.

Трафик почти нямаше, ако не се броят няколко тежки камиона, с които се разминаха. Микробусът силно се разклащаше от въздушната струя на движещите се с голяма скорост машини.

— Тези натискат педала здраво — промърмори с уважение Уорън.

Изминаха около двадесет и пет километра на юг и младежът разгърна картата на коленете си. Предстоеше им да минат през едно разклонение с обратен завой, което не биваше да пропускат, за да не губят време. Тук понятието пътни знаци очевидно не съществуваше.

Слънцето изгря и пътниците побързаха да си сложат тъмните очила. Пейзажът беше все така монотонен — гъста и непроходима джунгла, сред която тук-там се мяркаше по някоя примитивна хижа. Два часа след потеглянето си от Бата стигнаха до разклонението, което водеше към Кого.

— Тук пътят е значително по-добър — отбеляза Уорън, докато Джак натискаше газта по гладкия асфалт.

— Изглежда нов — кимна Джак. Досега се бяха движили по сравнително добра настилка, която обаче беше изпъстрена с многобройни кръпки.

Напуснаха крайбрежната ивица и се насочих на югоизток. Джунглата от двете страни на пътя стана още по-гъста. Започнаха леко изкачване, в далечината се виждаха полегати зелени хълмове.

Изневиделица ги връхлетя силна тропическа буря. Небето изведнъж се изпълни с тежки черни облаци, за броени минути денят се превърна в нощ. Дъждът плисна като плътна водна стена. Износените чистачки на микробуса не бяха в състояние да се справят с подобен потоп и Джак бе принуден да намали скоростта до тридесет километра в час.

Четвърт час по-късно слънцето надникна между рошавите краища на облаци и превърна пътя в димяща лента. Пред тях се появи стадо бабуни, които сякаш подскачаха направо сред облаци.

Изкачиха поредния баир и пътят изви на югоизток. След кратка консултация с картата Уорън обяви, че от крайната цел на пътуването ги делят някъде около тридесет километра. Взеха поредния завой и пред тях изведнъж се появи някаква бяла сграда, издигаща се сякаш в средата на пътя.

— Какво е това, по дяволите? — учуди се Уорън. — Няма начин да сме пристигнали...

— Според мен това е пропускателния пункт, за който говорихме снощи — промърмори Джак. — Стискай палци всичко да е наред, защото в противен случай ще се наложи да минем на план Б...

С приближаването си към странната постройка видяха, че от двете ѝ страни са опънати високи прегради от преплетен метал, боядисани в бяло. Бяха поставени на релси и това им позволяваше да бъдат изтегляни за преминаването на превозните средства.

Джак натисна спирачката и микробусът спря на десетина метра от бариерата. От караулното излязоха трима войници, чиито униформи бяха идентични с онези, които бяха забелязали около самолета на летището в Бата. Но за разлика от колегите си, тези тук държаха автоматите си насочени право към колата.

— Това не ми харесва — промърмори Уорън. — Изглеждат ми съвсем като хлапета...

— Запази спокойствие — рече Джак, свали страничното стъкло и подвижна: — Здравейте, момчета. Хубав ден, нали?

Войниците не помръднаха, лицата им запазиха безразличното си изражение.

Джак понечи да ги помоли да дръпнат преградата, но в същия миг на прага на караулното се изправи още един човек. За изненада на пътниците в микробуса, той беше облечен в сако и бяла риза с вратовръзка. В задушната атмосфера на джунглата това им се стори пълен абсурд. Другата изненада беше, че мъжът не беше негър, а арабин.

— Мога ли да ви помогна? — хладно попита той.

— Надявам се — отвърна с широка усмивка Джак. — Тръгнахме сме на посещение в Кого...

Арабинът погледна челното стъкло, явно търсейки някакъв пропуск.

— Нямаме пропуск — призна Джак. — Ние сме двама лекари, които проявяват интерес към научно-изследователската дейност в Кого...

— Как се казвате? — попита арабинът.

— Доктор Джак Степълтън. Идвам чак от Ню Йорк...

— Почакайте — рече арабинът и изчезна обратно в къщичката.

— Нещата се закучват — промърмори с крайчеца на устата си Джак и отправи една усмивка към войниците. — Колко да им предложат? Хич ме няма, когато става въпрос за подкупи...

— Тук парите сигурно означават много повече, отколкото в Ню Йорк — поклати глава Уорън. — Защо не опиташ да го шашнеш със сто долара? Разбира се, ако си склонен на подобна сума... Джак пресметна колко са сто долара във френски франкове и дръпна ципа на кесията, вързана около кръста му. Няколко минути по-късно арабинът отново се появи.

— Управителят каза, че не ви познава и не сте добре дошъл — обяви той.

— Жалко — промърмори Джак и протегна банкнотите, стиснати между показалеца и безименния пръст на лявата си ръка. — Много ви благодарим за помощта...

Арабинът огледа парите, протегна ръка и те изчезнаха в джоба му със светкавична бързина.

Джак го гледаше право в очите, но онзи не се помръдна. Изражението на лицето му беше неразгадаемо, вероятно поради гъстите мустаци, които покриваха значителна част от него.

— Малко ли му дадох? — объркано попита Джак и се извърна да погледне Уорън.

— Няма да се получи — рече с въздишка младежът.

— Искаш да кажеш, че ми взе парите, но въпреки това няма да ни пусне?

— Май да...

Джак отново насочи вниманието си към мъжа в черния костюм. Телосложението му не беше нищо особено — някъде към осемдесет килограма, но без излишни тлъстини. За момент се запита какво ли би станало, ако слезе от микробуса и го помоли да му върне парите. Отказа се от тази идея в момента, в който очите му се спряха на тримата войници с насочени автомати. Въздъхна, направи маневра и потегли обратно.

— Пфу! — обади се от задната седалка Лори. — Това хич не ми хареса!

— Така ли? — вдигна вежди Джак. — А какво да кажа аз?

— Какъв е план Б? — пожела да узнае Уорън.

Джак обясни намеренията си да тръгнат за Кого по море, от Акальонг. Накара Уорън да извади картата и да изчисли горе-долу колко време ще им отнеме пътуването до Акальонг, като вземе предвид разстоянието, изминато до момента.

— Около три часа, стига пътят да е добър — обяви Уорън.

— Проблемът е там, че ще трябва да се върнем доста назад, преди да поемем право на юг... Джак погледна часовника си.

— Сега е девет, значи ще бъдем там някъде около обед — пресметна той. — А разстоянието между Акальонг и Кого ще вземем максимум за един час, дори и с най-бавната лодка на света... Оставаме там час-два, после тръгваме обратно. Мисля, че ще можем да се приберем навреме. Какво ще кажете?

— Аз съм съгласен — рече Уорън.

— Има и друг вариант — подхвърли Джак и вдигна поглед към огледалцето за обратно виждане. — Връщаме дамите в Вата, а за

Акальонг потегляме утре...

— Единственото ми притеснение са въоръжените до зъби войници — промърмори Лори.

— Това не е проблем — поклати глава Джак. — След като са разположили войници чак тук, в джунглата, в града те едва ли ще им бъдат необходими... Разбира се, в случай че се натъкнем на въоръжени патрули по брега, ще се наложи да мина на план В...

— Какъв е пък той? — вдигна вежди Уорън.

— Не знам — призна Джак. — Ще го оформим в движение. — Обърна се назад и попита: — А ти какво ще кажеш, Натали?

— Намирам авантюрата за възбуждаща и ще се присъединя към мнозинството — отвърна младата жена.

След едночасово пътуване стигнаха разклонението, при което трябваше да вземат решение. Джак отби встрани и изключи двигателя.

— Хайде, банда, време е за гласуване! — подхвърли той. — Бата или Акальонг?

— Мисля, че ще си скъсам нервите, ако те пусна сам — въздъхна Лори. — Значи тръгвам за Акальонг!

— Натали? — изви врат Джак. — Решавай, без да се влияеш от тези двамата смахнати!

— Идвам с вас — рече Натали.

— Окей — кимна Джак и включи на скорост. Микробусът изрева и пое по шосето за Акальонг.

Зигфрид стана от бюрото и пристъпи към прозореца с чаша кафе в ръка. Беше напълно объркан. Операцията в Кого беше в ход вече шеста година, но едва днес на пропускателния пункт се беше появила кола с чужденци, които изявяват желание да посетят града. Екваториална Гвинея никога не беше привличала туристи. Отпи глътка и се замисли. Дали има връзка между това необичайно събитие и посещението на Тейлър Кабот, президентът на „ГенСис“? И двете бяха колкото неочаквани, толкова и нежелани, главно поради възникналият неотдавна проблем с бонобите. Зигфрид не желаше външни хора наоколо, докато този проблем не бъде решен. А в неговите очи такъв беше и президентът на „ГенСис“... Аурелио надникна да му съобщи, че навън чака доктор Реймънд Лайънс. Тоя тип също не го искам тук, извъртя очи комендантът, после въздъхна и каза:

— Нека влезе...

Реймънд се появи. Загорял и във форма, както винаги. Зигфрид му завиждаше за аристократичния външен вид, за двете здрави ръце.

— Открихте ли Кевин Маршал? — запита без предисловие новодошлият.

— Не — сухо отвърна Зигфрид, очевидно засегнат от грубия тон на доктора.

— Доколкото разбирам, той липсва вече четиридесет и осем часа! — сопнато рече Реймънд. — Искам да го откриете незабавно!

— Седнете, докторе! — предложи с остър тон комендантът.

Реймънд се поколеба. Не знаеше как да реагира на тази внезапна агресивност.

— Казах да седнете! — изръмжа Зигфрид.

Реймънд се подчини. Този бял ловец с ужасен белег през лицето и саката ръка излъчваше заплашителна властност, особено на фона на животните, които беше убил.

— Дайте да си изясним ситуацията веднага! — продължи със същия заплашителен тон Зигфрид. — Тук вие не можете да заповядвате! Тук вие сте гост, който трябва да се подчинява на моите заповеди, ясно?

Реймънд отвори уста да протестира, но премисли и замълча. Технически погледнато, комендантът беше прав.

— И след като си говорим прямо, нека ви попитам къде е моята премия — продължи Зигфрид. — Досега получавах парите си в момента, в който съответният пациент напуска Зоната и тръгва за Щатите...

— Това е вярно — сковано кимна Реймънд. — Но този път се наложи да посрещнем някои непредвидени разходи. Очаквам встъпителните вноски на нови клиенти. Вие ще си получите парите веднага след това.

— Не искам да мислите, че можете да ме разигравате, докторе! — изгледа го предупредително Зигфрид.

— Изобщо не си мисля подобни неща! — промърмори Реймънд.

— И още нещо... Можете ли по някакъв начин да ускорите отпътуването на шефа? В момента присъствието му в Кого е крайно неуместно. Като претекст бихте могъл да използвате здравословното състояние на пациента...

— Не виждам подобна възможност — поклати глава Реймънд. — Господин Кабот вече е информиран, че пациентът е в състояние да пътува. Какво повече бих могъл да му кажа?

— Измислете нещо — нетърпеливо го изгледа Зигфрид.

— Ще опитам — кимна Реймънд. — Но междувременно вие трябва да откриете Кевин Маршал. Отсъствието му силно ме тревожи. Опасявам се да не извърши някоя глупост...

— Предполагам, че се намира на „Кокосовия плаж“ в Габон — отвърна Зигфрид, доволен от промяната в тона на събеседника си.

— Сигурен сте, че не е на острова, така ли? — вдигна глава Реймънд.

— Не мога да бъда стопроцентово сигурен — призна Зигфрид. — Но по всеобщо мнение той не би могъл да се забави там и отдавна би трябвало да се е върнал... Четиридесет и осем часа не са малко време...

— Много бих искал да се появи — рече с въздишка Реймънд и се изправи. — Не мога да мисля и за него, присъствието на Тейлър Кабот ми е достатъчно. Да не говорим за цяла поредица от прекеждия в Ню Йорк, които поставят под заплаха програмата ни.

— Ще продължим търсенето — увери с фалшиво съчувствие Зигфрид. Какво ли ще каже като разбере, че сме решили да приберем бонобите в центъра, запита се той. Защото всички проблеми бледнеят пред факта, че животните са започнали да се избиват помежду си.

— Ще измисля нещо във връзка с отпътуването на Тейлър Кабот — рече Реймънд и се насочи към вратата. — А вие бъдете така добър да ме информирате в момента, в който научите нещо за местонахождението на Кевин Маршал.

— Разбира се — кимна Зигфрид. В очите му проблесна задоволство. Човекът, който напускате кабинета му, нямаше нищо общо с нафукания доктор, появил се преди минути на прага. После изведнъж се досети, че Реймънд е от Ню Йорк и хукна по стъпките на посетителя си. — Докторе, докторе! Реймънд спря и се обърна. — Случайно да познавате лекар на име Джек Степълтън? Кръвта се оттегли от лицето на Реймънд. — Я по-добре да се върнем в кабинета ми — забеляза реакцията му Зигфрид.

Затвори вратата след госта, заобиколи го и седна зад бюрото си. Реймънд моментално пожела да узнае как името на Степълтън се

появява и тук. Обясненията на Зигфрид бяха кратки, направени с мрачен глас. Лично той се беше подготвил да съобщи новината за американския доктор на Тейлър Кабот, а не на Реймънд.

— Малко преди вашето пристигане получих изненадваща новина от нашия КПП... Дежурният мароканец спрял някакъв микробус с туристи, които изявили желание да разгледат обекта. Това ни се случва за пръв път, тук никога не са идвали неканени посетители. Зад волана на въпросното превозно средство е бил доктор Джак Степълтън от Ню Йорк.

Реймънд избърса потта от челото си, после прекара длан през гъстата си коса. В обърканото му съзнание се въртеше една единствена мисъл: това е невъзможно, това е някаква грешка! Вини Доминик отдавна е отстранил както Степълтън, така и колежката му Монтгомъри. А Реймънд не му позвъни, просто защото не желаше да узнае подробностите. Беше дълбоко убеден, че подробностите са без значение, когато е платил двадесет хиляди долара в брой. Ако някой все пак би поискал мнението му, той със сигурност щеше да отговори, че телата на двамата патолози се люшкат по вълните на Атлантическия океан...

— Вашата реакция ме тревожи — сухо отбеляза Зигфрид.

— Надявам се, че не сте допуснали тук Степълтън и приятелите му — с усилие рече Реймънд.

— Разбира се, че не — кимна комендантът.

— А може би трябваше да го сторите — въздъхна гостът. — Така щяхме да се разправим с тях веднъж и завинаги. Джак Степълтън представлява огромна опасност за програмата ни. Имате ли възможност да отстраните този човек тук, в Зоната?

— Има, разбира се — отвърна с усмивка Зигфрид. — Просто ще предадем имената на групата на министъра на правосъдието, или на министъра на вътрешните работи, заедно с една внушителна сума в брой. Реакцията им ще бъде бърза и едновременно с това дискретна. Правителството на тази страна е готово да отстрани всяка заплаха срещу кокошката, която му снася златни яйца. Достатъчно е да се оплачем, че тези хора пречат на работата на „ГенСис“...

— Значи, ако се върнат, ще е по-добре да ги пуснете — отбеляза Реймънд.

— А ще ми кажете ли защо?

— Помните ли Карло Франкони? — отвърна с въпрос Реймънд.

— Нашият пациент?

Реймънд кимна с глава.

— Естествено, че го помня...

— Е, от него започна всичко — въздъхна Реймънд и започна да разказва заплетената история.

— Сигурно ли е това? — попита Лори, спряла подозрителен поглед на голямото кану, полуизтеглено на брега. Беше издълбано от един голям ствол, над мястото за пътниците беше опънато брезентово платнище. Отзад стърчеше стар извънбордов мотор, очукан и в доста окаяно състояние. Ако се съдеше по мазните отблясъци на водата около него, той положително изпускаше масло.

— Собственикът твърди, че два пъти на ден пътува до Габон — отвърна Джак. — На разстояние два пъти по-голямо от Кого.

— Колко наем плати? — обади се Натали. Преговорите между Джак и собственика на лодката продължиха почти половин час.

— Малко повече от очакваното — призна той. — Преди два дни някакви клиенти наели едно кану и не се върнали. Това вдигна цената...

— Повече от стотачка, или по-малко? — пожела да узнае Уорън, който също не беше впечатлен от външния вид на плавателното средство. — Ако е повече, значи си се минал...

— Хайде да прекратим този разговор! — отсече Джак. — Ако лодката не ви вдъхва доверие, веднага можете да се оттеглите...

Възцари се мълчание, членовете на компанията се спогледаха.

— Не съм кой знае какъв плувец — призна с въздишка Уорън.

— Уверявам те, че няма да се наложи да се намокриш — рече Джак.

— Тогава да тръгваме — склони чернокожият младеж.

— Дамите? — попита Джак и огледа двете си спътнички.

Натали и Лори неохотно кимнаха с глави. Обедното слънце немилостиво прежурияше. Дори тук, на брега, въздухът беше напълно неподвижен и тежък за дишане.

Джак настани жените на кърмата, за да се вдигне носа, после направи знак на Уорън и двамата започнаха да тикат пирогата по песъчливия бряг. Не след дълго тя се плъзна във водата, мъжете

скочиха вътре и започнаха да гребат. На двадесетина метра от брега Джак се премести при извънбордовия мотор на кърмата и натисна ръчната помпа за подкачване на гориво, монтирана директно на резервоара. Като дете живееше край малко езеро в Средния запад и знаеше всичко за лодките и извънбордовите мотори.

— Това кану е много по-стабилно, отколкото изглежда — отбеляза Лори. Корпусът почти не се клатеше, въпреки резките движения на Джак.

— И дъното е сухо — добави Натали. — Много ме беше страх, че ще тече...

Уорън запази мълчание. Беше се хванал за борда, кокалчетата на ръката му белееха от напрежение.

За изненада на Джак моторът запали още на второто дърпане. Пирогата се втурна напред с неподозирана пъргавина. Поеха на изток, ветрецът в лицата им беше истинска манна небесна.

Бяха пристигнали в Акалъонг по-бързо от очакваното, въпреки доста по-разбитата пътна настилка след отклонението за Кого. Движение нямаше, ако не се брои един невероятно претъпкан с хора микробус, който срещнаха на няколко километра от крайната си цел. Дори на покрива му се бяха покатерили два-трима души, стиснали парапетите на багажника с всичка сила.

Видът на Акалъонг предизвика усмивки по лицата на пътешествениците. Отбелязан на картата с плътния черен кръг, с който се маркираха големите градове, той се оказа една махаличка с шепа бетонни постройки, повечето, от които бяха мръсни кръчми и занемарени хотелчета. На входа на този „град“ имаше бетонна караулка с навес и плетени столове, върху които се бяха проснали няколко души с раздърпани униформи. Очите им равнодушно проследиха микробуса, никой не направи опит да го спре.

Но градът си беше град. Въпреки жалкия вид, на занемарените сгради, Джак и компанията му лесно намериха храна и вода, а след това и лодка, която да вземат под наем. С известно притеснение паркираха микробуса на метър от сградата на полицейския участък, надявайки се да го заварят там и когато се върнат от Кого.

— Колко време ще пътуваме според теб? — напрегна глас Лори, опитвайки се надвика острия пукот. Моторът работеше оглушително, тъй като се оказа, че част от ауспуховите тръби липсват.

— Един час — извика в отговор Джак. — Или двадесет минути, ако можем да вярваме на собственика на лодката... По всичко личи, че Кого се намира ей там, отвъд онзи нос...

Пресичаха широкото два-три километра устие на река Конго. Бреговете от двете му страни бяха гъсто залесени, от листата на дърветата се издигаха влажни изпарения. Поредната гръмотевична буря току-що беше отминала. По пътя насам ги бяха връхлетяли две, в бърза последователност една след друга.

— Дано не завали докато сме в лодката — въздъхна Натали.

Но Майката-природа не се съобрази с желанието ѝ и само пет минути по-късно вече валеше като из ведро. Дъждовните капки бяха толкова тежки, че при съприкосновението си с речната вода вдигаха достатъчно високи пръски, за да обливат лодката. Джак намали оборотите на двигателя и побърза да се скрие под платнището при спътниците си. За приятна изненада на всички, то се оказа напълно непромокаемо и дрехите им останаха сухи.

Заобиколиха носа и пред очите им се разкри крайбрежната ивица на Кого. Пристанът беше изграден от тежки пресовани греди и нямаше нищо общо с паянтовите кейове на Акальонг. С приближаването си видяха, че част от него преминава в плаващ понтон.

Панорамата на Кого направи впечатление на всички. За разлика от безразборно разхвърляните постройките с ламаринени покриви, които доминираха в по-голямата част от Бата и цялото градче Акальонг, тук преобладаваха къщи в испански колониален стил с керемидени покриви и боядисани в бяло стени. Вляво, почти скрита сред буйната тропическа растителност, се белееше модерна електроцентрала. Присъствието ѝ се забелязваше единствено заради неестествено високия комин.

Джак намали оборотите на двигателя. Грохотът стана поносим, вече можеха да се чуват. Към пристана бяха привързани няколко пироги като тази, в която се намираха. Издълбаните им стволоче бяха претъпкани с рибарски мрежи.

— Радвам се да видя и други лодки — подхвърли Джак. — Опасявах се, че нашето кану ще стърчи тук като среден пръст.

— Онази модерна сграда трябва да е болницата — посочи с пръст Лори.

Джак проследи посоката и кимна с глава.

— Сигурно... Намира се точно там, където каза Артуро. А той знае най-добре, защото е участвал в строителството...

— Значи това е крайната цел на нашето пътуване.

— Предполагам — кимна Джак. — Поне за началото... Според Артуро, Животинският център се намира на няколко километра навътре в джунглата. Ще трябва да помислим как да се доберем до него...

— Градът е по-голям, отколкото очаквах — обади се Уорън.

— Чух, че бил стара испанска колония, реставрирана почти изцяло — рече Джак.

— Какво са търсили тук испанците? — учуди се Натали. — Наоколо няма нищо, освен джунгла...

— Отглеждали са кафе и кокосови орехи — поясни Джак. — Поне така пише в книгите, които изчетох. Но нямам никаква представа къде точно са отглеждали споменатите култури.

— Виждам войник! — съобщи с разтревожен глас Лори.

— И аз — промърмори Джак, докато очите му внимателно опипваха приближаващия се бряг.

Войникът носеше същите комбинезон в защитен цвят и червена барета като онези на пропускателния пункт. Крачеше лениво по павирания площад отвъд стената на пристана, с праметната през рамо пушка.

— Това означава ли, че преминаваме към план В? — иронично подхвърли Уорън.

— Още не — поклати глава Джак. — Той очевидно пази кея от нежелан достъп. Но я виж онзи бар „Чики“ отвъд площада... Доберем ли се дотам, ще бъдем свободни да вървим, накъдето пожелаем...

— Не можем да насочим кануто към брега и просто да слезем там — рече Лори. — Той несъмнено ще види това...

— Я виж колко е висок пристанът. Защо да не се натикаме под него? Зарязваме кануто там и отиваше пеша в бара... Какво ще кажете?

— Звучи добре — кимна Уорън. — Само дето няма начин да вкараме това корито под кея...

Джак се изправи и си проби път към един от прътите, които поддържаха брезента. Долният му край чезнеше в специална дупка, пробита в борда. Натисна го и той покорно се смъкна надолу.

— Страхотно! — ухили се той. — Това кану било кабριο!

Броени минути по-късно всички колове потънаха и брезентът се оказа на купчина в дъното на лодката. Пътниците започнаха да го тикат под дървените пейки.

— Собственикът няма да е доволен от нас — отбеляза Натали.

Джак насочи носа успоредно с брега, надявайки се кеят да ги скрие от любопитни очи откъм площада. Изключи мотора в момента, в който лодката се плъзна в сянката на дебелите греди, после вдигна ръка да предупреди спътниците си за опасността от напречните мертеци. Скоро носът се заби в пясъка с тихо поскърцване.

— Дотук добре — промърмори той и помогна на жените да слязат на брега. После двамата с Уорън издърпаха лодката на пясъка. — Ще вървим покрай тази стена — рече той и посочи бетонната основа на кея. — След края ѝ просто излизаме на площада и тръгваме към бара.

Няколко минути по-късно влязоха в сумрачното заведение. Войникът на площада не им обърна никакво внимание. Или не беше ги видял, или просто не му пукаше.

Барът беше празен. Един чернокож мъж зад тезгяха съсредоточено режеше лимони и други цитрусови плодове. Джак посочи високите столчета и предложи да пият по едно по случай успешния край на пътешествието. Останалите с удоволствие приеха. Температурата в кануто беше неприятно висока, особено след като смъкнаха предпазния брезент.

Барманът се приближи и ги погледна с очакване. На ризата му беше окачена табелка с надпис Сатурнино. В противовес с името си, човекът беше весел и усмихнат. Носеше шарена, фабрично щампована риза, на главата му се поклащаше неизбежната сламена шапка — копие на онази, която носеше Артуро при посрещането им на летището.

Натали си поръча кока-кола с резенче лимон, останалите последваха примера ѝ.

— Днес май нямате много работа — подхвърли Джак.

— До пет е така — кимна Сатурнино. — Но после се запълват всички места.

— Ние сме нови тук — информира го Джак. — Какви пари е най-добре да използваме?

— Можете и с разписки — рече човекът.

Срещнал предупредителния поглед на Лори, Джак поклати глава:

— Предпочитаме да си плащаме в брой — рече той. — Може ли с долари?

— Долари, франкове — все едно — кимна Сатурнино. — Къде е болницата?

— Ей там, малко по-нагоре по улицата — вдигна палец човекът. — Голямата сграда вляво от централния площад.

— С какво се занимават хората там? — попита Джак.

Сатурнино го изгледа така, сякаш не е с всичкия си.

— Как с какво? Лекуват болните...

— А има ли болни от чужбина, например от Америка?

— Не знам — сви рамене човекът, взе банкнотата от протегнатата ръка на Джак и се извърна към касовия апарат.

— Добър опит — похвали го шепнешком Лори.

— Щеше да е прекалено лесно — сви рамене Джак.

Освежена от ледените питиета, групата напусна заведението и тръгна към централния площад. Минаха на петдесетина метра от въоръжения войник, който продължаваше да не им обръща внимание. Уличката беше покрита с едри огладени камъни, от двете ѝ страни се редуваха приятни плантаторски къщи, потънали в зеленина.

— Все едно, че сме на Карибите — отбеляза Лори.

След пет минути се озоваха на централния площад, очертан от стройни дървета. Ако не беше групата войници пред кметството, идилията на гледката щеше да е пълна.

— Охо! — подсвирна Джак. — Тия са цял батальон!

— Нали каза, че в града едва ли ще има войници, след като са завардили единствения път към него? — погледна го иронично Лори.

— Е, явно съм сбъркал — призна с въздишка Джак. — Но едва ли е наложително да им се представяме. Това пред нас трябва да е болничната лаборатория... Сградата започваше от площада и се губеше в далечината. Явно заемаше цял квартал. Входът ѝ беше откъм площада, още един се виждаше малко по-надолу по улицата. Насочиха се към него, просто за да се разкарат от очите на войниците.

— Имаш ли отговор на евентуалните им въпроси? — загрижено го погледна Лори. — Не можем да влезем в болницата просто ей така...

— Ще импровизирам на място — рече Джак, отвори вратата и церемониално отстъпи встрани да пропусне приятелите си. Лори

стрелна с поглед Уорън и Натали, от гърдите ѝ излетя лека въздишка. Любезността на Джак не предвещаваше нищо добро.

Озовали се в просторния вестибюл, четиримата потръпнаха от удоволствие. Никога досега не бяха изпитвали такова удоволствие от действието на климатична инсталация. Помещението беше нещо като стая за почивка, с дебели килими на пода и удобни дивани. Една от стените беше заета от високи лавици с книги, от тях стърчаха подвижни рафтове, отрупани с впечатляваща колекция периодични издания — от „Тайм“ до „Нешънъл Джогеографик“. Пет-шест души се бяха пръснали по удобните кресла, всички потънали в четене. На стената в дъното имаше остъклено гише, зад него седеше чернокожа жена в синя престилка. Вдясно беше площадката с асансьорите.

— Възможно ли е тези хора да са пациенти? — попита Лори.

— Добър въпрос — кимна Джак. — Но аз имам чувството, че не са... Изглеждат ми напълно здрави, настанили са се удобно. По-добре да поговорим с администраторката...

Явно притеснени от обстановката, Натали и Уорън безмълвно ги последваха. Джак почука на стъклото, жената вдигна глава и протегна ръка да го плъзне встрани.

— Извинете, не забелязах идването ви — рече тя. — Ще постъпвате ли?

— Не — рече Джак. — Засега тялото ми функционира нормално...

— Моля? — погледна го с недоумение жената.

— Тук сме, за да се запознаем с болницата, а не да ползваме услугите ѝ — поясни Джак. — Ние сме лекари...

— Но това не е болницата — учудено го изгледа жената. — Това е пансионът... В болницата се влиза от главния вход на площада, или пък, ако тръгнете по онзи коридор вдясно. Виждате летящата врата, нали?

— Благодаря — кимна Джак.

— За нищо — отвърна жената, протегна врат и проследи отдалечаването на неочакваните посетители. После поклати глава и посегна към телефона.

Джак бутна летящата врата и попадна в далеч по-позната обстановка. Подът беше покрит с изкуствена материя, а стените — боядисани в резедаво, предпочитаният цвят за повечето здравни

заведения по света. Във въздуха се носеше едва доловимата миризма на дезинфектанти.

— Това вече е нещо друго — промърмори той.

Озоваха се в помещение, чиито прозорци гледаха към централния площад. Между тях имаше висока врата, от която се излизаше навън. И тук обзавеждането се състоеше от удобни дивани и ниски кресла, но обстановката нямаше нищо общо с тази в съседната сграда. Единствената прилика беше гишетото на администрацията — със същите като оттатък остъклени стени.

Джак отново почука. Жената, която дръпна стъклото, беше не по-малко любезна от колежката си.

— Имам един въпрос — рече Джак. — Ние сме лекари и искаме да знаем дали в момента имате пациенти за трансплантация...

— Имаме само един — объркано го погледна жената. — Казва се Хоръс Уинчестър. Стая 302, готов за изписване...

— Тъкмо навреме — кимна Джак. — Какъв орган му беше трансплантиран?

— Черен дроб — отвърна администраторката. — Вие от питсбъргската група ли сте?

— Не, от нюйоркската — отвърна Джак.

— Ясно — кимна жената, но от изражението на лицето ѝ личеше, че нищо не ѝ е ясно.

— Благодаря ви — приключи разговора Джак и побутна приятелите си към асансьорите в дъното.

— Късметът е на наша страна! — възбудено прошепна той. — Нещата се подреждат отлично! Може би ще бъде достатъчно да надникнем в болничния картон на споменатия пациент...

— Нима мислиш, че това ще е лесно? — вдигна вежди Лори.

— Права си — кимна Джак. — Тогавя да си поговорим директно с пациента и да чуем какво ще ни каже...

— Хей, човече! — докосна го по рамото Уорън. — Мисля, че ще е по-добре ние с Натали да ви почакаме тук... Не сме свикнали да се мотаем из болници, ако разбираш какво имам предвид...

— Разбирам те много добре — кимна Джак. — Но мисля, че ще е по-добре да не се разделяме. Имам чувството, че ще се наложи да хукнем към кануто доста по-скоро от очакваното. ТИ разбираш ли какво имам предвид?

Уорън мълчаливо кимна с глава и Джак натисна копчето за повикване.

Камерън Макайвърс беше свикнал на фалшиви тревоги. Деветдесет процента от обажданията в Службата за сигурност се оказваха такива. По тази причина се появи в пансиона спокойно, без да бърза. Беше убеден, че става въпрос за поредния фалшив сигнал, но службата му изискваше да извършва рутинна проверка.

Насочи се към гишето, отбелязвайки обичайното спокойствие в залата за почивка. То почти го убеди, че и този път става въпрос за фалшив сигнал. Почука на стъклото, което безшумно се плъзна встрани.

— Здравейте, госпожице Уилямс — докосна периферията на шапката си той. По време на дежурство всички служители от отдела за сигурност, включително Макайвърс, носеха униформи в защитен цвят и шапки с широки периферии. От дясната страна на широкия му колан беше прикрепена служебната берета, а вляво — портативна радиостанция.

— Тръгнаха натам! — възбудено прошепна Корина Уилямс и махна с ръка към летящата врата, от която се влизаше в болницата.

— Успокойте се — рече Макайвърс. — За кого говорите?

— Не си казаха имената — припряно поясни Корина. — Бяха четирима, говореше само един. Каза, че е лекар...

— Хм-м — проточи Макайвърс. — И ги виждате за пръв път, така ли?

— Точно така. Появиха се без предупреждение и аз реших, че може би ще отседнат в пансиона... Нали вчера пристигнаха някакви нови хора? Но те казаха, че желаят да посетят болницата. Показах им пътя и веднага се насочиха натам...

— Бели ли бяха, или чернокожи? — попита Макайвърс и си помисли, че този път тревогата може да излезе и истинска.

— Наполовина — отвърна Корина. — Двама бели и двама чернокожи. По дрехите им личеше, че са американци.

— Разбирам — промълви Камерън и поглади брадата си. Бързо прецени, че вероятността четирима американци от работещите в Зоната да се появят тук с желанието да разгледат болницата, е равна на абсолютна нула.

— Този, с когото разговарях, спомена нещо странно за телесните си функции — добави Корина. — Не знаех какво да отговоря...

— Хм-м — рече отново Камерън. — Мога ли да използвам телефона ви?

— Разбира се — кимна момичето и вдигна апарата на гишето.

Камерън набра директния телефон на коменданта. Зигфрид вдигна веднага.

— Намирам се в пансиона — рече Камерън. — Случило се е нещо странно. Четирима непознати доктори са се представили на госпожица Уилямс с желанието да разгледат болницата...

Отговорът на Зигфрид беше гневна тирада на висок глас, която принуди началника на охраната да отмести слушалката от ухото си. Дори Корина направи гримаса и се дръпна настрана.

Камерън остави слушалката. Не чу цялата реч на коменданта, но смисълът ѝ беше ясен: да събере подкрепления и да арестува неканените посетители. Разкопча кобура на беретата и придърпа радиостанцията. Отдаде няколко кратки заповеди, после се обърна и закрачи към болницата.

От стая 302 се разкриваше хубава гледка на изток, към централния площад и крайбрежната улица зад него. Джак и приятелите му я откриха без никакви затруднения. Никой не им попречи. Всъщност, в коридора на третия етаж нямаше жива душа.

Почука, но никой не отговори. Стаята беше празна, но очевидно обитаема. Телевизорът с вградено видео работеше, на екрана течеше някакъв стар филм с Пол Нюман. Завивките на болничното легло бяха леко измачкани, а на шкафа имаше отворен, полупълен с дрехи и лични принадлежности куфар. Отговор на загадката беше плисъкът на вода, долитащ откъм банята.

Джак изчака спирането на душа и отново почука. Хоръс Уинчестър отговори с едно „момент, моля“, а самият момент се проточи почти десет минути.

Пациентът се оказа нисък и набит мъж, прехвърлил петдесетте. Изглеждаше здрав и в добро настроение. Пристегна колана на хавлията си и се отпусна в стола до леглото с доволна въздишка.

— По какъв случай? — усмихна се на посетителите той. — За пръв път приемам толкова много гости...

— Как се чувствате? — попита Джак и премести един стол точно срещу насреща му. Уорън и Натали останаха в коридора, тъй като им беше неудобно да се натикат без покана в болничната стая. Лори пристъпи към прозореца и с безпокойство огледа войниците, струпали се под навеса на кметството. Единственото ѝ желание беше час по-скоро да поемат обратно към лодката.

— Чувствам се страхотно! — отвърна с широка усмивка Хоръс. — Стана истинско чудо! Пристигнах тук полумъртъв и жълт като лимон. А я ме погледнете сега! Готов съм за трийсет и шест дупки на голф в някой от хотелите ми! Хей, не забравяйте, че всеки от вас е добре дошъл при мен, по всяко време на годината. Напълно безплатно! Вие карате ли ски?

— Карам — кимна Джак. — Но сега бих искал да поговорим за заболяването ви. Доколкото разбрах, тук ви е бил присаден черен дроб, нали така? Откъде е дошъл органът?

— Това да не би да е някакъв тест? — дяволито се усмихна Хоръс. — Излишно е да се тревожите, няма да кажа на никого. Изпитвам огромна благодарност към всички вас, свързани с програмата, и съм решил в най-скоро време да поискам нов двойник.

— Какво точно имате предвид под „двойник“? — попита Джак.

— Ама вие не сте ли от питсбъргския екип? — попита Хоръс и хвърли разтревожен поглед към Лори.

— Не, ние сме от нюйоркския екип — отвърна Джак. — И сме страхотно заинтригувани от вашия случай. Радваме се, че сте добре, а сме тук специално, за да научим нещо повече... — Разпери ръце с дланите нагоре, на лицето му се появи широка усмивка: — Целите сме слух! Бихте ли започнали от самото начало?

— Искате да знаете как се разболях? — объркано го погледна Хоръс.

— Не. Интересува ни как уредихте да ви трансплантират черен дроб тук, в Африка... Бих искал да чуя какво имате предвид, като споменавате за двойник. Може би са ви присадили орган на някаква маймуна?

На лицето на пациента се появи нервна усмивка.

— Хей, какво става тук? — попита той, отново изгледа Лори и премести поглед към Уорън и Натали, които продължаваха да висят пред откритата врата.

— Охо! — изведнъж прошепна Лори. — Група войници прекосяват площада и тичат насам!

Уорън взе разстоянието до прозореца на два скока и надникна навън.

— По дяволите, човече! — извика той. — Тези копелета наистина идват насам!

Джак се надигна, сграбчи пациента за раменете и заплашително се наведе над него.

— Ще бъда много разочарован, ако не отговорите на въпросите ми! — изръмжа той. — А когато съм разочарован, върша глупости! За какво животно става въпрос? Може би за шимпанзе?

— Идват към болницата! — извика Уорън. — Въроръжени са с калашници!

— Хайде, говори! — изръмжа Джак и разтърси раменете на пациента. — Шимпанзе ли беше?

— Бонобо — уплашено отвърна Хоръс.

— Вид маймуна, така ли?

— Да.

— Хайде, човече! — втурна се към вратата Уорън. — Трябва да се изнасяме!

— А какво означава двойник? — попита Джак.

— Няма време! — сграбчи го за ръката Лори. — Войниците всеки момент ще бъдат тук!

Джак с нежелание пусна раменете на пациента и се остави да бъде отведен към вратата.

— По дяволите! — оплака се той. — Бях толкова близо!

Уорън и Натали вече тичаха по централния коридор. Вратата на асансьора просъска и се отвори, на площадката се появи Макайвърс с изваден пистолет.

— Никой да не мърда! — извика той и насочи беретата си към Уорън и Натали. После дулото описа кръгообразно движение по посока на Джак и Лори. Проблемът беше там, че нарушителите се бяха разделили на две групи, които нямаше как да покрие едновременно.

— Ръцете на тила! — заповяда той. Четиримата побързаха да се подчинят. Но при всяко завъртане на дулото към Джак и Лори, Уорън правеше по една малка стъпка по посока на началника на охраната. —

Не искам никой да пострада! — добави Камерън и отново извъртя дулото към чернокожия младеж.

Но Уорън вече беше успял да го вкара в обхвата на ритника си, направи едно мълниеносно движение напред и маратонката му влезе в съприкосновение с китката на Камерън. Пистолетът излетя от ръката му и се удари в тавана. Още преди да разбере какво става, той хлъцна и се строполи на пода, улучен от тежък ъперкът в корема, придружен от прав удар в носа.

— Радвам се, че за този мач сме в един отбор — ухили се Джак.

— Хайде, човече, нямаме време за глупости! — навъсено отвърна младежът. — Трябва да се изнасяме към лодката!

— Готов съм за всякакви оферти — рече Джак.

Камерън простена и се обърна по корем.

Уорън огледа коридора в двете посоки. Преди минута беше решил да бягат към дъното, но сега там се бяха събрали няколко медицински сестри и сочеха насам. Една стрелка на стената до асансьорите сочеше надолу, под нея с едри букви беше изписано ОПЕРАЦИОННА.

— Натам! — процеди младежът и се втурна към площадката.

— Но защо в операционната? — подвикна след него Джак.

— Защото никой няма да очаква това — отвърна Уорън, хвана за ръката втрещената Натали и я повлече към стълбището. Джак и Лори ги последваха. Вратата на Хоръс зееше отворена, но той самият се беше заключил в банята.

Операционният блок беше отделен от болницата посредством обичайните летящи врати. Уорън ги блъсна и се понесе напред с протегнатата ръка, като защитник по американски футбол. Джак и Лори тичаха след него.

В момента нямаше операции, стаята на реанимацията също беше празна. Осветлението беше изключено, светлина се виждаше само зад една открената врата в дъното. Дочула глухия тропот на летящите врати, на прага се появи жена с хирургически комбинезон и шапчица за еднократна употреба върху косите. Като видя тичащите в нейна посока фигури, тя ахна и вдигна ръка пред устата си.

Осъзна се едва когато Уорън и приятелите му вече я бяха подминали.

— Хей, тук не се влиза с цивилни дрехи! — извика след тях тя. Но групата вече изчезваше зад летящата врата на клиничната ларобатория.

Жената се обърна и изтича към един телефон, прикрепен за стената.

Уорън удари спирачките. Коридорът пред тях се разделяше на две, под формата на буквата Т. В дъното вляво светеше червената лампичка на аварийния изход и той понечи да се втурне натам, но Джак го спря.

— Чакай!

— Какво има, човече? — нервно се извърна младежът.

— Това тук ми прилича на лаборатория — промърмори Джак, бутна вратата на съседното помещение и надникна вътре. Ченето му увисна от изненада. Никога не бе допускарал, че в тази затънтена част на Африка може да има толкова модерно оборудвана лаборатория. Апаратурата беше последна дума на техниката, при това абсолютно нова.

— Хайде, Джак! — подвижна зад гърба му Лори. — Сега не е време за любопитство, трябва да се махаме оттук!

— Давай, човече! — обади се Уорън. — Забравяш, че ударих оня тип от охраната и той сигурно изгаря от желание за реванш!

— Вие вървете! — тръсна глава Джак. — Ще се видим при лодката.

Тримата му приятели си размениха тревожни погледи. Джак бутна вратата и влезе.

— Господи, Боже мой! — простена Лори. Едно е да проявяваш небрежност към собствената си безопасност, но съвсем друго да излагаш на риск и други хора.

— След секунда тук ще гъмжи от войници и охранители! — извика Уорън.

— Прав си — въздъхна Лори. — Вие бягайте, а аз ще се опитам да го измъкна...

— Не мога да ви оставя! — поклати глава Уорън.

— Мисли за Натали! — нервно извика Лори.

— Аз да не съм някаква глезла! — обади се обидено младата жена. — Заедно дойдохме тук, заедно ще си тръгнем!

— Добре — въздъхна Уорън. — Влезте там и се опитайте да измъкнете тоя шантав тип, а аз ще включа противопожарната аларма...

— Защо, за Бога? — погледна го объркано Лори.

— Стар трик, знам го още от ученическите си години — отвърна Уорън. — Когато си в опасност, предизвикай хаос. Колкото по-голям, толкова по-добре. Така получаваш някакъв шанс за измъкване...

— Добре, ще ти повярвам — кимна Лори, направи знак на Натали да я последва и се насочи към лабораторията.

Джак вече водеше оживен разговор с някаква лаборантка, облечена в дълга бяла престилка. Беше приятна жена с червена коса и обсипано с лунички лице. Смееше се от сърце на някаква шега, подхвърлена от него.

— Извинете — обади се Лори, положила всички усилия гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Джак, трябва да вървим...

— Лори, запознай се с Роланда Пфайфър — обърна се той. — Тя е от Хайделберг, Германия...

— Джак! — стисна зъби Лори.

— Роланда ми разказа много интересни неща — сякаш не я чу Джак. — Тя и колежките ѝ работят върху проблемите на хистосъвместимостта на определени антигени... Вадят ги от един хромозом и ги поставят в друг, на съвсем същото място...

Натали пристъпи към прозореца, надникна към площада и се обърна с приbledняло лице.

— Положението става опасно! — напрегнато извика тя. — Току-що пристигна цял камион от онези араби с черните костюми!

В същия миг се включи противопожарната инсталация. Мощна сирена изпусна три последователни сигнала, а след тях прозвуча тенекиен глас: **ВНИМАНИЕ! ПОЖАР В ЛАБОРАТОРИЯТА! МОЛЯ ЗА НЕЗАБАВНА ЕВАКУАЦИЯ ПО ЗАДНОТО СТЬЛБИЩЕ! ИЗПОЛЗВАНЕТО НА АСАНСЬОРИТЕ Е ЗАБРАНЕНО!**

— Господи, какво става? — закърши ръце Роланда и механично започна да се оглежда за личните си вещи. Лори сграбчи раменете на Джак и силно го разтърси.

— Джак, опомни се! Трябва да се махаме оттук!

— Разбрах с какво се занимават! — усмихна се развълнувано Джак.

— Пет пари не давам с какво се занимават! — изкрещя извън себе си Лори. — Хайде, тръгвай!

Изскочиха в коридора. Там вече имаше и други хора, които объркано се оглеждаха. Някои душеха въздуха, други напрегнато подвикваха. Почти всички държаха в ръце личните си лаптопи.

Джак, Лори и Натали се смесиха с тълпата и спокойно се насочиха към аварийното стълбище. Уорън ги чакаше до вратата. Беше облякъл бяла престилка, в ръцете му имаше по една и за останалите от групата. За съжаление обаче само те носеха къси панталонки.

— Създали са нещо важно с тези маймуни, които наричат бонобо! — развълнувано съобщи Джак. — Ето го обяснението за странните резултати от ДНК-пробите!

— Какви ги дрънка? — раздразнено се извърна Уорън.

— Не питай, защото само това чака — предупреди го Лори.

— Чия беше брилянтната идея да се включи противопожарната аларма? — попита Джак.

— На Уорън — отвърна Лори. — Слава Богу, че поне един от нас не си е изгубил ума!

Стълбището ги изведе на паркинга до северната стена на сградата. Събрали се на малки групички, болничните служители оживено разговаряха и гледаха към покрива. Изпепеляващите лъчи на слънцето бяха превърнали асфалта в полуразтопена лава. В далечината се появи вой на противопожарна кола, който бързо нарастваше.

— Какво ще правим сега? — попита Лори. — Дотук добре, тъй като изобщо не вярвах, че ще се измъкнем от сградата...

— Ще тръгнем по улицата, после ще завием наляво — посочи с ръка Джак. — Една по-широка обиколка несъмнено ще ни изведе до пристанището...

— Къде изчезнаха войниците? — учуди се Лори.

— Ами арабите? — добави Натали.

— Вероятно ни търсят в болницата — ухили се Джак.

— Да тръгваме — подкани ги Уорън. — Скоро тези лаборанти ще се приберат обратно...

Закрачиха към ъгъла с преднамерено спокойствие, тъй като не желаеха да привличат вниманието. Никой от събралите се на паркинга хора не погледна след тях, тъй като в този момент се появи пожарната.

— Дотук добре — промърмори Джак.

Уорън стигна до ъгъла пръв. Изведнъж спря и вдигна ръка, после отстъпи крачка назад.

— Не можем да минем — промълви той. — В дъното на улицата са поставили бариера.

— Това означава, че вероятно са отцепили района — мрачно поклати глава Лори.

— Помните ли електроцентралата? — попита Джак. Останалите кимнаха. — Тя е построена специално, за да захранва болничния комплекс. Бас държа, че до нея се стига по някакъв тунел.

— Може би си прав — рече Уорън. — Но ние не знаем къде да го търсим. Освен това никак не ми се влиза обратно в болницата, където вече сигурно гъмжи от онези хлапета с калашниците!

— Тогава да прекосим площада — предложи Джак.

— Ами войниците? — смаяно го погледна Лори.

— Вероятно няма да са там, тъй като трябва да са в болницата...

— Логично — кимна Натали.

— Винаги можем да се предадем и да кажем, че съжаляваме — добави Джак. — Най-много да ни изритат с гръм и трясък. Аз вече научих каквото ми трябва и пет пари не давам за гостоприемството на тези типове...

— Шегуваш ли се? — изгледа го Лори. — Никой няма да се задоволи с извиненията ти. Забравяш, че Уорън нокаутира онзи тип и провинението ни е далеч по-тежко от нахлуване без покана...

— Това е така, но онзи тип ни заплашваше с пистолет, нали? Достатъчен повод да бъде обезвреден. Мисля, че ако се разделим с няколко по-едри банкноти от запасите ни във френска валута, нещата ще се уредят, както всичко в тази страна...

— Франковете не ни помогнаха при КПП-то — напомни му Лори.

— Добре де, права си — въздъхна Джак. — Но мисля, че това беше единичен случай...

— Трябва да предприемем нещо — обади се Уорън. — Пожарникарите вече махат на служителите да се прибират. Съвсем скоро ще се окажем сами на тоя шибан паркинг, дето прилича на сауна!

— Май си прав — промърмори Джак и си сложи тъмните очила. — Да опитаме да прекосим този площад преди да са се върнали войниците...

Отново направиха опит да вървят бавно, сякаш се разхождат. Стигнаха на няколко метра от тревата, когато зад гърба им настъпи някакво раздвижване. Обърнаха се и видяха как от входа на болницата изскачат неколцина араби в черни костюми и забързано си проправят път сред потока от хора, насочил се в обратна посока.

С развяни на вятъра вратовръзки и с пистолети в ръце, арабите изскочиха на паркинга и започнаха да се оглеждат с присвити очи. Зад тях се появиха и няколко войника, запотени от невероятната жегга. Уорън замръзна на място, останалите сториха същото.

— Това не ми харесва — изръмжа младежът. — Тези шестимата разполагат с достатъчно огнева мощ, за да ограбят „Чейз Манхатън“!

— Приличат ми на ченгетата от сериала „Кийстоун“ — обяви Джак.

— Не виждам нищо смешно! — нервно го изгледа Лори.

— Колкото и странно да ви прозвучи, май ще се наложи да се върнем в болницата — обяви след секунда Уорън. — Ако продължаваме да стоим тук с тези бели престилки, арабите положително ще се запитат защо не бързаме да се прибираме...

Преди някой да реагира на предложението на младежа, вратата се отвори отново и на стълбите се появи Камерън, придружаван от двама мъже. Единият беше облечен като него и явно принадлежеше към охраната. Другият беше нисък и набит, с неподвижна дясна ръка. Той също беше облечен във военен комбинезон, но без отличителните знаци на другите двама.

— Май ще се наложи да прибегнем до варианта с извиненията — промърмори Джак.

Окървавената кърпичка, притисната към носа на Камерън, изобщо не попречи на зрението му. Видя групата веднага и ръката му се стрелна напред:

— Ето ги!

Мароканците и войниците реагираха светкавично. Разпръснаха се във верига и бързо заобиколиха нарушителите. Те от своя страна побързаха да вдигнат ръце пред насочените оръжия.

— Дали значката ми на медицински следовател може да ги впечатли? — попита шепнешком Джак.

— Я не прави повече глупости! — срязва го Лори. Камерън и придружителите му разбутаха войниците и се изправиха пред тях. —

Бихме искали да се извиним за суматохата, която предизвикахме — започна Джак.

— Я млъквай! — направи крачка напред Зигфрид, огледа групата от всички страни, след което попита Камерън това ли са хората, които е срещнал в болницата.

— Без никакво съмнение! — изръмжа шефът на охраната и заби мрачен поглед в лицето на Уорън: — Надявам се, че ще ми позволите да се представя, сър...

— Разбира се — махна с ръка Зигфрид.

Камерън замахна и нанесе силен удар в челюстта на Уорън. Разнесе се звук, сякаш някой беше съборил телефонния указател на пода. От устата на Камерън излетя сподавено скимтене и той стисна наранения си юмрук. Уорън не помръдна, а вероятно дори и не примигна. Камерън изруга под нос и се дръпна крачка назад.

— Претърсете ги! — кратко заповяда Зигфрид. — Съжаляваме, че... — започна Джак, но онзи не го остави да довърши. Плесникът попадна в бузата му. Главата му се отметна встрани, кожата бързо почервеня.

Помощникът на Камерън бързо събра личните вещи на пленниците — паспорти, портфейли, банкноти и ключове за кола. Подаде ги почитателно на Зигфрид, който бавно започна да ги проверява. Стигнал до паспорта на Джак, комендантът вдигна глава и заплашително изръмжа:

— Чувал съм, че обичаш да създаваш бъркотии! — Мисля за себе си по-скоро като за неотстъпчив в преговорите — отвърна Джак.

— Охо, пък и нахален! — изгледа го изпод вежди Зигфрид. — Ще видим колко си неотстъпчив като те предадем в ръцете на гвинейските военни власти!

— Не е ли по-добре да се обърнем към американското посолство? — попита с твърд глас Джак. — В крайна сметка ние сме държавни служители!

Зигфрид се усмихна, грозният белег на лицето му потрепна като жив.

— Американското посолство ли? — иронично подхвърли той. — Тук, в Екваториална Гвинея?! За твое нещастие то се намира чак на остров Биоко... — Обърна се към Камерън и остро нареди: — Вкарай ги в затвора! Мъжете отделно от жените!

Камерън щракна с пръсти към помощника си и му нареди да им сложи белезници. После се дръпна няколко крачки назад, заедно със Зигфрид.

— Наистина ли ще ги предадеш на гвинеите? — попита тихо той.

— Абсолютно! — кимна комендантът. — От Реймънд зная всичко за този Степълтън. Цялата група трябва да изчезне!

— Кога? — попита Камерън.

— Веднага след отпътуването на Тейлър Кабот. Дотогава нито дума на никого!

— Разбирам — кимна Камерън, докосна периферията на шапката си и тръгна след пленниците, които войниците вече водеха към сградата на кметството, под която се намираше градският затвор.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

9 МАРТ 1997 Г. 16.15 ЧАСА, ИЗЛА ФРАНЧЕСКА

— Става нещо много странно — промълви Кевин.

— Какво? — вдигна глава Мелани. — Можем ли да се надяваме на някакъв благоприятен изход?

— Къде може да са изчезнали останалите животни? — добави Кандис.

— Не знам дали да се радвам, или да се тревожа — продължи загрижено Кевин. — Ами какво ще стане, ако са започнали тотална война с другото племе? Какво ще се случи с нас, ако войната стигне и тук?

— Всемогъщи Боже! — ужаси се Мелани. — За това пък изобщо не бях помислила!

Бяха в положение на затворници вече повече от два дни. Не им позволяваха да напускат малката пещера и тя вече вонеше толкова силно, колкото и голямата. За естествени нужди използваша слепия тунел в дъното, който вече преливаше като задръстена тоалетна.

Самите пленници не миришеха по-различно. Дрехите им се бяха превърнали в парцали от спането на голата скала, вече бяха забравили какво е баня и косите им стърчаха във всички посоки, станали на клечици от мръсотия. Лицето на Кевин беше покрито с тридневна четина. Всички бяха отслабнали от липсата на движение и достатъчно храна, макар че от време навреме хапваша по нещо от това, което им носеха бонобите.

Усетиха, че става нещо необичайно някъде около десет сутринта. Животните станаха видимо неспокойни. Част от тях излизаха навън от пещерата, но скоро се връщаха обратно и надаваха силни крясъци. Бонобо номер 1 го нямаше вече цяла сутрин. Сам по себе си този факт беше твърде необичаен.

— Тихо! — изведнъж се наостри Кевин и направи знак на жените да останат по местата си. Главата му бавно се завъртя.

— Какво има? — напрегнато прошепна Мелани.

— Стори ми се, че чух глас...

— Човешки ли? — вдигна глава Кандис.

Кевин кимна с глава.

— Хей, чакайте, и аз го чух! — възбудено прошепна Мелани.

— И аз! — подскочи Кандис. — Сякаш някой извика „окей“!

— Артър също — отбеляза Кевин и махна с ръка по посока на бонобото, което обикновено ги пазеше. Бяха го кръстили Артър ей така, просто за да го отличават от другите. През дългите часове на пленничеството на няколко пъти успяха да го въвлекат в нещо като диалог и в резултат усвоиха част от думите и жестовете, които маймуните използваша помежду си.

Сред най-често използваните бяха „арак“, което означаваше „махай се“, особено опасна в комбинация с размахване на ръката с разперени пръсти — жестът, който Кандис беше запомнила от операционната. „Хана“ означаваше „тихо“, „зит“ — „да вървим“. Съвсем конкретни обозначения имаше за храна и вода — съответно „буми“ и „карак“. Не бяха абсолютно убедени относно значението на „ста“, придружена с извърната нагоре длан. Може би ставаше въпрос за „ти“, или „теб“...

Артър се изправи и засипа със звуци малкото боноби, останали в пещерата. Те го изслушаха внимателно, после се втурнаха към изхода и изчезнаха навън.

По-късно Кевин и двете жени чуха пушечни изстрели. Бяха някак приглушени и слаби, като от въздушна пушка. След известно време в подножието на скалата се появиха фигурите на двама души с комбинезони — такива, каквито носеха в Животинския център. Покатериха се по скалите и силуетите им се очертаха на входа на пещерата. Единият носеше пушка, а другият — мощно акумулаторно фенерче.

— Помощ! — изкрещя Мелани и размаха ръце. Мощният лъч на фенерчето се плъзна във вътрешността.

Разнесе се силен трясък, Артър изскимтя и с недоумение сведе очи към червената стреличка, която стърчеше от гърдите му. Ръката му се вдигна да я издърпа, но тялото му изведнъж се сгърчи и започна да се свлича към пода.

Кевин, Мелани и Кандис изпълзяха от каменния си затвор и направиха опит да се изправят. Двамата мъже се плъзнаха покрай тях, коленичиха до бонобото и му инжектираха допълнителна доза приспивателно.

— Господи, добре че дойдохте! — възкликна Мелани. Пещерата се завъртя пред очите ѝ и това я принуди да се облегне на хладната стена.

Мъжете се дръпнаха навън, лъчът на фенерчето пробяга по лицата на двете жени и се спря върху Кевин. Доскорошните затворници затвориха очи.

— Изглеждате ужасно! — удивено промълви онзи с фенерчето.

— Аз съм Кевин Маршал, а това са Мелани Бекет и Кандис Брикмън...

— Знам кои сте — кимна мъжът. — Дайте да се махаме от тази воняща дупка!

Затворниците с готовност се подчиниха и започнаха да слизат по издълбаните в скалата стъпала с омекнали крака. Ярката слънчева светлина ги принуди отново да затворят очи. Долу се бяха струпали още пет-шест човека от групата на гледачите. Бяха заети да качват телата на упоените бонобо върху платформа на колела, като предварително ги увиваха в тръстикови рогозки.

— Горе в пещерата има още едно — подвикна мъжът с фенерчето.

— Вас двамата ви познавам — промърмори Мелани, най-сетне успяла да огледа лицата на своите спасители. — Вие сте Дейв Търнър и Дарил Крисчън.

Мъжете не ѝ обърнаха внимание. Дейв — по-високият от двамата, измъкна портативна радиостанция от колана си, а Дарил предпазливо заслиза по грубите стъпала.

— Търнър вика базата — промърмори в микрофона Дейв.

— Слушам — ечна ясният глас на Бъртрам.

— Товарим последните бонобо — докладва Дейв.

— Отлично — похвали го Бъртрам.

— В една от пещерите открихме Кевин Маршал и двете жени.

— В какво състояние?

— Мръснички, но иначе изглеждат добре.

— Я дай това! — внезапно рече Мелани и протегна ръка към радиостанцията. Никак не ѝ хареса да товарят за нея като за неодушевен предмет. Но Дейв отблъсна ръката ѝ.

— Какво да правим с тях? — попита в микрофона той.

Мелани сложи ръце на кръста си, в очите ѝ проблеснаха опасни пламъчета.

— Какво означава това? — пожела да узнае тя.

— Докарайте ги в Центъра — разпореди се Бъртрам. — Ще информирам Зигфрид Шпалек, който положително изгаря от нетърпение да си поговори с тях.

— Разбрах, край — отговори Дейв и изключи радиостанцията.

— На какво дължим подобно отношение? — повиши тон Мелани. — Бяхме пленници на животните повече от два дни!

— Само изпълняваме заповеди, госпожо — сви рамене Дейв. — По всичко личи, че двамата с Маршал сте настъпили котката по опашката...

— Какво правите с бонобите, за Бога? — попита Кевин. В първия момент помисли, че действията на групата гледачи са насочени единствено към тяхното спасяване. Но наредените върху платформата упоени животни го хвърлиха в дълбоко недоумение.

— Край на безгрижния им живот на острова — отвърна Дейв. — Започнали са да водят войни и да се избиват помежду си. Открихме вече четири трупа, всичките убити с каменни брадви. По тази причина ги упояваме. Ще ги приберем в Центъра, всяко в отделна клетка. Доколкото съм информиран, отсега нататък ще живеят в изолирани бетонни килии, два на два...

Ченето на Кевин увисна от смайване. Въпреки глада и изтощението, в душата му нахлу мъка за тези нещастни създания, които се бяха появили на света не по свое желание. Животът им отсега нататък щеше да се свежда до тъпо и монотонно съществуване в бетонна клетка. Никой няма да обръща внимание на човешките им качества, никой няма да се интересува от забележителния начин, по който бяха организирали примитивното си общество...

Дарил направи знак на трима от колегите си и ги поведе нагоре. Последните двама крепяха в ръце брезентова носилка.

Кевин се извърна назад. В сянката пред входа на пещерата се виждаше неподвижното тяло на Артър. Представи си как ще се почувства горкото бонобо, когато се събуди в желязна клетка и очите му бавно се насълзиха.

— Хей вие, тримата — грубо подвижна Дейв. — Имате ли сили да вървите, или да ви превозим с платформата?

— Как я придвижвате тази платформа? — полюбопитства Кевин.

— Докарали сме един малък всъдеход — поясни онзи.

— Благодаря, аз предпочитам да вървя пеш — ледено процеди Мелани.

Кевин и Кандис кимнаха в знак на съгласие.

— Умираме от глад — промълви Кевин. — Животните ни предлагаша единствено насекоми и червеи, гарнирани с някакви водорасли...

— В сандъчето на платформата има бомбони и безалкохолни напитки — отвърна Дейв.

— О, това е напълно достатъчно — кимна Кевин.

Спускането по скалистия склон се оказа най-трудната част от пътуването. Веднъж стигнали в низината, доскорошните затворници бяха в състояние да вървят без никакви затруднения. За това съществено допринесоха и добре разчистените пътеки от страна на ловците, вероятно поради нуждите на всъдехода.

Кевин беше впечатлен от огромната им работа, свършена в изключително кратки срокове. Вдясно от пътеката се появиха тръстиките, заобикалящи Лаго Хипо. Дали малката им лодка все още е някъде там, запита се той. Сигурно. Едва ли някой си е направил труда да я търси... Зърнала новия дървен мост над Рио Дивизо, Кандис нададе радостен вик. Очевидно се беше притеснявала как ще прекосят реката.

— Свършили сте доста работа — обади се Кевин.

— Нямахме друг избор — сви рамене Дейв. — Трябваше да се справим с маймуните по най-бързия начин...

Умората ги връхлетя в момента, в който стъпиха на пътеката отвъд Рио Дивизо. Разстоянието до рампата едва ли беше повече от два километра, но краката им изведнъж се наляха с олово. Това стана особено видно, когато бяха принудени да се отбият встрани, за да направят път на малкия всъдеход, насочил се в обратна посока.

Когато най-сетне напуснаха влажния здрач на джунглата и излязоха при товарната рампа, всички изпуснаха въздишка на облекчение. Пет-шест души в работни дрехи се потяха под изпепеляващите лъчи на слънцето, но работата им по прехвърляне на упоените животни в клетките на секваше нито за миг.

Самите клетки бяха стоманени кутии метър на метър — прекалено тесни за възрастните животни, които не можеха да се изправят в тях. Въздухът проникваше вътре само през решетките на вратите, а ключалките на самите врати бяха поставени така, че животните да не могат да ги достигат. Кевин забеляза уплашените очи на няколко вече пробудили се бонобо, които надничаха от клетките.

Металните кутии бяха предназначени единствено за транспортиране, но един повдигач подреждаше част от тях в северния край на площадката. Те очевидно щяха да бъдат пренесени в Кого на следващия ден. Един от работниците държеше дебел маркуч, с който поливаше клетките на пленените животни с речна вода.

— Нали казахте, че бонобите ще бъдат пренесени в Животинския център? — попита Кевин.

— Това няма да стане днес — поклати глава Дейв. — В центъра все още няма достатъчно място. Ще ги пренесем утре, най-късно вдругиден.

Напуснаха острова без никаква трудност, просто, защото телескопичният мост беше на мястото си. Металните листове под краката им издаваха глух кънтящ звук. Пикапът на Дейв беше паркиран на няколко метра по-нататък.

— Хайде, скачайте — махна по посока на товарния отсек той.

— Я почакай! — вдигна глава Мелани. Това бяха първите ѝ думи, откакто напуснаха пещерата. — Няма да пътуваме в каросерията!

— Тогава ще вървите пеш! — отсече Дейв. — Нямам никакво намерение да ви пускам в кабината!

— Стига, Мелани! — погледна я умолително Кевин. — Отзад ще ни бъде добре, на чист въздух...

След тези думи подаде ръка на Кандис и ѝ помогна да се качи, а Дейв мълчаливо се настани зад кормилото.

С опънати крака и с ръце на кръста, Мелани приличаше на упорито момиченце, готово да се разплаче, но да постигне своето.

— Хайде, Мелани — подвижна Кандис. — Не е чак толкова далеч.

Мелани с нежелание пое протегнатата ѝ ръка.

— Не съм очаквала да ни посрещнат като герои, но това отношение е възмутително! — оплака се тя.

Пътуването в каросерията се оказа неочаквано приятно, особено след влажния мрак на пещерата и парниковата задуха на джунглата. На пода имаше купчина рогозки за транспортиране на животните, които предлагаха достатъчно комфорт. От тях се излъчваше неприятна миризма, но същата миризма излъчваха и телата на тримата доскорошни пленници.

Излегнали се по гръб, те гледаха синьото небе, което се мяркаше между зеленината от двете страни на пътя.

— Какво ли ще ни направят? — обади се Кандис. — Не искам пак да ме тикнат в онова гадно мазе!

— Ще бъде добре, ако не ни разстрелят на място! — мрачно промърмори Мелани. — А аз самата съм готова незабавно да си вдигам чуковете. Майната му на всичко... На Зоната, на проекта и на шибаната Екваториална Гвинея! Дойде ми до гуша тук!

— Де да стане толкова лесно! — въздъхна Кевин. — Аз пък се тревожа за животните... Мисля, че всички са осъдени на доживотен затвор.

— Едва ли можем да им помогнем — поклати глава Кандис.

— Питам се как ли биха реагирали на това някои природозащитни организации — подхвърли Кевин.

— Не казвай нито дума в този смисъл преди да сме се разкарали оттук! — предупредително го изгледа Мелани. — Иначе рискуваме да им вдигнем допълнително кръвното!

Навлязоха в града. Вдясно от шосето се мерна футболното игрище, стотина метра по-нататък червенееха кортовете на тенис-клуба. Там цареше видимо оживление.

— Подобно премеждие те кара да се чувстваш дребен и незначителен — промърмори Мелани, насочила поглед към кортовете. — Животът си тече, на никого не му пука, че си изкарал два ужасни дни в плен на маймуните... Камионетката направи остър завой по посока на Животинския център, пътниците отзад бяха принудени да се вкопчат в страничния борд. После спирачките изскърцаха и колата спря. Кевин надникна над кабината и видя джипа на Бъртрам.

— Зигфрид нареди да ги закараш направо в къщата на Кевин — подвижна от шофьорското място ветеринарят.

— Окей — кимна Дейв. Камионетката се разклати и пое след джипа.

— Това е изненада — промърмори Кевин и се отпусна обратно върху рогазките. — Може би са решили да демонстрират човешко отношение.

— Не е ли по-добре да го помолим да остави Кандис и мен по домовете ни? — подхвърли Мелани. — И без това сме му на път... Първо искам да взема душ и да се преоблека, а после ще мисля за ядене...

Кевин застана на колене и почука по задното стъкло на кабината. Дейв изслуша молбата на Мелани, после отказа с решително поклащане на глава.

— Май ще се наложи да ми дойдеш на гости — въздъхна Кевин и се отпусна обратно.

Колелата стъпиха на паважа, друсането рязко се усили и принуди пътниците да заемат клекнало положение. В очите на Кевин проблесна нетърпение. Той също изгаряше от желание да влезе под душа. Но пред входа на къщата му чакаха Зигфрид и Камерън, а зад тях стояха четирима въоръжени до зъби гвинейски войници, начело с някакъв офицер.

— Охо, това посрещане не вещае нищо хубаво! — промърмори той.

Камионетката спря. Дейв изскочи от кабината и спусна задния борд. Пръв слезе Кевин и направи няколко леки приклякания, за да раздвижи ставите си. Кандис и Мелани го последваха.

После тримата бавно се насочиха към коменданта и свитата му. Към тях се насочи и Бъртрам, паркирал джипа си няколко метра по-нататък.

— Надявахме се, че сте взели неплатен отпуск, но се оказа друго! — навъсено изръмжа Зигфрид. — Вие умишлено сте нарушили изричната заповед да се държите далеч от Изла Франческа! — Ръката му махна към къщата: — Ще останете тук до второ нареждане. Считайте се под домашен арест!

Кевин понечи да даде някакви обяснения за поведението им, но Мелани го изблъска встрани. Изтощението ѝ беше отстъпило място на бясна злоба.

— Няма да стане! — просъска тя. — Ще ходя където пожелае! Подавам си оставката и ще напусна Зоната веднага след като си уредя документите!

Горната устна на Зигфрид се разтегли в заплашителна гримаса. Тялото му се стрелна напред, ръката му нанесе силен удар в лицето на Мелани и тя рухна на земята. Кандис извика и се наведе да ѝ помогне.

— Не я докосвай! — изрева с почервеняло лице комендантът и отново вдигна ръка.

Кандис не му обърна внимание и помогна на Мелани да се надигне до седнало положение. Под окото на младата жена се оформяше тъмен оток, по брадичката ѝ пълзеше тънка струйка кръв.

Кевин отмести поглед, очаквайки нов удар. Испита възхищение от куража на Кандис. Кураж, който очевидно му липсваше. Испитваше парализиращ ужас от Зигфрид и не беше в състояние дори да помръдне. Но втори удар не последва и той бавно вдигна глава. Кандис беше помогнала на Мелани да се изправи.

— Наистина ще напуснеш Зоната много скоро! — изръмжа Зигфрид. — Но това ще стане само в компанията на гвинейските власти! Любопитно ми е да видя дали и с тях ще се държиш толкова нахално!

Кевин преглътна. Перспективата да бъде арестуван от местните власти накара краката му да се подгънат.

— Аз съм американска гражданка! — простена Мелани.

— Но се намираш на територията на Екваториална Гвинея и си нарушила местните закони! — хладно я изгледа Зигфрид, отстъпи крачка назад и добави: — Конфискувал съм паспортите и на трима ви, ще ги предам на властите заедно с вас. Междувременно ще останете тук, в тази къща. Предупреждавам ви, че само да си покажете носа навън, войниците имат заповед да стрелят на месо! Ясен ли съм?

— Имам нужда от дрехи! — извика извън себе си Мелани.

— Наредил съм да донесат дрехи от домовете ви — отвърна Зигфрид. — Ще ги намерите горе. Както виждате, помислили сме за всичко... — Извърна се към Камерън и добави: — Поеми наблюдението!

— Слушам, сър — докосна шапката си началникът на охраната, извърна се към тримата провинени и излая: — Чухте какво каза комендантът! Качвайте се горе и без повече номера!

Кевин се обърна и тръгна към вратата. Минавайки покрай Бъртрам, той тихо подхвърли:

— Не само палят огън, но ползват сечива и дори разговарят помежду си...

Единствената реакция на Бъртрам беше леко помръдване на вечно извитите му вежди, но Кевин беше сигурен, че е чул думите му.

Изкачиха се на втория етаж. Камерън даваше кратки заповеди на войниците, които очевидно щяха да се настанят в подножието на стълбите. Влязоха в просторния хол и най-сетне останаха сами. Мелани все още похлипваше.

— Лошо — въздъхна Кевин.

— Не могат да го направят! — изскимтя Мелани.

— Проблемът е там, че са решили да опитат — отново въздъхна той. — А без паспорти не можем да напуснем страната, дори и да се измъкнем оттук...

Мелани притисна длани към бузите си и прошепна:

— Трябва да се овладея!

— Пак сехващам! — обяви Кандис. — Само сменихме затворите!

— Тук сме добре — направи опит да я успокои Кевин. — Я си представи как щеше да се почувстваш в истинския затвор! Навън изръмжаха автомобилни мотори и звукът им бавно заглъхна в далечината. Кевин излезе на верандата. Отпред беше останала само колата на Камерън. Небето потъмняваше, на хоризонта заблещукаха първите звезди.

Върна се в хола и вдигна слушалката. Както очакваше, телефонът беше изключен.

— Няма ли сигнал? — изправи се зад гърба му Мелани.

— Страхувам се, че не — отвърна той и бавно остави слушалката.

— Хайде да се изкъпем — предложи Кандис.

— Добра идея — кимна Мелани, придавайки бодър тон на гласа си.

Определиха си среща след половин час и Кевин тръгна към кухнята. Не искаше да се появява там мръсен, но миризмата на пържено пиле беше прекалено изкусителна. Усетила отварянето на вратата, Есмералда скочи на крака.

— Здравей, Есмералда — поздрави я Кевин.

— Добре дошъл, господин Маршал — отвърна жената.

— Не излезе да ме посрещнеш както обикновено — отбеляза той.

— Страх ме беше, че комендантът е там... Той и началникът на охраната дойдоха да ме предупредят, че не бива да напускате дома си...

— И на мен казаха същото — кимна Кевин.

— Пригответе ви храна, гладен ли сте?

— Умирам от глад — призна Кевин. — Но имаме и две гостенки...

— Знам, комендантът ми каза...

— Ще можем ли да вечеряме след половин час?

— Разбира се.

Кевин кимна. Беше благодарен на съдбата, че му е оставила Есмералда. Жената колебливо го повика и той се обърна на прага.

— В града стават лоши неща — промълви Есмералда. — Не само с вас, но и с едни чужденци... Имам братовчедка, която работи в болницата. От нея чух, че там са се появили четирима американци от Ню Йорк и успели да разпитат пациента, на който присадиха черен дроб от бонобо...

— Така ли? — учудено я изгледа Кевин. Новината, че американци от Ню Йорк разпитват техния пациент беше наистина неочаквана.

— Влезли направо, без да искат разрешение — поясни Есмералда. — Представили се за доктори. Охраната и войниците ги арестували и сега са в затвора...

— Господи! — рече Кевин и в главата му се появи куп въпроси. Споменаването на Ню Йорк му напомни за изненадващото среднощно обаждане на президента на „ГенСис“ Тейлър Кабот, станало преди една седмица. Беше го разпитвал за пациента Карло Франкони, убит в Ню Йорк... По-скоро за евентуалните последици от аутопсията му.

— Братовчедка ми познава един от войниците, които са ги арестували — продължи Есмералда. — Той твърди, че американците ще бъдат предадени на министъра. А това означава, че сигурно ще бъдат убити. Помислих си, че трябва да знаете...

Хладни тръпки пробягаха по гърба на Кевин. Отлично съзнаваше, че Зигфрид готви същата съдба и за тях. Но кои са тези

американци? Какво общо имат с аутопсията на Карло Франкони?

— Положението е много сериозно — погледна го с тревога Есмералда. — Страхувам се за вас. Зная, че сте ходили на забранения остров...

— Откъде знаеш? — учудено я погледна Кевин.

— Хората в градчето говорят... Когато споменах, че сте заминали без да се обадите, Алфонс Кимба каза на мъжа ми, че сте на острова. Бил абсолютно сигурен в това.

— Благодаря ти за загрижеността — промърмори Кевин, потънал в собствените си мисли. — Благодаря и за това, което ми каза...

Влезе в стаята си и застава пред огледалото. Остана изненадан от изтощения си вид, да не говорим за мръсотията. Прокара пръсти през няколкодневната си брада и изведнъж установи, че е започнал да прилича на двойника си!

След горещия и продължителен душ се почувства нов човек. Избръсна се и облече чисти дрехи. През цялото време мислеше за американците, затворени в мрачните килии под кметството. Изгаряше от любопитство и беше готов на всичко, за да размени няколко думи с тях.

Двете му приятелки бяха не по-малко освежени. Душът бе възвърнал обичайната самоувереност на Мелани и тя започна да проклина пазачите си за дрехите, които бяха донесли от дома ѝ.

— Цветовете са неподходящи, нищо не е в хармония! — ръмжеше младата жена. Настаниха се в трапезарията и Есмералда започна да сервира. Мелани огледа уютното помещение, на лицето ѝ се появи усмивка.

— Само преди няколко часа живеехме като неандерталци! — промърмори тя. — После — хоп, отново в прегръдката на цивилизацията! Сякаш използваме Машината на времето...

— Ех, ако не трябваше да се тревожим за утрешния ден! — въздъхна мечтателно Кандис.

— Най-добре е да се насладим на вечерята — отвърна с обичайното си самочувствие Мелани. — Освен това ми се струва все по-малко вероятно, че тези типове ще ни предадат в лапите на местните власти просто ей така... Няма как да оправдаят изчезването ни. В навечерието на третото хилядолетие светът е прекалено малък за подобни неща...

— Но аз все пак се страхувам, че...

— Стига — прекъсна диалога им Кевин. — Есмералда ми каза нещо любопитно, което искам да споделя с вас... — Започна с телефонното обаждане на Тейлър Кабот, после описа неочакваната поява на групата американци в Кого и тяхното арестуване.

— Точно това имах предвид — тържествуващо се усмихна Мелани. — Един-двама умници правят аутопсията на Франкони в Ню Йорк и не след дълго се появяват тук, в Кого. Пак повтарям — светът е малък и ние напразно си въобразяваме, че живеем в изолация...

— Мислиш, че идват тук да проследят нишката, която им е дал Франкони? — погледна я с интерес Кевин. Собственото му предчувствие сочеше същото, но се нуждаеше от външна подкрепа.

— Че какво друго? — сви рамене Мелани.

— Кандис?

— Съгласна съм с Мелани — отвърна русокосата сестра. — Всичко останало би означавало прекалено много съвпадения...

— Благодаря, скъпа — кимна Мелани, завъртя празната чаша между пръстите си и подхвърли: — Съжалявам, че трябва да прекъсна гениалните ви разсъждения, но къде криеш запасите си от онова великолепно вино?

— О, извинявай, съвсем забравих — промърмори Кевин, стана и се насочи към килера, в който държеше виното. Започна да оглежда етикетите, повечето от които не му говореха абсолютно нищо, после изведнъж си даде сметка с какви огромни количества вино се е запасил. Присви очи и направи опит да преброи бутилките, но твърде скоро се отказа. В хладното помещение имаше над триста шишета, все от отбрани марки.

— Господи! — промърмори той и усети как в главата му се оформя малък план. Награби няколко бутилки и ги понесе към кухнята.

Есмералда се надигна от мястото си край масата. Тя също вечеряше.

— Имам една молба — рече Кевин. — Ще занесеш ли тези бутилки на войниците долу? Не забравяй и тирбушон...

— Толкова много? — учуди се жената.

— Да — кимна Кевин. — А други ще отнесеш на войниците, които почиват под навеса на кметството. Ако те попитат по какъв

повод, ще кажеш, че си заминавам и предпочитам те да изпият виното ми, а не шефовете им...

— Мисля, че разбирам — погледна го с усмивка Есмералда. Свали от рафта една платнена торбичка за покупки и започна да я пълни с бутилки. Миг по-късно вече се спускаше по задната стълба към входния вестибюл.

Кевин направи още няколко тура между килера и кухнята, скоро масата се оказа затрупана от бутилки. Сред виното се оказаха и няколко тумбести шишета с порто.

— Какво става тук? — надникна през вратата Мелани. — Ние чакаме виното в трапезарията, а той го трупа тук!

Кевин ѝ подаде първата попаднала пред очите му бутилка и каза да започват без него, тъй като има малко работа. Мелани сведе очи към етикета, на лицето ѝ се изписа уважение.

— Охо, „Шато Латур“! — прошепна тя и побърза да изчезне по посока на трапезарията. Есмералда се появи отново и съобщи, че войниците останали много доволни от подаръка.

— Мисля да им занеса и малко хляб — подхвърли тя. — Така ще ожадняват по-бързо...

— Добра идея — кимна Кевин и започна да пълни торбичката с бутилки. Скоро свърши и я вдигна да провери тежестта ѝ. Не беше лека, но Есмералда щеше да се справи.

— Преброй колко войници има около кметството — поръча на икономката си той. — Искам виното да стигне за всички...

— Вечер обикновено са четирима — отвърна жената.

— Значи десет бутилки ще им стигнат, поне за замявка — усмихна се Кевин. После напълни дробовете си с въздух и се отправи към трапезарията. Изгаряше от нетърпение да сподели идеята си с двете жени.

Претърколи се по корем и погледна часовника на нощното шкафче. Наближаваше дванадесет. Краката му се спуснаха на пода, а ръцете му изключиха алармата на будилника, нагласена за полунощ.

Планът му предизвика бурни дискусии по време на вечерята. Идеята беше подета от събеседничките му, обсъдена подробно, а след това допълнена с нови хрумвания и изчистена от излишни детайли. В крайна сметка и тримата постигнаха съгласие по въпроса, че си струва да опитат.

Извършиха възможните приготовления и се оттеглиха да почиват. Но Кевин не успя да заспи, въпреки че беше на прага на изтощението. За това помогна и постоянно усилващата се глъчка от долния етаж, където гуляеха войниците. Започнаха с оживени разговори, но вече бяха на етапа на пиянските песни, които сякаш нямаха край.

Есмералда ги посети на два пъти, а след това съобщи, че френското вино се радва на огромен успех и първоначалните доставки вече са на привършване. Кевин се облече в тъмното и излезе в коридора. Не искаше да пали лампите. За негов късмет луната беше достатъчно силна, за да освети вратите на стаите за гости. Първо почука на Мелани и леко се стресна когато вратата моментално се отвори.

— Не можах да заспя и те чаках — поясни шепнешком тя.

Насочиха се към стаята на Кандис. Тя също беше готова. Отбиха се в хола да вземат малките брезентови сакове, които бяха приготвили предварително, после се промъкнаха на верандата. Пред очите им се разкри екзотична и омайваща гледка. Дъждът беше спрял преди няколко часа, в момента по небето плуваха леки, сребристи облачета. От земята се издигаха леки изпарения, градът сякаш плуваше под прозрачните лунни лъчи. В тишината злоещо отекваха необичайно силните звуци на джунглата. Думите бяха излишни, просто, защото бяха обсъдили тази първа фаза до последната подробност. Насочиха се към далечния край на верандата и завързаха за парапета трите съединени чаршафа, които бяха приготвили предварително. Свободният край опря в земята.

Мелани настоя да се спусне първа и го стори с окуражаваща лекота. Кандис също се справи добре, но Кевин изпита известни затруднения. Решил да имитира алпинисткия стил на Мелани, той се оттласна от парапета прекалено силно, чаршафеното въже се разклати. В резултат кокалчетата му влязоха в съприкосновение с грапавата мазилка и се ожулиха здравата.

— По дяволите! — изруга той след като най-сетне стъпи на паважа и разтърка ръцете си.

— Добре ли си? — прошепна Мелани.

— Мисля, че да...

Следващата фаза на бягството беше по-опасна. Наредени в индийска нишка, те залепиха гръб за стената и предпазливо се

плъзнаха по протежението ѝ, скрити в сянката на верандата. Всяка стъпка ги приближаваше до централното стълбище, край което гуляеха войниците. До ушите им достигаха знойни африкански ритми, записани на касетофон.

Плъзнаха се под навеса, където беше паркиран ленд-круйзерът на Кевин. Той предпазливо заобиколи джипа и безшумно отвори шофьорската врата. В този момент се намираше на някакви си петшест метра от пийналите войници, разделяше ги само една голяма тръстикова рогозка, окачена на дебел мертек над главите им.

Освободи ръчната спирачка и изключи от скорост. После се върна при жените, които чакаха до задницата и им направи знак да тикат.

Отначало тежката машина отказа дори да се помръдне. Кевин запъна крака в бетонния постамент и напрегна всички сили. Тойотата помръдна и бавно се плъзна навън.

Малко след навеса под верандата паважът започваше лек наклон, направен нарочно, за оттичане на дъждовната вода. В момента, в който задните колела се прехвърлиха там, джипът тръгна по инерция и скоростта му бавно се увеличи. Тикането стана излишно.

— Охо! — полугласно извика Кевин, заобиколи отстрани и се затича към шофьорската врата. Влизането в купето се оказа доста трудна работа, тъй като тежката машина се ускоряваше с неподозирана бързина и вече се насочваше към наклона в дъното на площада, отвъд който беше бреговата линия.

В крайна сметка успя да отвори, напрегна мускули и скочи зад волана. Зае позиция с максимална бързина и натисна спирачката. Едновременно с това изви кормилото рязко наляво, за да насочи колата към сравнително равната част на площада.

Обърна се и огледа обстановката. Войниците се виждаха съвсем ясно. Бяха насядали около малка масичка, върху която стърчеше касетофона, заобиколен от батарея празни бутилки. Ритмично пляскаха с длани по коленете си и припяваха, никой не гледаше насам.

Кевин изпусна въздишка на облекчение. В същия миг дясната врата се отвори и Мелани скочи на седалката до него. Кандис се шмугна отзад.

— Не затръшвайте вратите! — побърза да ги предупреди той, придържайки шофьорската врата с ръка.

Кракът му бавно отпусна спирачката. В първия момент джипът не помръдна, но след няколко енергични движения на тялото му напред-назад, колелата бавно се раздвижиха и тежкото превозно средство пое към бреговата линия с леко полюшване.

Инерцията ги отдалечи на около две пресечки от къщата, после наклонът свърши и колата бавно спря. Кевин завъртя стартерния ключ, вратите бяха затворени с меко изщракване.

Спогледаха се. Бяха потни и напрегнати, върху лицата им играеха леки усмивки.

— Успяхме! — тръсна глава Мелани.

— Засега — кимна Кевин и включи на скорост. Зави надясно, направи широк кръг около квартала и се насочи към автомобилния парк.

— Сигурен ли си, че в гаража няма да ни създават проблеми? — погледна го Мелани.

— Не мога да ти дам гаранции — отвърна Кевин. — Но хората там живеят изолирано, а Зигфрид положително не е бил камбаната за нашето изчезване, последвано от домашен арест. Не би си позволил подобно нещо, особено след като е планирал да ни предаде на местните власти...

— Дано да си прав — въздъхна Мелани. — Чудя се дали не е по-разумно да напуснем Зоната зад някой камион, вместо да се занимаваме с някакви американци, които никога не сме виждали...

— Тези хора са успели да се промъкнат тук — поклати глава Кевин. — Сигурен съм, че имат план и как да се измъкнат. Преминаването през КПП-то ще оставим като последна възможност, след като сме изчерпали всичко останало...

Джипът зави към огромния плац, на който кипеше трескава работа. Пътниците бяха принудени да присвият очи пред ярката светлина над товарната рампа. Стигнаха до сервиза в дъното и Кевин паркира в близост до огромен крик, на който беше повдигнат някакъв влекач. Под него се почесваха няколко механици.

— Чакайте тук — рече той и слезе от тойотата.

Мелани и Кандис гледаха как се приближава към групата мъже и повежда разговор с тях. Русокосата сестра беше кръстосала пръсти.

— Е, поне не хукнаха към телефона като го видяха — отбеляза Мелани.

Един от механиците се отдели от групата, хлътна през отворената врата на близкото помещение и миг по-късно се появи обратно с тежка верига в ръце. Подаде я на Кевин, който залитна под тежестта ѝ.

Понесъл веригата към джипа, Кевин усети как лицето му се налива с кръв, а по челото му избиват ситни капчици пот. Мелани изскочи навън и отвори багажника миг преди дебелите брънки да се изплъзнат от ръцете му.

— Казах му, че искам дебела верига, но не предполагах чак такава чудовище — задъхано промърмори той.

— Какво обяснение им предложи?

— Колата ти затънала в дълбока кал и трябва да те изтегля... Дори окото им не мигна. Разбира се, никой не предложи да дойде да ни помогне... Скочиха в колата и се насочиха по обратния път за града.

— Сигурен ли си, че ще се получи? — обади се от задната седалка Кандис.

— Не съм — поклати глава Кевин. — Но не виждам друга възможност...

През останалото време мълчаха. Даваха си ясна сметка, че им предстои най-трудната част от приключението. Излязоха на площада пред кметството и Кевин изключи фаровете. Напрежението им видимо се повиши.

Кевин докосна педала на газта и колата с изключени светлини предпазливо се плъзна към сградата. Прозорецът на караулното ярко светеше, отвътре се чуваше оглушителна музика. Тези тук също имаха касетофон с африкански ритми, но за разлика от колегите си насреща, го бяха издънили докрай.

— Точно на такъв купон разчитах — прошепна Кевин, завъртя волана и започна да заобикаля сградата. Прозорчетата на килиите под земята почти не се виждаха, скрити в основите.

Включи на заден ход и плавно отпусна съединителя. Джипът се плъзна към верандата и спря на метър от нея. Кевин дръпна ръчната спирачка, но остави мотора да работи. И тримата насочиха погледи към осветения прозорец на караулното. Щорите бяха вдигнати, хора не се виждаха. За разлика от отрупаната с бутилки маса...

— Сега или никога! — рече с въздишка Кевин.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Мелани.

— Не, стойте си по местата.

Плъзна се навън и побърза да се залепи за най-близката колона. Музиката беше оглушителна. Основното му опасение беше свързано с факта, че ако някой погледне през прозореца, няма начин да не го забележи. Тук укрития просто липсваха.

Клекна и хвърли поглед към зарешетеното прозорче. В килията цареше непрогледен мрак.

Отпусна се на колене, пропълзя под верандата и тикна глава между железните пръчки.

— Хей, има ли някой тук? — напрегнато подвикна той.

— Само неколцина туристи — отвърна отвътре Джак. — Да не би да ни каните на купона?

— Вие сте американците, нали?

— Точно — ухили се в тъмното Джак. — Съвсем като бейзбола и ябълковия пай...

До слуха на Кевин достигнаха и други гласове, но бяха твърде приглушени, за да разбере думите.

— Трябва да знаете, че се намирате в изключително опасна ситуация — подхвърли той.

— Така ли? — иронично отвърна Джак. — Аз пък мислех, че така посрещат всички туристи...

Кевин усети, че непознатият там долу непременно ще се погоди с човек като Мелани.

— Ще направя опит да изкъртя решетките — съобщи той. — Всички ли сте в тази килия?

— Не — отвърна Джак. — Две хубави жени са отседнали в съседната, вляво...

Кевин се изправи, издърпа дебелата верига от багажника и спусна края ѝ между пръчките.

— Увийте я няколко пъти около решетките — разпореди той.

— Това ми харесва — обяви Джак. — Сякаш гледам стар каубойски филм.

Кевин се върна при джипа и затегна веригата около теглича. Когато се върна, долният ѝ край вече беше завързан за централната пречка на решетката.

— Изглежда добре — обяви той. — Сега да видим какво ще се получи...

Качи се зад волана, включи двойното предаване и леко отпусна съединителя. Колата бавно се плъзна напред, веригата се опъна.

— Е, добре, започваме — подвикна на жените той и стъпи на газта. Мощният мотор басово изръмжа, но Кевин изобщо не го чу. Всички шумове потъваха в оглушителните ритми на някаква заирска рок-група.

Изведнъж колата подскочи напред и Кевин побърза да натисне спирачката. Зад тях се разнесе страхотен шум — сякаш някой беше ударил с камък железните парапети на противопожарна стълба. Свъсили вежди и затаили дъх, тримата се обърнаха едновременно към караулното. С огромно облекчение установиха, че войниците не бяха чули нищо и веселбата течеше с пълен ход.

Кевин скочи на паважа с намерението да види какво беше направил и почти се сблъска с впечатляващо мускулист чернокож младеж, насочил се в обратна посока.

— Добра работа, човече! — похвали го младежът. — Аз се казвам Уорън, а този там е Джак...

— Аз съм Кевин.

— Дай тази бричка пред съседното прозорче — разпореди се Уорън. — Нека видим какво можем да направим за жените...

— Как успяхте да се измъкнете толкова бързо? — учуди се Кевин.

— Ти изкърти цялата рамка, бе човек — отвърна Уорън.

Кевин се върна зад волана, включи на заден ход и насочи джипа към стената. Двамата американци сръчно окачиха веригата на съседната решетка.

— Моите поздравления! — усмихна му се Мелани.

— Трябва да призная, че се получи по-добре и от най-смелите ми очаквания — смутолеви Кевин.

Някой почука по покрива на колата и той погледна в огледалцето. Чернокожият гигант му даваше знак да потегли напред.

Прибягна до същата техника, използвайки същите обороти. Втората решетка последва съдбата на посестримата си, за съжаление със същия оглушителен шум. Този път на прозореца се появи силуетът на един от войниците.

Кевин замръзна на място. Отправи една гореща молитва и новите му познати отвън да сторят същото. Войникът отпи от бутилка с вино,

събори няколко празни от масата, после бавно се обърна и изчезна във вътрешността на помещението.

Кевин слезе и видя как американците помагат на две жени да се измъкнат през прозорчето на килията. В следващия миг те вече тичаха към колата. Тръгна към задната част с намерението да откачи веригата, но там се сблъска с Уорън, който вече бе сторил това.

Мълчаливо се натовариха в тойотата. Джак и Уорън седнаха на подвижните столчета, прикрепени към предните облегалки, а двете жени се сместиха при Кандис.

Кевин включи на скорост, хвърли последен поглед към осветения прозорец на караулното и плавно подаде газ. Включи фаровете едва когато напуснаха площада. Бягството имаше зашеметяващо въздействие върху всички. Кевин, Мелани и Кандис бяха обзети от чувство на триумф, докато първоначалната изненада на групата от Ню Йорк бързо се смени с чувство на огромно облекчение. Запознаха се набързо, после заваляха въпросите. В първия момент всички говореха едновременно.

— Хей, я почакайте! — повиши глас Джак. — Трябва да въведем някакъв ред! Дайте да говорим един по един...

— Прав си, мамка му! — ухили се Уорън. — Аз съм пръв! Искам да кажа едно голямо благодаря на нашите нови приятели! Дойдохте точно навреме!

— Присъединявам се към теб — кимна Лори.

Кевин прекоси главната улица и спря джипа на паркинга зад централния супермаркет. Тук имаше и други коли, които предлагаха достатъчно укритие. Моторът заглъхна, фаровете угаснаха.

— Предлагам на първо място да решим как ще изчезнем от този град — рече той. — После ще говорим за всичко останало, тъй като не разполагаме с много време. Как планирахте до сторите това, приятели?

— С лодката, с която дойдохме — отвърна Джак.

— Къде е тя?

— Дано е там, където я оставихме — на пясъка под един от пристаните...

— Ще ни побере ли всички? — попита Кевин.

— Дори ще остане място за още толкова — увери го Джак.

— Отлично! — доволно кимна Кевин. — През цялото време се надявах, че сте дошли по вода. По този начин ще можем да тръгнем

направо за Габон! — Очите му пробягаха по лицата на компанията, ръката му завъртя стартерния ключ. — Дано лодката да е налице!

Напусна паркинга и пое към брега, използвайки заобиколни пътища. Целта му беше да се държи максимално далеч от кметството и собствения си дом.

— Имаме един проблем — обади се Джак. — Прибраха ни паспортите и парите...

— И ние сме на същото дередже — горчиво се усмихна Кевин. — С тази разлика, че имаме малко пари и пътнически чекове. Паспортите ни бяха конфискувани днес следобед, преди да ни поставят под домашен арест. Чакаше ни вашата съдба: предаване в ръцете на гвинейските власти...

— Толкова ли е страшно това? — вдигна вежди Джак.

В съзнанието на Кевин изплуваха черепите върху бюрото на Зигфрид, на устните му се появи мрачна усмивка.

— Не знам какво разбираш под страшно — промърмори той. — Но нашата история щеше да приключи със съдебен фарс, след който положително ни чакаше наказателния взвод...

— Сериозно?! — възкликна Уорън.

— Според законите на тази страна всяка намеса в дейността на „ГенСис“ се счита за провинение, което се наказва със смърт — кимна Кевин.

— А комендантът е този, който решава дали има намеса, или не...

— Разстрел?! — погледна го ужасено Джак.

— Страхувам се, че е точно така — въздъхна Кевин. — Местните военни много ги бива в тая работа, вероятно защото са се упражнявали години наред...

— Нямах идея за тази опасност — призна Джак.

— Значи сме ви още по-задължени...

Извърнала глава към стъклото, Лори неволно потръпна. Представата, че животът им е висял на косъм, не беше от най-приятните. Още повече, че опасността все още не беше отминала.

— А вие как се озовахте в казана? — попита Уорън.

— Дълга история — въздъхна Мелани.

— Като нашата — рече Лори.

— Имам един въпрос — вдигна глава Кевин. — Заради Карло Франкони ли се появихте тук?

— Ха! — стресна се Джак. — Ето го печелевният билет! Впечатлен съм, приятелю, а освен това изгарям от любопитство! Какво те накара да зададеш този въпрос? Какъв пост заемаш в местната йерархия?

— Аз ли? — попита Кевин.

— Ти, а и останалите...

Кевин, Мелани и Кандис се спогледаха.

— Всички участваме в една и съща програма — започна Кандис. — Аз самата съм дребна риба, обикновена оперативна сестра.

— Аз съм репродуктивен технолог — добави Мелани. — Отговарям за доставката на суровия материал, а след като Кевин направи своите магии — и за плодовитостта на творенията му...

— По професия съм молекулярен биолог — призна с тъга в гласа Кевин. — Онзи, който дръзна да престъпи границите и за награда получава мълнията, поразила Прометей...

— Чакай малко — вдигна ръка Джак. — Тези класически примери от света на литературата ми идват малко много...

— Без да искам предадох огъня на животните — въздъхна Кевин. — Бях запленил от възможността да размествам частите на различни хромозоми, по-специално клетките, съдържащи се в късото разклонение на Хромозома 6...

— Вземал си клетки от човешки хромозоми и си ги присаждал на маймуни, така ли? — пожела да се осведоми Джак.

— В оплодените яйцеклетки на маймуни — коригира го Кевин. — От вида бонобо, за да бъда съвсем точен...

— И целта на твоята работа е била да създадеш съвместими органи за евентуална трансплантация?

— Точно така — кимна Кевин. — В началото няха предвид тази конкретна цел, бях просто изследовател. Но икономическата страна на въпроса беше прекалено примамлива...

— Гениално! — рече с уважение Джак. — Но и малко страшничко...

— Даже много страшничко! — възкликна Кевин. — Всъщност, това се оказа една огромна трагедия. Прехвърляйки у бонобите

прекалено много човешки гени, аз неволно създадох една нова раса хуманоиди!

— Нещо като неандерталците ли? — учуди се Лори.

— Доста по примитивни от тях — поклати глава Кевин. — По-скоро приличат на хуманоидите, живяли няколко милиона години по-рано. Но са достатъчно интелигентни да използват огъня, да изработват примитивни сечива, а дори и да създадат нещо като език, на който разговарят... Според мен развитието им отговаря на състоянието, в което сме били ние преди четири или пет милиона години...

— Къде са тези същества? — попита с тревога Лори.

— На един от близките острови, където живеят в относителна свобода. За съжаление това скоро ще се промени.

— По какъв начин? — В представата си Лори вече виждаше хуманоидите. Като дете много си падаше по картинките на пещерните човеци.

Кевин им разказа накратко за стълбовете пушек, които бяха пробудили интереса им към острова. После описа пленяването им от маймуните и последвалото освобождение, а завърши с описание на нерадостната съдба, която очаква хуманоидите. Поради близката си прилика с хората, те са осъдени да завършат живота си в бетонни клетки.

— Ужасно! — възкликна Лори.

— Какво нещастие! — поклати глава Джак.

— Светът не е готов за нова раса — въздъхна Уорън. — Съществуващите до този момент носят предостатъчно неприятности.

— Наближаваме брега — съобщи Кевин. — След онзи завой там, ще излезем на площада пред кея...

— По-добре спри тук — предложи Джак. — На идване там имаше въоръжена охрана...

Кевин отби до тротоара. Изключи фаровете, но остави мотора да работи заради климатичната инсталация. Джак и Уорън се измъкнаха навън, изтичаха до ъгъла и предпазливо надникнаха по посока на брега.

— Дали ще можем да намерим друга лодка, в случай, че нашата е изчезнала? — попита Лори.

— Страхувам се, че не — поклати глава Кевин.

— А има ли друг път за напускане на града, освен този с КПП-то?

— Не.

— Тогава Господ да ни е на помощ! — съкрушено промълви Лори.

Джак и Уорън притичаха обратно и Кевин свали страничното стъкло.

— Наистина има един войник — рече Джак. — Но той е доста немарлив, може би ще се окаже, че сладко си спи... Все пак трябва да го елиминираме, затова предлагам да почакаете тук...

— Нямам нищо против — кимна Кевин, доволен да прехвърли на друг операции от подобен сорт. Беше достатъчно откровен да си признае, че не би могъл да се справи дори и с най-мърлявия войник на Екваториална Гвинея. Джак и Уорън изчезнаха зад ъгъла и той вдигна стъклото. Лори се извърна към Натали, от устата ѝ се откъсна тежка въздишка.

— Съжалявам за всичко това... Трябваше да бъде по-прозорлива и да разбере, че Джак е от хората, които привличат неприятностите като магнит...

— Грешката не е твоя, няма нужда да се извиняваш — поклати глава Натали. — Освен това нещата изглеждат далеч по-добре отпреди петнадесет-двадесет минути...

Джак и Уорън се върнаха изненадващо бързо. В ръцете на патолога се поклащаше пистолет, а чернокожият атлет носеше къс автомат.

— Някакъв проблем? — попита Кевин след като двамата се качиха в джипа.

— Не — отвърна Джак. — Човекът беше много любезен, а и Уорън умее да убеждава...

— Тоя бар „Чики“ има ли паркинг? — попита Уорън.

— Да.

— Карай натам!

Кевин даде на заден ход, пое по улицата и сви на първата улица вляво. В дъното ѝ се намираше просторен паркинг, в центъра, на който тъмнеше бар „Чики“. Отвъд него започваха пристаните.

— Ще ида да проверя дали лодката е на мястото си, а вие чакайте тук — разпреди се Уорън след като тойотата спря на паркинга.

Гъвкавото му тяло изскочи от задната врата и се стопа в мрака.

— Бърз е — отбеляза Мелани.

— Охо, още нищо не знаеш — отвърна Джак.

— Насреща е Габон, така ли? — попита Лори, насочила поглед към тъмната пропаст на океана.

— Точно така — кимна Мелани.

— На какво разстояние? — подхвърли Джак.

— Четири мили по права линия — отвърна Кевин. — Но ние ще се опитаме да стигнем до Кокосовия бряг, който е на десетина. Оттам ще направим опит да влезем във връзка с американското посолство в Либревил...

— За колко време ще стигнем до този Кокосов бряг?

— За малко повече от час — отвърна Кевин. — Разбира се, това зависи от скоростта на лодката...

Уорън изскочи от мрака и се приближи до джипа. Кевин смъкна страничното стъкло.

— Всичко е окей — блеснаха зъбите на младежа. — Лодката си е на мястото.

— Ура! — викна цялата група едновременно и се изсипа от колата. Кевин, Мелани и Кандис издърпаха брезентовите си торби.

— Това ли ви е багажът? — попита Лори.

— Това е — кимна Кандис.

Уорън ги поведе към стъпалата, по които се слизаше до морския бряг.

— Бързо! — прошепна той. — Движете се натам, към онази подпорна стена!

Но под дървените кейове беше прекалено тъмно, за да се движат бързо. Сред пляска на малките вълни се долавяше някакво особено поскърцване — подплашени от пришълците, големи краби бързаха да се зароят в пясъка.

— Имаме две фенерчета — обади се Кевин. — Може ли да ги включим?

— По-добре да не рискуваме — отвърна Джак и в същия миг буквално се блъсна в пирогата. Преди да направи знак на останалите да се качват вътре, той старателно провери стабилността ѝ. После нареди на жените да влязат и да седнат на кърмата. Носът видимо се

повдигна. Избутаха коритото във водата, скочиха вътре и го подкараха с ръце и дъски по посока на плаващия кей.

— Пазете се от гредите над главите ви — предупреди Джак. Лодката бавно напусна сянката на пристана и навлезе в осветената от луната зона. Вътре имаше четири гребла и Мелани изрази желание да се включи в гребането редом с мъжете.

— Искам да навлезем поне стотина метра навътре преди да запаля мотора — поясни Джак. — Няма смисъл да поемаме допълнителни рискове...

Всички извърнаха взор към мирно заспалото градче, чиито къщички белееха под сребристите лъчи на луната. Джунглата около него имаше мастилен цвят и приличаше на замръзнала приливна вълна, заплашваща всеки миг да го погълне.

Нощните ѝ звуци бавно заглъхваха зад кърмата. Не след дълго тишината се нарушаваше единствено от плясъка на греблата в тъмната вода. Никой не говореше. Дишането на бегълците постепенно се успокои, пулсът им започна да се връща в нормални граници. Вече имаха достатъчно време да мислят, а дори и да огледат обстановката. Нюйоркчаните явно бяха смаяни от красотата на африканския бряг, който се губеше в нощта. Тук всичко им се струваше някак по-голямо, включително звездите, блещукащи по кадифеното небе.

За Кевин нещата стояха малко по-различно. Обзе го огромно облекчение от факта, че беше избягал и беше допринесъл за бягството на останалите в лодката, но едновременно с това сърцето му се свиваше от тревога за съдбата на нещастните боноби. Той и само той беше виновен за тази съдба, която не им предлагаше нищо друго, освен тъжно изгнание в бетонните клетки... След няколко минути Джак издърпа греблото си и го хвърли на дъното на пирога.

— Време е да преминем на механична тяга — обяви той и спусна извънбордовия мотор във водата.

— Чакай малко — спря го Кевин. — Имам една молба. Нямам морално право да я отправям точно към вас, но е важна...

Джак изправи гръб, пусна капачката на резервоара и любопитно попита:

— Какво ти мърда под шапката, приятелю?

— Виждате ли онзи остров там, последният от архипелага? — посочи към Изла Франческа Кевин. — Там се намират бонобите.

Затворени са в клетки в близост до един мост, утре ще ги превозят в Кого. Бих искал да се отбием и да ги освободим...

— Каква полза? — учудено попита Лори.

— Огромна, особено, ако ги накарам да прекосят моста — отвърна Кевин.

— Но няма твоите приятелчета от Кого няма пак да ги обкръжат? — присви очи Джак.

— Изобщо няма да ги открият! — отвърна Кевин и усети как идеята започва да го вълнува. — Те ще изчезнат завинаги! От тази част на Екваториална Гвинея започва девствена джунгла, простираща се на няколко хиляди квадратни километра. Тя обхваща не само Гвинея, но и огромни площи от Габон, Камерун, Конго и Централно-африканската република... Там все още не е стъпвал човешки крак...

— Искаш да ги пуснеш на свобода? — попита Кандис.

— Точно така! — възбудено кимна Кевин. — Така ще им дадем шанс, който няма начин да пропуснат! Те са изобретателни, също като нашите прадеди, които са преживяли Ледниковия период. А това е било далеч по-тежко от адаптирането в джунглата, нали?

Лори хвърли кос поглед към Джак.

— Идеята ми харесва! — обяви тя.

Джак погледна към острова, после попита в коя посока се намира Кокосовия бряг.

— Няма да се отклоним много — промълви умолително Кевин. — Едва ли ще се забавим повече от двадесетина минути.

— А какво ще стане, ако животните откажат да напуснат острова? — обади се Уорън.

— Поне ще знам, че съм опитал — въздъхна Кевин. — Чувствам се длъжен да им помогна...

— Идеята започва да ми харесва — тръсна глава Джак. — Но искам да чуя мнението и на останалите...

— Честно казано, много ми се ще да видя едно от тези животни — промърмори Уорън.

— Да вървим! — извика възбудено Кандис.

— Няма проблем — кимна Натали.

— Не се сещам за по-добра идея — усмихна се и Мелани. — Да вървим!

Джак дръпна въженцето и моторът изрева. Ръцете му хванаха руля и носът на лодката бавно изви към Изла Франческа.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КОГО, ЕКВАТОРИАЛНА ГВИНЕЯ, 10 МАРТ 1997 Г. 1.45

Ч.

Зигфрид беше сънувал този кошмар поне стотина пъти. И всеки път ставаше все по-лошо. Приближава се към млада слоница с малко слонче и в душата му цари смут. Не иска да го прави, но двойката клиенти настояват. Съпругата изгаря от любопитство да види слончето отблизо.

Взел е всички предпазни мерки. Няколко следотърсачи правят засада на пътеката вдясно, а той предпазливо напредва към слоницата и бебето. Но от север се появява огромен, обзет от бясна ярост мъжкар. Помощниците му изпадат в ужас и побягват, без дори да го предупредят.

Огромното животно се носи към него с пълна скорост, звукът е като от експресен влак. Бивните му са насочени право в гърдите на Зигфрид, изпод хобота му излита пронизителен боен вик. На това място неизбежно се събуждаше, облян в студена пот...

Простена, обърна се във влажните чаршафи и стана. Ръката му се протегна към чашата с вода, поставена на шкафчето отвъд мрежата за комари. Отпи едра глътка и тежко въздъхна. Проблемът му беше там, че този кошмар отговаряше на действителността. Именно по време на инцидента с разярения слон беше изгубил подвижността на дясната си ръка, а лицето му се беше превърнало в огромна, кървяща рана...

Спуснал крака на пода, той бавно осъзна, че крясъците на разярения слон от съня всъщност долитат откъм прозореца. Миг по-късно идентифицира и техния източник: евтин касетофон, който с пълна сила бълваше горещи западно-африкански ритми.

Погледна часовника си. Наближаваше два през нощта. В душата му нахлу гняв. Кой си позволява да вдига шум по това време?!

Определил посоката на шума, той се надигна и излезе на верандата. С изумление откри, че музиката идва откъм къщата на Кевин Маршал. И моментално идентифицира смутителите на реда: това бяха войниците, оставени на пост в подножието на широкото дървено стълбище.

Гневът прониза тялото му като електрически ток. Завъртя се на пети и грабна слушалката на телефона, монтиран до леглото му. Събуди началника на охраната и му заповяда незабавно да се яви в къщата на Кевин. После бързо се облече, грабна една от старите си ловни карабини и изскочи навън.

Прекося тревната площ и се насочи към къщата на Кевин. Колкото по-близо отиваше, толкова по-оглушителна ставаше музиката. Войниците се бяха разположили под светлината на една гола крушка, а в краката им се въргаляха празни бутилки. Двама пееха в такт с музиката, другите двама бяха потънали в дълбок пиянски сън. Колата на Камерън изскочи иззад ъгъла, спирачките ѝ изскърцаха на метър от къщата. Началникът на охраната слезе и затича по посока на Зигфрид, закопчавайки в движение ризата си. Очите му за миг обхванаха пиянската сцена, лицето му видимо пребледня.

— Не! — вдигна ръка Зигфрид, отгатнал намеренията му. — Сега не е време за обяснения и извинения! Качвай се горе и виж дали господин Маршал и приятелките му са налице!

Камерън докосна периферията на шапката си и изтича по стълбите. Зигфрид го чу как хлопа на вратата. Миг по-късно бе включено осветлението в спалните. Намръщеният му поглед се спря на пияните войници, които дори не бяха забелязали появата им. После Камерън се появи отново.

— Няма ги! — съобщи той с бяло като вар лице.

Зигфрид направи опит да овладее гневния пристъп, който клокочеше в гърдите му. Но некомпетентността на подчинените му действително надхвърляше всякакви граници.

— Джипът? — кратко излая той.

— Отивам да проверя — кимна Камерън и хукна към тръстиковата преграда в другия край на къщата. След секунда се върна обратно. — И него го няма! — съобщи той, избягвайки погледа на шефа си.

— Каква изненада! — язвително се усмихна Зигфрид и щракна с пръсти по посока на колата му. Настаниха се в купето и комендантът премина към действие. — Свържи се с твоите хора! — заповяда той. — Искам веднага да открият джипа на Кевин. Обади се на КПП-то да провериш дали не са напуснали Зоната. Междувременно ме закарай в службата!

Камерън подкара и вдигна радиотелефона от стойката на арматурното табло. Номерата бяха запаметени, достатъчно беше да докосне съответния бутон. Натисна газта и колата рязко пое на север.

Когато пристигнаха пред кметството, търсенето вече беше в ход. От КПП-то ги увериха, че никой не е правил опит да напусне Зоната. Изскочиха на паркинга, до слуха им отново достигнаха горещи африкански ритми.

— Охо! — изненадано възкликна Камерън.

Зигфрид запази мълчание и направи опит да се подготви за това, което вече подозираше. Колата закова пред кметството, фаровете осветиха изкъртените решетки и дебелията, проточила се като змия верига.

— Това вече е нещастие! — извика с потрепващ от гняв глас Зигфрид. После грабна карабината и излезе от колата. Беше превъзходен стрелец, въпреки че му се налагаше да държи оръжието само с една ръка. Екнаха три изстрела, в бърза последователност един след друг. Празните бутилки от вино на перваза на караулното се пръснаха на сол, но музиката не секна.

Стиснал пушката в здравата си ръка, комендантът пристъпи към прозореца и надникна. Касетофонът беше поставен върху масата, копчето за усилване — завъртяно докрай. Четиримата войници хъркаха яко, проснали се на пода и по плетените столове.

Зигфрид вдигна пушката, прицели се и натисна спусъка. Касетофонът се пръсна на хиляди дребни парченца. Ушите им писнаха от внезапно настъпилата тишина.

— Обади се на полковника от военния гарнизон! — изръмжа комендантът, без да се обръща назад. — Предай му какво е станало и му кажи, че искам тези свине да бъдат изправени пред военен съд! Веднага да изпрати тук един взвод войници!

— Слушам, сър! — извика Камерън, завъртя се и побърза да се отдалечи. Зигфрид пристъпи към верандата и се наведе над изкъртените решетки. Веднага разбра защо са се измъкнали толкова лесно — циментът, който би трябвало да ги държи здраво за каменния зид, се беше превърнал в пясък.

Направи една обиколка на сградата, просто, за да овладее бясната ярост, която изгаряше гърдите му. Когато отново се озова на площада, насреща му проблеснаха фарове. Патрулният джип се закова на метър

от колата на Камерън, вратичката се отвори и дежурният офицер се затича към него.

Зигфрид не успя да се сдържи и от устата му излетя сочна псувня. Бягството на Кевин и американците поставяше под заплаха съществуването на целия проект! Те трябва да бъдат заловени! На всяка цена!

— Господин Шпалек! — подвижна Камерън. — Преди десетина минути офицер О'Лиъри е видял колата на Кевин Маршал... Веднага ще проверим дали все още е там...

— Къде? — късо излая Зигфрид.

— На паркинга пред бар „Чики“ — обади се самият О'Лиъри. — Мисля, че я зърнах там при последната си обиколка...

— А хора? Имаше ли хора в нея?

— Не, сър. Нямахме жива душа.

— Там трябва да има пост — сбърчи вежди Зигфрид. — Видяхте ли го?

— Не съвсем, сър — поклати глава О'Лиъри.

— Какво значи „не съвсем“? — изръмжа Зигфрид и усети как яростта му се завръща. Каква безотговорност, Господи!

— Обикновено не обръщаме внимание на войниците, сър — отвърна с притеснение офицерът.

Зигфрид извърна поглед встрани. В опит да контролира нервите си, той нарочно го фокусира върху панорамата на нощната джунгла. Девствената красота на природата оказа своето въздействие. Въздъхна и неохотно призна пред себе си, че той също не обръща внимание на калпавите войници от местната национална гвардия. Отдавна се беше примирил с безполезното им присъствие, което просто беше част от бизнеса с правителството на Екваториална Гвинея. Но защо колата на Кевин е зарязана пред бар „Чики“? Отговорът изведнъж се изписа в съзнанието му.

— Камерън! — извърна се към началника на охраната той. — Изяснено ли е по какъв начин са пристигнали американците?

— Страхувам се, че не — боязливо отвърна Макайвърс.

— Търсили ли сте лодка?

Камерън погледна към О'Лиъри, който неохотно сви рамене:

— Никой не ми е нареждал да търся лодка...

— Сменил си Хансен в единадесет, нали? — изглежда го тежко комендантът. — Той не ти ли спомена нещо за лодка?

— Не, сър — поклати глава О'Лиъри.

Камерън преглътна и смутено се намеси:

— Ще проверя как стоят нещата и веднага ще ви докладвам, сър...

— Значи никой не си е направил труда да търси шибаната лодка! — изръмжа заплашително Зигфрид. — Явно тук се разиграва комедия, но аз съвсем не съм склонен да се смея!

— Издадох изрична заповед да се търси лодка, сър — промърмори виновно Камерън.

— Явно никой не го е грижа за твоите заповеди, глупак такъв! — изплю се в краката му Зигфрид. — Но цялата отговорност пада върху теб!

Затвори очи и стисна зъби. И двете групи му се бяха изплъзнали. Единственото, което можеше да направи за момента, беше да се свърже с полковника в Акальонг и да се моли на Бога бегълците да акостират именно там... Но Зигфрид не беше глупак и прекрасно знаеше, че на тяхно място незабавно би потеглил за Габон.

Клепачите му рязко се отвориха. В главата му се появи толкова тревожна мисъл, че той буквално подскочи. — Оставихте ли пост на Изла Франческа?

— Не, сър. Нямахме такава заповед.

— А охраната на подвижния мост?

— Вие сам заповядахте да я снемем — отвърна Камерън.

— Отиваме там! — отсече Зигфрид и тръгна към колата. В същия момент на площада изскочиха три джипа, пълни с войници. От първия слезе полковник Монгомо. За разлика от раздърпаните си подчинени, той беше облечен в безупречно чиста униформа, върху чиято предна част подрънкваха множество медали. На лицето му имаше слънчеви очила с огледални стъкла въпреки нощния мрак. Пристъпи към Зигфрид, отдаде чест и каза, че е на неговите заповеди.

— Ще ви бъда благодарен, ако се погрижите за онези пияни войници — каза сдържано Зигфрид и махна по посока на караулното. — Офицер О'Лиъри ще ви заведе и при другите. Наредете един от джиповете да кара след нас, тъй като може би ще се нуждаем от известна огнева подкрепа...

Кевин махна с ръка и Джак върна оборотите на двигателя. Тежката пирога веднага изгуби скорост. Навлизаха в тесния пролив, който делеше Изла Франческа от материка. Тук беше значително по-тъмно, тъй като високите дървета от двете страни на канала бяха надвиснали над водата.

Кевин застана на носа, очите му напрегнато се взираха във водата. Очакваше всеки момент да се натъкнат на въжето, с което се придвижваше надуваемата платформа за храна.

— Тук е доста страшничко — прошепна Лори.

— Крясъците на животните са оглушителни — кимна Натали.

— Това, което чувате, са жаби — рече успокоително Мелани. — Сега им е любовният период и са особено музикални...

— Виждам въжето! — обяви с напрегнат глас Кевин.

Джак изключи мотора и се приготви да го вдигне над повърхността.

Миг по-късно въжето шумно се отърка в дъното на пирогата.

— Да гребем — предложи Кевин. — Вече сме съвсем близо и не ми се иска витлото да се оплете в някое коренище...

Джунглата вдясно от тях постепенно се отдръпна и пред очите им се разкри товарната рампа, окъпана от лунната светлина.

— О, не! — простена Кевин. — Мостът е прибран!

— Няма проблем — рече Мелани и нещо проблесна в ръката ѝ: — Забрави ли, че имам ключ? Запазих го за всеки случай, защото имах чувството, че може да ни потрябва...

— Браво, момичето ми! — похвали я Кевин. — Много умно от твоя страна.

— Разгъваем мост, който се задейства с ключ? — вдигна глава Джак. — Това не е ли твърде сложно за джунглата?

— Вдясно ще се появи един бетонен кей, на който ще привържем лодката — предупреди Кевин и побърза да заеме място на кърмата. Няколко леки тласъка с греблото бяха достатъчни и пирогата покорно се насочи към брега. Скоро бордът ѝ леко опря в гредите, приковани за омекотяване към стената на кея.

— Е, приятели, пристигнахме — изпусна една дълбока въздишка Кевин. Беше нервен, тъй като за пръв път щеше да играе нехарактерната роля на герой. — Предлагам да действваме така: вие оставате в лодката, тъй като не съм сигурен как ще реагират

животните. Те притежават огромна сила и представляват съвсем определен риск. По причини, които вече са ви известни, аз искам да поема този риск, но мисля, че вие трябва да останете в безопасност. Разумно е, нали?

— Съвсем — кимна Джак. — Но аз мисля, че все пак ще ти трябва някаква помощ...

— Разполагаме с един хубав калашник — обади се Уорън. — Което означава, че не сме съвсем беззащитни.

— Никаква стрелба, моля ви! — вдигна ръце Кевин. — Особено пък заради мен. Оставете тук и в случай, че не се върна, просто си тръгвате...

— Моята отговорност не е по-малка от твоята! — изправи се Мелани. — Искаш или не, аз идвам с теб!

Върху лицето на Кевин се изписа отчаяние.

— И без цупене! — добави Мелани, докато се прехвърляше на кея.

— Купонът се оформя — рече Джак и понечи да последва младата жена.

— Ти си стой на мястото! — срязва го Мелани. — Купонът е за двама!

Джак мълчаливо се подчини. Кевин измъкна фенерчето и скочи на кея.

— Ще свършим бързо! — обеща той.

Първата им работа беше да спуснат моста. Без него начинанието беше обречено на провал, независимо от реакцията на животните. Кевин вкара ключа в процепа, завъртя го и затаи дъх. Почти веднага чу как на отсрещния бряг се задейства електромоторчето, охранявано от акумулаторна батерия. Телескопичният механизъм започна да се разгъва и скоро металната пътека изтрака върху бетона на пристана.

Кевин стъпи отгоре, за да провери стабилността ѝ. После направи опит да я разклати, но тя дори не помръдна. Доволен, той слезе и се насочи към тъмната гора, следван от Мелани. Клетките не се виждаха, но и двамата знаеха, че са тук.

— Имаш ли някакъв план, или просто ще ги пуснем наведнъж? — попита младата жена, докато крачеха през поляната.

Кевин включи фенерчето и го насочи в краката си.

— Единственият ми план е да открия Бонобо номер 1 — промърмори той. — За разлика от мен, той е роден лидер. Накарам ли го да разбере какво се иска от него, лесно ще поведе останалите... — Раменете му леко се присвиха: — Имаш ли по-добра идея?

— За момента нямам — поклати глава Мелани.

Клетките бяха подредени в дълги редици. Вонята беше доста силна, тъй като част от животните бяха затворени в тях вече повече от двадесет и четири часа. Всички без изключение се събудиха от светлината на фенерчето. Някои се оттеглиха в дъното на клетките и вдигнаха ръце пред очите си. Други останаха на място, опулените им очи светеха с червеникав отблясък.

— Как ще го познаеш? — попита Мелани.

— Надявам се, по часовника, който му подарих — отвърна Кевин. — Но те сигурно вече са му го взели, следователно остава белегът на лицето...

— По ирония на съдбата този белег го оприличава на Зигфрид — подхвърли Мелани.

— Не искам да чувам това име, моля те! — направи гримаса Кевин, после изведнъж се спря. — Господи, ето го! — От близката клетка надничаше обезобразеното лице на Бонобо номер 1, в очите му се четеше предизвикателство.

— Наистина е той! — извика Мелани.

— Бада — рече Кевин и се потупа по гърдите. Така ги бяха посрещнали женските бонобо при първоначалната им поява в пещерата.

Бонобо номер 1 отметна глава, кожата между очите му се набръчка.

— Бада! — повтори Кевин.

Животното бавно вдигна ръка и се потупа по гърдите. После изрече „бада“ — толкова ясно, колкото и Кевин.

Двамата човеци смаяно се спогледаха. Многобройните им опити за контакт с Артър бяха на доста по-примитивно ниво и те никога не бяха абсолютно сигурни, че водят разговор с него. Но сега беше различно.

— Ата — рече Кевин. Това беше думата, с която ги посрещна двойникът му на алеята. Вече знаеха, че тя приблизително отговаря на „ела“. Бонобо номер 1 не реагира.

Кевин я повтори още един път, после хвърли безпомощен поглед към Мелани.

— Не знам какво друго да му кажа...

— Нито пък аз — отвърна младата жена. — Дай да отворим вратичката. Предполагам, че му е трудно да реагира на „ела“, когато е заключен...

— Логично — кимна Кевин и плъзна ръка към задната част на клетката. Затаи дъх и издърпа резето, после двамата с Мелани се дръпнаха крачка назад. Светлината на фенерчето се сведе към краката им. Бонобо номер 1 се измъкна навън и изпъна рамене. Завъртя глава наляво, после надясно, след което насочи поглед към човеците пред себе си.

— Ата — подвикна Кевин и започна да отстъпва назад. Бонобо номер 1 тръгна след него, разкършвайки ръце и крака като атлет преди състезание.

Кевин предпазливо му обърна гръб и го поведе към мостчето. Непрекъснато повтаряше кратката думичка, а бонобото покорно го следваше. Скоро краката му стъпиха на металните планки.

Бонобо номер 1 колебливо стъпи на бетонния пристан и се спря. Кевин прекоси мостчето до средата и отново го повика. Животното тръгна към него, главата му предпазливо се въртеше на всички страни.

Кевин реши да опита нещо извън това, което бяха тренирали с Артър. Идеята му беше да направи комбинация от думите, използвани при различни случаи от двойника му: „ста“ от епизода с предлагането на мъртвата маймуна на Кандис, „зит“ — командата, с която ги беше поканил да влязат в пещерата, и „арак“, за която бяха сигурни, че означава „махай се“.

— Ста зит арак — изрече отчетливо Кевин, разпери пръсти и размаха ръката си. Този жест му беше познат от разказа на Кандис за инцидента в операционната. Надяваше се, че това отговаря на изречението „върви, свободен си“... Повтори фразата още веднъж и махна с ръка на североизток, към тъмнеещата грамада на джунглата.

Бонобо номер 1 се надигна на пръсти и надникна зад рамото на Кевин. После се извърна към клетките, разпери ръце и започна да издава серия от звуци, които Кевин и Мелани чуваха за пръв път.

— Какво му става? — учуди се Кевин и впи поглед в животното, което му беше обърнало гръб.

— Може би греша, но ми се струва, че говори за племето си — колебливо подхвърли Мелани.

— Господи! — ахна Кевин. — Той положително е разбрал какво искам да му кажа! Дай да пуснем и другите! Понечи да тръгне към брега, но се спря. Бонобото го усети и извърна глава. Мостът беше широк около три метра, но Кевин се страхуваше да мине покрай звяра. Отлично помнеше с каква лекота го беше вдигнал, за да го захвърли в дъното на пещерата.

Заби поглед в него, но лицето на Бонобо номер 1 не издаваше никакви емоции. Отново изпита странното чувство, че гледа в огледалото на човешката еволюция.

— Какво има? — обади се Мелани.

— Плаши ме — призна Кевин. — Не смея да мина покрай него.

— О, я стига! — нетърпеливо повиши тон младата жена. — Нямаме време за губене!

— Окей — въздъхна Кевин и предпазливо се насочи напред. Бонобото го наблюдаваше без да помръдне. Стигна безпрепятствено до кея, поклати глава и промърмори: — Това ще ми скъса нервите!

— Тук ли ще го оставим? — попита Мелани.

— Не знам — почеса се по главата той. — Може би ще бъде примамка за останалите и ще ги накара да пресекат моста... Но може да стане и обратното...

— Дай да тръгваме, а той сам ще реши — предложи Мелани. Насочиха се към клетките на поляната, а Бонобо номер 1 слезе от моста и тръгна след тях.

Вървяха бързо, давайки се сметка, че в лодката ги чакат. Започнаха да отварят клетките без никакво колебание.

Животните изскачаха навън и първата им работа беше да разменят по някоя дума с Бонобо номер 1. Кевин и Мелани продължиха работата си. След броени минути на поляната вече имаше около дузина боноби, които се протягаха и почесваха.

— Сигурен съм, че моят човек ме разбра — промърмори Кевин. — Ако не е така, тези тук отдавна да са се разбягали. Според мен всички знаят, че трябва да напуснат острова...

— Не е ли по-разумно да извикаме Кандис и новите ни приятели? — вдигна глава Мелани. — Те ще бъдат свидетели на оттеглянето, а може би и ще помогнат всичко да приключи по-бързо...

— Добра идея — кимна Кевин, хвърлил кос поглед към дългата редица клетки. Добре знаеше, че са над седемдесет.

Мелани изчезна в нощта, а той пристъпи към поредната клетка. Направи му впечатление, че Бонобо номер 1 върви след него и посреща всеки новоосвободен поотделно. Групата на бегълците се появи в момента, в който отваряше шестата или седмата клетка. В първия момент се заковаха на място, очевидно стреснати от броя на едрите и силни животни. Бонобите не им обърнаха никакво внимание, с изключение на Уорън. Автоматът в ръката му ги накара да го заобикалят отдалеч, той явно им напомняше за пневматичните пушки, с които гледачите изстрелваха упойващи стрели.

— Толкова са кротки, че чак потръпвам от ужас — промълви Лори.

— Депресирани са — поясни Кевин. — Или от упойката, или от продължителния престой в клетките. За всеки случай се дръжте настрана. В момента са кротки, но обладават огромна сила...

— С какво можем да помогнем? — попита Кандис.

— Тръгвайте по редицата и отваряйте вратите на клетките — разпореди се Кевин.

Седем души свършиха работата в рамките на броени минути. Скоро всички клетки бяха отворени. Кевин се изправи пред стадото и махна с ръка да го последват по посока на моста.

Бонобо номер 1 го последва и плесна с ръце — също както на онази пътечка при първата им среща. От устата му излетяха гърлени звуци. Стадото покорно тръгна след него.

Седемте човешки същества поведоха седемдесет и една трансгенетични маймуни към свободата. Кевин спря на крачка от моста и отстъпи встрани. Бонобо номер 1 се изправи на бетонния пристан.

— Ста зит арак — повтори Кевин, разпери пръсти и махна към девствената африканска джунгла.

Бонобо номер 1 сведе глава на гърдите си, постоя така в продължение на една дълга секунда, после издаде някакви гърлени звуци и бавно пое по моста. Стадото мълчаливо го последва.

— Сякаш присъстваме на Великото преселение — промълви Джак.

— Не богохулствай! — прошепна Лори, но дълбоко в себе си беше съгласна с определението. Гледката беше величествена и я караше да затаи дъх.

Животните безшумно изчезнаха в тъмната джунгла от другата страна на моста. В един момент се бяха струпали в основата на металния мост, после просто ги нямаше.

Хората дълго мълчаха.

— Направиха го — най-сетне се обади Кевин. — Благодаря на всички за помощта. Сега може би най-сетне ще получа успокоение... — Пристъпи към командното табло и натисна червения бутон. Мостът започна да се прибира с тихо бучене. Групата мълчаливо се насочи към пирогата.

— Това беше най-странната гледка в живота ми — промълви Джак.

После Мелани, която крачеше начело на колоната, изведнъж се спря.

— О, не! — простена тя. — Вижте там!

Отвъд реката, полускрити от гъстата зеленина, просветваха автомобилни фарове. Колите бяха няколко и явно се спускаха по черния път, който водеше към моста.

— Не можем да се върнем в лодката, защото ще ни видят! — напрегнато извика Уорън.

— Но не можем да останем и тук, нали? — контрира Джак.

— Обратно към клетките! — повелително извика Кевин. Обърнаха се и хукнаха през поляната, фаровете осветиха бетонната рампа в момента, в който приклегнаха зад празните клетки. Автомобилите спряха на отсрещния бряг, но моторите и светлините им останаха включени. — Войници от гвинейската армия — определи Кевин.

— Плюс Зигфрид, когото не мога да сбъркам с никого! — просъска Мелани. — А това е една от патрулните коли на Камерън Макайвърс...

Лъчът на мощен прожектор опипа пристана, плъзна се по редицата клетки и се насочи към реката. Миг по-късно кануто беше открито, оттатък се разнесоха възбудени подвиквания.

— Лошо — изпъшка Джак. — Вече знаят къде сме. Тишината на нощта бе разкъсаната от продължителния лай на автоматично оръжие.

— По какво стрелят, за Бога? — възкликна Лори.

— Страхувам се, че останахме без лодка — изпъшка Джак. — А това означава, че ще кажа сбогом на депозита, който оставих за нея...

— Сега не е време за шеги! — намръщено рече Лори. Нощният въздух се разтърси от оглушителна експлозия, огненото кълбо освети за миг струпалите се на отсрещния бряг войници.

— Това беше резервоарът — въздъхна Кевин. — Останахме без транспорт...

Минута по-късно прожекторът угасна, първият джип направи обратен завои и изчезна нагоре по пътя, който водеше към Кого.

— Някой да има представа какво става? — попита Джак.

— Предполагам, че се връщат в града — въздъхна Мелани. — Зигфрид и Камерън вече са спокойни, защото знаят, че не можем да избягаме от острова. Фаровете на последния автомобил изчезнаха, околността потъна в непрогледен мрак. Дори луната се беше скрила зад облаците на запад.

— Предпочитам да знам къде се намират тези типове и какво възнамеряват да правят — изръмжа Уорън.

— Колко е голям този остров? — попита Джак.

— Десет километра дълъг и четири широк — поясни Кевин.

— Но...

— Палят огън! — внезапно го прекъсна Уорън.

Алени пламъци осветиха за миг металната конструкция на моста, около която се мяркаха сенките на гвинейските войници.

— Прекрасно! — въздъхна Джак. — Тези типове явно си организират бивак!

— Ами сега какво ще правим? — проплака Лори.

— Нямаме голям избор — поклати глава Уорън. — Преброих шестима от другата страна на моста...

— Дано да не решат да се прехвърлят отсам — рече Джак.

— През нощта това е изключено — поклати глава Кевин. — Освен това няма защо да бързат...

— А не можем ли да преплуваме този проток? — попита Джак. — Ширината му е някакви си двадесетина метра, а течение почти липсва.

— Вече ти казах, че не ме бива в плуването — разтревожено го изгледа Уорън.

— Тук е пълно с крокодили — добави Кевин.

— Е, това вече е връхът! — въздъхна Лори.

— Хей, почакайте! — изведнъж вдигна ръка Кевин. — Няма да се наложи да плуваме! Лодката, с която дойдохме да посетим бонобите, положително е там, където я зарязахме! Тя е достатъчно голяма да ни побере!

— Фантастично! — възкликна Джак. — Къде е тя?

— Страхувам се, че ще се наложи да походим — рече Кевин. — На около два километра отук, но поне пътеката е разчистена...

— Това ми звучи като разходка в парка — увери го Джак.

— Колко е часът?

— Три и двадесет — отвърна Уорън.

— До разсъмване остава някъде около час и половина — рече Кевин и стана на крака: — Най-добре да тръгваме!

Това, което Джак лекомислено обяви за разходка в парка, се оказа най-трудният преход в живота на повечето от участниците в нощната експедиция. Твърдо решени да не използват фенерчета си поне през първите двеста-триста метра, те се оказаха в положението на слепи, водени от слепец. Вътрешността на джунглата беше лишена от всякаква светлина. В мастиления мрак дори им беше трудно да разберат дали очите им са отворени.

Начело вървеше Кевин, който опипваше земята с крак, но въпреки това често губеше пътеката и се връщаше назад. Знаейки какви същества обитават тази гора, той затаяваше дъх при всяка малка крачка напред, в непрогледната чернота.

Групата се беше проточила в индийска нишка зад него, всеки хванал част от дрехата на невидимата фигура пред себе си. В началото Джак правеше опити да разведри обстановката с малки шеги, но скоро дори той бе напуснат от обичайното си жизнерадостно настроение. След това всеки потъна в собствените си страхове, а около тях нощните обитатели на джунглата продължаваха оглушителния си концерт от писъци, крясъци, подсвирквания и страховито ръмжене.

Темпото значително се увеличи в момента, в който най-сетне решиха да използват фенерчетата. Но заедно с него се увеличиха и страховете им, тъй като вече можеха да виждат змиите и насекомите, с които се разминаваха на косъм. Всеки си даваше сметка, че и на тъмно гадините са били тук, но когато ги виждаха им ставаше още по-

страшно. Когато най-сетне стигнаха мочурливите поляни около Лаго Хипо, хоризонтът на изток вече започваше да просветлява. Оставили непроходимата джунгла зад гърба си, повечето от тях придобиха измамното впечатление, че най-лошото е преминало. Но се оказа, че по това време хипопотамите закусват и едрите им туловища се виждаха навсякъде около езерото. В здрача на настъпващия ден те изглеждаха наистина огромни.

— Имайте предвид, че са много опасни — обади се предупредително Кевин. — Не се заблуждавайте от външният им вид. Убили са повече хора, отколкото можете да си представите...

Групата направи широк кръг, държейки се на максимално разстояние от хипопотамите. Но предполагаемото място на малката лодка все пак я отведе в опасна близост до два огромни екземпляра. Те вдигнаха глави и огледаха хората. В очите им се четеше пълно равнодушие. После изведнъж се стрелнаха напред, двутонните им туловища оставяха широки пътеки в тръстиката. За щастие обаче, посоката на движението им беше не към групата хора, а обратно към езерото. Обзети от ужас, пътешествениците замръзнаха на място.

След няколко минути се окопитиха достатъчно, за да продължат пътя си. Небето на изток вече беше съвсем светло и им напомняше, че не разполагат с никакво време. Краткото отклонение сред мочурливите блата се оказа далеч по-продължително, отколкото очакваха.

— Слава Богу, че е тук! — възкликна с облекчение Кевин, когато най-сетне зърна лодката сред зелените тръстикови стъбла. Дори стиропорената кутия с храна си беше на мястото.

Но в следващия момент се появи нов проблем — веднага стана ясно, че кануто е твърде малко за седем човека. След кратка, но разгорещена дискусия, стигнаха до решението Джак и Уорън да останат в тръстиките и да чакат Кевин да се върне за втори курс.

Чакането се оказа истински ад. Не само поради настъпването на деня и евентуалната поява на войниците, но и поради влудяващата мисъл, че моторната пирога може и да я няма там, където я бяха оставили Кевин и жените. Джак и Уорън мълчаливо поглеждаха часовниците си и размахваха ръце да прогонят облаците хапещи насекоми, които безмилостно ги нападаха. На всичкото отгоре бяха напълно изтощени, почти на прага на припадъка.

Призрачната фигура на Кевин в малкото кану се появи в момента, в който вече бяха сигурни, че нещо е станало.

Уорън го изчака да се приближи и се покатери на борда, бързо последван от Джак.

— Наред ли е лодката? — нервно попита Джак.

— Поне си е там — сви рамене Кевин. — Не съм пробвал да запаля мотора...

Напуснаха тръстиките и се насочиха към Рио Дивизо. За съжаление се наложи да гребат два пъти по-дълго от очакваното, просто, защото трябваше да заобикалят отдалеч многобройните хипопотами и крокодили, появили се пред тях.

В момента, в който най-сетне се плъзнаха под ниско надвисналите над реката клони, в другия край на мочурищата се появиха фигурите на няколко войника.

— Дали ни видяха? — нервно се извърна Джак.

— Никой не може да каже — сви рамене Кевин.

— Ако се изплъзнем, това очевидно ще стане на косъм — мрачно промърмори младият лекар.

И за жените чакането не беше леко. Когато кануто се плъзна по мътната вода и опря в борда на пирога, в очите на всяка от тях проблеснаха сълзи на облекчение.

Последната им грижа беше състоянието на извънбордовия мотор. Джак се зае с него, просто защото единствен той имаше някакъв опит. През това време останалите хванаха греблата и насочиха лодката към чистите води на малкото заливче. Джак напома гориво, прекръсти се с откровена набожност и дръпна въженцето.

Моторът кихна веднъж-два пъти, после равномерно забоботи. В тишината на утрото звукът им се стори оглушителен. Джак вдигна глава и срещна погледа на Лори. Младата жена се усмихна и вдигна палец.

Извърна се към мотора, нагласи лостчето на газта на максимални обороти и насочи носа на лодката на юг към Габон, чиято брегова линия смътно се очертаваше на хоризонта.

ЕПИЛОГ

18 МАРТ 1997 Г. 15.45 Ч. НЮ ЙОРК

Лу Солдано показва полицейската си значка на входа на митницата, погледна ръчния си часовник и ускори ход. Току-що се беше появил в терминала за пристигащи пътници на международното летище „Кенеди“, след като с мъка преодоля голямото задръстване в центъра на града. Надяваше се, че не е закъснял за посрещането на приятелите си, пристигащи от другия край на света.

Насочи се към един от носачите с фуражка на главата и го попита къде е лентата за багаж на „ЕР Франс“.

— Чак на другия край, братко — махна с ръка човекът.

Какъв късмет, мамка му, изруга Лу и се понесе в бавен тръс. Изминал двадесетина метра с това темпо, той видимо намали скоростта и за пореден път даде клетва да зареже цигарите.

С приближаването си към дъното на огромната зала му стана ясно към коя лента трябва да се насочи. На един от мониторите на стената беше изписано ЕР ФРАНС, а под него се беше струпала плътна стена от хора.

Видя групата малко преди да опише пълен кръг около площта за получаване на багажи. Позна прическата на Лори, въпреки че беше обърната с гръб. Промъкна се през тълпата и хвана ръката ѝ. Тя рязко се извъртя, позна го и лицето ѝ светна. В следващия миг се хвърли на врата му и го стисна така, че жилите на шията му почервеняха.

— Добре, добре, предавам се! — промърмори усмихнато той. Освободил се от прегръдката на Лори, той се ръкува с Джак и Уорън, а Натали целуна по бузата. — Е, как пътувахте?

— Всичко беше наред — сви рамене Джак и погледна към Лори.

— Така беше — кимна тя. — Проблемът беше там, че нищо не се случи...

— Така ли? — учудено ги изгледа Лу. — Аз пък съм чувал, че в Африка е доста интересно...

— Какво точно си чул, човече? — погледна го Уорън.

— Ами... — проточи Лу. — Там имало много животни...

— И толкоз, а? — подхвърли Натали.

— Е, предполагам, че се среща и вирусът „Ебола“ — притеснено отвърна Лу.

— Точно така: животни и „Ебола“... Все пак, никога не съм бил там...

Джак се разсмя, останалите го последваха.

— Хей, какво става тук? — огледа ги последователно Лу. — Някой май се бързика с мен!

— Точно така — кимна Лори. — Прекарахме чудесно! Първата част от пътуването ни беше малко страшничка, но в Габон беше страхотен купон!

— Видяхте ли някакви животни?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Всички казват така — недоверчиво въздъхна Лу. — Ще взема да отскоча дотам някой ден...

Багажът пристигна и групата го разположи на раменете си. Колата на Лу без отличителни знаци беше спряна в забранената зона на ъгъла.

— Една от незначителните ми привилегии — поясни той. Натовариха саковете в багажника и потеглиха. Лори се настани на предната седалка до него. Но едва изминала няколкостотин метра, колата затъна в безнадеждния трафик.

— А ти докъде стигна в разследването? — попита Лори.

— Вече се опасявах, че няма да ме попиташ — ухили се Лу. — Нещата се развиха с главоломна скорост, при това изключително благоприятно за нас. Тази погребална агенция „Сполето“ наистина се оказа златна мина! В момента един куп разбойници преговарят с прокуратурата за по-меки присъди срещу пълни самопризнания... А аз имах удоволствието да получа обвинителен акт срещу господин Вини Доминик!

— Фантастично! — възкликна Лори. — А онази отвратителна свиня Анджело Фачоло?

— Още е в дранголника — отвърна Лу. — Лепнахме му незаконно отвличане на трупа на Франкони. Не е кой знае какво, но и Ал Капоне изгни в пандиза заради неплатени данъци...

— А откри ли кой е информаторът на мафията в Патологическия център?

— Да — кимна Лу. — Всъщност чрез него успяхме да заковим фачоло... Вина Амендола се съгласи да даде показания в съда...

— Значи той е бил! — поклати глава Лори. В гласа ѝ прозвуча тържество, примесено с разочарование.

— Нищо чудно, че се държеше толкова странно — обади се от задната седалка Джак.

— Събитията се развиха в доста неочаквана посока — обърна се да го погледне Лу. — Оказа се, че и един друг човек е замесен в цялата история. Предполагам, че вече е напуснал страната. Но ако някога се завърне, веднага ще бъде арестуван за убийството на едно младо момиче в Джърси, казва се Синди Карсън... Според нас мократа работа са свършили Франко Понти и Анджели Фачоло, но заповедта е била издадена от този човек. Името му е доктор Реймънд Лайънс. Някой от вас случайно да го познава?

— Никога не съм чувал за него — рече Джак.

— Аз също — добави Лори.

— Той е бил свързан с трансплантацията на органи, от която се интересувахте — подхвърли Лу. — Но за това ще говорим по-късно. В момента бих искал да ми разкажете за първата част от вашето пътешествие — онази, страшничката...

— Това е дълга история — усмихна се Лори. — Ако искаш да я чуеш, ще се наложи да ни поканиш на вечеря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.